HÜMEYRA

LAHZA

GECE VE ŞAFAK

"İZAFİ BİR KAVRAMSA
ZAMAN BİR LAHZADAN İBARETTİ.
SENELER SONRA BİLE BİTMEYEN BİR AŞK
VARMIŞ, İNANDIM."

"Bundan sonra seni bırakmıyorum, senden bir adım öteye yemin ederim ki gitmiyorum."
Elini cebine attığında, sarı alyans gecenin karanlığında parladı. "Hiçbir şeyi hak ettiğin gibi yaşatamadım ama Mahru..." Sesiyle kalbimdeki telaş katbekat büyüdü. "Benim için yâr da sensin yara da sen... Zehir de sensin, şifa da sen... Şu yüreğin..." dedi, tek parmağını telaşla göğsüne vurduğunda. "Neşesi sensin, kederi sen..."
Akıl durdu, dil lal oldu, kalp taştı.

"Derler ki en büyük hak gönül kırmaktır. Çok kırdım, güzel sevdin." İçimde zelzeleler koptu, taşlar yerinden oynadı, ona örülen tüm duvarlar yıkıldı. Bağlılığın simgesi olan ve seneler önce benden kopan o yüzük, bıraktığım günkü gibi onda dururken "Helal et," dedi. Artık göremeyeceğim kadar bulanıklaşmıştı etraf. "Et çünkü şu arşıâlâ bile şahit ki benim için evvel sensin..." dedi nem düşmüş gözleriyle. "Ahir sen..."

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur

978-625-6636-03-3

9 786256 636033

HÜMEYRA

LAHZA

GECE VE ŞAFAK

@novaebook

Lahza 3

Gece ve Şafak

Hümeyra

© 2023, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz

© Dokuz Yayınları
© Hümeyra

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Gizem Ulaş
Editör: Ömer Karabayır
Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Gizem Ulaş
İllüstrasyon: Nurselin Bülbül

1. Baskı: Aralık 2023, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-6636-03-3

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad Odın İş Merkezi
B Blok Kat: 2 No: 436 Topkapı / İstonbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd Şti
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

@novaebook

HÜMEYRA

LAHZA

GECE VE ŞAFAK

@novaebook

DOKUZ

@novaebook

Senden sonra 23 şehir gezdim.
3 kilo aldım.
Saçlarımı 6 kez boyadım.
Dünya bilmem kaç 365 günde bilmem kaç dönümünü tamamladı.
Darbe oldu.
İhtilal oldu.
Barış gelmedi.
Savaş bitmedi.
Seni özledim.
İltica edecek tek yer bulamadım.
Gittiğim her yerde senden bir nefes bıraktım.
Belki yürürsün aynı sokakta, ayak izime denk düşer ayak izin.
Belki saçına değer nefes.
Belki sen de bir gün özlersin diye, seni uzakta bıraktım.
Seni uğurladım.
Sana kavuştum.
Seni terk ettim.
Bilmem kaç kilometre yol gittim.
Evren kaydı.
Sen göğüs kafesimden milim kaymadın.

Ezel Roz Manaz

@novabook

@novaebook

1. BÖLÜM

"Abin, Mahru... Bir cinayet işledi. Öldürmemesi gereken birini öldürdü ve o andan itibaren tek kurtuluş yolu ölmesiydi. Ben yapmadım, kimse yapamasın diye de sakladım. Abin ölmedi. Ümran ölmedi. Hepsi kurulmuş bir oyundu. Bir oğulları var, adı Emre. Kendilerine uzakta, yeni bir hayat kurdular."

Ben o an sevdiğim adamın beni nasıl kandırdığını dinledim. Abimi değil ama beni öldürüşünü kendi ağzından dinledim. Yetmemiş olsa gerek, Ümran ve Emre'nin de adını eklemişti listeye. Benim adımın, kendi adının o listeden çoktan çıkmış olmasını hazmedemeden, onların yaşaması için verdiği mücadeleyi ondaki çaresizlikle dinledim.

Hâlâ yüzündeki tebessüm solmamış, her şeyin bitmiş olmasının rahatlığıyla bana bakıyordu. Arsızca, pişkince, yüzsüzce, utanmadan...

Vurup kırmak, bağırmak istediğin insana karşı tebessüm etmek ne zordu... İçin içinden taşmak isterken her şeyi tek bir nefese sığdırmaya çalışmak ama sığdıramadıkça soluklarının gitgide artması...

Nefesim kesiliyor sandım ve Çakır'ın kollarının arasından, onu omuzlarından iterek çıkmaya çalıştım. Eli belimden ayrılırken yüzüme telaşla bakıyordu ve "İyi misin?" diye sormuştu.

Onyedi Book

Şöyle bir durumda iyi olmak ne mümkündü? Bakışlarım arkada kalınca o da kendini çevirmiş ve bakışlarımla karşılaşmıştı. İşte o zaman, bana sorduğu sorunun cevabını almıştı.

"Tilki sizi rahat edeceğiniz bir yere yerleştirsin," dedi bir an önce göndermek ister gibi.

Tilki, adını duymasıyla birlikte hızlıca harekete geçerken "Tabii abi," deyip kapıyı açmıştı ama kimse olduğu yerden kıpırdamamıştı.

Bunu benim için yaptığını biliyordum, muhtemelen rahatsız olacağımı düşünüyordu; henüz her şey çok tazeyken ve biz Gece'ye yeni kavuşmuşken, olayın sıcaklığıyla yüzleşelim istemiyordu.

Gülen yüzü anında, tereddütle düşerken bana doğru bakmayı sürdürdü, benim ne tepki vereceğimi merakla bekliyordu. Bundan sonrası benim tavrımla şekillenecekti, biliyordum ve ben şu an öldürmek istercesine onun üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sorun yok," dedim, yalancı bir tebessümle ama dilim bile o kadar kurmamak istemişti ki bu cümleyi, o kadar çiğ kalmıştı ki dilimde, öfkeden renk değiştiren tenim bile beni ele veriyordu. Yine de "Nasıl olsa bundan sonra hep beraberiz," diye tamamladım cümleyi.

Çakır bana bakıp "Mahru," diye uyarmak istese de kaçırdım bakışlarımı.

Bariz bir yalan olan bu cümleye karşılık yüzünde tekrar aynı tebessüm yükselmişti. Çünkü çaresiz bir insan için, yalan olduğunu bile bile bir dal bulmuşken ona tutunmak, bir yalana hemen kanmak o kadar kolaydı ki... Çok bir çaba harcamama gerek olmadığını biliyordum onun bana kanması için ama bana çok daha fazlası lazımdı. Ne ektiyse onu biçecekti. Ben, bana ve Çakır'a yaptıklarının bedelini ödetecektim ona. Biz ödeşecektik. Bu yüzden benim olabildiğince kendimi tutmam gerekti lakin bunu nasıl yapacaktım, bilmiyordum.

Aldığı birkaç kilo ve saçlarının modeli dışında pek değişen bir şey olmamıştı. Onun bu hâlini görmek bile sinirlerimi altüst etti. Bizim başımıza aklar düşerken, ölmeyecek kadar yemek yerken; o, keyif çattığı belli olan göbeğiyle karşımdaydı ve ben tırnaklarımı avuçlarıma batırarak, daha fazla dayanamayacak olduğumdan bakışlarımı kaçırdım.

Kaçırdım kaçırmasına da bu sefer gördüğüm kişi Ümran'dı. Aynı samimiyetsiz gülümseme hatta daha fazlası onunda yüzünde vardı fakat onunki Semih'inkine göre daha sinsiydi. Onun benden yana şüphesi vardı ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Ayy!" dedi samimiyetsiz bir gülümsemeyle, bir adım atmak ister gibi. "Nasıl özledim seni, Mahru..."

Bu kadar değildi, bu değildi. Ben bir teması kaldıracak gibi değildim. Belli etmeden kaçmak istercesine, sanki bana adım attığını görmemişçesine, Çakır'ın kolunu tutup arkasına geçmek ister gibi "Gece," diye seslendim ve Çakır benim siperim oldu.

Gece ve adının Emre olduğunu öğrendiğim 5 yaşlarındaki çocuk, çok kısa sürede kaynaşmış olsa gerek, koşuştururken ikisi de duraksadı ve kahkahalarla dolu olan bahçe bir anda sessizliğe büründü. Gece bana doğru koşarken, o durdu kaldı. Gözleri bende kaldı ama çekingen tavırlarıyla geri doğru adımlaması bir oldu.

Gece yanımızda kalsa da onu arkasında bırakmak istemediğinden "Gel," dedi elini ona doğru uzatarak. "Gece'nin annesi, babası..." dedi bizi göstererek.

Bizi tanıştırmak istiyordu ama Emre'nin çekincesi var gibiydi. Üstelik bu sadece bana karşıydı sanırım. Gözleri bir an bile üstümden ayrılmazken, onu incelediğimde ne kadar bana benzediğini fark ettim. Normalde şakalaşıp gururla karşılayacağım bu durum, bana şu an hiç de ilgi çekici gelmiyordu. Kader yine bizi bir noktada bir araya getirmiş; Gece ona benzerken, Emre de bana benzemişti.

Ben onu öldü sandığım her anda Gece'ye bakıp onu anımsarken, acaba o da Emre'de beni görüyor muydu?

"Emre..." dedi Ümran, çocuğun yanına gidip eliyle sırtını sıvazlayarak. Bize doğru yürümesi için yön veriyordu ama Emre çekingendi. "Bak, halan o senin," dedi bana bakarak.

Gözlerim, üzerinde öylesine dalmıştı ki bir anda kendimi çektim ve sesini işittim. "Ama o hiç gülmüyor ki," dedi çekingen bir tavırla. "Korktum biraz."

Onlara karşı aldığım tavrın sebebi Emre değildi ama Emre ile kuracağım herhangi bir yakınlıkta onlara karşı düşüncelerimin de etkileneceği korkusuyla tepki bile vermedim. Emre'nin yüzüne dahi bakmadım.

Çakır ise bizi birbirimize yakınlaştırmak ister gibi ona doğru adımladı ve onun boyuna erişmek ister gibi diz çöktüğünde "Halan biraz yorgun, Emre," dedi elini tutup. "Yoksa halan dünyanın en güzel gülen kadınıdır. O kadar güzel güler ki saatlerce izlemek istersin."

Emre alttan alttan bana bakarak Çakır'ın dediklerinin doğruluğunu kendince sorguladı sanırım ama yüzümde bir değişim olmayınca omuz silkerek, "Olsun," dedi gözlerini kaçırıp. "Ben yine de seni daha çok seveceğim. Buraya geldiğimizde seninle kalırım ben hep, olur mu?"

Çakır onu kırmadan "Olur ama emin ol, halanı tanıyınca daha çok seveceksin," dedi.

Gözlerimi devirdim sadece. Hele Semih de ona katıldı mı ben delirdim. "Halan herkesle çok iyi anlaşır. Gece, misafirliğe gitmişti, halan da onu özlemiş biraz. O yüzden böyle suratsız."

Ağzından çıkanları kulakları duyuyor muydu acaba? Gece'nin kaçırıldığından ne kadar rahat bahsediyordu, benim suratsızlığımı da diline ne güzel dolamıştı... Sanki hiçbir şeyin suçlusu o değilmiş gibi...

Öyle bir noktadaydık ki asıl meseleye kimse odaklanmıyordu, hatta küçücük bir çocuğa yüz çevirdim diye sanırım bütün suç bende patlıyordu ve ben bunu kaldıramıyordum.

Herkes Emre'nin başına üşüştü, Ümran dâhil. Bizse Gece ile birkaç adım uzakta kaldık. Buna içerleyen sadece ben değildim sanırım. Ben gidememiştim ama Gece çocuk olduğundan kıskanmış olsa gerek, Ümran'la Semih'in arasından geçerek babasının Emre'yi tutan ellerinden birini çekti ve kucağına sokularak sırnaştı.

Küçük ellerini babasının yüzüne koyarak yüzünü kendine doğru çevirdi ve "Babası, bak," dedi. Minicik kollarını bileklerinden çapraz şekilde geçirmiş, başparmaklarını birbirine değdirerek kuş yapmıştı. "Gece'nin kuşu uçuyor," diye ekledi heyecanla.

Herkes, daha ziyade Çakır, Emre ile ilgilenince Gece kıskanmış, onun ilgisini çekmek için bir şeyler yapıyordu.

"Maşallah sana," dedi Ümran, Gece'nin saçlarını okşayarak. "Emre'ye de öğretirsin bunları, birlikte oynarsınız."

Semih de "Öğretir tabii dayısı, değil mi?" dedi eğilip, Gece ile iletişim kurmaya çalışarak.

Ağzım açık bir şekilde izliyordum tavırlarını, genişliklerini. Şaşırmamam gerekiyordu aslında. Onlar böyle geniş mideye sahip oldukları için bunlar gelmişti başımıza ama ben yine de benim karşımda bu kadar arsız ve yüzsüz olabileceklerini düşünmemiştim. Bana doğru döndü ve "Emre'nin kusuruna bakma," dedi. Kusur kendilerine aitti ama onlar küçücük, hiç kusuru olmayan bir çocuğun adına özür diliyorlardı. "Çakır'ı daha çok tanıyor ya, ona daha yakın. Sana da alışacaktır."

Geri planda kaldığım şu durumda, şu tabloda Gece'yi ve kendimi fazlalık gibi gördüm. Sanki biz sonradan dâhil olmuş gibiydik. O kadar zoruma gitti ki... Gece çocuk olduğundan o tabloya girmeye çalışıyordu ama ben ikimizin de yerini biliyordum. Bana koyan, Çakır'ın da orada oluşuydu.

"Tabii tanıyordur," dedim, Ümran'ın sözlerinden sonra imalı bir tonlamayla. O kadar tutamadım ki kendimi artık, patladım sonunda. "Bizim de haberimiz olsaydı doğduğundan, gelir altınımızı takardık." Duraksadım ve "Pardon," dedim elimi alnıma vurup. "Benim abim ve arkadaşım ölmüştü. Ölen insanların çocuğu olmaz ki..."

Ortamın bir anda onlar için gerilen havası bende en başından beri aynıydı hâlbuki. "Mahru," dedi Semih, açıklama yapmak ister gibi bir adım atarak. Çakır olduğu yerde kucağında Gece ile ayaklanırken, elimle durdurdum ve karşımda gördüğüm aile tablosu sinirlerimi fazlasıyla bozduğundan "Siz ne zamandır bu kadar iyi anlaşıyorsunuz ya?" diye sordum kaşlarımı çatıp, yüksek bir sesle. "Konu ben olduğumda, yıllarca sizin aranızda gelgitli yaşadım hâlbuki."

"Çakır iyi biriymiş," dedi hakkını verir gibi. "Ben tanıyamamışım onu." Benim için artık bir hükmü yoktu söylediklerinin. Ayrıca sözümü kestiği için daha da sinirlendim.

"Konu senin götünü toplamak olduğunda mı anladın iyi biri olduğunu? Ben sevdiğimi söyleyip, yanımda bana destek ol diye beklerken neredeydin? Ben sizin aranızda kaldım senelerce. Siz yan yana beş dakika bile duramıyordunuz. Şimdi bu aile saadeti ne? Siz nasıl böyle pişkince halası, dayısı falan diye konuşabiliyorsunuz?"

"Haklısın," dedi Semih, başka bir şey diyemedi. Böyle alttan alışı da sinirimi bozuyordu, şu an her şey benim sinirimi bozuyordu.

"Haklıyım," dedim gözlerim yerinden çıkacak gibi olduğunda. "Ben haklı olduğumu biliyorum zaten. Bir onaya ihtiyacım yok. Sen bencilsin," dedim üstüne basa basa. "Benim iyiliğim falan senin zerre umurunda değil. Benim kızım da senin umurunda değil. Sen olay sana dokununca, kim yanındaysa, sana kim fayda sağlayacaksa onun tarafındasın. Sen ikiyüzlüsün," dedim hiç düşünmeden. Kelimeler ağzımdan tek tek çıkarken öfke ba-

rındırsa da, kalben hissettiklerim de bunlardı. İçimde ona karşı zerre sevgi kalmamıştı, merhamet yoktu, ona karşı hiçbir insani duyguyu beslemiyordum.

"Çakır sana her şeyi anlatmış ama bir de beni dinlersen..."

Biraz daha durursam burada, kendimi tutamayacaktım. İçimdeki her şeyi dökecektim ve ondan sonra bir daha hiçbir şeyi toparlayamayacaktım. Öfkemi biraz daha zapt etmem gerekiyordu. Bu da şu anda, yüz yüzeyken pek mümkün değildi.

Hızlı adımlarla Çakır'ın yanına varıp kucağındaki çocuğu alırken "Gel Gece," dedim, Çakır'a onu öldürecekmiş gibi bakarak. Öldürsem ve kendi ellerimle gömsem şuraya, soğumazdı içim. Öyle bir öfkeydi... Kucağındaki çocuğu bana verirken ve bunu olabildiğince geciktirmeye çalışırken, amacı sadece gözlerimdeki öfkenin boyutunu çözmekti ama buna hiç gerek yoktu. Çünkü ten rengim bile değişmişti sinirimden. "Siz aile saadetinizi bozmayın," dedim, Gece'yi kucaklayıp konağa girerken.

Adımlarımı zor atıyordum, sinirden hiçbir uzvum yeterince sağlam değilmiş gibi geliyordu. Gece kucağımdan düşecekmiş gibi hissettiğimde ona sıkıca sarıldım ve ben daha çalmadan kapı, konaktakiler tarafından açıldı. Muhtemelen içeriden bizi izliyorlardı.

Gece, mızmızlanarak omzumun üstünden "Ya Emre," diye elini uzatsa da onlara ait hiçbir şeyi o kadar duymak ve görmek istemiyordum ki "Gece!" dedim, belki de ilk kez bu kadar sert bir dille adını telaffuz ederek.

Duraksadı. Hiç alışkın olmadığı şu tavrım karşısında suskunluğa bürünürken ağlamaklı hâlim daha da arttı ve kendimi dahi taşıyamayacağım o noktada Gece'yi yere bıraktım. Ayşe abla tereddütle "Biz Gece'yi alalım," dedi, elinden tutup izin bekler gibi. "Hem yorulmuştur o da. Üstünü değiştiririz, uyur."

Kızlar da en büyük o olduğundan arkasında duruyor, daha çekingen davranıyordu. Ağlayacak gibi oldum. Elimle önce yüzümü sıvazladım, ardından önüme gelen saçlarımı geri doğru

atarak Gece'ye dokundum ve "Özür dilerim," dedim kendimi zapt etmeye çalışarak. Tuttuğum elini bir sürü, bir sürü öperken "Sana bağırmak istemedim," diye ekledim ve tekrarladım: "Özür dilerim."

Gece o kadar hisli bir çocuktu ki, beni anladı mı bilmiyorum ama hissetmiş olacak, boynuma sarılırken eliyle hâlâ Ayşe ablanın bir parmağını sıkıca tutuyordu. "Biz birlikte banyo yapacağız Ayşe abla, teşekkür ederiz," dedim ve Gece'yi tekrar kucaklayarak merdivenlere doğru yöneldim.

Kucağımda taşırken bile az önceki tavrımın vicdan azabıyla defalarca öpüyordum. Öyle nefret ediyordum ki hepsinden; beni ben olmaktan çıkarıyor, kızıma bile istemediğim şekilde davranmama sebep oluyorlardı.

Kapının tekrar açıldığını işittikten sonra arkamı dönüp bakma ihtiyacı hissetmedim çünkü gelenin kim olduğunu biliyordum. Sadece, yalnız mıydı, ondan emin değildim. "Mahru," dedi ama durmadım, duymazlıktan geldim. Merdivenleri dönerken onun bana doğru gelen adımlarını da işitiyordum.

Adımlarım istemsizce hızlandı ve direkt banyoyu buldu. Gece'yi yere bırakıp suyu ayarladığımda, küvet dolarken Gece'nin boyuna eriştim ve üzerindekileri çıkarmaya başladım. Kapı açılıp banyoya girdiğinde arkamda kaldığından, başımı hiç çevirmedim ama Gece, babası görmenin heyecanıyla el çırptı.

Çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine atarken yüz yüze gelince "Niye geldin?" diye sordum öfkeyle. "İlgilenseydin ya misafirlerinle..."

Arkamı dönecektim fakat eliyle bileğimi tutup, "Gönderdim başka bir yere," dedi açıklamak ister gibi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Oldukça sessiz konuşmaya çalışsam da ne kadar başarılı oluyordum, bilmiyorum. "Neyi konuşacağız? Bizimle senelerce arana mesafe koyarken onlarla yakın oluşunu mu? Gece seneler sonra sana dokunurken, Emre'nin seni çok sevecek kadar iyi tanımasını mı, neyi konuşalım?"

Gerçeklerin acısı dudaklarımdan döküldükçe sızısı kalbime düşüyordu.

"Ben görüşmedim Mahru, gerçekten," dedi tuttuğum elini kendi boynuna koyup, kendine dokundurarak. Çekmek istediğimde de buna izin vermeden "Böyle konuşalım lütfen," dedi yalvarır gibi. O, benim ona dokunmama o kadar hasret kalmış gibiydi ki kendi kendini zorla sevdirmeye çalışması bile içime dokunuyordu. "Birkaç kez telefonda görüntülü görüştüm, hepsi bu, yemin ederim," dedi çaresizlikle, ne yapacağını bilmez gibi. "Abin bahsetmiş hep benden ona. O yüzden..."

Gerçekten tahammül edemiyordum onun adının geçtiği cümlelere ve elimi geri çekip "Gece üşüyecek," dedim. Gözlerindeki telaşı, çaresizliği ve benden yana korkusunu görebiliyordum ama üzgünüm ki içini rahatlatamayacak kadar öfke doluydum. "Sen de yanında bahsedip durmazsan sevinirim," dedim arkamı dönmeden hemen önce. "Etkileniyor."

Gece'nin yanına geri döndüğümde onu kucakladım ve küvetin içine koymadan hemen önce suyun ısısını kontrol ettim. Yeterli sıcaklığa sahipti ama o yine de, koyduğum ilk anda tedirginliğini üstünden atamamıştı. Küçük gözlerini kısmış, dişlerini gösterecek ve sıkacak şekilde yüzünü garip bir hâle büründürmüştü.

"Şebek," dedim küvete oturmasını sağlarken. Çakır yanıma gelmiş, eğilmiş, kollarını sıvazlarken şampuana erişecektim ama o benden önce davrandı ve elime sıktı.

Hafifçe ıslattığım saçlarını şampuanlarken o da babasının elini tutmuş, küvetin içindeki köpüklerin üstünde, sanırım kendince yüzdürüyordu. Parmaklarının arasına kendi küçük parmaklarını yerleştiriyor ve ikisinin ölçüsünü karşılaştırıyordu. Sırtım onun göğsüne dönük olduğundan, yüzünü göremiyordum ama nefesini tenimde hissediyordum.

Sıklıkla ensemde biten nefeslerinden, Gece'ye baksa da yine bana döndüğünü, bende sonlandığını görebiliyordum. Birimize bakması nefes alması, diğerimize bakması nefes vermesi gibiydi.

İkisi de bir bütün ve birbirinden ayrılmaz bir döngünün parçasıydı. Parmak uçlarımda yere doğru eğilerek durduğumdan, sürekli olarak bana çarpan nefeslerinin arasında dengemi kaybedip düşecek gibi olduğumda dizini belime dayayıp beni tuttu ve boşta kalan diğer elini belime sarıp beni kendine doğru çekti. Şimdi sahiden de göğsü sırtımla temas ediyor, bana dayanak oluyordu.

O böyle bana dokununca, biz böyle üçümüz sıradan anlar geçirince ben kendimi çok garip hissediyordum. Alışkın olmadığımdan kendimi hemen kaptırıyor ama buruk ve ona kızgın olan tarafımı da tamamen yok sayamıyordum.

"Ellerin ne kadar küçük..." dedi Gece şaşkınlıkla ve ikimiz de aynı anda istemsizce gülünce, ilk düzelten yine o oldu: "Küçük değil, büyük."

Gece, bakışları ikimizin arasında mekik dokurken aramızdaki gerginliği fark etmiş, hatta sanırım kendince bizi barıştırmak adına onun saçlarında olan elimi tutup, bu sefer babasınınkiyle benim elimi birleştirmişti.

Onun büyük elleri arasında, Gece'ninki kadar olmasa da benim ellerim de küçük kalmıştı. Parmaklarımız birbiriyle temas ediyor, köpükleri birbirine bulaştırıyor, hatta onun ufak çaplı hareketleriyle birbiri üstünde hareket bile ediyordu. Orta parmağı, orta parmağımı okşar gibi "s" harfi çizerek aşağıya doğru kayarken diğer parmakları da ona eşlik ediyordu. Aşağıya doğru kaydı, kaydı, kaydı ve en dibe geldiğinde, parmaklarımın arasındaki boşluğu kendi parmaklarıyla doldururcasına içine girip yavaşça yukarı doğru çıktı. Avuçlarımızın içi birbirine dokunuyor, köpüklerden sebep kayıyor ve parmaklarımız âdeta birbiriyle sevişiyordu.

İçimdeki hislere engel olamayarak kesik bir soluk aldığımda "Yeter bu kadar oyun," dedim, bir anda kendi elimi çekerek. "Daha duşunu bitirip yemek yiyeceksin."

Bu sefer yıkadığım saçlarını durulama aşamasına geçmiştim ve Gece "Acıkmadım," diye mızmızlanınca, "Gelirken yolda bir şeyler yedirdim," dedi Çakır.

Onun konuşmasına cevap vermedim. İlgim tamamen Gece'deydi. Çünkü içimde bıraktığı hisleri atamamıştım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu, soluklarımı bir düzene sokamıyordum.

Gece'yi son kez duruladıktan sonra küvetten çıkarmak için yeltenmiştim lakin Çakır benden önce davranmıştı. Onun kucağındayken havlusunu üzerine sardığımda, dişlerini birbirine vura vura titremesi üzerine "Çabuk, çabuk, çabuk..." dedim, bir yandan kurulamaya çalışırken. "Hemen odaya."

Çakır, Gece'yi sıkı sıkı sarmış, havluyla kollarını sıvazlarken adımları direkt bizim odamıza yöneldi. Burada Gece'nin bir odası yoktu. Bizim bile burada bir düzenimiz yoktu ki Gece'nin olsun.

İstanbul'dan getirdiğim birkaç parça eşya hâlâ çantada duruyor sanıyordum ki boş valizi köşede görünce kızların benden önce yerleştirdiğini anladım. Çakır, Gece'yi kurularken ben dolabı açtım ve Gece için getirdiğim pijamalardan bir takımı çıkarıp iç çamaşırlarını aldım.

Onlara doğru ilerlediğimde Çakır, Gece'nin vücudunu kurulamayı bitirmiş, havluyu saçlarını kurulamak için kullanıyordu. Elimi havlunun üstüne koydum ve benim devralmamla birlikte hiç ikiletmeden geri adımladı.

Burnunun ucu kıpkırmızı olmuş, dudakları da birkaç dakikalık banyo sonrası morarmıştı ama kokusu hâlâ bebek gibiydi. Benim bebeğim...

Üzerini giydirmeye başladığımda konuşmak doğru muydu, bilmiyorum ama "Gece," diye sordum merakıma yenik düşerek. "Gittiğin yerde ne yaptınız?"

Sadece soruyla bile yüreğim tedirginlikle çırpınmaya başladı. Korkuyordum. Onun vereceği cevaptan, yaşadığı olumsuzluklar-

dan... Beden dili olumsuz bir şey yansıtmıyordu ama ben tatmin edici cevaplara ulaşana kadar içimi rahatlatamayacaktım.

"Hiç," dedi Gece, omuz silkip kollarını pijamasından geçirirken. "Oyun oynadık, o kadar."

Gece'nin pijamasının içine doluşan kıvırcık, nemli saçları onu ürpertmiş olsa gerek, yüzünün şekli değişince; Çakır, sorunun kaynağını anlamış gibi eliyle saçlarını dışarı çıkardı ve yatağın üstüne attığım havluyu alıp kurulamaya devam etti.

"Birini tutmuşlar," dedi Çakır beni rahatlatmak ister gibi. "Profesyonel birini..." O, konuşurken gözlerini üzerimden hiç çekmese de ben sadece Gece'ye bakıyordum. "Gece ile pek muhatap olmamışlar yani. Aklın kalmasın."

Aklın kalmasın, ne demekti? Benim aklım ondan ibaretti. O yanımdayken de senden ibaret... İkinizi de yanımda göremediğim zamanlarda aklım hiç yerinde olmuyordu ki benim. Şu an belki şükretmem gereken anlardan birindeydim ama şimdi de, akıl yerine gelse kalbimin burukluğu rahat bırakmıyordu.

Gece'nin alt pijamasını da giydirdikten sonra "Hadi bakalım küçük hanım, yatağa," dedim. Gece arkasını döndü ve kollarını havaya kaldırıp parmak uçlarında yükseldi. Babası alsın diye beklerken, babası da hiç ikiletmeden kucakladı ve Gece o kadar çok kıpırdadı ki babasının kucağındayken ayağını yatağa çarptı.

Duyduğu acıyla odada sesi yankılanırken, Çakır ne ara onu yatağa yatırdı ve ayağını elleri arasına aldı, fark etmedim bile. Ona doğru yaklaşmak istediğimde Çakır o kadar dolduruyordu ki yerimi; öpüyor, ovuyor ve kendi suçu olmamasına rağmen özür diliyordu. Bana ihtiyacı varmış gibi hissetmediğimden geri çekildim. Babası ona yetiyordu ve o da babasına uyum sağlayıp sakinleşmişti. Hemen yanı başına kendi de yatarak kıvırcık saçlarında parmaklarını dolandırdı. Gece'ye dokunurkenki tedirginliğini ve onu uzunca izlemelerini göz ardı edemezdim. Geç kaldığını hissettiği babalığı karşısında bocalasa da çabalıyordu. Çakır'ın

sevgililiği, arkadaşlığı bir yana, babalığı çok güzeldi. Yine de bu, onu eksik bıraktığı gerçeğini de ne yazık ki değiştirmiyordu.

Gece, bizim aramızdaki gerginliğin farkına varmış gibi elini bana uzattı ve "Annesi," dedi, gel, der gibi. Hiç uzatmadım ve direkt bana uzatılmış o küçük eli tutarak yanlarına gittim. Yanına uzanırken Gece aramızda kalmıştı ve bir eliyle benim elimi, bir eliyle de babasının elini tutmuştu.

Varla yok arasında olan küçük bedeni bize bir engel oluşturmuyordu. Aksine birbirimizi net olarak görmemizi sağlarken, yanımızda oluşuyla da güven duyuyorduk. Bizim aramızdaki gözler görülür en belirgin bağ Gece'ydi. Küçük bedeninin üzerinde ellerimiz birbirine temas etmeden de duramıyordu. Parmaklarımız istemsizce birbiriyle sürtüşüyor ve belki de Gece bunu bilinçli olarak yapıyordu.

"Babası..." dedi babasının elini kaldırıp benim elimin üstüne kapatarak. "Ve annesi..."

Belki benim elimi onun elinin üstüne koysaydı çekebilirdim ama o, tesadüfen mi demeliyim, bilemiyorum ama onu seçmiş, benim elimi tutmasını sağlamıştı. O da çekecek gibi durmuyordu. Hatta gözlerinde gördüğüm, benim de çekmemem için yalvarması gibiydi. Kendi küçük ellerini de babasının elinin üstüne koyduğunda, yatakta sürekli kıpraşması üzerine "Gece!" diye uyardım. "Uyu hadi artık."

"Annesi..." dedi başını bana doğru çevirip. "Uykumu bekliyorum."

Öyle tatlı bir sitemle söylemişti ki bunu, ısırasım gelmişti.

"Hem..." dedi yatağın ortasında ayağını yukarı kaldırıp. "Acıyor."

Yüzü inandırıcı olsun diye büyük bir çaba gösterse de sahteliği o kadar belliydi ki... Kendince odağı oraya çekmek istemiş ve belki de odaklandığı için gerçek bir acı duyumsamaya başlamıştı. "Annesi..." demişti Çakır, biraz daha Gece'ye doğru sokulup,

çarptığı ayağını ovalarken. "Gece uykusunu beklerken ona bir şeyler mi anlatsak ki?"

Bana sorulmuş bir soru olsa da muhatabı Gece'ydi ve Gece heyecanla "Masal," demişti. "Masal anlatın."

Çakır duraksadı ve "Annen, eminim ki daha güzel anlatır ama bizim, annenle senin o masallarda okuduğunuz aslanlar var ya, öyle bir aslanımız vardı, biliyor musun?" diye sordu.

Tabii ki konu Gece'nin çokça ilgisini çekti ve Gece, gözlerini irileştirerek ellerini ağzına kapadı, sonra "Gerçek aslan mı?" diye sordu.

Gece'nin meraklı ve heyecanlı hâli Çakır'ı gülümsetirken, kısılan göz kenarlarından, gülüşünün kıyılarından öpme isteğimi bastıramadım. Gece'nin ayağından dikkatini çekmek istemişti ve bunu da başarmıştı. Sanırım babalığını çok daha fazla sevdiğim, bir gerçekti.

"Gerçek aslan tabii ki," dedi Çakır, onun heyecanına ortak olarak.

Gece'nin ikimizin arasında mekik dokuyan gözleriyle başı bir sağa dönüyordu, bir sola. "Ben de görebilir miyim?" diye sordu aynı hatta daha fazla heyecanla. "Babası..." İki elinin parmaklarını birbirinin içine geçirmiş, yalvarır hâle gelmişti. "Lütfen."

O, ellerini bizim üstümüzden çoktan çekmişti, konu dağılmıştı ama Çakır'ın elini elimden çekmek gibi bir düşüncesi yoktu sanırım. Onun yok diye ben de hiç yeltenmedim. Unuttum zaten.

Çakır gözleriyle beni işaret ettiğinde, bu sefer baba kız ortak olmuş, beni bakışlarıyla alt etmeye çalışıyordu ama "Hayır!" dedim kesin bir dille. "Ben gördüğümde yavruydu ama şimdi devasa bir şey olmuştur. Yavru hâli bile epey korkunçken şimdiki hâlini görmek istediğimi hatta sana göstermek istediğimi hiç sanmıyorum, Gece," dedim.

Yüzü düşen Gece, trip atar gibi başını benden uzaklaştırmış, tarafını babasından yana seçmişti. Bir umut, belki babası evet

der düşüncesiyle ona sırnaşıp boyun bükerken "Babası," demişti, belki de dünyanın en ikna edici tonlamasıyla. "Yütfennn."

Çakır, içi gitse de benden aldıkları cevap net olduğundan kaşlarını kaldırdı ve "Patron olmaz dedi," diye yanıtladı. Gece'nin benden kaçan bedeni, babasından da ret yediğinde ortada kalmıştı.

Yanaklarını şişirip, kaşlarını çatarak oflayınca "Oflamak yok, küçük hanım," dedim burnunu sıkarak. Üzerimizden tepinerek attığı yorganı da üstümüze çekerken, bunu onu tutan elimle değil diğer ve bana çok ters gelen elimle yapıyordum. İstemsizce onun da bu çabamdan hoşlandığını ve güldüğünü görebiliyordum.

Boğazımı temizleyip, gözlerimi kaçırarak tekrar başımı yastığa geri koyduğumda "Tamam, sohbet bitti," dedim. "Şimdi herkes sessizce uykusunu beklesin." Çakır'a dönüp "Işığı kapatır mısın?" dediğimde, o da aynı işlemi ona ters gelen eliyle yapmıştı. Hâlbuki bizi zorla bu şekilde tutan bir şey yoktu.

Işık da kapandıktan sonra Gece bir iki kez kıpırdanıp fısıltıyla "Babası," dese de bir cevap alamadı. Uyumadığını biliyordum, uyumuş numarası yapıyordu. Aynısını "Pişt..." diyerek bana yaptı. Yanıma yanaştı ve "Pişt pişt," diye beni uyandırmaya çalıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttuğum anlarda nefesimden bile uyumadığım anlaşılıyordu ama neyse ki Gece bunu çözemeyecek kadar küçüktü. Son kez "Annesi..." diyerek bana yanaştı ama ben de onun gibi uyumuş numarası yaparak cevap vermedim. Gece de iki taraftan tepki alamayınca uyuduk sanıp sessizleşti ve en sonunda uykuya yenik düştü.

Sessiz sakin birbirimizin soluklarını dinledik. Zaman biraz böyle geçti. Bir adım atmak kime düşecekti, bilmiyordum. İkimiz de bu yüzleşmeden kaçıyor gibiydik ama en doğru zamanın şu an olduğunu da biliyorduk. Olup biteni eninde sonunda konuşacak, eteğimizdeki taşları dökecektik ama işte, birimizin cesur olup o adımı atması gerekiyordu.

Elim hâlâ elinin altındayken, derin bir nefes alıp kalkmak istedim ama yapamadım. Ağzım aralandı ama kelimeler dudakla-

rımdan çıkmadan tekrar kapandı. Ben konuşmadan hemen önce "Mahru," dedi bir melodiyi fısıldarmış gibi. "Şu an burada, bu yatakta üçümüzüz ve bu an benim için çok özel. Ben ilk geldiğim zamanlar, siz Gece ile birlikte gülüşürken ben kendimi öksüz gibi hissetmiştim. Öyle değildim ama öyle hissettim. Bunun ne demek olduğunu anlatabiliyor muyum?" diye sordu bana ulaşmak ister gibi. "Şimdi seninle, kızımla aynı fotoğrafın bir parçasıyım. Bu çok özel."

Onu anladığımı belli etmek için başımı salladım ve en son derin bir nefes alıp "Konuşalım mı?" diye sordum. Burada konuşmak istediğimi düşünmemiştir diye umdum ama yine de "Aşağıda," diye ekledim.

Reddetmedi. O da benimle aynı düşüncelere sahipti, biliyordum. "Olur," dedi sadece ve elini çekmesiyle ikimiz de eş zamanlı olarak ayaklandık.

Ben önde, o arkada peşimden gelirken merdivenleri indik ve salona geçtik. Aşağıya inmemizle, salonda olan kızlar hemen içeri doğru koşuşturunca ikimiz baş başa kalmıştık. Ortalıkta dolandım durdum, dört duvarın arasına sığamadığımdan oturamadım ve o da bana eşit mesafede olabilmek adına en azından oturmak için orta sehpayı seçti.

Uzanıp kendine doğru çektiği sehpaya oturduktan sonra bacaklarını iki yana açtı ve hemen yanındaki sigara paketinin içinden bir dal çıkardı. Bunları aheste hareketlerle yapsa da gerginliğini anbean okuyabiliyordum. Sehpanın üzerinde çakmak aradı. Bulamayınca da elleriyle ceplerini yoklayarak cebindekini çıkardı ve sigaranın ucunu ateşledi.

Sigaradan sıkıntıyla nefesler çekiyor, konuşmak için ilk adımı sanırım benden beklediğinden, sessizce beni izlemesi bu nefeslere eşlik ediyordu. Dolandım durdum, neresinden başlayacağımı bilmediğimden, ben konuşacak bir şeye karar verene kadar o, sigarasının neredeyse yarısına gelmişti bile. Onu kırmak iste-

miyordum, daha kötü olalım istemiyordum. O yüzden iyice geriliyordum.

En sonunda, şöyle bir durumda doğru cümleleri aramanın pek de mümkün olmadığını anlayıp "Bana söyleyebilirdin," dedim. Kopacaksa kıyamet ve biz yerle bir olacaksak şiddetini azaltamazdık sonuçta.

Dudakları arasından çıkan dumanın peşinden bir an dişlerini dudağının üstünde gezdirdi. Böylelikle sakallarının her bir telini netlikle görebilmiştim. "Mahru," dedi, elindeki sigaranın külünün yere dökülmesine aldırış etmeden. Dirseklerini dizlerinin üstüne koymuştu, bana bakarken duraksadı. Bana baktığında gördüğü, söylediklerinden ve söyleyemediklerinden ibaretti. "Sana her şeyi en başından anlatacağım." Söyleyemediklerinin azabını çekerken, söylediklerinin yeterli gelip gelmeyeceğinin bilinmezliğindeydi.

"Dinliyorum," dedim elimi göğsümde birleştirerek.

"Abin bir uyuşturucu baronunun kardeşini öldürdü. Buna dolaylı yoldan sebep olan da bendim."

Kaşlarım istemsizce çatıldığında eliyle karşısındaki koltuğu işaret etti ve oturmamı rica etti. Oturmak istediğimden değil ama konuşmanın böyle saçma isteklerle bölünmesini istemediğimden ikiletmedim ve geri doğru gidip, kol dayama yerine gelişigüzel yaslandım.

"Neden sendin?" diye sordum açıkça ve o, dudakları arasındaki sigarayı küllükte söndürürken "Benimle bir anlaşma yapmak istiyordu," dedi. Tekrar pakete uzandı. "Taşımacılık üzerine bir şirketim var ve o, bunu kullanmak istiyordu. Ortaklık yani... Daha da büyüme hayalleri vardı ama ben buna yanaşmadım."

Paketten bir sigara daha çıkarırken bakışlarını benden kaçırdı ve birkaç saniye duraksayıp onu da yaktı. "O da ikna etmek için sürekli baskısını sürdürdü."

"Bunun abimle bağlantısı ne?" diye sordum anlamayarak. Hem çok sakin konuşuyorduk hem de ben her şeyi sorguladığım

için ve bunu yaparken sert bir dil, suratsız bir ifade kullandığımdan, yüzünden tedirginliğini okuyordum.

"Ben sürekli olarak senin yanında, senin yörende dolandığım için, takdir edersin ki..." diye başladı imalı bir tavırla. Bu imasını, imalı tavrımı düzeltmem için bir uyarı gibi hissettim. "Onlar da oraya gelip durdular. Geldikleri zaman da sizin meyhaneyi keşfetmişler. Babanın kadın pazarladığı o döneme denk geldiğinden, bu Koral'ın kardeşi birine tutulmuş orada. Sürekli gelmiş gitmiş. Baban da parayı tatlı bulduğundan hiç ses etmemiş." Ailemden bahsedilince utançla bakışlarımı kaçırdığımın bilincine vardım ve o da toparlamak ister gibi hızlıca geçti o kısmı. "Yani başta gelmesinin amacı başka olsa da niyeti farklı yerlere kaymış."

Bir nefes daha aldı ama istediğinin bu olduğunu düşünmüyordum. Bana sığınamadığı için şu an ona sığınıyordu.

"Bir gece abin oradayken gelmiş ve kızı zorla götürmek isterken aralarında bir kavga çıkmış, sonucunda da adam ölmüş. Abin beni aradığında ortalıkta kimse yoktu. Çok korkmuştu ve benden yardım istedi. Cesedi başka bir yere taşısak da, hatta ve hatta suçu bunların sürtüştüğü birine atsak da yemediler. Kardeşine ulaşamayınca Koral delirmiş ve herkesi ipe dizmiş. En son görüldüğü yer de sizin meyhane. Kızı bulmuşlar. Kız cinayeti tam görmese de o akşam olanları anlatmış, abinle kavgaya tutuştuklarını söylemiş."

Dudaklarımdan alaycı bir soluk dökülürken bakışlarımı kaçırdım. Bir kadına yardım ederken başına bunlar gelmişti ve o kadın, daha ilk dakikada onu satmış mıydı? Gerçi neye şaşırıyorsam... Can tatlıydı. Benim öz kardeşini bile satan bir abim varken o, kendi canı için neden satmasındı?

"Tabii bu da yeterli değildi," diye devam etti sözlerine. "Sonuçta kız bir cinayet görmemişti ve bu bir şeyi ispatlamazdı. Meyhanedeki ve çevresindeki görüntülere erişmek istediler ama onu da yapamadılar."

"Neden?" diye sorduğumda "Hepsi bende çünkü," cevabı gayet net ve hızlı gelmişti.

"Tabii görüntülere ulaşamayınca da işkillendiler. En son suçu atmak istediğimiz adam, 'Ben yapmadım,' deyip o gün yurt dışında olduğuna dair görüntülerini ortaya dökünce Semih olayı patladı."

"Neden inandı ki ona?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Düşmanı değil mi sonuçta? Belki yalan söylüyor..."

"Mahru, işler böyle yürümüyor," dedi başını iki yana sallayarak. "En tepelerdeysen ve o tepede sana düşman olana zarar verecek bir şey yaptıysan bunu saklamazsın. Hatta bu saçma gelebilir sana ama..." dedi tane tane açıklayarak. "Bunu yaptığını cümle âleme duyurursun ki gücün kimde olduğunu bilsinler. Ben de bir nevi, aslında bu yüzden ona atmak istemiştim. Kendi yapmasa bile gücüne güç katacağından, üstüne almak ister, reddetmez sanmıştım ama öyle olmadı. Muhtemelen benimle bağlantılı olduğunu çözdü ve Koral'a bir düşman daha kazandırmak için üstüne almadı."

Sessiz kalınca ve anlamlandırmaya çalışınca "Onlar birbirine zaten düşman," dedi. "Ama bizim Koral ile aramızda onlar kadar köklü bir düşmanlık yok. Her an bir ortaklık yapabiliriz ve birbirimizi kollayabiliriz düşüncesi de hâkimdi. Geri çekilip tüm suçlamaları benim tarafıma bırakmak Koral ile aramızda kurulabilecek tüm bağları da kesti."

"Tüm oklar size çevrilince kaçamadınız," dediğimde başını sallayarak onay verdi.

"Benim onunla bir ortaklık yoluna girmem ya da vereceğim para falan konuyu kapatmazdı. Koral her ne kadar pisliğin teki de olsa kardeşine düşkündü. Cana karşılık can yani, Mahru. Senin abinin sonu kesin olarak ölümdü."

"Sonra?" diye sordum hiç kesmeden.

"Sonra, bu ölüm oyununu oynadık. Zaten bizim hiç anlaşmadığımız bariz şekilde biliniyordu. Sahte bir şeyler düzenledik. O

video kasıtlı olarak, onlara gönderilmesi için çekilmişti zaten. Yanında getirdiği ve yanımdakiler de planın bir parçasıydı. Bu da olmadı, Mahru..." dedi, başını iki yana sallayıp bir sigara daha yakarak. Derin bir nefes aldığında yüreğine binen yük soluğunu kesmişti. "O denizden bir ceset çıkmayınca Koral buna da tamamen inanmadı. Arkasını bırakmadı. Benim niyetim sana her şeyi anlatmaktı," dedi dakikalar sonra, inandırmak ister gibi yüzüme bakarak. "Abini güvenli bir yere yerleştirip ben sana her şeyi anlatacaktım. Abinin 'İstemiyorum, öldü bilsin,' demelerine rağmen ben senden gizlemeyecektim, Mahru, yemin ederim." Onun yemine samimiyetine inanmıştım inanmasına da yine abimin beni yok saymış olmasını; ben yasını tutup kendimi kahrederken onun istemediğini söylemesini aşamamıştım. "Ama işler yine istediğim gibi gitmedi," diye devam etti sözüne. "Abin, Ümran ile birlikteymiş ve bunlar gizlice görüşüyorlarmış. Koral peşini bırakmadığından, abine yakın olan kim varsa aldıkları mal mülk, ev, eşya, her şeyi incelemeye almışlar ve bir gece buluştukları evde bunları bulmuşlar. O gece senin abin ikinci cinayetini işledi, Mahru."

"Senin tutuklandığın gece..." dedim. "Doğum gününde, bizim bebeğimizi kaybettiğimiz gece..." Geçmiş geçmezmiş. Bir cümlede, bir imada, bir anda karşında beliriverirmiş ve sen aynı hislere bürünüverirmişsin.

Kocaman, kara bir gecenin ukdesi boğazımda kaldı da yutkunamadım.

Tüm suçu üstlenir gibi gözlerini kaçırıp başını öne eğdiğinde derin bir soluk aldım ve olduğum yerde ayaklanıp, çenesini avucumun arasına alarak başını bana doğru kaldırdım. Onu düşürmek değildi niyetim. "Devam et," dediğimde sakallarının battığı avuç içimi öptü ve ben etkilenmemek, etkilememek adına geri çekildim.

"O gece gerçekten her şeyi bitirmekti niyetim. Sana her şeyi açıklayacaktım. Semih ortaya çıkacaktı ya da başına ne gelirse

gelecekti." Dudak büküp başını iki yana salladı, bilmiyorum dercesine. Bilemezdi de. Seçmediğimiz yolların bizi nereye götüreceğini bilemezdik. "Ben o gece Turan'a yapılan ihaneti de öğrendim ve buna ortak olmak istemedim. Başından beri değildi yani. Öğrendiğim o an gidecektim oradan, yanına dönecektim ama Ümran'ın hamile olduğunu söylemesiyle elim kolum bağlandı. Ben..." dedi gözlerimde onu anlayayım diye bir şeyler ararken. "Ben bir bebeğe sırtımı dönemedim, Mahru. Onu kaderine terk edemedim."

"Bana döndün," dedim öfkeyle, olduğum yerde bedenim titrerken. "Benim karnımda da bizim bebeğimiz vardı ama sen onlara değil, bize sırtını döndün."

En büyük keşkesi, en büyük pişmanlığı bundan kaynaklıydı belki de. En büyük yarası buydu ama ben oradan vurmaktan çekinmedim. Ben kanıyorsam o da kanasın istedim.

Ben daha fazla kendimi tutamayınca o da ayaklandı ve "Bilmiyordum," dedi yüksek sesle. Ona bir duvar ördüğümü düşünüyordu ve onun ötesine sesini duyurmak istiyordu. "Bilmiyordum, Mahru. Bilsem... Senin bizden bir can taşıdığını bilsem, yemin ederim ki böyle olmazdı."

"Onu bilmesen de ben vardım senin için," dedim ve tokat yemiş gibi birkaç saniye kaldı. "Ben vardım," diye avazım çıktığı kadar bağırarak kendimi gösterdim. "Bana sırtını dönmekten bir an bile çekinmedin sen."

Seslerimiz gitgide o kadar yükseliyordu ki ben kendimi gösterirken o, elimi tutmak istedi, savurdum ve uzaklaştırdım. Yutkundu ve "Mahru," dediği sırada, çalışan kızlar panikle kapıda belirdi. Çakır soluk soluğa arkasını döndü ve tek bir bakışıyla; oldukları yerde panikle, ellerini kollarını nereye koyacaklarını bilemeden kaldılar. Çakır'ın bakışları tek bir anlam içeriyordu ve Ayşe abla onları hemen "Yürüyün," diye fısıltılar eşliğinde içeri çekerken, Çakır da bana döndü.

Döndüğünde gördüğüm gözlerden, bir daha sittinsene duydukları bir ses yüzünden kapıya çıkmayacaklarını anlamıştım.

"Ben toparlarım sandım. O an yapamadım bunu çünkü vaktim yoktu. Ben olay yerine gittiğimde polis de eş zamanlı gelmişti. Birini bulup üstüne alması için vaktim yoktu. Orada boş bırakıp da gidemezdim çünkü Koral, Semih'i araması için göndermişti onları. Kendi adamının cesedini Ümran'ın tuttuğu eve gitmişken bulunca abinden şüphelenmesi çok olasıydı. Ben üstüme aldım ve olayı namus meselesine çevirdim. O, Turan'ın sevgilisinin evine baskın düzenlemişti, ben de vurmuştum. Koral tarafından olay böyleydi."

"Peki, Ferman?" dediğimde duyduğu ismin öfkesiyle bile gözlerini devirdi, yumruklarını sıktı ama bir şey diyemedi. "O nereden biliyordu abimle Ümran'ı?"

"O şerefsiz!" diye başladı, Ferman'a hakaret etmeye fırsat bulduğu hiçbir anı kaçırmıyordu. "Bu Ümran ile Semih'i görmüş meyhanede. İlk öğrenen bu zaten bunları." Sanki karşılarındaymış gibi el kol hareketleriyle daha da harlanıyordu öfkesi. "Sonra bizi aylar sonra Ümran ile bunlar için bir plan kurarken, Semih'ten bahsederken yakaladı. Bir bok duymamış da, Semih'in adı geçince, 'Sen de biliyordun demek,' falan diyerek dolanmaya başladı ortalarda. Ben de şahitmişim de bu ilişkiye, Turan'a ihanet etmişim de, bilmem ne... Aklınca bunu sana koz olarak sakladı."

Sakladığı koz bana değil ama Turan'ın ölümüne sebep oldu. Kaderimizdeki yollar resmen başkaları tarafından belirleniyordu. Yaptıkları, yapmadıkları, söyledikleri ve sakladıkları... Biz, bize biçilmiş olanı yaşıyorduk. Hangimizinki zordu, bilmiyorum, ben bir kefeye koyamadım. Turan ölmüştü ama bizim hayatta olmamız da bir şeyi değiştirmiyordu. Herkesin yükü kendine ağır, acısı kendine büyüktü.

"Koral birçok kez iletişime geçip anlaşma yoluna gitmek istedi. Ben de her seferinde reddettim. Öldüğünü iddia ettim. O da

inanmamakta ısrarcı oldu," dedi bu döngüden sıkılmış gibi. "En son elindeki görüntüleri bizim düğün günümüzde polise verdi ve beni tutuklattı. Amacı her şeyi ortaya çıkarmamdı. Biz seninle kavuşmuştuk ve bir daha ayrılığı göze alamayacağımı düşündü. Doğru da düşündü. Ben, senin Fransa'ya gittiğini öğrendiğim gün Cansu'ya bir yazı yazdım. Semih ve Ümran'ı ortaya çıkarması için..."

"Cansu?" dedim sorar gibi. "Cansu kim ki bir anda ortaya çıktı ve bu olayın nasıl içinde?"

"Cansu ile ben, abinin olayından sonra tanıştık. Abin için yurt dışında yeni bir yaşam kuracaktı; yeni kimlikler, güvenli bir alan. O zaman hayatıma girdi. Sonrasında Ümran da eklendi. Bu arada sana hâlâ söylememe sebebim, onları ülkeden çıkaramamış olmamdı. Koral her yeri didik didik arıyor, kaçabileceğimiz her noktayı elinde tutuyordu. Bir de Ümran'ın Semih'in yaşadığını öğrenmesinden sonra bulmaları... Yani ne kadar çok kişi bilirse o kadar çok tehlikeye giriyordu. Ben onu çıkarana kadar anlatmadım sana. Abin senin zayıf noktandı ve o an verdiğin küçücük bir açık her şeyi tersine çevirirdi. Güvenliğinden emin olana kadar sakladım."

"E, ben Fransa'ya gittim, onlar neden çıkmadı?" diye sordum sertçe. Yine neydi onları kurtaran?

Geri doğru adımladı ve tekrar sakinleştiğimi anlamış gibi sehpaya otururken bir sigara daha yaktı. "Cansu bana beni çıkarmak için bazı bağlantılarını devreye soktuğunu söyledi. Onca şeye dayandığımızı ve biraz daha dişimi sıkmamı söyledi. Onları çıkarsaydı o an, kesin olarak öleceklerdi ama anlık bir karar vermememi söyledi. Bir yola çıktıysam verdiğim sözden caymamamı... Çıkarmadı yani," dedi özetleyerek. "Ben kafama koymuştum ama o çıkarsın ya da çıkarmasın, sana gerçekleri anlatacaktım. Sonunda kime ne olacaksa da olacaktı. Bana buradan çıkma sözü verilmişti, kızıma ve sana kavuşmam sözü verilmişti. Ben de bununla avunup bekledim."

"Anlatmadın ama," dediğimde "Anlatmak istedim," dedi, bu noktada asla taviz vermek istemezmiş gibi. "Seni yanıma da çağırdım ama gelmedin. Gelseydin anlatacaktım. Çıkınca da aslında anlatmaya başladım, Mahru," dedi, son dönemimizi gözden geçirircesine yüzüme odaklanarak. "Bir anda, şak diye, o kadar bağlı olduğun abinin yaşadığını söyleyemezdim. Önce tek tek kirli geçmişini döktüm sana. Gece'nin kaçırıldığı gece de her şeyi tamamıyla anlatacaktım. Bizim bittiğimizi düşünürken bile ben senin için, olacakları yumuşatmaya çalıştım, Mahru."

"Sen şimdi," dedim yüzümü buruşturarak. "Onca şeye sebep olup, tüm suçu bana atmaya çalışamazsın."

Sesler yine gitgide yükselemeye başlamıştı. Daha doğrusu sadece ben tarafı...

"Hepiniz beni bir kenara atmışsınız ve şimdi 'Yok, neden gelmedin Mahru, neden dinlemedin Mahru?' diyemezsiniz. Ben seni anlamaya çalışıyorum ama bu, sana beni suçlama hakkını vermiyor ve seni suçsuz kılmıyor."

İşaret parmağım "Tüm olanların sebebi senmişsin," dercesine ona doğrulduğunda, "Suçsuz olduğumu iddia etmedim," dedi benimkine nazaran düz bir sesle. "Sadece sana, olayın benimle ilgili tarafını anlatıyorum. Senin görmediğin, görmek istemediğin şey; bu yaşanılanlarda adı geçen hiç kimse benim sevdiğim insanlar değil, hiçbirinin bana bir yararı yok. Seninle birlikte ben de senelerimi kaybettim, Mahru. Çocuğumu kaybettim, seni kaybettim, Gece ile geçireceğim yıllarımı kaybettim."

Bu isimlerle bağlantılı olan bendim ve o, "Senin yüzünden, senin için yaptım," demek istiyordu. Belki yükünü paylaşmaktı niyeti ya da kendi üstündeki yükü kimseye değdirmeden ortaya atmak. "Benim için yaptığın şeyde en çok yara alan ben oldum," dedim ve düzelttim. "Biz olduk. Herkes bir şekilde hayatını devam ettirmiş, olan bize olmuş. Ölüsünün acısı da bana kalmış, dirisinin derdi de." Bu böyle devam etmeyecekti elbette. Hesap günü gelecekti ve ben sabırla o günü bekliyordum.

"Haklısın," dedi sadece, toparlamak ister gibi ama benim öfkem o kadar fazlaydı ve atamıyordum ki "Haklı olmam bir işe yaramıyor," diye karşılık verdim.

Sustu.

Ben bir kayıp vermiştim, senelerim gitmişti ve Çakır bunları benim ne hâle geleceğimi düşünmeden yapmıştı. Kalbimdeki burukluğu ve kırgınlığı nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Onu anlamıştım ama anlamam ona hak vermeme yetmemişti. Olduğum yerde çöktüm. Dizlerimi karnıma doğru çektim, sırtımı koltuğa yasladım ve kollarımı bacaklarıma sardım. Omuzlarım düşünce, aramıza giren birkaç saniyelik boşlukta derince bir soluk aldım. "Ben..." dedim gözlerim üzerinde dalıp giderken. "Sana seni affettiğimi söyle-"

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, sigarasından belki de en uzun soluğunu aldı ve "Beni affettiğini söylemiştin ama affedemiyorsun," diyerek kendi tamamladı. Benim içimdekileri tarif etmeye gücüm yetmezken o, benim gözümün içine baka baka "Saatlerdir sana olup biteni anlatmayı değil de sonunu nasıl getireceğimi düşünüyorum," dedi bir çırpıda. Sigarasını söndürürken "Bu kaçıncı, bilmiyorum," dedi gözlerini kaçırarak. "Bir boka da yaradığı yok ama ben, beni affedemeyeceğini biliyorum, Mahru," dedi hâlâ yüzüme bakmadan. Bir kez bakmış, sonrasında ezberlenmiş cümleleri okur gibi şakaklarını sıvazlayarak konuşmuştu.

Sanki bir sonun konuşmasına hazırlıyordu kendini ve ben bunları duymak istemiyordum. Kalbim duracak gibiydi ama konuşmadan kaçamıyordum da. Hiçbir uzvum hareket etmiyordu. Nefesimi tutmuş bir hâlde onu dinlemekten, izlemekten öte gidemiyordum. "Ben kendimi affedemiyorken senin beni affetmeni beklemiyorum. Olanların hepsinin kendimce bir açıklaması varken ve bu bana bile yetmiyorken sana yetmesini beklemiyorum. Mahru, bizim aramıza sadece yıllar girmedi. Kayıplarımız da çok ağır. Benim varlığım sana kötülükten, mutsuzluktan başka bir

şey getirmiyor. Biz seninle devam edemeyiz. Senin istediğin gibi olsun bundan sonrası. İstediğin yerde, Gece ile... Sen nasıl istersen... Sen, sizi ne kadar görmemi istiyorsan o kadar görürüm," dediğinde kulaklarım uğulduyor, oturduğum yer altımdan kayıyor gibi hissediyordum. "Biz seninle devam edemeyiz," cümlesi beynimin içinde yankılandı durdu. "Ne sen ne de Gece benimle birlikte olduğunuz sürece güvende olacaksınız. Sen benimle mutlu olamayacaksın, biliyorum, sen..." dedi dünyanın en zor cümlesini kuruyormuş gibi. "Sen başından beri haklıydın."

O beni anlamıştı da çok yanlış anlamıştı. Benim niyetim bitirmek değilken o, hiç düşünmeden bitmemizi ister gibi yağdırdı tüm kurşunlarını üstüme.

"Daha birkaç saat öncesine kadar deli gibi seviyordun, ne değişti?" diye sordum sesimin titremesine engel olamadan. Öfke yerini kaybetme duygusuna bırakınca konu çok başka yerlere taşınmıştı ve ben ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Kavga ederken bile sana dokunayım diye deliriyordun, ne değişti?" Anlamlandıramadığımdan daha da öfkeleniyordum. "Birkaç dakikada ne değişti?"

Tüm gün, saatlerdir yanımda olmasa altında başka bir şey arayacaktım ama yanımdaydı, dibimdeydi. Şimdi ne olmuştu da biz ayrılığa gelmiştik.

"Hiçbir şey..." dedi başını iki yana sallayarak. "Ben seni seviyorum zaten, Mahru," dedi, söylemekten hiç çekince duymadan. Bu nasıl bir sevgiydi ki böyle, her anı bana zulüm gibiydi? "Ömrümün sonuna kadar da, senden başka bir kadını sevmeyeceğim de görmeyeceğim de, yemin ederim." O, bu konuşmayı sürdürdükçe ben, kendimi tutmakta zorlanıyordum; çenem çoktan titremeye başlamıştı, gözlerim dolmasın diye başka bir noktaya bakmaya başlamıştım bile. "Senin de öyle yapacağını biliyorum," dediğinde "Hayır," diyerek başımı iki yana salladım ve burnumu çekip, olduğum yerde ayaklanarak ona doğru adımladım. "Benim adıma o kadar kesin konuşma. Ben, bana beni

sevdiğini söylerken ayrılmayı ikinci kez teklif eden bir adamın yasını tutmayacağım."

Çenem titredi. Gözyaşlarımı daha akmadan kendi kendime sildim ve "Beni de sevme," dedim bağırarak. Oturduğu yerden sadece bana bakarken "Tamam mı?" diye sordum tekrar aynı tonda. Bir cevap versin, bir şeyler desin diye bekliyordum ama o, benim duymak istediklerimin aksine "Tamam desem inanacak mısın sahiden?" diye sordu, "Seni sevmemek imkânsız," der gibi. Ve hemen peşine "Nasıl mutlu olacaksan onu söyledim say, Mahru," diye ekledi, sesindeki sakinlikle beni yıkmak ister gibi. "Yolun açık-"

O cümleyi tamamlamasın istediğimden "Bana bir yol açarsan..." dedim, daha fazla dayanamayıp hıçkırıklara boğularak. "Bana senden başka yol açarsan, bir daha seni o yola asla almam."

Söylediklerim bu konuşmada ona verdiğim son şanstı. Eğer bunu da geri teperse burada daha fazla kalmayacaktım. O kadar korktum ki konuşmayı aynı kararlılıkla tamamlayıp sonlandıracak diye... Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeden buradan çekip gitmek, belki de şu an için daha doğru olacaktı ve ben hıçkırıklarımın arasında arkamı döndüğümde, buz gibi parmak uçlarıyla bileğimi kavrayarak "Mahru," dedi, beni tekrar kendine çevirdi.

Sesi, kor düşmüş yüreğime su serpti sanki ama söndürmek için yetersizdi. Gözlerim yanıyordu, başım birkaç dakikalık ağrıdan çatlayacak gibiydi ama yine de onun yüzüne bakmaktan hiç çekinmedim. Karşımda gördüğüm adam duraksasa da, ödediği bedeller az gelmiş gibi kendisi için bir yenisini daha eklemek istemişti ve ben bunu, kurduğu cümleden anladım. "Kal demeye yüzüm olmadığı için git diyorum... Ama Mahru..." dedi içi gider gibi. "Gidersen de ölecek gibi hissediyorum."

Burnumu çektim ve gururu bir kenara bırakarak "Sen göndermek istiyorsun," dedim aynı asilikle. "Hem git deyip hem böyle şeyler söyleyemezsin. Söylenmez çünkü. Severken de git denmez zaten," dedim küçük bir çocuk gibi omuz silkerek.

Yanağımda kurumuş olan birkaç damla yaşa dokunsa da, yenileri hazırda beklerken bunun ne hükmü vardı? "Gitmek istediğini sandım," dedi, kendi başlattığı savaşta mağlup olmuş gibi. "Kendine bunu yük etme istedim. Bana verdiğin sözleri tutmak zorunda değilsin. Affedemiyorsan, affedemediğin yerde kalmak zorunda değilsin. Zorla kalma istedim. Bunca yaşattıklarımdan sonra seni kendi ellerimle-"

Takatim kalmadığını hissettiğimde gururu bir kenara bırakarak "Seni affedemiyorum," dedim açıkça. "Affedebilir miyim, onu da bilmiyorum ama hiçbir yere gitmiyorum, gidemiyorum. Çünkü gidersem..." dedim onun başlattığı savaşı onun sözleriyle sonlandırarak. "Gidersem ölecek gibi hissediyorum."

Ölürken değil, yaşarken durdurdu bizim için zamanı. Tam o saniyede bir eli ensemde, bir eli belimde, ben onun tarafından ona çekildim.

Sıkıca tutundum ona, bize...

Bir eli bacağımı kavradığında kucağına çıkmaktan hiç çekinmedim. Aylarca kin kustuğumuz dudaklarımız birbirine aşkını, hasretini haykırıyordu şimdi. Bacaklarım beline, ellerim boynuna, parmaklarım sakallarına dolandı.

Elleri belime dolandı, sırtım duvara çarptı ve ben içim çıkacakmış gibi sarsılırken tüm telaşımla ona sindim. Bir dizi kalçamın altında konumlandığında, ona dokunmaya yetiştiremediğim ellerim tüm aceleciliğiyle düğmelerini çözmeye başladı. "Senin almam dediğin..." Elleri yüzümü kavrarken tüm hırçınlığıyla ona bakmamı sağladı ve bir düğme parmaklarımın arasından kopup yeri boyladı. "Senin almam dediğin o yol da sensin benim için, o son da," dedi nefes nefese.

Dudaklarımızın en son birbirine kenetlenmesinin üzerinden yıllar geçmişti ve biz şimdi, onca yılın ardından birbirimizle savaşmayı bırakmıştık.

Parmaklarım aceleci tavrını sürdürüp gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken o da boş durmadı. Diziyle sabitlediğinden

emin olduktan sonra üzerimdeki kazağa uzandı ve eteklerinden tutarak, ellerimi birkaç saniyeliğine üzerinden uzaklaştırdı.

Ellerim onun beni çırılçıplak soyması için havalandı ve kazağım yeri boyladı. Saçımdaki toka duvara sürtünmenin etkisiyle yere düşerken saçlarım sırtıma döküldü. Dudaklarını tekrar dudaklarıma kapattığında elleri kalçalarımın altındaydı ve beni havalandırmış gibi yukarı doğru kalktım.

Başımı geri doğru attığımda, senelerin getirdiği açlık gözlerime kara perdeler indirmişti. Başım geri düştüğünde, boynumda açılan boşluğu dudaklarıyla doldurdu ve dili tenimde ıslaklığını bırakarak göğüs oluğuma doğru kaydı. Çakır her yerdeydi. Yangını içimde, eli üstümde, dudakları boynumda...

"Mahru!" Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, sanki bir biz varmışız gibi. Sorun buydu işte. Bir tek biz yoktuk. Elimi ağzına kapattığımda "Sus Allah aşkına," dedim yalvarır gibi. O, öylesine sürükleniyordu ki o zevk dalgasında, ne söylediğimi anlamıyordu bile. "Az önce mutfak kapısında dikiliyorlardı insanlar. Salonun tam ortasındayız farkındaysan ve-'

Cümlenin gittiği yeri anlamış gibi bacaklarımı iyice kendi beline doladı düşmeyeyim diye ve onu tutan elimi ağzından çekerek "İnsanlar yok, Mahru," dedi. "Şu an sadece sen ve ben varız." Önce tuttuğu elimi sırtıma koydu, bilekleri arasında tutsak etti, ardından düşmesin diye tuttuğum diğer elimi aldığında "Benim olanı benden gizleyemezsin," dedi. Dudaklarımızı tekrar birleştirdiğinde merdivenleri çıkmaya başladık ve benim az önce tutmaya çalıştığım o sutyen, basamağın birine savruldu.

"Sen daha nasıl katılırsın içe?" diye sordu dudaklarımı iyice kendine çekerken. Öpüyordu ama yetmiyordu sanki. Dudaklarımı kendine bastırırken, daha ilk dakikalarda bile dudaklarımın patlayacak kadar şiştiğini hissediyordum. Onun dili benim dudağıma değdiğinde aldığım o metalimsi tat, sınırları zorladığımızın ve dişini dokundursa patlatacak gibi olduğunun göstergesiydi sanırım.

"Az önce bitsin diyordun," dediğimde, "Demiyordum bebeğim," diye karşılık verdi telaşla. "Demedim Mahru, Allah aşkına." Kelimeleri panik, korku ve yalvarış içeriyordu. Şu anı böleceğim diye deli gibi korkuyordu.

Duraksadı. "Ne olur, şimdi değil..." dedi yalvarır gibi. "Mahru, kurban olayım, ne olur bak, şimdi değil. İnadın ilik kurutur, Kur'an çarpsın. Seninle baş edemem şu an. Sonraya sakla, ne olur..."

Daha benim konuşmama müsaade etmeden âdeta yalvarıyordu ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Aklının son kalan parçaları yalvarmak üzerine kuruluydu şu an için.

"Allah belamı verseydi de demeseydim."

Ben sinirimi atayım diye, kendine hakaret etmekten de bela okumaktan da geri durmuyordu; "Sen zahmet etme, ben yaptım," dercesine ama ben "Sus," dedim sözünü keserek. "Kendine bela okuma. Sana gelen bela benim canıma okur." Onu ne kadar istediğimi göstermek ister gibi "Çakır," dedim. Bak, der gibi... Bak, sana yükseliyorum, al beni, der gibi... "Çaakıır..."

Biz bir odanın önündeydik ve o öylesine aceleciydi ki ayağıyla kapıya vurup resmen tekmeleyerek açtı. Açtı açmasına da kapamayı unuttuğundan, son saniye yükselip parmak uçlarımda kapıyı ittim. Tam anlamıyla kapanmasa da içeriyi apaçık göstermiyordu ve ne yalan söyleyeyim, daha fazlasını düşünecek kadar iyi durumda da değildim.

Aradan geçen yarım saatin ardından vücudumda hissettiğim rahatsızlıkla yavaşça, koynumda uyuyan adamı yastığa alırken, her ne kadar yavaş olmaya çalışsam da bedeni o kadar ağırdı ki nasıl uyanmadığına şaşırdım.

Gerçi ona da hak veriyordum; uzun süredir uykusuz, yorgundu ve bu akşam da yorgunluğuna yorgunluk katmıştı. Biraz uğraşlarım sonunda, sıkı sıkıya sardığı bedeninin altından kalk-

tım ve yorganı üstüne kapatarak banyoya ilerledim. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp neredeyse yarım saat sürecek bir duş aldığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Saçlarımı kuruttum, üzerime bir şeyler giydim ve Gece'yi kontrol edip, biraz hava almak için dışarı çıkmak istedim.

Merdivenlerin bitiminde kızlardan biriyle karşılaştığımda kız irkilerek geri çekilince, parmağımı damağıma koydum ve delicesine çarpan göğsüme elimi bastırdım. Uzun bir süredir tek yaşamaya alışınca, evde birilerinin varlığı tuhaf geliyordu.

"Kusura bakma, gelin hanım," dedi kız mahcubiyetle.

"Sorun yok," dedim tebessümle. "Dalmışım ben sadece. Sen uyumadın mı?"

Ağzının içinde cıklayarak gülümsediğinde "Ben geç yatarım," dedi heyecanla açıklayarak. "Geceleri biri bir şey ister diye beklerim ben. Aslında yatacaktım ama Çakır Bey'im su almaya diye kalkınca, ayaktasınız, bir şey istersiniz diye yatmadım. Aslında odanıza su bırakmıştık biz ama..." dediğinde "Orada Gece yatıyor," dedim daha fazla açıklama ihtiyacı duymayarak. "Biz yan odaya geçtik."

"Yarın orayı mı hazırlayalım size o zaman?" dedi kendi görev listesine yapılacakları ekler gibi.

Başımın ağrıdığını hissediyordum. Dudak büktüm, konuşmak için pek de hâlim yoktu. "Bilmiyorum ki," dedim geçiştirir gibi. "Sabah Çakır'la konuşursunuz bunu. Sen de yat, bekleme boşuna. Hem Çakır uyudu zaten, uyanacağını sanmıyorum bir daha. Uyanırsa da ben ilgilenirim. Biraz dışarıda oturacağım, sonra da yatarım."

Emin misiniz, dercesine baktı. Onun da işiydi, biliyordum ama gerçekten bir kez söylediğim şeyin ikinci kez tekrar ettirilmesi, yorgunluktan ölecek gibiyken hiç çekilmiyordu.

"Hadi yat. Çıktım ben," diyerek arkamı döndüm ve kapıyı açıp bahçede biraz yürüdüm. Hava fazla soğuk değildi hatta kış olmasına rağmen bahar havası var gibiydi. Benim bu saatte dışarı

çıkmam kapıdaki adamlar tarafından tuhaf karşılansa da bir şey diyememişler ama yine de daha dikkatli bir hâle bürünmüşlerdi.

Derin derin nefesler alıp ilerlerken kollarımı göğsüme sardım ve Gece'nin az önce bıraktığım hâli zihnimde canlandı. İki büklüm yatmış, emziği yanında olmadığı için parmağını ağzına sokmuştu ve o kıvırcık saçları, kış mevsiminde olduğumuz hâlde terden alnına yapışmıştı. Ara ara soluklanıp emdiği o parmağı zihnimde canlanınca ne kadar özlediğimi fark ettim. Uyurken özleyip uyandırmak istemek de anneliğe dâhildi sanırım.

Koca bir çınarın gövdesini çevreleyen taşların üstüne oturduğumda konağın kapısı açıldı ve Çakır içeriden çıktı. Dudaklarının arasında yanmayan o sigarayı tutarken bana doğru adımladı ve bir eliyle eşofmanının fermuarını çekerken, ceplerini yoklayarak sigarasını ateşledi. Uyurken bıraktığım için "Sen uyumuyor muydun?" diye sordum.

Başımda dikili hâlde saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve "Yok..." dedi yanıma otururken. "Sensizken yatak batıyor." Birbirimize baktığımızda yüzündeki sıcacık tebessümden mutluluğunu okudum ve "Uyku haram oluyor," diye tamamladı.

Önüme döndüğümde başımı omzuna yasladım ve "Sen niye uyumadın?" diye sordu.

"Uyku tutmadı," dedim. "İnsan çok yorgunken de uyuyamıyormuş."

Başımı omzundan kaldırıp enseme dokundum, sağ tarafına giren ağrıdan dolayı ovalamaya başladım ve bu görevi kendi devralıp, benim dokunduğum yeri ovalamaya başladı. "Boynun mu ağrıyor?" diye sorduğunda, imalı bir gülümsemeyle, "Keşke oradan oraya çekiştirirken boynumun bana lazım olduğunu akıl edebilseydin," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Boynumu kırmana gerek yoktu. Ben senin düşmanın değilim."

Öyle büyük bir ağrı değildi ama sağa sola hareket ettirirken bir noktasına saplanıyordu işte. Tutulmuş gibi...

Kahkaha attı ve "Hamlamışsın," dedi suçu bana atarak. İmalı gülümsemesi de yüz kızartıyordu. "Yoksa ben gayet normaldim."

Yüzüme düşen ateş topuyla gözlerimi irileştirdim ve "Arsızlığın yüzümü kızartıyor," dedim yine aynı imalı gülümsemeyle. "Sussan mı birazcık?"

Parmakları o kadar efsunluydu ki ağrının olduğu yeri saniyesinde buluyordu ve dokunduğu yerdeki ağrıyı resmen dağıtıyordu. Mayışarak başımı havaya kaldırdığımda "Kızaran sadece yüzün mü?" diye sordu. "Benim gördüğüm kırmızılık..." Ne kızarması, yanıyordum resmen. "Çakır," dedim daha tok bir tonlamayla, kendimi ona çevirerek.

Şu hâlimden keyif alırcasına ve bilinçli yaptığını belli edercesine kahkaha attığında boynumu ovan elini ittim sinirle.

Yumruk yaptığı elini şakaklarıma hafifçe dokundurarak beni sarsmaya başladığında, "Ne olur, uğraşma benimle ya," dedim sinirime dokunduğundan.

Eli dursa ağzı durmadı ve "Tamam," derken bile şakağımı öptü. Neyse ki ondan sonra durulmuştu. Gecenin bir vakti, uzun zaman sonra aynı taşın üstünde zaman geçirirken, sigarasının dumanını her çektiğinde ucundaki kıvılcımla birlikte harlandım ona.

"Mahru..." dedi aramızdaki sessizliği bölerek. Ciddi bir konuşma yaptığı, yüz ifadesinden ve ses tonundan belliydi. "Ben aklında bir soru işareti kalsın istemiyorum. Bu akşam ben seninle, gerçekten gitmek istedin ama söylemiyorsun diye düşündüğümden öyle konuştum. Yoksa benim gerçek düşüncelerim, isteğim onlar değildi. Sadece sana bir yol daha açmak istedim."

"Biliyorum," dedim sadece, uzatmadan.

O beni çok iyi tanıdığından "Ben de seni biliyorum, Mahru," dedi bana bakarak. Ben ona bakmasam da onun bakışlarını üzerimde hissediyor ve görebiliyordum. "İçinde yara kaldığını biliyorum, sürekli başka bir ihtimali sorguladığını. Bir keresinde karıştığımız bir kavgada abini fena hâlde dövmüşlerdi ve abin

birkaç gün hastanede yatmıştı, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı salladım.

Lise zamanlarıydı. Çakır'ın birilerine dalaşmasıyla çıkan bir kavgaydı ve o sırada orada olduğundan abim de olaya dâhil olmuştu. Tabii en çok dayak yiyen de abim olmuştu.

"Sen o gün bana rest çekmiştin. 'Abime bir şey olursa bir daha karşıma çıkma!' diyerek... Ben senin abine ne kadar düşkün olduğunu ve o uğurda beni bile harcayacağını görmüştüm. Mahru, ben o gece o çocukların hepsini ipe dizdirdim ama yetmedi. İntikam senin içini rahatlatmıyordu ki... Sen abini istiyordum. Abin o hastaneden çıkana kadar ben bir gram uyku uyumadım, hastanede sabahladım. Abin için değil, senin için. Sen benden gideceğini söylediğin için... Abine bir şey olursa benden gidersin diye..."

Haklıydı, o zaman öyleydi ve o gün de bu ayrılık konusunda çok ciddiydim aslında. Gerçi şimdi düşününce, ben ondan gittiğim her anda ciddiydim ama ayrı da duramıyordum işte. Kendi kendime yırtınıyor ama yine soluğu onda alıyordum. Çünkü onda alayım diye didiniyordu... Ya kader bizi birbirimize yazmıştı ya da Çakır, kaderimiz bir olsun diye tüm olmazları zorluyordu. Öyle ya da böyle, onun bana duyduğu aşkın boyutu, benim aklımın alamayacağı kadar büyük ve korkutucuydu.

"Ben öldürdüm sanırken bana nasıl uzak olduğunu ikimiz de gördük. Gerçekten ölmüş olsaydı ve ben buna göz yummuş olsaydım, sen beni affetmezdin."

Gayet açık ve net konuştuğunda "Haklısın," dedim sadece. "Önceliklerim o zaman çok farklıydı. Şimdi değişti..."

Bunu kendine yorabilirdi, yormalıydı da. Benim için, Gece ve onun dışında her şey önemini yitirmişti artık.

"Ben kötü bir adamım..." dediğinde ayağa kalktı ve önümde dikildi. "Samimiyetle söylüyorum ki sensizken olan Çakır ile senin yanındaki Çakır arasında bir uçurum var. Ben senin elini bıraktığımda yönümü kaybediyorum, yolumu bulamıyorum. Be-

nim yolum seninle aydınlanıyor. Sana iki kere, gitmen için seçenek sundum ama sen kalmayı seçtin, Mahru," dedi ve cebinden aldığı, yıllar önce çıkardığımız kendi alyansını sol yüzük parmağına geçirdi. "Bundan sonra seni bırakmıyorum, senden bir adım öteye yemin ederim ki gitmiyorum."

Tekrar elini cebine attığında, sarı alyans, benim alyansım gecenin karanlığında parladı. "Hiçbir şeyi hak ettiğin gibi yaşatamadım ama Mahru..." Sesiyle kalbimdeki telaş katbekat büyüdü. "Benim için yâr da sensin yara da sen... Zehir sensin, şifa sen... Şu yüreğin..." dedi, tek parmağını telaşla göğsüne vurduğunda. "Neşesi sensin, kederi sen..."

Akıl durdu, dil lal oldu, kalp taştı.

"Derler ki en büyük hak gönül kırmaktır. Bu hikâyede Mah sensin, Şer benim. Çok kırdım, güzel sevdin." İçimde zelzeleler koptu, taşlar yerinden oynadı, ona örülen tüm duvarlar yıkıldı. Bağlılığın simgesi olan ve seneler önce benden kopan o yüzük, bıraktığım günkü gibi onda dururken "Hamlığıma ver, helal et," dedi. Artık göremeyeceğim kadar bulanıklaşmıştı etraf. "Et çünkü şu arşıâlâ bile şahit ki benim için evvel sensin..." dedi nem düşmüş gözleriyle. "Ahir sen..."

Yerimden kalkıp ona tutunduğumda alnı ihtiyaçla alnıma vuruldu.

Çakır, yolun sonu değildi ama benim sonumdu.

Kırıklarımı kendi yüreğine yamayıp dikiş tuttururken, bağlılığın diğer nişanesi olan yüzüğü son kez parmağıma geçirdi ve kader bizim için yeniden çizildi.

@novaebook

2. BÖLÜM

Karşındaki âşık olduğun insan olunca, konuşmadan da derdini, sıkıntını anlayabiliyormuş. Bir kış gecesinin ayazında, yerim yurdum yokken, hiç bilmediğim bir şehir bana yer yurt olmuştu. Yuvan burası, diyen o adamla o yuvanın bir köşesinde, onun göğsüne sığınarak derdime derman bulmuştum.

Zaman kavramını yitirdiğim lakin epey geç olduğunu idrak edebildiğim saatlerde uykusuzluktan ölsem de, ne oturduğum o duvar dibinden kalkmıştım ne de onun elini bir an olsun bırakmıştım. Şu anı bozmak istemediğimi anladığında da bizim için kahve yapmıştı. Başım omzunda, iki elimle kavradığım o kupadan birkaç yudum aldım. "Bir kırk yıl daha kilitledim mi dersin?" diye sorduğunda, rahatım bozulmasın ister gibi kıpırdamamıştı ama bana dönen o bakışlarını hissetmiştim.

Başımı yukarı doğru kaldırdığımda yerimi hiç bozmadım. Mavileri böylesine bir aşkla bana dokununca gecenin en karanlıkları bile huzurla doluyordu. "Türk kahvesinde değil miydi o ya?" diye sordum tebessüm ederek.

Elindeki kupayı evirdi çevirdi ve "Tamam, yirmi olsun," dedi aynı gülümsemeyle. "Seni mi kıracağım?"

Aramızdaki çekim öylesine kuvvetliydi ki onca yaraya rağmen, kırk yıl geçse de biz üstesinden gelir, dikiş tuttururduk gibi hissettiriyordu.

"Olsun..." dedim bakışlarımı önüme çevirirken. "Yirmi yeter zaten. Ne demişler; yaş yetmiş, iş bitmiş. Ne yapayım ben seni o saatten sonra?"

Hiddetle yerinde doğrulduğu vakit "Ne!" dedi ve az önce rahatım bozulmasın diye yerinden kıpırdamayan adam bir anda bana doğru dönerek kaşlarını çattı. "Ne demek; yaş yetmiş, iş bitmiş?" Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve alınmış, gücenmiş gibiydi. "Bir kere ben yirmi yıl sonra ellilerimde oluyorum. Hiç de iş bitmiş falan olmuyor, onu söyleyeyim de. Bence yetmişimde de bitmez gibi."

Efe bir duruş ve yıllara meydan okuyacak bir cesaretle erkekliğini ispat etmek ister gibi ciddi bir hâle bürününce gülmeden edemedim. Şaka yapmıştım ama o sahiden ciddi olduğumu düşünmüştü sanırım ki böyle bir açıklamaya girişmişti. "Neden gülüyorsun?" diye hesap sordu bir de ciddi ciddi. "Ayrıca, ne demek o öyle, seninle işim olmaz falan?"

Saçma bulmuş gibi yüzünü buruşturunca "Ben öyle bir şey demedim," dedim kupa olan elim yukarı doğru kalktığında. "Ne yapayım o saatten sonra, dedim."

Söylemediğim şeyin suçunu da hiç üstlenemezdim.

"Aynı şey," dedi aynı ciddiyetle. "Aynı kapıya çıkıyor."

Baktım, hâlâ aynı tavrı sürdürüyor ve ciddiye aldı, "Şaka yaptım," deme ihtiyacı hissettim.

Yüzünü asarak "Komik mi?" diye sordu ve önüne döndükten kısa bir süre sonra tekrar bana baktı. "Ayrıca," dedi daha yüksek bir sesle, vurgular gibi. "Bu şakayı ben yapsam ağzıma sıçmıştın, Mahru. Şimdi peşinde dört döndürüyordun. 'Her şakanın altında bir gerçek yatar, sen beni artık sevmiyorsun, bilmem ne...' diye uzatırdın da uzatırdın."

Doğru söylüyordu şimdi, Allah var, yapardım. Yine de bunu ona söylememe gerek yoktu ve sevimli bir tebessümle ona doğru sırnaşırken "Yaaa..." dedim yanağımı koluna sürterek. "Senin kalbin mi kırıldı şimdi?"

Hiç de öyle olduğunu düşünmüyordum da işte, eline bir şey geçmişti ya, kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Ben de ona eşlik ediyordum.

"Estağfurullah," dedi ciddiyetle. "Kırılmak neymiş?"

Yüzümde memnuniyetsiz olan ama durumun komikliğinden gelen bir gülümsemeyle "Of Çakır," dedim ve geri doğru çekildim. "Şaka yaptım işte."

Sonrasında ciddi bir ifadeye bürünürken "Hem bizde öyle geri vites yoktur," dedim tek omzumu ve tek kaşımı eş zamanlı kaldırırken. "Sevdiysek beşikten mezara, yediden yetmişe!"

Kahkaha atıp beni baştan aşağıya süzerken, komik duruşum ve tavrım karşısında bir kahkaha daha attı. Ne güzel gülüyordu, hep gülsündü. "Ya benimsin ya kara toprağın, diyorsun yani."

"Ayıpsın," dedim göz kırparak. "Bizde böyle, işine gelirse..."

Dudak büküp naz yapar gibi önüne döndüğünde "Bilmiyorum, bu devirde böylesi sert bir kadınla yapabilir miyim?" dedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Benim biraz düşünmem lazım. Kararımı bildirim."

"Bak sen!" dedim imalı bir tonlamayla göz hizasına girerek. "Kararını bildirirmiş..."

Öyle, dercesine kaşları kalkıp geri düştüğünde yüzünde bir gülümse vardı ve ben de ona eşlik ettim. Birkaç saniyelik suskunluğumuzun arasına telefonuna gelen mesaj girdi ve mesajı yanımda açmaktan hiç çekinmedi. O çekinmeyince ben de okumakta bir çekince duymadım.

Mesaj Tilki'den gelmişti; abimin adı geçtiğinden, olduğum yerde doğrulara rak tüm odağımı mesaja verdim. Onun adı geçince bile elim ayağım boşalıp buz kesiyordu.

"Abi, bu saatte uyuyorsundur diye aramadım ama haber vermeden de duramadım. Bunlar tüm gece uyumadı ve Ümran bütün gece Semih'i doldurușa getirip durdu. Şimdi de, gitmek istiyoruz diye tuttırdılar. Dönerlerse hoş karşılanmayacakla-

rını biliyorlar ve korkuyorlar. Artık bir sorun da kalmadı, biz geri döneceğiz, deyip duruyorlar. Zor tuttum, ne yapacağımı bilemedim."

Gitmek kelimesini görünce Çakır'ın elinden telefonu nasıl aldığımı bilemedim. Gitmek ne demekti? Gidemezdi. Benim onunla daha görülecek bir hesabım vardı ve o, bu sefer öyle kolayca gidemezdi.

"Bu kadın..." dedim üstüme binen sinirle. "Gerçekten şeytan."

"Senin abin o kadar iradesiz ki... Eminim, Ümran iki naz, cilveyle almıştır yine aklını." Ona doğru öylece bakınca "Yalan mı?" dedi. "Abinin aklına öyle giriyor. Hoş, senin abinde de akıl yok ya."

Çakır ile uğraşmayı bırakıp hızlıca mesaj kısmına girdiğimde Çakır beni durdurmadı. Benim meselemdi fakat Çakır bu konuda tamamen yanımda duruyordu. Kim olduğumu belirtmekle uğraşmayıp direkt olarak Çakır adına yazdım mesajı. Sonuçta ben onun karısıydım ve biz birdik.

"Kimse hiçbir yere gitmeyecek. Sen onları al ve İstanbul'a dön. Biz de yarın geleceğiz."

Mesaj birkaç saniye içinde iletildi, okundu ve *"Tamam abi,"* karşılığı geldi.

İçime oturan sıkıntıyla telefonu Çakır'a uzatırken "Mahru," dedi Çakır. Hâlbuki biz az önce ne iyiydik... Şimdi kendimi yine büyük bir derdin içinde gibi hissediyordum. "Karışmak istemiyorum ama Semih'in oraya geri dönmesi demek büyük bir kaos ortamı demek, bunu da biliyorsundur umarım. Yaptıklarını öğrenince abini orada yaşatmazlar."

Bunu bu kadar kolay dillendirebileceğimi hiç düşünmezdim ama ilk kez içim yanmadan "Benim abim öldü," dedim buz gibi bir sesle. "Onun öylece çekip gitmesine izin vermeyeceğim. Onun herkese ödemesi gereken bir borcu var. Hesabını kesme-

den, yanına kâr kalarak öylece gidemez buradan. Benim içim soğumadan öylece gidemez."

Gözlerim doluyordu öfkeden ve o, beni gözlerimden okurdu: ben konuşmasam da o, beni anlardı. "Mahru, yapmadım ama yaparım, biliyorsun değil mi?" diye sordu elimi tutarak. "Gözünün önünde, için soğuyacaksa..."

Biliyordum, yapardı ve belki de sahiden ölse içim soğurdu ama ben bir kez daha Çakır'ı kaybetmeyecektim ya da bir başkasının canı, yılları onlar için harcanmayacaktı.

"Hayır, hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben böyle bir şey istemiyorum. Sadece herkes yüzleşmeli, ben de dâhil. Nasıl olacak, bilmiyorum, kendimi hazır hissetmiyorum ama zamanımın olmadığını biliyorum. Böyle bir şey için de hiçbir zaman hazır hissedilemez sanırım. O yüzden beklemek boşuna. Onlar gitsin şimdiden, biz de yarın gideriz arkalarından."

O benim ağzımdan çıkan her şeyi kabullenmeye dünden razı olduğundan "Sen nasıl istersen..." dedi ve ben derin bir nefes alarak "Yatalım artık," dedim ayaklanırken. "Sabah olacak neredeyse."

Onun elindeki kupayı da alıp ilerlediğimde peşime düştü. Konağa girdik. Fazlasıyla sessizdi ve ben mutfağa girip tezgâhın üstüne kupaları bıraktım. Benim mutfağa girmem onu duraksatmıştı. Kapı girişinde beni beklemişti, sonrasında da odaya birlikte çıkmıştık. Bu gece için kendimize seçtiğimiz odaya girmeden hemen önce Gece'ye uğramış, onu öpmüş, koklamış ve üstünü örtmüştük. Olması gerektiği gibi, anne ve baba olarak... Şu olan bitenden sonra böylesi sıradanlık öyle büyük lükstü ki bizim için...

Kendi odamıza geldiğimizde adımlarımı hiç yatağa yönlendirmeden "Ben bir duş alacağım," dedim. "Sen yatarsın."

Aklım fikrim abimdeyken bu, yüzüme de sesime de yansımıştı ve Çakır'ın bunu fark etmemesi imkânsızdı. Biraz yalnız kalıp aklımda, konuşacağım, soracağım cümleleri toparlamak

gibi bir düşünce içerisindeydim fakat beni durdurup konuyu hiç açmadan sarılırken "At aklından," dedi ve başını boynuma gömdü. Dudakları boynumu işgal ederken kollarımı boynuna sararak "Çakır..." diye mırıldandım. Onun göğsüne yasladım kendimi istemsizce. Bedenim bunu bir ihtiyaçmış gibi, hiç sorgulamadan yapıyordu. Ona sığınırsam her şey geçecekmiş gibi...

"Çakır sana tutuştu," dedi sıklaşmış nefesleriyle. At aklından yoksa ben atarım, demenin diğer yolu olarak eli tişörtümün eteklerine gittiğinde "Sana yardım edeyim," diye fısıldadı.

Nefeslerinin boynumda bıraktığı huylanmayla olduğum yerde kıvranırken "Bu nasıl bir yardım?" diye sordum ve istemsizce parmak uçlarımda yükseldim. Gerçekten aklımı başımdan almakta üstüne yoktu. Boynuma, gerdanıma minik öpücükler bırakarak geri çekildiğinde "Duşa girmeyecek miydin?" diye sordu ve eteğin uçlarını havaya kaldırdığında ona kollarımı kaldırarak eşlik ettim. "Soyunma kısmında yardım ediyorum işte."

Neredeyse çırılçıplak kalmıştım ve bana bakan bakışlarından, utançla yine onun göğsüne sığınarak kaçmıştım. "Diğer kısmını kendim halledebilirim artık," diye mırıldandım. Başımı da bedenimi de göğsüne yaslarken çenemden tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Göğüslerimin uçları öylesine belirginleşmişti ki üzerindekine rağmen teninde hissettiğine emindim.

"Ben soyma kısmını önce halledeyim de," dedi bu sefer, eli altımdakini iç çamaşırımla birlikte kavrarken. "Sonrasına sonra bakarız."

Uğultular kulağımı doldursa da gözlerimi açmakta o kadar zorlanıyordum ki... En son gözlerimizi kapadığımızda gün aydınlanmak üzereydi ve şu an göz kapaklarım aralandığında yine gün ışığındaydım. Tam anlamıyla açamadığımdan kavrayamıyordum fakat sanırım biri Çakır'ın adını sesleniyordu.

Eli belimde sarılı, cenin pozisyonunda onun tenine sinmiş bir hâlde kollarının arasında çırılçıplak yatıyordum. Dudaklarının yeri omzumun üst tarafı olduğundan küçücük bir kıpırtımda minik bir buse konduruyordu ve bunu uykusunda yaptığının bilincindeydim.

"Çakır," dedi biri tekrar, daha yüksek, bu sefer bizi de uykumuzdan uyandıracak şekilde. Aynı anda yatakta ikimiz de sıçrarken, Çakır'ın çıplak olduğumun bilinciyle yaptığı ilk şey örtüyü üzerime kapamak olmuştu. Örtüye sarmalandığımda Ayşe ablanın kapı kolunu tutmuş ama arkası dönük olduğunu gördüm.

Yatak odasına, mahremiyete duyduğu saygıdan sebep, kapıyı açsa da arkasını dönmemişti. Çok şükür ki dönmemişti. "Kaç saattir kapıyı çalıyorum," dedi açıklama yaparak. "Telefonlarınızı kaç kere aradık, duymadınız, en son kapıyı açmak zorunda kaldım."

Uyurken duyduğum o uğultular hâlâ vardı ve sanırım bu uğultular bahçeden geliyordu. Çakır gözlerini ovuştururken telefonu alıp "Hayırdır?" diye sordu, bildirimlerini kontrol ederken. "Baskın mı yedik? Esat da kırk kere aramış."

Ayşe abla, arkası hâlâ dönükken "Yok," dedi. Çakır'ın telefonu çalmaya başladı. "Misafirler geldi. Sizi uyandıramadık, Esat'ı aradım ben de," dedi telaşla. "O da ulaşamayınca 'Girin içeri,' dedi bana, ben de girdim."

Misafir kimdi, bilmiyordum ama Çakır uyku sersemliğini henüz atamasa da telefonu açarken "Kapat, uyandım, kapat," diyerek yataktan inip, sadece tek bir cümle kurup telefonu yatağın üstüne fırlattı.

"Senin uykun bu kadar ağır değildir normalde," dedi Ayşe abla hayret edercesine. "Bir top fırlatmadığımız kaldı."

Böyle söyleyince kendimden utanmak istemiştim zira böylesi bir yorgunluğun sebebi dün geceydi sanırım. Bundan sebep, ben gözlerimi kaçırarak Çakır'a baktım. Sırtı bana dönük olunca çıplak, kaslı, bronz tenli manzaram epey güzeldi.

Fırlatmadan hemen önce saate bakmış olmalı ki "2 saat olmuş uyuyalı," dedi eşofmanını altına geçirirken. "Günlerdir uyumuyorum ben. Telefonu da sessize almıştım."

Yerden kendi tişörtünü alıp bana doğru fırlattığında hızlıca üzerime geçirdim ve onun bana elbise gibi olan tişörtünü düzeltip cama doğru ilerledim.

"Biz de bilemedik ki bu saatte geleceklerini," dedi Ayşe abla, ayak seslerimizden ortamın düzeldiğini anlamış gibi bize doğru dönerek. "İki ayağımız bir pabuca girdi."

Gördüğüm kalabalıkla kaşlarım çatıldı ve ben o kalabalığın içinde Gece'yi gördüm. Aralarında koşuşturuyor, kahkahalar atıp herkese cilve yapıyordu.

"Kim bunlar?" deyip pencereyi açtığımda Çakır arkamda belirdi. İçime doluşan saçlarımı çıkarırken "Konu komşu, esnaf, bizi sayıp seven insanlar," dedi, bu saatte burada olmaları normalmiş gibi. "Gece'yi görmeye gelmişler."

İki elinin parmakları kasıklarımın üstünde birleşerek beni sarmaladığında pencereyle onun arasındaydım. Benimle birlikte dışarıyı izlerken çenesini saçlarımın arasına koydu, bense pencerenin pervazına tutundum.

Hiçbirini tanımıyordum ve bu saatte neden benim kızımı görmek istediklerini merak ettiğimden "Neden?" diye sordum.

"Aaaa..." dedi Ayşe abla, bir kaynana edasıyla. "Nedeni mi var, gelin hanım? Gece ilk kez geliyor evine, yurduna, memleketine. Dua et de akşamdan duyup gelmediler. Hem Gece'yi hayırlamaya hem Çakır'ıma geçmiş olsuna geldiler."

Sabahın köründe, ben hâlâ ayılamamışken onların böylesi bir coşkuyla Gece'yi seviyor olmaları imrenilesiydi. Bana göre yaşları epey büyüktü ama benim mi içim geçmişti acaba? Konaktan çıkan bir kız, dizlerine vurarak Gece'ye baktığında "Anaaa..." dedi heyecanla. "Kız sen kuyumcu olmuşsun ya."

O söyleyince daha dikkatli baktım da Gece'nin üstünde başında iğnelenmiş altınlar takılıydı ve kolundan altın bir bileklik sarkıyordu.

"Kuyumcu nedir?" diye sordu merakla ve kız yine aynı içtenlik ama daha belirgin bir gülümsemeyle "E, üstündeki altınlar..." dedi. "Bu kadar altın kuyumcuda olur en çok."

Gece, hâlinden o kadar memnundu ki bir sürü insanın ilgisi üstünde olunca mest olmuş gibi kıkırdayarak elini ağzına kapadı fakat başını yukarı kaydırarak gülerken bizi fark etti.

"Babası..." dedi heyecanla yerinde zıplayıp, üstündekileri göstermek ister gibi. "Gece kuyumcu oldu."

Yüzümüzdeki gülümsemeler eş zamanlı yükselirken onun çenesinin hareketlerini tam olarak başımda hissediyordum. "Bu çok başka bir boyut ya," dedi o da, kızına mest olduğunu belli edercesine.

Hoşuma gidiyordu birbirlerine olan ilgileri lakin "Kime çekmişse..." diye ortaya bir soru bıraktığımda o hemen bunu atağa çevirdi.

"Herkesin ayılıp bayıldığı, çok sevdiği, daha ilk dakikadan kanının kaynadığı bir annesi varken bana çekecek değil ya." Dalga geçtiğini bildiğimden dirseğimi karnına geçirdim.

Ben vurunca o da geri kalmak istemez gibi, vurduğum kolumu ısıracakmışçasına ağzına aldığında, "Hayır, hayır," diye kaçmaya çalıştım ama bu o kadar zordu ki... Sonra bir öksürük sesi duyduk durduk. "Çakır'ım, oğlum, paşam, karına hasretsin, tamam da..." dedi bir anne edasıyla. "Biraz bıraksan da bizimle aşağıya gelse."

Onca senedir Çakır'ı tanırım, Esma Hanım'la da hatırı sayılır zamanlar aynı ortamda bulunduk, konuşmalarına şahit oldum. Fakat bir kez olsun böylesine içten sevgi sözcüklerini sıraladığını görmedim. Çakır da normal karşılamıştı bu durumu. Çünkü Ayşe abla onun bir nevi annesi gibiydi. Onunla büyümüştü bir kere bu evde ve yaşları da hemen hemen Esma Hanım'la bir gibiydi.

Çakır, dudaklarıyla ısıracağı yere öpücük bırakırken beni kolları arasında çevirdi ve Ayşe abla elindeki beyaz elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. Ben konuşacakken, arkasında kızlar gördüm ve duraksadım. İkisi de kapının arka tarafında gizleniyordu; hem çekingenlerdi, yanaşamıyorlardı hem de meraklı gibilerdi, uzaklaşamıyorlardı.

Ayşe abla baktığım yeri fark edince "Kız!" dedi bir anda arkasını dönüp bağırarak. "Ne işiniz var sizin burada? Ben size mutfakta bir dünya iş vermedim mi?"

Çakır yaslandığı pervaza doğru beni kollarının arasına çekip boynuma sokulurken "Allah aşkına," dedim utançtan alev alev yandığım anlarda. "İki dakika durmaz mısın ya, iki dakika?"

Kızların, işittikleri azara rağmen gözleri kocaman açılınca Çakır eş zamanlı olarak "İstediklerini veriyorum. Azar işitiyorlar, ayıp," dedi. Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Seni merak ediyorlar, seni..." dedi o da ayrı hayranmış gibi. "Beyim dediklerini mana getireni, imandan çıkarıp deli edeni... Seni merak ediyorlar," dedi tekrar. Başımı ona doğru çevirdiğimde tek bir omuzda iki kişiydik şimdi. Saçlarımdan bir tutamı aldı, dudaklarına bastı gönlüne basar gibi. "Seni nasıl delicesine sevdiğimi..."

Söyledikleri beni al al ederken kollarının arasından nasıl çıktım, bilemiyorum. Yüzümde, ona döndüğümde imalı bir gülümseme vardı ve dudaklarımın arasından mırıltılar şeklinde "Sen hiç böyle değildin," dedim. "İnsan içinde yakınlaşmalardan hiç hoşlanmayan adama bak sen."

Derince bir nefes aldı ve "Beni değiştiriyorsun, Mahru'm," dedi. "Ödüm kopuyor, bir şey olur da bir anda gidersin falan diye. Yanımda olduğun her anda dibinde bitesim geliyor."

Bazı ayrılıklar değiştiriyordu insanı işte. Elimizdekinin kıymetini kaybedince anlıyorduk demek.

"Abla, kaynar kaynadı da," dedi kızlardan biri, içine kaçmış sesiyle. Çakır'la ilgilenmeyi bırakıp onlara doğru döndüğümde

"Kaynar?" diye sordum ama Çakır'ın beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Elini belime sardı, benim elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirirken "Kaynar şerbet," diye kendisi açıkladı.

Kızlar kıkırdamaya başladığında Ayşe abla onları kovdu ve bana dönerek "Gece için geldiler ya, ondan sebep," dedi.

"Yani?" diye sordum. "Lohusa şerbeti gibi bir şey mi?"

"Kaynar, ateş gibi sıcak olur," dedi Ayşe abla. "İçerken dilin yanar, o kadar sıcak. Lohusa şerbeti soğuk olur. Kaynar, Adana'mıza hastır. Bebek görmeye gelenlere verilir."

Saçma bulduğumdan "İyi de," dedim. "O yeni doğduğunda verilmez mi ya? Gece koca çocuk oldu."

Ayşe ablanın, aşağıda misafirler olduğundan iki ayağı bir pabuca girmiş gibiydi. Bir de bana laf anlatması gerekince, iyice bunaldığını hissettim. "Gece şimdi geldi, gelin hanım," dedi. Ses tonu "Sorgulama da düş peşime," der gibi olunca soru sormaya da çekindim açıkçası. Bir şeyi unutmuş gibi "Ay," diyerek, eliyle dur işareti yaptı ve odadan çıktı.

Ben sebebini çözemediğimden Çakır'a döndüğümde, bilmiyorum dercesine dudaklarını büktü. Çok geçmeden de Ayşe abla elindeki kutularla karşıki odadan geri gelmişti. Beyaz elbisenin yanına kutuları bıraktıktan sonra açtı ve sarı, geniş altınlar gözlerimi kamaştırdı.

"Bu ne?"

"Altınların," dedi Ayşe abla. "Gelin dediğin öyle boş çıkmaz misafir karşılamaya. Hem sen Seyhanlı gelinisin. Ayıp. Arkamızdan konuşurlar valla."

"Saçma," deyip güldüğümde Ayşe ablanın yüzü düştü.

Altın takmayınca ayıplanması ayıptı aslında. Şu devirde altın bir hayli uçmuşken insanların altın görmek isteme merakı hiç doğru değildi fikrimce. Devri geçtim, neden altın görmek istediklerini de anlayamadım. Belki sevmiyordum, takmak istemi-

yordum. Garip geldi bu düşünce bana ama bir şey diyemedim. Gözüm sadece takıların üzerinde kaldı.

"Mecbur değilsin," dedi Çakır normal bir tonlamayla, dolaba doğru ilerleyerek. Ayşe abla memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle ağzını açacak gibi olduğunda Çakır'ın omzunun üstünden ona dönen bakışları susmasına yetmişti. Dolabı açtı ve tekrar önüne dönüp beyaz gömleklerin içinden hangisini giyeceğini seçerken konuşmaya devam etti. "Sen kendini nasıl rahat hissedeceksen öyle inebilirsin aşağıya."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımı bile Çakır'a bakarken aynadaki aksimi görünce fark ettim. Yüz ifadem şaşkınlıktan olsa da memnuniyetsiz ve mutsuzmuşum hissi yaratıyordu sanırım ve Çakır bozuntuya vermemek için böyle konuşmuştu. Bir de, az önce saçma deyip güldüğümden dalga geçiyorum gibi mi hissetmişti acaba? Böyle düşünsün istemezdim.

"Yo, sorun değil," dedim yatağın üzerindekileri hevesle alıp banyoya yönelirken. Tam gireceğim sırada vazgeçip adımlarımı Çakır'a çevirdim ve parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bıraktım. "İki dakikaya duşa girip, hazırlanıp geliyorum."

Öptüğüm yerde gamzeler belirdi sanki. Keyfinin derecesini çöken çukurların derinliğinden anladım ve hızlı adımlarla arkama bile bakmadan, parmak uçlarımda banyoya doğru yöneldim. "Ah Mahru, ah," dedi arkamdan iç çekerek. "Senin dengesizliklerin bile insanın ömrüne ömür katar."

Kapıyı kapattığımda hâlâ içeriden sesler geliyordu ve sanırım Çakır, Ayşe ablayla konuşuyordu. Kulak misafiri olmak istemediğimden elimdekileri bir kenara bırakıp hızlıca banyoya girdim ve sahiden de birkaç dakikalık hızlı bir duştan sonra saçlarımı kurutma evresine geçtim.

Saçlarımın şekil alması çok da zor değildi. İnce telli bir yapısı vardı ve kuruturken düz taramam bile fön çekmişim gibi gösteriyordu. O yüzden saçlarımı yapmak pek vaktimi almadı. İç çamaşırlarımı giydim, bedenime göre alınmış olan, beyaz, dizimin

biraz üstünde biten kalem elbiseyi geçirdim üstüme. Takı setini açtığımda o kadar geniş ve parlaktılar ki gözlerimi alacak sandım parlaklıkları.

Bilekliğimi taktım, yüzüğümü ve küpelerimi. Kalın hasır setin kolyesini takmak isterken, birkaç kez denememe rağmen tutturamayınca ve dar olan elbiseyle geri doğru uzanınca, ağrıyan kollarımdan sebep derin bir nefes alarak pes ettim. Çakır'ın takması için banyodan çıktığımda onu da hazırlanmış olarak buldum.

Yatağa yakın bir mesafede ayakta, kol düğmelerini takarken beni gördü ve dudakları arasından çıkan kısa bir ıslıkla birlikte dişlerini dudaklarında gezdirdi.

"Mahru Seyhanlı," dedi beni baştan aşağıya dikkatlice süzerken. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve elini bana doğru uzattı. Pek alışık olmadığım sesinden bir türkü mırıldandığında içim dışıma taştı, mağrur bakışlarım onda asılı kaldı. "Salına da salına da gel haydi yavrum," dedi davetkâr bir şekilde. "Dön dolaş yine bana gel."

Söylemediğim sözcükler, içimden ona taşanlar birbirine dolandı, kalbimde düğümlendi. Ben öyle çok seviyordum ki onu ve öyle çok dokunuyordu ki bana sözleri, ne yapsam, ne söylesem eksik kalacaktı sanki kendimi anlatmaya.

Bilemezdim böyle onun sözleri tarafından pusuya düşürülüp kalbimdeki hengâmenin ortasında kalacağımı. Duraksamadan edememiştim.

Üstelik, ne yalan söyleyeyim, onu da böyle görünce nutkum tutulmuştu. Jilet gibi bir gömlek tanı üstüne oturmuştu. Kollarını yukarı doğru tuttuğundan, kolunu da germişti, göğsü de epey gergin duruyordu ve ben kaslarını tüm ayrıntılarıyla görebiliyordum. Görmesine görüyordum da dokunmak isteyen yanımı da tutamıyordum. Üstten bir iki düğmesi açıktı ve altında siyah bir pantolon vardı. Pantolonuyla aynı renkte, geniş bir saat vardı kolunda. Bir eli hâlâ kol düğmesindeyken, onun da Ç ve M harflerinden oluştuğunu gördüm.

Durduramadım kendimi. İçim ona giderken ben de peşinde sürüklendim. "Çakır Seyhanlı," dedim aynı tonlamayla karşılık vererek. Hiç mi sönmezdi bu ateş, hiç mi durmazdı, hiç mi nefes aldırmazdı? Salına salına da giderdim, döne dolana da. Ayaklarım ondan başka yön bilmezmiş gibi hep onda son bulurdu.

"Söyle..." dedi yüzüme dökülen saçları eliyle tek tek geri doğru atarken. "Adımı bile söylerken nefesini titreten o derdi söyle, derman olmayan Çakır'ı-"

"Sen..." dedim hiç düşünmeden. "Dert de sen derman da sen..."

Hızlı adımlarım anında ona ulaştığında elimi göğsüne koydum ve aşağı yukarı gömleğinin üstünde gezdirdim. "Çok seviyorum, yemin ederim," dedim cayır cayır yanan tarafımın ateşiyle. "İçime sığdırmaya çalışırken nefesimi kesecek kadar çok seviyorum."

Yüzümün iki yanından tuttu, kesik kesik soluğumdan öptü, "Seviyorum," dedi, kabul ettim. Sürekli dillendirmesine de lüzum yoktu. Ben onun bana kurduğu tek bir cümleden de sevgisini iliklerimde hissederdim.

Açıkta kalan düğmesini iliklerken titrek bir soluk daha aldım ve "Kolyemi takar mısın?" diye sordum. Avucumun kapanmasına bile engel olan o setin parçasını uzattığımda elimden aldı ve ben önünde döndüm.

Saçlarımı tek bir tarafta toparlayıp onu beklerken ellerini göğsümün oluğuna yerleştirdi ve kolyeyi taktı. Birkaç saniyede kolyenin ucu tenimde süzülürken elleri ensemi okşadı aheste aheste. Dudakları nefesini saçlarımın arasına bırakırken "Mahru'm," dedi, içim ona gitti. "Sen bana bütünüyle zararsın. Ne yapacağım ben seninle, sana karşı koyamayan kendimle?" Elleri omuzlarımda yer bulduğunda burnunu saçlarımın arasında oynattı ve tüm tenimin uyuştuğunu hissettim. Gözlerim anın büyüsüne kapılıp giderken parmakları masaj yapar gibi omuzlarımı sıvazladı. "Bizim seninle bu kalabalıktan kaçmamız lazım," dedi bir ihtiyacı

yakarır gibi. Kendimi onun göğsüne yasladım. "Benim içim hep seni çekiyor."

Göğsümü sıkıştıran varlığı, dokunuşu, sözleri asıl bana zarardı. Teninde mayışmak da öylesine güzeldi ki dışarıdan gelen seslerle şu ana dönmek durumundaydım. Üstelik bugün İstanbul'a dönmemiz gerekiyordu. Gitmeden önce, en azından keyifli birkaç saat geçirmek istedim.

"Şu romantik hâllerini sonraya sakla," dedim zoraki bir şekilde koynundan çıkıp, onu da peşime takarak. "Bizi bekliyorlar." Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve kapıya doğru yöneldim. "Kızımı, bilmediğim onca insanla aşağıda bıraktım."

"Yabancı değiller," dedi Çakır ama bence yabancıydılar, ben hiçbirini tanımıyordum. Merdivenleri inerken bir an elimi bırakınca garip hissetim. İnsanların içine belki de yakın durarak girmek istemiyordu ve ben de zorlamadım. Ellerimi kendi önüme getirdiğimde parmaklarım birbiriyle oynamaya başladı. O ise benim düşüncelerimin aksine gömleğinin yakalarını ve kollarını düzelttikten sonra, birbirine bağlı olan ellerimi hiç önemsemeden onun tarafındaki elimi aldı.

Parmakları düzlemesine tüm avucumu okşayıp yukarı doğru çıktıktan sonra parmaklarımın arasındaki boşluğu kendiyle doldurdu ve sıkıca parmaklarımızı kapattı. Tebessüm etmeden duramadım.

Konağın kapıları ardına kadar açık olunca ve Gece'yi biri havalara fırlatınca aklım çıkacak gibi oldu ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Çakır da görüyordu ve nasıl panik olmuyordu, aklım almıyordu. Bir tutamasa, çocuk beton zemine düşecekti. Düşüncesiyle bile, yanından geçtiğim kapının tahtasına vururken Ayşe abla "Çakır, oğlum," deyince o duraksadı lakin benim durmak gibi bir niyetim yoktu.

Elini bırakıp hızlıca kapıya doğru gittiğimde "Gece," diye seslendim kapı eşiğinde ve tüm bakışlar bana döndü. İlgi tamamıyla üstümde olunca kendi aralarında fısıldaşmalar başlamıştı.

Neyse ki Gece'yi havalara atan adam da durmuştu, böylece, her ne kadar kendimi rahatsız hissetsem de bu bakışlar karşısında biraz da olsa rahatlamıştım.

Birkaç adım arkamda olan Çakır "Biz çıkınca gelir," dedi ama kimden bahsettiğini anlamadım. Sorgulayamayacak kadar da çok insan vardı önümde. Benden yaşça büyük olanlar, yanında belki kızları, belki gelinleri ya da bilemiyorum, komşularıydı.

"Maşallah," dedi içlerinden bir kadın konuşmaya girerek. "Ne kadar güzelmişsin..."

"Güzel ya," dedi diğeri, ötekine nispet yapmak ister gibi. "Biz Esat'ın düğününde görmüştük. Bir içim su."

Onlar beni böyle övdükçe ben olduğum yerde küçülüyormuşum gibi hissediyordum. Kaçmak istediğimden sanırım, yanaklarım al al yanıyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım sadece, tebessümle. Sıklıkla gözlerim Gece'ye takılsa da Gece'nin rahatı o kadar yerindeydi ki hiç bana gelmeye yeltenmiyordu bile.

"Çakır Bey'im yok mu?" diye sordu içlerinden geride kalan bir adam.

Ne kadar ayıptı yaptığım. İnsanlar kapımıza kadar gelmişti, ben de eşikte durmuş, iltifat kabul eder gibi yüksekten yüksekten onlara bakıyordum. Böyle olmasa da böyle gözüküyordu bence. O yüzden panikle, elimle içeriyi gösterirken "Burada," dedim ve telaşla diğer kapıyı açmaya çalışarak, "Geçin lütfen, içeri buyurun," diyerek kapıyla cebelleşmeye başladım. Neyse ki kızlardan biri hızlıca el atınca ben de elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeden bir iki adım geri çekildim. Çok şükür ki sevgili kocam yanıma gelmiş, öncelikli olarak elini belime yerleştirirken ilgisini ikiye bölmüştü.

"Hoş geldiniz," dedi önümüzden geçen adamlara elini uzatıp selamlaşırken. Bende olan ilgisi, Gece'nin "Babası..." diyerek adamın kucağından atlaması ve bir anda bize koşmasıyla son buldu tabii.

Gece babasına doğru koşup kucağına atlayınca Çakır da onu tutmak adına beni bırakmıştı. Babasına bilekliklerini heyecanla gösterirken "İki saattir burada dikiliyorum," dedim imalı bir gülümsemeyle. "Hiç 'Annesi...' diye gelmedin ama babanı görünce hemen koştun, Gece."

İmalı gülümsememi anlamayacağının bilincindeydim fakat anlayan sevgili kocam "Kıskandın mı?" diye keyifle sorunca cevapsız kalarak önüme döndüm. Utanmasam evet derdim ama utandım.

Epey sahici ve belirgin bir gülümseme vardı yüzünde. O kadar da misafirperverdi. Sırasıyla herkesi tek tek içeri geçirirken, yine her biriyle selamlaştı, konuştu. "Kusurumuza bakmayın valla," dedi samimiyetle. "Ben aslında herkesi bir akşam ağırlamak istiyordum ama bir türlü fırsat bulup buralara gelemedim."

"Olur mu, beyim?" dedi kadın, yanımızdan geçip gitmeden duraksayarak. Bakışları üzerimizde gezerken "Biz sana geçmiş olsuna geldik zaten," diye açıkladı. "Hem Gece kızımız da burada diye, duyunca dönersiniz belki diye hemen gelelim dedik."

Çok duraksadığını fark edince Ayşe abla "Buyurun," diyerek içeriyi gösterdi ve sonuncu misafiri de böylece içeri almış olduk. Peşlerine takılıp içeri doğru giderken "Kim sonra gelecek?" diye sordum duyduğumu belirterek. "Ayşe ablaya öyle bir şeyler diyordun."

Yüzündeki tebessüm düşmese de ciddi bir tonlamayla "Annem," dedi. "Adana'ya geliyormuş, misafirleri duyunca." Bahanesiydi misafir. Ben bilmiyor muydum biz buradayız diye geldiğini? "Sana söz verdim. Seni şu saatten sonra annemle muhatap etmeyeceğim. Böyle bir şey isteme hakkım da yok. Senin sınırlarını fazlasıyla ihlal ettiğini de biliyorum. O yüzden başka bir yere almalarını söyledim. Biz bir iki saate çıkarız, o da biz çıkınca gelir."

Bir şey demedim, gayet makuldü. Bizim bu saatten sonra Esma Hanım'la düzelmemiz mümkün değildi. Ben onca şeyi göz

ardı edemezdim, unutamazdım. Çakır'ın da annesini silmesini beklemiyordum, böyle bir şey de istemezdim. Biz ne kadar az yan yana gelirsek o kadar iyiydi ve bu yeterliydi benim için.

Hemen peşlerinden odaya ilerlerken kızların gümüş bir tepside şerbet taşıdıklarını görünce duraksadım ve duraksattım. "Neden bu bardaklar?" diye sordum üstüme vazifeymiş gibi. "Ben dün akşam su içerken gördüm, daha güzelleri vardı."

"Ay, gelin hanım, bilemedim ki, bunları çıkardılar, ben de koydum ama değiştirsek mi?" Kızın kararsız tavrıyla ben de kararsız kalınca "Değiştirsek hoş olur sanki," dedim ve Çakır'ın gülümsediğini işittim. Gülüşü en güzel melodimdi lakin şu an neden güldüğünü anlayamadım.

"Sen Esma Sultan'ın yerini çoktan almışsın anlaşılan."

Alay edercesine çıkan sözleriyle yüzümü buruşturarak "Çakır!" dedim imayla, kendimi bir an için ondan uzaklaştırarak. "Hiç komik değil."

Misafir ağırlamak bence her yerde aynıydı. Misafire en güzelleri ikram edilirdi bizde. Ben de Çakır'ın mahcup olmasını istemediğimden bildiklerimi uygulamak istemiştim.

Kız, elindeki şerbet tepsisiyle geri gittiğinde biz de misafirlerin yanına geçtik. Bizim için boş bırakılan üçlü koltuğa önce benim oturmamı bekledi, ardından hemen yanıma oturdu. Gece, Çakır'ın kucağından hiç inmezken misafirler de tek tek geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

"Beyim," dedi içlerinden biri konuşmaya girerek. "Adana'da mısınız bir süre daha?"

Çakır onlarla konuşmaya girdiğinde ben de kadınlarla göz temasındaydım ama ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. "Siz doğma büyüme İstanbullu musunuz, gelin hanım?" dediğinde başımı salladım.

"Evet, İstanbulluyum ben. Geldiniz mi daha önce hiç?"

"Ben birkaç kez gelmiştim," dedi içlerinden biri. "Benimki mal getirip götürürken takılıyorum peşine arada." Diğerlerinden

farklı olduğunu belirtircesine, bir heyecanla yükseldiğinde çoğunluk olumsuz anlamda başını sallamıştı. "Çok güzel bir yer," dedi diğerlerine nispet yapmak ister gibi. "Kız Kulesi'ne gitmiştik bir keresinde. Denizin ortasında... Bir sürü de insan vardı. Ödüm koptu onca insanı taşıyamayacak da çökecek diye. Bir de pahalı..." diye elini ağzına kapadığında, hiç susacak gibi değildi ve içlerinden bir başkası "Şimdi pahalı olmayan yer mi kaldı?" dedi. Sonrasında bana dönerek "Meyhaneniz varmış sanırım İstanbul'da, biz öyle duymuştuk," diye ekledi.

Sohbetleri güzeldi. En azından konuşabileceğimiz konuları açmaya çalışıyorlardı. Bir kibir, küçük görme, horlama düşünceleri varmış gibi değildi. Genelde Esma Hanım'ın çevresi beni bu konağa yakıştırmazdı ama gelen insanlar beni sevmiş gibi gözüküyorlardı.

"Babamındı," dedim tebessümle. Çakır kendi tarafında kendisine sorulan soruları cevaplasa da sıklıkla beni kontrol ettiği bakışlarını üstümde hissediyordum. Gece ise babası konuşurken dikkatini kendine çekmek ister gibi kucağında dikiliyor, küçük parmaklarını babasının dudaklarına kapatıyor, sürekli öpüyor ve saçma sorular soruyordu. Çakır ise hiç kızmıyor, öpmelerine karşılık veriyor, onun da sorularını sakince ama en kısa şekilde yanıtlayıp, kucağında bir o tarafa bir bu tarafa geçen küçük kızını en rahat edeceği pozisyonda tutmaya çalışıyordu. Onları böyle izlemek çok güzelken bunca zaman güzelliklerini dillendirmiyor oluşum boynuma bir vebal gibi dolandı. Çakır çok güzel bir adamdı, çok güzel bir babaydı fakat ben ona bunu hiç dillendirmemiştim. Şimdi herkesin içinde söylesem, böyle apansız bir anda, hiç hesapta yokken çok mu abes dururdu acaba? "Gelin hanım..." diye işittiğim kadının bana seslenmesiyle daldığım yerden çıktım.

Elim boynumu sıkıntıyla sıvazlarken "Pardon," dedim dalgın bakışlarımı Çakır'ın üstünden çekerek. Bana bakmasa da üstünde dalan bakışlarımı fark etmiş ve afallamama yukarı doğru kıv-

rılan dudaklarıyla karşılık vermişti. Kendimi aptal âşıklar gibi hissettim, alnımı kaşımaya başladım.

"Siz bir işle meşgul müsünüz, diye sormuştum," dedi kadın.

"Ben moda tasarım mezunuyum. Meyhane ile de ilgileniyordum, evet ama öyle çok değil. Fransa'da bir şirkette çalıştım en son kendi alanımla ilgili ama şu an boştayım."

Kadın, anladım dercesine bakışlarıyla karşılık verdiğinde "Beyim..." dedi adamlardan biri, daha sesli bir şekilde. "Madem İstanbul'a gidecekmişsiniz, ben sizi bir daha bulamam. Bir maruzatım vardı da, beş dakikaya bahçeye gelirseniz eğer..."

Mahcup bir şekilde kurduğu cümleleri Çakır hiç ikiletmeden ayaklandığında Gece'yi de yanıma bırakmıştı. O bırakmıştı da Gece, beni unuttun dercesine "Babası..." diye kollarını uzatmış, arkada bırakılmayı kabul etmemişti. Yine o terlemiş saçları boynuna yapışıyordu ve yine kurtulmak ister gibi kafasını iki yana sallıyordu.

Çakır derin bir nefes aldı ve "Gel başımın belası, gel..." dedi önce saçlarını boynundan çekip, ardından eliyle terini silip kucaklayarak. Gece, minik ellerini Çakır'ın sırtına koyduğunda birlikte dışarı çıktılar.

Şimdi o kalabalıkta ben bir başıma kalmıştım. "Çakır Bey'im de sağ olsun, bizi hiç darda bırakmaz," dedi en çok sohbet ettiğim kadın. "O neredeyse orası hep rahat, bolluk içinde." Öyleydi, evet, biliyordum ama cümlenin gidişatı başka yere varacaktı sanırım, o yüzden bekledim. "Bizim uzaktan bir akrabayla aynı koğuştalarmış. Annesiyle konuştuğumuzda, Çakır Bey'ime az dua etmedi. Onun için çok dert olmasa da dışarıda kendini zor geçindiren ailelere o kadar büyük nimet ki. Hepsi, her duasında adını geçiriyor, sağ olsun diye."

Çakır'ın bu konularda her daim övülmesine alışık olduğumdan "Öyledir," diye karşılık verdim. "Eli çok açıktır."

Kadın derin bir nefes alarak "O herkesi çok mutlu etmiş de..." dedi kapıyı da bir yandan kolaçan ederek. Kızlar bir yan-

dan servisleri yapıyordu. "Kendisi pek mutsuzmuş. Öyle anlatmış bizim akrabaya, oğlu," dedi, "Ben onun yalancısıyım," der gibi. Şerbetinden birkaç yudum aldığında tekrar kapıyı kontrol etti. "Hiç uyumazmış geceleri, sürekli mektup yazar dururmuş. sizden bahsedermiş."

Geceleri uyumadığını biliyordum da mektup meselesi beni şaşırtmıştı. "Mektup mu?" diye sordum merakla. "Kime?"

Kadının dedikoducu olduğu o kadar belliydi ki... Tekrar kapıyı kontrol ettiğinde dudak bükerek "Bilmem ki..." dedi. Yanındakiler dürterek susmasını işaret etse de onun Çakır gelene kadar pek susmak gibi bir niyeti yoktu sanırım. "Yazıp yazıp atıyormuş, göndermiyormuş. Bizim akraba almış hatta birkaç tanesini. İsterseniz ben isteteyim, getirsinler size."

Bu mektup meselesi fazlaca ilgimi çektiğinden ve Çakır'dan hiç duymadığımdan "Zahmet olmayacaksa," dedim merakla. "Çok sevinirim."

Kadın olduğu yerde doğrularak "Ne zahmeti," dedi daha keyifli bir şekilde şerbetini içerek. "Hallederim ben." Duraksadı ve sanki daha yeni aklına geliyormuş gibi "Benim de sizden bir maruzatım olacaktı, gelin hanım," dedi. Oturduğu yerde biraz daha ileri kaydı ve "Bizim bir kuyumcu dükkânımız var," dedi. "Dükkân sahibi kiraya zam yapmak istedi. Tabii hakkı, herkes yapıyor ama o biraz fazla bir rakam talep etti. Bizim bunu karşılamamız, onca borcun içinde biraz zor. Başka dükkân bulmak da bunca sene sonra, yerimiz de belliyken bizi çok uğraştırır, daha da zarara sokar. Siz, diyorum, acaba araya mı girseniz? Yani daha makul bir zam yapılsa ya da..." dedi mektuba bir karşılık bekler gibi. "Hiç yapılmasa... Sizi sevip sayar dükkân sahibi. Bir el atıverseniz..."

Bu devirde elbette her şeyin bir karşılığı vardı. Ben kendi başıma ne yapabilirdim, bilmiyorum ama "Tamam," dedim sadece ve artık samimiyetsiz bulduğum bu konuşma ortamından çıkıp

mutfağa geçmek adına "Ben bir kızlara bakayım," diye devam ettim.

Kızlar mutfakta çıkan bulaşıkların birazını makineye yerleştirirken birazını da ellerinde yıkıyorlardı. Mutfağa geldiğimi fark ettiklerinde "Bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu elleri köpüklü hâlde ama hayır anlamında başımı salladım. Sadece içeride sıkılmıştım.

Kanca ve Tilki de bizimle birlikte Adana'ya gelmiş, sonrasında Tilki dün gece geri dönmüş, Kanca ise kalmıştı. Şimdi de mutfağın bir köşesinde, elindeki telefonda bir şeylere dikkatlice bakarken önündeki tabaktan yiyordu.

Masanın kenarına oturdum ve "Kanca..." dedim. Bakışları telefondan ayrılıp bir an bana döndüğünde "Bu içeride kuyumcu dükkânı olan bir kadın varmış sanırım. Tanıyor musun?"

Kanca kısa bir süre hafızasını yokladı fakat bana net bir cevap vermedi. "Ne oldu?"

Açıkça karşılık beklediğini ve bana mektup getireceğini söyleyemediğimden "Durumları pek yokmuş sanırım. Ev sahibi fazla zam yapmış. Sen o konuyla ilgilenir misin ya da birine söyler misin?"

Kanca başını sallayıp "Olur," dedikten sonra tekrar telefonuna döndü ve "Hayırdır?" diye sordum. "Neye bakıyorsun sen öyle?"

"Mahru..." dedi heyecanla, sonra "Yenge," diye düzeltti. Ben, Tilki ve Kanca'yı küçüklüğümden beri tanıyordum ve bana Mahru demeleri daha çok hoşuma gidiyordu lakin onlar sanırım rahatsız hissediyorlardı ki sürekli düzeltme girişiminde bulunuyorlardı. Ben de bozmuyordum. Öyle ya da böyle, bendeki yerleri farklıydı. Nasıl rahat edeceklerse öyle konuşabilirlerdi. "Esat abim bir ilan atmış. Gel bak," dediğinde oturduğum yerden kalktım ve onun sandalyesine doğru yanaşarak ellerimi omzuna koydum. Telefona doğru eğildiğimde epey lüks bir villayla karşılaştım.

"Antalya'da," dedi Kanca, malını pazarlar gibi öve öve. "Konumu müthiş. Dubleks. Havuzu desen üfff..." dedi ıslık çalarak. "Garajına elli tane araba sığar," diye biraz abarttı ama olsun. "Oyun salonu var, sinema salonu var. Esat abimle bayıldık. Düşünsene, yazın çoluk çocuk hep birlikte gittiğimizi. Bütün yaz keyif çatarız."

"Hıı..." dedim gözlerimi kısarak. "Bize iş bahaneleri uydurup, kaçıp âlem yaparız demiyorsun da."

"Tövbe," dedi Kanca geri çekilerek. "Yapar mıyız biz öyle şeyler?"

Çakır yapmazdı da diğerlerini bilemeyeceğim. Yine de omuz silkerek "Alın o zaman," dedim. "Madem Esat da çok beğenmiş..."

Kanca, hevesi anında sönerken "Öyle kolay değil işte," dedi. "Kocanın onay vermesi gerekiyor."

Biz konuşurken kızlar da bir yandan bizi dinliyor, bir yandan da bulaşıklarla ilgileniyorlardı. "Neden?" diye sordum tekrar villanın fotoğraflarını kaydırırken. "Esat beğendiyse alır. Çakır'ın onayına niye ihtiyacı olsun?"

"Öyle olmuyor işte," dedi Kanca. "Yüklü miktarları Esat abi izinsiz çıkaramıyor." Duraksadı ve bana doğru dönerek "Sen ikna edebilirsin ama," dedi aynı heyecanla. "Sen dersen kesin okeyler. Baksana Mahru ya, şuraya bak." Fotoğrafları gözüme sokacak gibi kaydırmaya devam edince "Biliyorum," dedim, önceliklerinin benden yana olduğunun farkında olup nispet yapar gibi. "Ben dersem yapar ama benim bundan çıkarım ne olacak?"

Gözlerini kısıp bana doğru döndüğünde "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Duraksadım ve bir an düşünüp "Sınırsız çek," dedim. Anlamamış gibi kaşlarını çattığında "Çakır'a ulaşamam falan, sana sorduğumda direkt yerini söyleyeceksin ya da benim için o an istediğimi yapacaksın. Seni muhtemelen Çakır'a karşı kullanacağım bir çek yani."

Kanca dalga geçer gibi kahkaha atıp "Yemez," deyince, omuz silkerek "Sen bilirsin," dedim. "Kendiniz ikna edin o zaman."

Hâlâ onun sandalyesine yaslı bir şekilde dururken "Siz gidecek misiniz?" diye sordu kızlardan biri çekinerek. "Bir daha gelmez misiniz?"

"Mutlaka geliriz," dedim masanın üzerindeki elmayı alarak. İçeriden beni bekliyor da olabilirlerdi ama ben burada oyalanıyordum. Sıkılmıştım, ne yapayım? Üstelik Çakır ev sahibi olarak içerideydi, bence benim görevim bugünlük sonlanmıştı. Çabuk sıkılmıştım ben bu hanımlık meselesinden ama olsun.

"Ben olsam hiç gitmem," dedi kızlardan biri, önünden başını kaldırmadan. "Koskoca Adana'da herkesin imrenerek baktığı bir konağa gelin olmuşum, salına salına gezerim valla. İstanbul'da ne yapacaksın ki?"

Bence kendi içinden konuştuğunu sandı, boşluğuna geldi ve sonra cümlesi bitince, sesli dile getirdiğini fark edip "Yani şey..." dedi mahcup bir hâlde. "Beni ilgilendirmez tabii de."

Kendini açıklama girişimine geçince "Kızlar, sizin bu merakınız neden?" diye sordum elmamı yemeye devam ederek. "Pınar da zamanında böyleydi. Çakır'la evli olmak benim için güç ya da saygı anlamında öyle çok da matah bir şey değil. Benim bunlara ihtiyacım da yok. Ben Çakır'la bu yüzden evli değilim ki, onu sevdiğim için evliyim. Üstelik bir sürü zorluğu da var, bir sürü şey de yaşadım, siz biliyorsunuz. Böyle imrenerek bakmanız bana çok tuhaf geliyor. Sahiden, iyisiyle de kötüsüyle de yaşadıklarımı yaşamak ister misiniz? Kötüsüyle de..." diye vurguladığımda diğer kız araya girdi.

"Aman abla, biz öyle Çakır abinin seni çok sevmesine düşüyoruz." Diğer kızlar gözlerini belerterek baktığında omuz silkti ve "Nee..." dedi ona karşı. "Yalan mı? Bizim hayatımız burada geçiyor. Dışarı çıkmalarımız bile sınırlı. Aşkmış meşkmiş, dizilerden, filmlerden görüyoruz. Bir de şimdi siz geldiniz işte, sizi izliyoruz. Ne yapalım, bizim de kaderimiz başkalarının aşkını

izlemek olmuş." Hülyalı hülyalı havaya bakarak dalıp giderken "Ah ah, bir gün biz de bulur muyuz dersin?" diye sorduğunda kıkırdadım ve bir ses duydum. Onun sesini...

"Hayırdır, neye gülüyorsun öyle?" diye sorduğunda, yüzünde bir gülümseme olsa da yüz ifadesi bir noktada memnuniyetsizliğini gözler önüne seriyordu. Bana doğru adımladı. Gözleri sıklıkla yaslı olduğum sandalyeye bakıyor, aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi koruyordu.

"Hiç..." dedim omuz silkerek. "Kızlarla muhabbet ediyorduk. Kanca ve Esat da bir ev beğenmiş, Kanca onu gösterdi."

Elmadan bir ısırık aldığımda "Canımı çektirdin," diyerek bileğimden tuttu, beni kendine doğru çekti ve elimdeki elmayı bileğimi tutarak ısırdı. Beni kolunun altına alırken ben de tüm yükümü ona verdim. Tabii bir de ben Kanca'dan ve evden bahsedince Kanca durur mu? Hiç duraksamadan elindeki telefonu uzattı. "Abi, şuna bak," dedi aynı bana anlattığı sunumu ona da yaparak.

Çakır telefondaki villaya bakarken benim kadar meraklı yaklaşmamış hatta "Ne gerek var?" demişti. Boynumdan dolanan kolu ikimizin tam ortasında resimlere bakınca, ben de bir daha bakmak durumunda kalmıştım.

Kanca'nın düşen yüzünde hayalleri de yatıyordu. "Öyle Esat abiyle beğenmiştik abi, sana da gösterelim dedik."

Çakır elindeki telefondan görselleri biraz daha inceledi ayıp olmasın dercesine, ardından telefonu uzattı. "Kırk yılda bir gideceğimiz hatta belki de hiç gitmeyeceğimiz bir yere bu kadar yatırım yapmak çok da mantıklı değil. İstediğimiz zaman bunlardan elli tane buluruz zaten."

"Öyle tabii..." dedi Kanca bana doğru bakarak. Kaşlarımı kaldırıp, "Demiştim," dercesine başımı Çakır'ın göğsüne yasladım. Ben demiştim. Eğer anlaşmamı kabul etmiş olsaydı Çakır şimdi oraya okey vermişti çoktan.

"Neyse, bakılır," dedi ve bana döndü. "Çıkmamız lazım artık. İşin yoksa hazırlanalım."

Ölümüme yürüyordum resmen. Daha gitmeden içime sıkıntısı çökmüştü ve benim ayaklarım geri geri gitmek istiyordu. "Bir işim yok," dedim ama dudaklarımı da büktüm, gitmek istemezcesine.

Elini ağzıma kapatıp vura vura severken parmaklarını yanaklarıma bastırdı ve "Bükme bükme," dedi dayanamıyormuş gibi kendi çenesini sıkarak. "Sebep olanın eceli olacağım sonunda."

Dudaklarımın üzerine kapalı olan avucunun içine bir öpücük kondurduğumda "Mahru..." dedi başını iki yana sallayarak. "Sen, yemin ederim ki imanımı gevretiyorsun."

Kıkırdayarak geri çekildiğimde, kimse açık açık yüzümüze bakmasa da belirgin tebessümlerini saklayamıyorlardı. Onun kolunun altında kızlara el sallayarak mutfaktan çıktığımda Gece'yi salonun ortasında bizi beklerken buldum. "Hadi," dedi Çakır, ona da eliyle yukarıyı göstererek. "Odaya gidiyoruz."

Küçük adımları merdivenlere yönelen Gece, tırabzanlara tutunmuştu ve birkaç adımı zorla çıkmıştı.

Çakır'ın kolu omzumdan sarkarken parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve bileğinin üstüne birkaç öpücük bıraktım. Sessizliği, sıkıntılı hâli bir şey söylemek istediğindendi sanırım. Evirdi çevirdi kendini ama içinde tutamamış olacak ki "Kanca ile samimiyetin-" dedi.

Cümlesini daha tamamlayamadan bedenimi ters çevirdim. Kanca benim arkadaşımdı, kardeşimdi. Düşüncesi bile beni çok gerdi ve geri geri doğru adımlayarak "Bana sakın, beni Kanca'dan kıskandığını söyleme!" dedim.

Öyle sert bir dille ikaz etmiştim ki söyleyeceği varsa da söylemezdi şu saatten sonra. "Tamam," dedi hiç uzatmadan. "Söylemem."

Aklım almıyordu, Kanca'yla ilgili bu kıskançlık imasını. Zihnim bir anda, ona neyin böyle düşündürdüğünü tararken Kanca'ya yaslı bir şekilde durmam geldi aklıma ve sonra geç idrak etmiş gibi "Canın elma falan çekmemişti," dedim yüksek bir

sesle. Önümü görmeden ayağım merdivene çarptığında dengemi kaybetmiştim ki beni anında tutarak "Yavaş!" dedi, iki kaşını arasında derin bir oyuk oluşturacak kadar çok çatarken. "Düşeceksin şimdi, laf yetiştireceğim derken."

Adımlarımı düzene sokunca "Canın elma çekmemişti," diye sürdürdüm konuşmamı. İşaret parmağımı ona doğrulttum ve "Beni oradan çekmek için yaptın bunu!" dedim hesap sorar gibi.

Çakır o kadar işini biliyordu ki elime koz vermek istemez gibi, aramızda sorun oluşturup oluşturmayacağını bilmediğinden akıllılık etti. "Bilemezsin," dedi gözlerini kaçırarak. "Senin kendi düşüncen. İspat edemezsin."

"Çakır ya," dedim bozulmuş gibi.

İki parmağının arasına burnumu sıkıştırıp kendine doğru çektiğinde ellerini ittim ve o, burnumun üstüne öpücük bıraktı. "Kocaya öyle sitem eder gibi 'Ya,' denmez," dedi beni daha da sinir etmek ister gibi bir gülümsemeyle. Ben de omuz silkerek, trip atarcasına adımlarımı hızlandırdım. Gece'nin verdiği o zorlu mücadeleyi de onu kollarımın arasına alarak sonlandırdım.

Sıkıca kucaklayıp merdivenleri hızlı hızlı çıkarken "Seninle de görülecek bir hesabımız var, küçük hanım," dedim. Gece kucağımda kıkırdayıp çırpınmaya çalışırken onu sıkıca sardım ve merdivenleri hızlıca çıktım.

Kapıyı açar açmaz kendimizi yatağa doğru atarken ben alttaydım, Gece üstümde. Kollarımı sıkıca bedenine sardım ve hızlı hızlı her yerinden öperken "Sürekli baba baba..." dedim azarlar gibi. "Hiç, annem de var demiyorsun. Kıskanıyorum ama artık."

Gece kaçmak ister gibi beni itmeye çalışsa da bırakmıyordum ve daha çok öpüyordum. "Annesi..." dedi daralmış gibi beni iterek. "Bırak."

Ben inadına daha çok sardım ve "Bırakmıyorum," dedim öpmeye devam ederken. Çakır kapıdan içeri girdi ve yatağın birkaç adım ötesinde bize gülerek bakarken dilini alt dudağında gezdirdi. "Çok sevdiğin ve bana tercih ettiğin o baban..." dedim imalı

gülümsememi üzerinde tutarak. "Hesabıma 10 saniye içinde 100 bin dolar göndermezse seni bırakmayacağım."

Gece, parayla işi olmadığından anlamadı ve iyice daralarak "Babası," diye elini uzattı. "İmdat."

İmdat demeyi nereden öğrenmişti, bilmiyorum ama bana çok değişik geldi ve "Yaa, yerim seni ama artık," diyerek daha çok sarıp öpmeye başladım. Ayı, yavrusunu severken öldürür misali kendimi dizginlemeyi bırakmıştım bile. Ne yapayım, hep çok sevmekten, çok özlemektendi bunlar.

Gece, babasını çağırır da babası gelmeden durur muydu? Bize doğru adımladı ve "Benim kızım satılık değil," diyerek ellerimi iki yandan tuttu ve birkaç saniyede Gece'yi tutan bedenimi ayırdı. Hayır, o kadar güçlü tutuyordum aslında ama Çakır'ın gücüyle karşı karşıya kalınca direnememiştim. Ellerim ondan ayrılır ayrılmaz Çakır "Kaç, Gece," dedi ve Gece panikle, sanki tekrar yakalayacağım diye hızlıca yataktan yere indi.

Bileklerim hâlâ Çakır'ın ellerinin arasındayken "Hayır ama," dedim yüzümü asarak. "Oyunbozanlık yapıyorsun. Ayrıca lafı da çarpıtıyorsun. Param tatlı, bugün cimriliğim üstümde, demiyorsun da..."

Çakır beni iki bacağının arasına alarak kollarımı başımın hizasına getirdiğinde masmavi gözlerinde kayboldum bir an ve iç çektim. Ben, o bakışlarının bir ömre bedel olacağını hiç bilemedim.

"Kim, ben mi?" dedi şoke olmuş gibi. "Ben mi cimriyim?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Az önce ev muhabbeti, şimdi bu..."

Çakır bunu bir hakaret kabul etmiş gibi "Gece," diye seslendi. "Gel buraya kızım."

Bir tehdit olarak gördüm tonlamasını ve bakışlarım ikisi arasında mekik dokudu. Dokudu dokumasına da kaçamadım. Çünkü Çakır, gücünü üstümde kullanıyordu. Bu durum hiç adil değildi.

"Üfle annenin boynuna," dedi huylandığımı bilir gibi. Olduğum yerde çırpındım ama boşa. Neyse ki Gece hiç de huylandı-

racak gibi üflemedi. Hatta üflemesi serinlik etkisi yarattı. Ben olduğum yerde kahkahalar atarken Çakır, etkisiz olduğunu anlamış, "Bak, böyle," diyerek bana doğru eğilmişti. Dudaklarının arasından tüy misali tenime dokunan nefesi içimi huylandırıyor, karnımda bir boşluk hissi yaratıyordu ve sanki içim gıdıklanıyordu. Yavaşça bıraktığı nefesini boylu boyunca gezdirirken, bir tarafımı kapatsam diğer tarafıma geçiyordu ve ben olduğum yerde kıvranıp duruyordum.

"Çakır," dedim çırpınarak. Bileklerime tüm gücümü verip itmeye çalıştım ama başaramadım. "Ya..." dedim afakanlar basınca. Az önce Gece'nin girdiği hâli anlamıştım, ders olmuştu olmasına da benim kurtuluşum onunki kadar kolay olmamıştı. "Ay, nefes alamıyorum," dedim nefesimi hızlandırarak. "Ben seni nasıl taşıyayım, Allah aşkına? Nefesim kesildi."

Çakır geri doğru çekilirken kaşlarını çattı "Lan dizlerimin üstünde duruyorum," dedi yalan konuştuğumu yüzüme çarparak. "Ağırlığımı mı veriyorum ben sana?"

Doğru, vermiyordu ama ben psikolojik olarak nefessiz kalmışım gibi hissediyordum. Ayaklarım tam iki bacağının arasında çırpınırken, panikle "Hayır!" dedi bir anda doğrularak. "Onun da canı var, biliyorsun değil mi?"

Tüm canı oradaymış gibi tüm bedenini kasmıştı. Vuracağım diye aklı gitmişti. Ben de gülerek "Yapma ya," dedim azarlar gibi, başımı yataktan kaldırarak. Yüzüme saçlarım düştü, ağzıma doluştu, elimle çekemediğimden üfleyerek yok etmeye çalıştım ama bu daha da daraltmıştı beni. "Canını yiyeyim senin. Senin ki can da bizim ki ne?"

Tabii ki arsızlığını bir an olsun elinden bırakmayan Çakır "Yesene," dedi yine aynı arsız gülümsemeyle.

Onun yüzünü kızartmayan arsızlığı beni ateş topuna çeviriyordu. Bir de böyle eşit şartlarda olmayınca, alaya alır gibi tavrını sürdürmesi tam manasıyla kışkırtmaktan ibaretti. Dizimi kaldırdım ve bacaklarının arasına, kendimi kontrol ettiğimi dü-

şündüğüm bir hızla vurduğumda "Off..." diyerek, olduğu yerde dikildi ve gözlerini sıkıca kapatarak dizlerini yatakta titretmeye başladı. "Mahru!" dedi sinirle ama Gece hemen dibimizde olduğu için büyük tepkiler de veremiyordu. Gözlerini açtığında acısının göz bebeklerine oturduğunu gördüm. Gözlerinin etrafı sulanmıştı resmen. Öfkeden dönen gözlerini görünce dudaklarımı ısırdım. Kontrol etmeye çalışmıştım aslında ama biraz fazla hassastı sanırım.

"Şey..." dedim gazabından korkarak. "Ayağım yanlışlıkla çarptı."

Derin solukları tepemden bile tenime sertçe vurunca tırsmamak elde değildi. Bir bana baktı, bir Gece'ye. Çok şükür Gece'yi verene. Kurtuluşum oldu resmen. "Yarına kalsa da yanına bırakmayacağım bunu, biliyorsun değil mi?" diye sordu ve tehdit eder gibi konuşmasını tamamladı. "Bil çünkü."

Sevimli bir gülümseme koydum yüzüme ve gözlerimi kırpıştırdım. Amacım sevimlilik yapıp konuyu kapatmak olsa da o, alaya alıyorum sandı sanırım ve "Mahru!" diye, âdeta hırlarcasına bana doğru yanaştığında "Tamam tamam," dedim pes eder gibi. "Siz kazandınız, tamam, bırakın artık beni."

Ve tabii ki yine kurtuluşum o kadar kolay olmadı. Çakır birkaç saniye duraksayıp geri çekildi ve "Tamam artık, ne olur," dedim yalvarır gibi. "Bitsin bu işkence, lütfen. Özür dilerim, tamam." Gece'ye döndü ve "Ne isteyelim karşılığında?" diye sordu. Resmen birlik olmuşlardı ama bu hiç adil değildi.

"Ne bir şey istemesi ya?" diye çıkıştım kaşlarımı çatarak. "Tamam, oynadık, bitti. Abartmayın siz de."

Sanki ben burada yokmuşum gibi Gece ile konuşurlarken Gece sanki çok önemli bir şeyi keşfetmişçesine "Buldum," diyerek ayaklandı. "Çikolata."

Çakır gözlerini devirirken "O kolay," dedi beni zorlamak istercesine. "Onu ben de alırım. Annen bize başka bir şey versin."

Gece yeni bir şey düşünür gibi durunca Çakır "Yaklaş," dedi ve kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı.

Başımı olduğum yerde kaldırdım ve ne söylediğini duymaya çalıştım ama hiç de başarılı olamadım. Gece, duyduğu şeyle gözleri heyecanla büyürken "Olur," dedi kabul ederek ama ben duyamadığımdan "Olur derken?" diye sordum panikle. "Ne konuda anlaştınız siz şimdi, anlamadım."

Gece işaret parmağını ağzına götürdü ve parmağını ısırmaya başladı. İki yana sallanırken "Kardeş," dedi belli belirsiz bir sesle.

Dün gecenin üstüne tam da Çakır'dan beklenilen bir hamleydi ve gözlerimi kısarak fikrin muhatabına çevirdim kendimi. "İnşallah," dedim imalı bir tebessümle. "İnşallah bir kızın daha olur da üç kadınla birden nasıl baş edeceğini düşünür durursun ondan sonra."

Çakır, hâlinden memnun olduğunu belirten ifadesiyle "İnşallah Mahru'm," dedi dolu dolu bir sesle, kabullenircesine. Bileklerimi serbest bıraktığında başını da boynuma gömdü. Bu sefer huylandırmak için değil, içine katmak için öptü. "Sana benzeyecekse..." dediğinde daha cümlenin bitmesini beklemeden yüzüme bir tebessüm oturdu, saçlarını okşadım. Biliyordum ki o bir laf ebesiydi ve beni yine kalbimden vuracaktı. Öyle de oldu. "Sana benzeyecekse bin tane daha kızım olsun inşallah."

Uçaktan inip arabaya doğru yürürken Gece kucağımızda durmaktan sıkılmış, önden önden koşar adım gidiyordu. Adamlardan biri de hep bir adım arkasındaydı. İleride siyah VIP bir araç bizi beklerken o yöne doğru yürüdük.

"Abi, bu Koray var ya," dedi Kanca, ben ortada olduğumdan başını biraz ileri doğru uzatıp Çakır'a bakmak için. "Bizim Kasap var ya, ona da bulaşmış bir ara. Ulan herif resmen takmaya

yer arıyor. Herif belaymış resmen. Ota boka sarıyormuş millete ama Kasap diyor ki ben ters yapınca ikinciye cesaret edemedi bana gelmeye."

Çakır'ın yüzünde alaycı bir ifade oluştu ve "Çirkini sikmemişler," dedi elini omzuma atıp, beni kendine çekerek. "Babamın evinde prensesim, demiş."

Kanca bu sözlere alışkın olduğundan, "Abi, ben hâlâ hayret ediyorum ya," dedi benim burada oluşumu pek de önemsemeden. "Bu Semih nasıl bir adammış böyle? Yüzümüze hep gülerdi. Sonra nasıl oldu da böyle bir ihanetle herkese sırtını dönebildi? Vay anasını be. Kimseye güvenmemek gerekmiş."

Dudakları tekrar aynı hayretle büküldüğünde "O size yüzünü dönerken kadının birine yuları vermiş, kendisine domalmakla meşguldü çünkü," dedi. "Gül yüzünüzün hatırına değildi yani yüzünüze bakması."

Bu konu beni o kadar rahatsız etmişti ki... Sürekli başka yöne çevirdiğim bakışlarımı Çakır fark ederek sustu.

İstanbul'un kış soğuğu yüzüme çarparken sigarasının sönmeye duran izmaritine doğru baktı ve "Ne yapmışlar?" diye sordu Kanca'ya doğru. "Neredelermiş?"

Kanca cebinden telefonu çıkarırken "Bilmiyorum ki abi," dedi. "Konuşmadım dünden beri hiç. Uçakta da telefonu kapamıştım. Arayayım bir."

Kanca telefonunu açarken Çakır saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve "İyi misin?" diye sordu. Uçak yolculukları benim başımı döndürüyordu ve inince sersem gibi oluyordum. "Uçmayı sevmiyorum," dedim hoşnutsuzca. "Salak gibi oluyorum inince."

Çakır laf cambazlığı yaparak "Hiç mi sevmiyorsun?" diye sordu. "Senin için her daim hazırda bekleyen Seyhanlı hava yolları alınır, gücenir."

Gülsem de hiç şaka çekecek gibi olmadığından "Kaşınma lütfen," dedim.

"Kaşı lütfen," diye yineledi yakarır gibi. "Gurur duyuyorsundur umarım." Gıcık yapan öksürükle bir an benden çekildi ve tarazlı sesiyle tamamladı cümlesini. "Beni koynundan ayrılmayan yeni yetme bir ergene çevirdin. Duy çünkü."

Belime tekrar dolanan eliyle beni kendine daha çok çekti. Nefesim boğazıma dolandı ve cümlelerinin altında soluksuz kaldım. Sanırım ben, her koşulda ölürdüm bu adama.

Biz adımlarken bir anda Kanca'nın telefonundan gelen sesler duraksamamıza sebebiyet verdi. "Neredesiniz oğlum siz?" dedi Tilki telaşla. "İki saattir sizi arıyorum, ulaşamadım hiçbirinize."

Kanca telefonu yüzüne doğru tutmuştu çünkü görüntülü bir görüşme hâlindeydiler. Arkadan gelen bağrışma sesleri, ağlama sesi, uğultular kalbimin sıkışmasına sebebiyet verdi.

Çakır bir anda telefonu Kanca'nın elinden alırken aramıza geçmişti ve kaşlarını yine derin bir çukur oluşturacak kadar çatıp "Ne oldu orada?" diye sordu.

Tilki, beti benzi atmış, terlemiş bir hâldeydi ve "Abi, buraya geldiğimizden beri başımıza gelmeyen kalmadı," dedi. Olduğu yer bir evin holüydü ve karanlıktı. Güm güm gelen sesler dış kapıdan geliyordu sanırım ve Tilki, sabrının sonundaymış gibi karşı tarafı ikaz edercesine demir kapıya bir tekme attı. "Abi," dedi tekrar dişlerini sıkarak. "Biz buraya geldiğimizde sabahın körüydü. Nereye gideceğimizi bilemediğimden..." Aptallığımdan diyemedi sanırım, gözlerini kaçırıp tekrar bize döndü. "Mahallede benim eve sokarım gizlice, dedim. Ümran'ın babası gördü bizi, abi. Adam zaten öğrendiğinden beri kapılarda yatıyormuş, mutlaka buraya gelirler diye. Bir anda boşluğumuza geldi, Ümran'a saldırdı. Engellemeye çalıştık ama amcaları falan da dâhil oldu. Bir yandan Semih'e, bir yandan Ümran'a... Abi, biz ayırana kadar ikisinin de bayağı haşatını çıkardılar. Ümran'ın canından ne olacak zaten. Kendinden geçtiğinde zor aldık ellerinden."

Telefonu belli belirsiz yan çevirdiğinde, bir koltuğun kenarında iki büklüm yatmış, ağlarken gördüm onu. Yüzü gözü kan-

lar içindeydi ve saatlerdir ağlıyormuş gibi hıçkırıkları kesilmek bilmiyordu. Tilki sıkıntıyla yüzünü ovaladığında "Abi, bu hamileymiş," dedi ve âdeta başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissettim. Destek almak istercesine Çakır'ın koluna girdiğimde, nefessiz dinlemeye, izlemeye devam ettim. Tilki'nin yüz ifadesi bile çok şey anlatıyordu. "Hastaneye götürdük biz bunu. Serum, pansuman falan filan derken düşürmüş abi onca dayağa," diye devam etti.

O an kendi kaybım aklıma geldi. İnsan, yaşattığını yaşamadan ölmüyordu. Ne hissedeceğimi bilemedim. Üzülmedim demek canilik gibi geldi, üzüldüm demek kaybıma ihanet. Allak bullak bir hâldeyken "Ulan, bu saate kadar niye haber vermiyorsun?" dedi Kanca yükselerek. "Aklın nerede kaç saattir?"

Tilki, Kanca tarafından azarlanınca "Vakit mi bulabildim!" dedi. "Sabahtan beri nereyi tutacağımı bilmiyorum. Emre'nin gözü önünde oldu hepsi. Çocuğun psikolojisi bozuldu. Ümran'ı hastaneye taşı, Emre'yi Eftelya'ya bırak, Semih'le uğraş derken gözüm telefon mu görebildi?"

Dan dan diye vurulan sesler ve uğultular çoğalınca "O gelen ses ne?" diye sordu Çakır ve Tilki, yeni bir sıkıntının eşiğindeymiş gibi yüzünü sıvazladı. "Abi, ben bunları yukarı mahalleden bir çocuğun evine getirdim bulamazlar diye. Kendi dedi; gel benim evde sakla Çakır abi gelene kadar, diye. Hastane çok ortalıktaydı. İşi bitince çıkardım ben de. Meğer çocuk bunlara kumpas kurmuş, gitmiş, ötmüş mahalleliye burada olduklarını. Turan'ın hatırı var, o Semih'in ölüsü çıkar buradan diyorlar. Dayandılar kapıya, abi. Zor tutuyorum da kırarlar birazdan burayı."

"Çakır mı lan o?" dedi arkadan gelen bir ses ve aniden telefona abimin gözleri dönmüş yüzü yansıdı. "Öldürseydin lan madem," dedi Çakır'a öfkesini kusarcasına. "Senin yapacağın işi sikeyim. Etmeseydin lan o zaman yardım falan..." O konuştukça Çakır'ın bedeni geriliyordu ve sıklaşan solukları sesli bir hâl alıyordu. "Senin yüzünden çocuğum düştü lan. Dayandılar kapıya,

öldürecekler. Madem bir işe kalkıştın, adamakıllı korusaydın götümü. Üç gün fazla yaşatmak için mi beklettin beni? Bu mu lan adamlık?"

Yüzü gözü morarmış, şişmişti. Kan oturmuş gözlerinde eskiye, iyiye dair hiçbir şey göremedim. Üstelik nankördü. Çakır'ın yaptıklarına karşı hâlâ fazlasını beklediği ve suçlayan tavrına karşılık, aynı kandan olduğumuz için utandım. Utandım ve alnımı ovuşturarak başımı öne eğdiğimde ağlayacak gibi oldum.

Çakır o hâlde bile beni fark etmiş, tüm sinirine karşın eliyle çenemi kavrayarak kaldırmıştı. "Eğme başını," demişti tok bir sesle. "Eğme, kızarım."

Sesine bir katilin sesi karışmıştı sanki ve acımasızca dökülen hırıltılarıyla tekrar telefona dönmüştü. "Sıksaydın lan o zaman kafana!" dedi tüm öfkesiyle. "Adamlıktan bahsedecek insan mısın lan sen? Ben mi düşürdüm lan senin çocuğunu? Benimkini senin yüzünden aldılar ama," diye ekledi, kendini daha da kışkırtır gibi. Alnında belirginleşmiş bir damar atıyordu, o attıkça Semih'in sanki sonu hazırlanıyordu. "Bir de kalkmış, hesap soruyor."

"Beni buradan çıkaracaksın," dedi Çakır'ın damarına basmak ister gibi emir vererek. "Beni buraya sen yolladın, sen çıkaracaksın. Bu kapıdakileri buradan çekeceksin. Ben çoluğumu çocuğumu alıp siktir olup gideceğim. Çıkaracaksın beni buradan, hemen!"

Sanki Çakır onun emir kuluydu ve abim öyle dayılanarak emirler veriyordu ki Çakır gibi sinir hastası olan birine bu yaklaşım, ölümünü çağırmaktan farklı değildi. Öyle ya da böyle, bu kavgada en çok darbeyi alan biz oluyorduk. "Kimsin oğlum sen?" dedi daha fazla tahammülü kalmamış gibi bağırarak. "Kimsin lan sen, bana emir veriyorsun?"

"Çakır," diyerek kolunu tutmaya çalıştığımda "Çakır! Çakır! Ne Çakır lan!" dedi ondan kalan öfkesiyle bana dönerek. Bu tepkisinin sahibi ben değildim, Semih'ti, biliyordum ama ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Tekrar telefona döndüğünde "Senin suyun çok ısındı oğlum," dedi kendini zapt edemiyormuş gibi. "O suda haşlarım seni."

Semih ağzını açacak gibi olduğunda "Bak, sakın!" diye uyardı Çakır. "Bak, o çeneni açarsan yemin olsun durmam."

Avuçlarım terlemişti, bedenim titriyordu ve ben kendime bir dayanak da bulamıyordum çünkü Çakır'ın gözü şu an kimseyi görmüyordu. Üstelik, sanırım şu an ona dayanak olması gereken bendim. Elimle kolunu sıvazlayarak "Bilerek yapıyor, lütfen," dedim sakinleşsin ister gibi ama beni duymadı.

"Durma lan," dedi Semih, olayın ciddiyetinin farkında değilmiş gibi. Nasıl olur da görmezdi gözünün döndüğünü? Bu kadar mı körleşmişti? Yerimde çırpındım durdum. "Sus artık, sus," diye bağırdım telefona karşı. "Kışkırtıp durma, yeter. Senin hakkın gerçekten ölümmüş. Keşke ölseymişsin."

Çakır, eli sıkıntıyla saçlarından geri doğru giderken olduğu yerde döndü ama durdurmadı kendini. Semih de durulmasın ister gibi konuşmaya devam etti. "Şu saatten sonra durursan adam değilsin," dedi, beni muhatap almayıp tekrar Çakır'a yüklenerek. "Değseydi lan bari onca sene yatmana. Bir boka yarasaydı yaptıkların. Yaptığın her şey yarım yamalak. Onca para ve güç sende heba oluyor. Kimsenin seni taktığı bile yok. Sen her zaman ilk gözden çıkarılan olmaya alışmışsın ama ben senin gibi olmayacağım. Senin başarısızlıklarının ceremesini ben çekmeyeceğim."

Semih'in söyledikleri bana bile koymuşken Çakır'a ne hissettirdiğini tahmin dahi edemiyordum. Telefonu almak istedim, susturmak için ama Çakır vermedi. O kadar güçlü sıkıyordu ki parçalara ayıracak sandım. Gözleri bir an duyduklarını sindirmek ister gibi kapanıp açıldığında, eğer ki Semih'in amacı gaza getirmekse kullandığı cümleler çok yanlıştı. Biraz önce resmen kendi ölüm fermanını imzalamıştı ve Çakır "Aç lan kapıyı," diye bağırdı Tilki'ye. "Aç kapıyı."

Tilki telefonu abimin elinden aldı ve telaşla, ikna etmek ister gibi konuşmaya başladı. "Abi, bir dünya, hepsinin gözü dönmüş. Ümran'ın babası, amcaları falan da bura-"

"Aç!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Çakır.

Beynim karıncalanıyor gibi hissettim. Elimi saçlarıma götürüp, uyuşan aklımı yerine getirmeye çalışırken olanların yine bir çıkmaza sürüklenmesinden korkarak "Çakır," dedim ve önüne geçtim. Gözlerim sinirden ve çaresizlikten dolu doluydu. Yanım her zaman onun yanıydı ama ben yine bu işten zararlı çıkan biz olmayalım istiyordum. Üstelik şu an verdiği kararlar öfkesinin bir parçasıydı ve öfkeyle kalkan zararla otururdu. Yemin ederim ki abim tarafından vereceğim bir kayıp artık benim içimi sızlatmazdı ama Çakır üstüne bunun yükünü alırsa ve pişmanlığını yaşarsa kahrımdan ölürdüm. Dirisi hayır getirmeyen bir adamın ölüsünün de Çakır'a yük olmasını istemedim. "Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordum, beni duyup duymadığından bile emin değilken. "Yapmadın ama bu sefer yapacak mısın? Gözümün önünde bunu bize, kendine yapacak mısın sahiden? Değer mi onun için?"

O kadar kapatmıştı ki kendini, ne dolan gözlerimi görüyordu ne de ona erişmeye çalıştığımı. Gözleri telefonda sabit kalmışken ve transa girmiş gibi tekrarlarken "Aç!" diye yineledi.

Önüne geçip tereddütle elimi, belirginleşen o damarın üstüne koyup yavaşça sıvazladım ve "Çakır," dedim önünde eğilircesine. Parmaklarım teninde onu sakinleştirmek istercesine bir yolculuğa çıktı. Öfke barındıran her şeyi göz ardı etmeye çalışarak, parmak uçlarımda sadece sevgiyi fısıldadım ona. Korkularımı, sevdamı... Gözlerimiz dakikalar sonra ilk kez kesişti ama ben orada kendini kaybetmiş, yolunu bulamayan küçük bir çocuktan başka hiçbir şey göremedim. Gözünün feri sönmüştü resmen. Göz bebeklerinde gezinen çaresiz çocuk, oradan oraya çarpıp duruyordu. O çocuğu serbest bırakmak adına, özgürlüğüne kavuşsun istercesine yakıp yıkmaktan hiç korkmuyordu. O küçük

çocuk sanki beni hiç tanımıyordu, ona yardım etmeme izin vermiyordu. "Lütfen," diye fısıldadım parmak uçlarımda. "Lütfen bana kendini kapatma. Sana dokunmama izin ver."

Bitmek bilmez şiddetli dalgaları gözlerinin kıyılarına çarptı. Boğuluyorum sandım. "Aç..." diye yineledi, öfkesi benim korkularımı da sevdamı da ezip geçerek. "Aç da kim vurduya gitsin. Aç yoksa yemin ederim ki, gelince sağ bulursam kendim alacağım canını."

Elim şakaklarından düştü ve benim ulaşmamı istemediği o kapı bana kapanırken abimin sonu için açıldı.

@novaebook

3. BÖLÜM

Bana kapanan o kapının ardından benden gidişini izledim. Gittiği yere değil de ardında beni böyle bırakışına kırıldım. Sanırdım ki ona kimse dokunamasa da ben dokunurum, o kimseyi duymasa da beni duyar. Öyle değilmiş. Ben ilk kez bununla yüzleştiğimde hislerimin getirisiyle bir iki adım geriledim. Her neyse ona bu kadar dokunan, beni bile görmesini engellemişti ve ben bunu bilmediğim için kendimi uzak hissediyordum.

Belki de gözden ırak olan gönülden de ırak oluyordu sahiden. *"Herkes kalbimde bir yere sahipken, senin ülken vardı,"* diyor ya Cemal Süreya... Belki de benim kalbimin ülkesi hâlâ sen iken, senin ülkendeki yerim onca felaketin sonucunda milim milim kayıyordu ve ben tutunamıyordum

Ben ilk kez bu durumla onunla bu kadar yakınken yüzleşince korktum. Ondaki yerimin değişmesinden, kaybetmekten, bir gün gerçekten şimdiki gibi birkaç saatliğine değil de temelli gitmesinden korktum. Kaderimizdeki yollar bunca zaman başkalarının seçimleriyle şekillenmişken yine bir başkası için uzaklaşmaktan korktum.

"Siz eve geçersiniz," dedi arkasına bile bakmadan hızla ilerlerken. Kanca da peşine takılmıştı ki adım seslerini duymuş veya tahmin etmiş olmalı, işaret parmağı uyarırcasına havaya kalkarak "Kanca, sen de onlarla kalıyorsun," diye ekledi.

Bizi bekleyen minibüsün önündeki arabaya doğru ilerledi ve şoförü indirerek, tek başına kendisi binip, deyim yerindeyse tozu dumana katarak saniyeler içinde uzaklaştı. Bense bıraktığı yerden bir adım öteye bile gidememiştim. Öylece bakıp kalmış, gözden kayboluşunu izlerken Kanca ne yapacağını bilemeyerek "Eee?" dedi. "Ne yapıyoruz şimdi?"

Birkaç saniye süren ortadan kaybolma sürecini benim idrak etmem dakikaları buldu ve daldığım noktadan çıkarak Kanca'ya doğru döndüm. "Bize seçenek bırakıldı mı?" diye sordum ciddiyetle. "Çünkü ben tek bir emir cümlesi duydum."

Kanca başını hafifçe iki yana sallarken "Yani," dedi hak vererek. "Ama yine de senin o emri takacağından pek emin değilim de ondan sorayım dedim."

Belli ki Kanca da peşinden gitmek istiyor, o sıcak kavga ortamına dâhil olmak istiyordu. Bunun için de benim adım atmamı bekliyordu fakat üzgünüm ki onun istediğini veremeyecektim. Oraya gittiğimde beni bir kez daha yok sayışını görmeye dayanabileceğimi hiç sanmıyordum. Arabaya doğru ilerlerken "Eve gidiyoruz," dedim. O da peşime takıldığında "Semih'in Allah yardımcısı olsun bu sefer," dedi iç sesini dışarı vurmuş gibi bir tedirginlikle. "Koray'dan kurtuldu ama bu sefer kaçışı yok. Mahalleli öldürmese Çakır-"

Derin ve sıkıntılı bir soluğu sesli bir şekilde bırakırken "Çok gitmek istiyorsan sen gidebilirsin," dedim duraksayarak. "Çakır'a açıklamasını da ben yaparım. Yeter ki, zaten bir hayli dolu olan kafamı bir de sen şişirme, Kanca." Tekrar duraksadım ve "Lütfen," diye ekledim.

Kesin ve net olan tavrımla susmayı tercih etmiş, "Yok," demişti sadece. "Eve gidelim biz en iyisi."

Gece, arabaya çoktan binmiş, ben de yanına oturmuştum. Kapılar kapanıp da yol almaya başlayınca Gece merakla "Babası?" diye sormuştu.

Bedenimi Gece'ye yasladım ve onu kucağıma doğru çekerken saçlarıyla oynamaya başladım. Onun babasına benzeyen

gözlerinden destek almaya çalıştım. "İşi varmış, birkaç saate gelecek eve." *Umarım gelebilir, Gece,* diye devam ettim içimden, sıkıntıyla. *Gelemeyeceği hatalara bulaşmaz...*

Kısa sürede eve vardık. Yol boyunca da şimdi de aklımdan çıkmayan bir tek oydu. Pınar bizi heyecanla kapıda karşılarken önceliği Gece oldu. Arabanın çiftliğin önünde durmasıyla Pınar hızla kapıyı açtı ve "Kim gelmiş?" dedi heyecanla. Olduğu yerde eğilip kollarını açınca, Kanca da Gece'yi kucağına alıp indirdi ve Gece koşa koşa Pınar'a sarıldı. "Pınar," dedi onun güzel yüzünü küçücük avuç içleriyle severken. "Gece geldi."

Yüzünde sahici bir gülümseme varken Pınar bu tatlı dili karşısında ona sıkıca sarılıp kendi dişlerini sıktı, ısırmamak için zor tutar gibi. "Kız, seni verene kurban olsunlar," dedi bağrına basa basa.

Arabadan inip ben de eve doğru yürürken Pınar ayaklandı ve "Hoş geldin," dedi beni birkaç günde bile çokça özlemiş gibi. "Çok şükür, hep birlikte sağ salim dönebildiniz."

Gözleri belli belirsiz etrafı kontrol ettiğinde Çakır'ı aradığını biliyordum. "Çakır yok, gelmedi," dedim. Demem gerekmiyordu ama dilimden ona dair bir şeyler dökülsün istiyordum. "Mahalleye gitti. Onların yanına..."

Pınar haddi gibi görmediğinden ya da anladığından sanırım, "Gece, gel," dedi elini tutup. "Biz senin üstünü değiştirelim."

Gece'nin; babasının bizimle gelmeyişi, gelmeden önceki gerginliğini görmesi ve şimdi de ortamdan uzaklaştırılmasıyla iyice psikolojisi bozulacak korkusuna büründüm ve "Yukarı çıkın ama beni bekleyin," dedim tebessümle. "Ben değiştiririm üzerini."

Gece, Pınar'ın elini tutmuş, omzunun üstünden bana bakarken başını olumlu anlamda sallamıştı ve onların içeri girmesiyle biz, Kanca ile kapının girişinde kalmıştık.

"Gitmiş mi?" diye sordum içimdeki sıkıntı beni boğarken.

Kanca'nın yüzünde sahte bir tebessüm belirdi ve eli burnunu kaşımaya başladı. "Ya, biz henüz geldik buraya. O nasıl varsın hemen?"

Bizim mesafemiz onunkine göre kısaydı fakat söz konusu şu an Çakır ve siniri olunca "Yapma Allah aşkına," dedim tahammülüm kalmamış gibi göz devirirken. "Çakır'dan bahsediyoruz. Elli kere varmıştır o oraya. Sağ salim gidebilmiş mi, onu söyle de içim rahatlasın bari."

Kanca biraz duraksadı ve sorun yokmuş gibi davranmaktan vazgeçip, derin bir solukla birlikte "Gitmiş," dedi. "Mahru, bu sefer gerçekten öldürecek sanırım ya." Ben biliyordum zaten, bunu da duyunca iyice fena oldum.

Nefesimi kesen o hislerle boynumu tutarken, birkaç saniye ne yapabilirim diye düşündüm. "Gitsek mi acaba?" diye sordu Kanca, emin olamayarak. "Hani belki sen durdurabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda sallarken tek bir noktaya odaklanmış, bir çıkış yolu arıyordum. "Ben de durduramam. Duracak olsa orada dururdu zaten." Duraksadım ve başımı ona doğru çevirerek "Sen git," dedim. "Giderken de Tilki'yi ara. Emre, Eftelya'nın yanındaydı, değil mi?" Başını evet dercesine sallayınca "Onu Çakır'ın yanına yollasınlar," dedim. Kanca şaşırmış bir şekilde kalınca "Semih'in yanına... Çakır ölesiyle döverken?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

Söylediğini tekrar onayladım. Canice gözükebilirdi ama şu an tek şansımız buydu. "Çakır, Emre'nin gözünün önünde babasını öldürmez. Onu görünce, orada olduğunu öğrenince kendi de bırakacaktır, başkasını da yaklaştırmayacaktır."

"Emre," dedi Kanca tedirgince. "Herkes babasının başında akbaba gibi dikilirken babasını o hâlde görünce ne olacak o çocuğun psikolojisi?"

Hak veriyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu ama başka bir çözüm yolu da maalesef yoktu. "Ne yapayım?" diye sinirle yükseldim. "Ben Gece'yi alıp mı geçeyim karşısına? Gece'nin psikolojisini mi bozayım? Ben seneler sonra babasını yeni tanıyan kızıma babasını birini öldürürken mi göstereyim? Öyle mi dursun? Sence de en çok bedeli ödeyen zaten biz olmadık mı?

Şu an Gece ve Emre arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa, özür dilerim ama kendi kızımın psikolojisini seçiyorum. Buna da hakkım vardır diye düşünüyorum."

Kanca'nın eli sıkıntıyla sakallarında gezerken "Bekleyecek misin hâlâ?" diye sordum aynı sinirle. "Hayır, oyalanacaksan eğer, ölmeden başkasını arayacağım götürsünler diye."

Kanca, başka şansı yokmuş gibi sıkıntılı bir soluğu ağzının içine hapsederken "Tamam," dedi. "Gidiyorum."

Cebinden telefonunu çıkarıp, geldiğimiz arabaya doğru ilerlerken vicdanım hiç rahat etmediğinden "Kanca," diye seslendim, arkasını döndü. "Emre oraya yaklaşmadan, orada olduğunu söylesinler Çakır'a. O yüzden gönderiyorum zaten. Emre'nin orada olduğunu görünce durur. Ama olur da durmaya niyetlenmezse hiç sokma Emre'yi oraya."

Kanca başını salladığında, aynı sıkıntı bir an olsun dinmezken eve girdim. Çakır'ı sağ salim, kimseye bir şey olmadan burada görene kadar da dinmeyecekti. Gerçekten aileler çocukların kaderi oluyormuş. Acılar kıyaslanamazdı elbette ama Gece de Emre de hayatlarının bir dönemini aileleri yüzünden büyük travmalarla atlatmak durumunda kalıyorlardı.

Montumu ve çantamı çıkarıp yukarı çıktığımda Gece çoraplarını çıkarmış, odasında sandalyesine oturmuş, ayaklarını sallayarak elindeki hikâye kitabına bakıyordu. Anlamıyordu ama renkli resimler fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Her zaman olduğu gibi yine Gece için hiçbir şey yokmuşçasına davranarak tebessüm ettim ve yanına ilerleyerek "Seçtin mi pijamalarını?" diye sordum.

Gece anında elindeki kitabı yanındaki masaya koyarak diğer sandalyedeki pijamaları aldı. Çiçekli, kadife, pembe pijamaları bana uzattığında yere bağdaş kurdum ve Gece'yi önüme aldım.

Küçük ellerini omzuma koymuştu. Ben pantolonunu çıkarmam için o, ayaklarını sırasıyla havaya kaldırırken "Babası geldi mi?" diye sordu.

"Hayır bebeğim, gelince haber vereceğim ben sana."

Ben zaten atamıyordum aklımdan ama bir de Gece böyle sürekli sorunca iyice dertleniyordum. Tişörtünün eteklerini tuttuğumda, çıkarırken kollarını yukarı kaldırdı fakat ben "Arayalım," demesini hiç beklemiyordum. Birkaç saniye duraksamama sebep oldu. Düşündüm ama cesaret edemedim.

"Anneciğim, babanın işi varmış," dedim tane tane anlatarak. "O gelince ben senin yanına yollayacağım, tamam mı? Uyuyor olsan bile..."

Gece, bunu uyuması yönünde bir telkin olarak algıladı sanırım ve "Annesi," dedi mahzun mahzun bakarak. "Gece'nin uykusu yok."

Gerçekten evlat çok başkaymış. Onca kederin içinde neşenmiş. Yüzümde birkaç saat sonra ilk kez tebessüme sebep olmuştu. "Saat erken zaten daha," dedim üstünü düzeltirken. "Oynayabilirsin birazcık daha."

Ellerim boyun kısmına geldiğinde yine terlediğini fark ederek "Gece..." dedim terini silerken. "Saçlarını toplayalım mı anneciğim, çok terliyorsun."

Gece, saçlarının toplanmasından hiç hoşlanmazdı ama saatine gelmişti sanırım, kabul edip toka kutusuna ilerledi ve içinden seçmeye çalıştı. Önce sarı olanı aldı, sonra beğenmeyip, pembe pijamasıyla aynı renk olanı bana getirdi. Getirdi getirmesine ama topladığım an sıkıntıyla kıvranırken, eli bozmak için direkt saçına gitti fakat engelledim. "Tamam tamam," dedim henüz bozmadan. "Gevşetiyorum, kızma, tamam."

Tokayı biraz geri çekip en az hissettiği seviyeye getirdim. Neyse ki biraz mırın kırın ve naz sonucunda, yaptığımız boyamalarla tokasını unutturabilmiştim. Sevmiyordu ama o kadar çok terliyordu ki o tokayı saçında tutmak resmen işkenceydi.

O boyama kitabından seçtiği bir kısmı boyarken ben de önünde yere boylu boyunca uzandım ve telefonumu kurcalamaya başladım. Elim defalarca onun adının üstüne gitmişti ama aramayı kendime yedirememiştim. Sonra, son aktif olduğu saate bakmak için girdiğimde çevrim içi yakaladım ve kalbim sanki yerinden

çıkacak gibi atmaya başladı. Olduğum yerde doğruldum ama bir şey yazamadım. O da zaten hemen çıktı.

"Gece ya," dedim başımı tekrar yere doğru vururcasına, mızırdanarak. Telefon elimde, tam göğsümün üstünde dururken, Gece "Ne oldu?" dercesine bana bakıyordu. "Aşk acısı çekiyorum," dediğimde tabii ki anlamadı ve "Aşk nedir?" diye sordu.

Elimi başımın altına koyarak bedenimi ona doğru çevirdim. "Aşk..." diye düşündüm, düşündüm ama doğru bir tanım bulamayınca "Baban..." dedim sadece.

Gece, elindeki kalemle tekrar boyadı ve bana doğru başını kaldırarak "Acı nedir?" diye sorusunu tekrarladı. Bu diğerine göre daha kolay olduğundan hiç düşünmedim ve "Üzülmek," dedim.

Gece birkaç saniyelik süreçte kafasında kelimeleri toparlamaya çalışmış olacak ki "Babası anneyi üzüldü," diye garip bir cümle kurduğunda gözleri de şaşkınlıktan irileşmişti. Şimdi evet desem babasına karşı ne düşüneceğini bilemediğimden "Yok," dedim yarım ağız. "Annesi kendini üzdü."

Vallahi bunun suçunu da üstüme almıştım ya, Çakır beni başının üstünde taşımayı geçtim orada sonsuza kadar yaşatmalıydı.

Gece anlamamış gibi bana bakınca tekrar sıkıntıyla başımı yatırdım ama bu sefer Gece'nin ayaklarının üstüne. "Of Gece ya," dedim aynı üzüntüyle. "Biraz daha büyüsen de arkadaş olsan bana. Babanı falan çekiştirirdik. Şimdi her şeyi anlatamıyorum, sen de anlayamıyorsun zaten, verimli bir sohbet olmuyor."

Gece küçük elleriyle söylediklerimi duymazdan gelerek başımı itmeye çalıştı ve "Annesi," dedi memnuniyetsizce. "Gece'nin ayakları acıdı."

Ağırlığımı vermemiştim ama sırf psikolojik bir durumdu bu kızınki, biliyordum. Başımı kaldırarak "Tamam," dedim bozulmuş gibi. "Tamam, yatmıyorum."

Gece, bozulmuş suratımdan dolayı mahzun mahzun bakarken küçük elleri yüzümü kavradı, minicik dudakları yanağıma bir öpücük bıraktı. "Annesi," dedi gönlümü almak ister gibi. Benim gönlüm zaten tamamen ondan ibaretken yüzümde bir gülüm-

semeyle onu defalarca öptüm, öptüm, öptüm ve yine ona gelen daralmaların sonucunda geri çekildim. "Hadi, sen boyama yap," dedim ayaklanarak. "Ben aşağıdayım."

Gece'nin yanından çıkıp aşağıya inerken Pınar'ı yukarı göndermiştim. Elime telefonu vura vura düşündüğüm dakikalarda, Çakır'ı aramaya cesaret edemesem de Kanca'ya mesaj atmıştım.

"Ne yaptınız?"

Anında aktif oldu ve yazmaya başladı. Öyleyse bir sorun yoktu.

"Dediğin gibi oldu. Dağıldık. Semihleri Eftelya'nın evine bıraktık. Başka yerde bulurlarsa daha büyük sorun çıkarırlar, dedi Çakır. Emre, babasının dibinden ayrılmıyor zaten. Çocuk saatlerce ağladı. Çakır da bir sürü adam bıraktı kapıya. Burada daha güvendeler yani."

En azından herkesin hayatta olmasının rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve en önemli meselemi sordum.

"Çakır nerede?"

"O buradan çıkalı çok oldu. Ben, gelmiştir de ondan öğrenmişsindir diye aramadım seni hiç. Gelmedi mi eve?"

Mesajla beynimden vurulmuşa döndüm ve nefes nefese soluyarak, görüldü bırakıp telefonu koltuğa attım. Çakır oradan çıkmıştı ama buraya daha gelmemişti. Sinirle telefonu alıp aramak istedim ama gururum tekrar engel oldu ve aldığım yere geri fırlattım.

Saatler geçti ama gelen giden olmadı. Gece elli kere sordu, gelecek cevabından başka bir şey veremedim. O sordukça, Çakır gelmedikçe sinirlerim bozuluyordu ve üzerimdeki sinirden ağlama isteğini atamıyordum.

Koltukta uzandım, oturdum, yattım, kalktım. O gelene kadar vakti bomboş doldurdum durdum. En son kapı açıldığında kalk-

tım ve kapıya doğru baktım. Kalbim çıkacakmış gibi atıyor, nefesimi kesiyordu sanki.

İçeri girdiği an, üzerindeki gömlekte gördüğüm kanın yoğunluğuyla başım dönüp gözlerim kararda. Onda bir şey olup olmadığını incelemek için koltuğun etrafından dolanıp kapıya doğru ilerledim. Çok şükür ki onda bir şey yoktu ama beyaz gömleğin üzeri kıpkırmızıydı. Muhtemelen abimin kanıydı hepsi. Bir gömlek bu hâle geldiyse o nasıldı, düşünemiyordum bile.

"Mahru, sen ne yaptın?" diye sordu, sesindeki hâlâ zor zapt etmeye çalıştığı sinirle. "Emre'yi göndermek ne demek, Mahru? Sen beni ne duruma soktuğunun farkında mısın?"

Zapt etmeye çalışsa da bunu beceremediği, cümlenin sonlarına doğru artan sinirinden belliydi.

"Ne yapmışım?" dedim hiç alttan almadan. Birbirimize birkaç adım mesafedeydik ve ne onun ne de benim geri adım atmak gibi bir niyetimiz vardı. "Seni bir hatadan döndürdüm."

Alaya alır gibi bir solukla başını yana çevirdi, bir an sonra tekrar bana döndü. "Hata mı?" dedi üstüne basa basa. "Abinin ölmesi, bunca yaşanılanlardan sonra sana göre hata mı?"

"Evet," dedim hiç çekinmeden kaşlarımı çatarak. Pes edercesine ellerini havaya kaldırdığında, sıkıntıyla yüzünü sıvazladı ve "Evet, Çakır," dedim üsteleyerek. "Evet, birini bile isteye öldürmek hata. Hatalı olan herkesin cezasını biz kesemeyiz. Sen kesemezsin." Konuşacak gibi olduğunda buna izin vermeden ben konuşmaya devam ettim. "Sen ne sanıyorsun ya?" dedim azarlarcasına. "Tut ki sen Semih'i öldürdün, ne olacak? Sen yine hapse gireceksin. Tamam, girdin," dedim bunu da kabullenmiş gibi. "Ben seni bekledim. Peki ya Gece?"

Çakır bunları duymak istemez gibi kendi etrafında sinirle dönerken benim susmak gibi bir niyetim yoktu. Haklıydım ve Çakır haklılığımı duymak istemiyordu. O istemese de benim bunları yüzüne vurmam gerekti ki bundan sonra ona göre atsındı adımlarını. "Gece zaten sana yeni kavuştu, Çakır. Ben bir daha onu nasıl sensizlikle avutacaktım? Hadi tamam, Gece'yi de önem-

semedin, girdin çıktın... Emre kiminle kalacak, Çakır? Emre eninde sonunda bizimle yaşayacak. O çocuğun onlarla bir hayatı olmayacak, olamaz. Sağken de ölüyken de... Bir noktada Emre bize gelecek. Sonra sen, o çocuğun yüzüne nasıl bakacaksın? Sen baktın, o seni nasıl kabullenecek? Nasıl sana nefret duymadan büyüyecek? Bu çocuk böyle bir hayat yaşayıp büyüdüğünde nasıl biri olacak? Bu gaddarlık mı olacak, bilmiyorum ama ben, düşen bebeğe de üzülmedim. Onların sağlıklı bir çocuk yetiştireceğine inancım yok."

Çakır biraz daha sakinleşmiş gibi, gözlerimin içine bakamasa bile ses tonunu yumuşattı. "Yetiştiremiyorlar zaten," dedi eli ensesindeki saçları kaşırken. "Onlar kendi dünyalarında. Semih kafasına göre takılıyor, Ümran onun peşinde dolanıyor. Öyle mutlu bir aile hayatları yok. Herkes ayrı bir dünya ama hepsi bir bütünün içinde... Oradayken Cansu ilgileniyordu Emre'yle. Zaten olay böyle patladı," dedi tekrar sinirleniyormuş gibi eli önümde savrulurken. "Bu, orada burada götünün keyfini eğlerken çocuk okulda sorun yaşamış. Cansu da telefonlara çıkmayınca olayla abin ilgilenmek durumunda kalmış. E tabii, bir bok bilmediğinden de mal gibi dümdüz kendi telefonundan beni aradı. Salak," dedi büyük bir öfkeyle. "Ben de üzülmedim yani düşmesine. Allah biliyormuş da vermemiş bunlara bir tane daha."

Duraksadı ve "Neyse," deyip kapatma kısmına geçti. "Haklısın bu arada." Böyle bir kabullenişi beklemiyordum. Normalde Çakır, yaptığı yanlışları da savunurdu ama ilk kez, belki o da çabaladığını belli etmek istercesine haklı olduğumu söylemişti. Sesini yumuşatırken benim kalbimin kırıklığı geçmemişti. Geçmemişti fakat o, böylesi bir adım atmışken olayı deşmek de doğru muydu, bilemiyordum. "Ama ben onu o an düşünecek gibi değildim. Gözüm kimseyi, hiçbir şeyi görmedi."

İşte tam burasıydı beni yaralayan.

Ağzımı açıp dillendireceğim sırada merdivenlerden inen küçük adım sesleriyle "Annesi," dedi Gece. "Babası geldi mi?"

Söyleyeceklerimi yuttum, derin bir nefes aldım ve "Geldi, anneciğim," dedim. Şu durumda yutmaktan başka seçeneğim de yoktu zaten.

Gece, son basamağı da inip karşımıza geçtiğinde Çakır arkasını dönecekti lakin buna izin vermeyerek aramızdaki bir iki adımlık mesafeyi hızla kapatırken, gömleğinin iki yanından tutarak kendime doğru çektim.

Ben çekince gitmedi. Olduğu yerden bir an bile kıpırdamadan tekrar bana dönerken bakışlarımız çarpıştı.

Elini Gece'ye uzatmış, bekle dercesine dururken o da beklemişti. Oradaydı işte. Gözlerinde saklıydı tüm yenilgilerim, kırgınlıklarım, sevdam, hasretim. Parmaklarım en üstteki düğmesine doğru çıktığında ilikten düğmeyi çıkardım ve "Böyle olmaz," diye fısıldadım tek tek çözerken. "Seni böyle görmesin."

Onun düşünemediği bu ayrıntıyı ben fark edip, kızının karşısında onu belki de kurtardığımdan, minnet dolu gözlerini bir an olsun üstümden ayırmadı. Gömleğine baksam kan yoğunluğundan ve kokusundan midem allak bullak oluyordu, gözlerine baksam ağlayacakmışım gibi hissediyordum. Gözlerim ikisi arasında eşit şekilde mekik dokudu ve "Mahru," dedi, ben o düğmeleri çözerken. "Bir sen beni toparlıyorsun, biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi kaçırıp gömlekten arınan kısmına, tenine doğru baktığımda "Toparlamaktan gocunmuyorum ama bunu istemiyorum," dedim kırgınca. "Ben, sen dağılma istiyorum ama senelerdir, bir türlü bunu başaramıyorum."

"Mahru, senelerdir değil," dedi çenemden tutup ona bakmamı sağlarken. "Sadece bugün. O da benim çok ağırıma giden bir durum olduğundan..."

Bu kadar ağırına giden neydi, bunu bilmemek üzüyordu işte beni. Abimin söyledikleri her zaman olan şeylerdi. Bugün neydi onu böylesi bir öfkeye iten, onu bilmiyordum ve sanırım o da anlatmak istemiyordu. Belki sorsam... Evet ama ben sormadan anlatsın istiyordum. Kendi içinden gelerek paylaşsındı isteğim.

O yüzden gururumu bir kenara bırakıp zorla kendimi bir yere iliştirmek istemiyordum.

Oyalana oyalana çözdüğüm son düğmedeydim ve son soru hakkımı kullandım. "Neredeydin saatlerdir?" diye sordum bir kez gözlerine bakıp sonra gözlerimi çekerek. "Neden eve gelmedin?"

"Sinirliydim," dedi hiç düşünmeden. "Sinirimi atamadım ve o hâlde sana gelmek istemedim."

Son düğme de ellerimden kayıp gidince "Peki," diyerek geri çekildim. Ben düğmelerini açtım, o ise gömleği çıkarıp, sanki abimi savurup atar gibi bir öfkeyle yere fırlattı.

"Babası," dedi anında arkasını dönüp, sanki az önce sinirden dört dönen o değilmiş gibi neşeli bir hâlde. Ona doğru adımlarken "Birkaç saatte," dedi ağzı kamaşır gibi. "İnsan bu kadar özleyebilir mi ya? Anası ayrı, kızı ayrı dengemi bozuyor." Gece'ye karşı kurduğu iltifat cümlelerinde bile beni asla es geçmezdi. Benim adım her zaman en önde gelirdi.

Gece, babası ilk ona döndüğünde son gördüğü hâlinden sebep çekince duysa da Çakır'ın bu sıcacık tepkisiyle kıkırdamaya başlamış ve ellerini babasının boynuna sarmıştı. "Gece resim yaptı," dedi, o yokken yaptıklarını sıradan, bir bir anlatmaya başlayarak. Gerçi ilk sırada biraz oyalandılar.

"Ne çizdin?" diye sordu.

Çakır'ın yüzünü değil, sırtını görsem de o devasa bedenine sarmalanan küçük kızın sahici tebessümünü ve gözlerinin parıltısını görebiliyordum. "Çakır'ı," dedi ve ben şaşkınlığa karışmış tebessümle gözlerimi büyüttüm. İlk kez babasına adıyla seslenmişti ama Çakır onu hiç bozmadı. Hatta sesli bir kahkaha atıp "Hadi canım," dedi, onu daha da gazlamak ister gibi. "Benim gibi adamı çizecek olan daha anasının karnından doğmadı. Çizememişsindir sen."

Onu küçümser gibi alaya alınca Gece heyecanla "Babası," dedi ve ona bakmayan gözlerini görmek için yüzünü tutup kendine doğru çevirdi. "Vallahi babası, vallahi, Gece çizdi."

Çakır'ın kahkahalarına istemsizce benimkiler de karışmıştı. Çakır fazla sevginin getirisiyle "Ulan, vallahi ne?" dedi başını karnına gömüp saçlarıyla gıdıklarken. "Vallahiymiş. Sen onu nereden öğrendin?"

Gece kıkır kıkır gülerken, elleriyle Çakır'ın başını itmeye çalıştı ve artık çatlayacağını düşündüğüm noktada "Yeter," diye bir müdahalede bulunma ihtiyacı hissetmiştim ki Çakır benden önce davranıp geri çekildi. Gece gülmekten zar zor soluklanırken "Söyle bakalım o zaman..." dedi Çakır. "Madem beni çizdin, gözlerimi ne renk yaptın?"

Gece tekrar konuya dönmenin heyecanı ve kendini kanıtlamanın telaşıyla "Mavi," diye sıçradı ve Çakır o an, kısacık da olsa bana döndü. Hep kalsın istedim. Yakınken bu kadar uzak durmak, kırgınken sanki aramızda uçurumlar varmış gibi hissetmek öyle dokunuyordu ki bana. Dudakları bükülmüş bir şekilde bana bakarken "Bu çizmiş galiba beni gerçekten ya," dedi ve tekrar Gece'ye döndü. "Görelim bakalım, hakkımı verebilmiş misin?"

Bir çöp adama kondurduğu mavi noktalara birazdan hayranlıkla bakıp methiyeler düzeceğinin bilinciyle onları yukarı uğurladım ve yere attığı gömleği olması gereken yere, çöpe attım. Kendime bir kahve yaptım ve tekrar salona döndüğümde, saatlerdir kurulduğum koltuğa uzandım. Çakır aşağıya inene kadar telefonda vakit geçirmek iyi bir seçenek gibi gelmişti ve önce sosyal medya hesaplarımda gezinmiştim. Ardından, Şura'dan düşen bildirimle mesajlarıma girdim.

Şura: "Ne yapıyorsun? Bugün bayağı karışmış ortalık."

Mahru: "Hangi günümüz normal ki?.."

Şura: "Doğru. Yarın gidecek misin mahalleye?"

Mahru: "Gitmeyi düşünüyorum."

Şura: "Mahru, gideceksen de Çakır'a dikkat et. Çünkü gerçekten bugün gözü dönmüş ve niyeti öldürmekmiş. Esat'la birlikteymişler de birkaç saattir. Çok sinirliydi, diyor Esat. Eve zor getirmiş."

Mesajı okuyunca elim ayağım boşaldı sanki. Eve zor getirmiş neydi ya? Evde ne vardı da bu kadar zorla getiriliyordu? Hayır, zaten sabahtan beri zoruma giden buyken bir de Şura tarafından da bilinçsizce yüzüme vurulunca sinirlerim bozuldu. Bugün tüm yaptığım konuşmalarda olduğu gibi Şura'ya da görüldü atarak telefonu kenara bıraktım. Kahve kupasını resmen, ellerim sinirden titreye tireye içmeye çalışsam da birkaç damlası üzerime döküldü ve kahveye de bir dünya söylenerek kenara bıraktım. Aldığım peçete yığınını ayırmaya bile uğraşmadan üzerimi silerken "Gelmeseydin," diye homurdandım olduğum yerde. "Zorla geleceksen gelmeseydin."

Sinirle soluyup, oturduğum yerde sakinleşmeyi beklerken etrafı elli kere düzelttim, dağıttım, topladım. Sakinleştim sakinleşmesine de içimdeki kırgınlığı bir türlü atamadım.

Ben Çakır'ı o kadar çok seviyordum ki ondaki yerimin eskisi gibi olmamasından çok korkuyordum. Benimle paylaşmadıklarını başkasıyla paylaşması bana çok dokunuyordu. Sinirlendiğinde benim yanımda sakinleşirken, şimdi eve gelmemesini kabullenemiyordum. Bunları düşündükçe de içimde birikiyor, birikiyordu ve içime ağlıyordum. Parmaklarımın arasında kaç tane peçeteyi parçaladım, sayamadım bile. Tek bir noktaya odaklanmıştım, tek bir adamı düşündüm durdum. Çakır benim gönlüme öylesine hâkimdi ki, ne onsuz gülmeyi hak görebiliyordum kendime ne de onunla aramızda tek taraflı da olsa kırgınlıklar varken sorunsuzca yaşayabiliyordum.

Sonra, yarım saatin sonunda salona indiğini adım seslerinden işittim. Oturduğum yerde bedenimi dikleştirerek burnumu çektim ve hiç istifimi bozmadan kollarımı dizlerime sardım. Başımı koltuğun kenarına yaslamış, öylece boşluğa bakarken sıklıkla burnumu çekişimi işitir işitmez "Mahru," diye seslendi endişeyle. "Ağlıyor musun sen?"

Sanki gözyaşlarım onun tek bir kelimesiyle çözülüvermiş, sicim sicim yanaklarımdan boşalmaya başlamıştı. Ağlamayacaktım ama ağlamıştım işte. O yokken gayet dik dururken, yanında ken-

dimi koyvermeyi hiç sevmiyordum. Beni böyle çözmesini sevmiyordum. Ona karşı tavırlıyken çözülmek istemiyordum ama tavırlı kalmak da istemiyordum. Ne istediğimi bilmezken çok şeyi istemediğimi biliyordum ve şu an hepsini sıralayabilirdim.

Aynı endişe adımlarına da yansımıştı, hızlıca koltuğun etrafından dolanıp önümde diz çökmekten hiç gocunmamıştı. "Mahru..." Sesindeki şefkatle bir eli dizlerimin üstündeki elimi tutarken, diğer eliyle yüzüme dokunmuş, yaşların akmasını engelleyemese de silmek için yardım etmişti. "Neden ağlıyorsun?"

Onca olup bitenden sonra sorması mantıklı mıydı, bilmiyorum ama sormamasından iyiydi sonuçta. Önümde eğilmiş, elimi ilgiyle ve sevgiyle tutarken, geldiği hâlinden eser yoktu şimdi.

Peçete sağ elimdeydi ama onun elini elimin üstündeyken çekmek istemedim. O yüzden, belli etmeden sol elime alarak, dokunmadığı elimle burnumu sildim ve "Ağlamıyorum," dedim, kesik kesik bir ses ve asi bir tavırla.

Ben bariz bir şekilde ağlarken ve bunu inkâr ederken o, bir şey demeye çekinmiş olsa gerek, susmuştu. "Ağlıyorum ama sana ağlamıyorum," diye düzelttim sonra ve tekrar burnumu sildim. "Sinirlerim bozuldu, öyle genel olarak içime attıklarıma ağlıyorum. Üstüne alınma."

Alınması gerekiyordu. Neden ağladığımı da tahmin edebiliyordu bence ama benden duymak istiyordu.

"Nasıl alınmayayım?" dedi ağlayan suretimi uzun uzun inceleyip, derin bir nefes vererek. "İçine attıkların bile benden sebep değil mi zaten?"

Bana içi giderek bakarken yüzüne bakmak daha çok ağlama hissi yaratıyordu ve "Değil," diyerek inkâr ettim. Olduğum yerde ayaklandığımda, o benden önce doğruldu. Ne yapacağını, dokunup dokunmayacağını, durdurup durmayacağını bile bilmezken, hiçbir şey demeden yürümeye başladım ve "Mahru," deyişiyle saplandım kaldım. "Hakkım olmasa bile... Ben aramıza yılları koydum ama sen mesafeleri koymasan olmaz mı?"

Yalvarırcasına çıkan sesiyle, zaten fazlasıyla sulu göz olduğumdan daha sesli ağlamaya başladım ve anında arkamı dönerek ona doğru koşar adım gittim. Yüzüne bile bakmadan sıkıca sarılıp başımı göğsüne yasladım. Buz gibi vücudumu sıkıca sarıp sarmaladı. "Çakır..." dedim gözyaşlarımı göğsüne akıtmaktan çekinmezken. "Benim sana içim çok kırıldı." Kırıklarım hem solumu hem soluğumu kesti. "Böyle çok..." dedim hıçkırarak. "Çok değişik. Saçma belki ama engel olamadım, birden kırıldı. Çakır, ben sana küsünce sanki dünyada kimsem kalmıyormuş gibi geliyor. Sen bende bir değil, birçok şeymişsin gibi. Sanki senden başka kimse yokmuş gibi. Bir sürü kişi olsa bile sen gidince hepsi gidiyormuş gibi." Kalbinin ritminin bile beni dinlerken değişmesi ne garipti... Böyle sevmek mümkün müydü? Elleri kıyamaz gibi sırtımı sıvazlarken, dudakları da sık sık ve minik minik ritmik bir öpücüğü bırakıyordu saçlarıma. "Ben bugün sana erişemeyince, dokunamayınca, sen beni duymayınca kendimi çok kötü hissettim. Benimle konuşmak zorunda değilsin, her şeyi biliyorum. Düşününce saçma da geliyor. Şuraları getiriyorum gözümün önüne. Onlar gerçekten evli ya."

Hiç kesmeden beni dinlerken, son cümlemle birlikte "O nasıl laf, Mahru'm?" dedi. "Biz de evliyiz."

Omuz silkerek burnumu çektim. "Evet ama ben öyle hissedemiyorum sanırım," dedim içimde tutmayarak. "Her şey çok hızlı geliştiğinden mi, çok uzun süre evliliğimizin arasına ayrılık girdiğinden mi bilmiyorum ama sanki Şura ve Esat doğruymuş da biz daha evliliği öğrenememişiz gibi geliyor. Onlar da birbirine her şeyi anlatmıyor, paylaşmıyor. Sonuçta evli de olsak herkesin kendi özeli var ama biz öyle değilmişiz gibi..." Çakır gözlerimi görmek ister gibi yüzümü iki yandan kavradı. Parmakları kıyamadığı o yaşları tek tek silerken gözlerimin içine bakarak dinlemeye devam etti. "Sen benden bir şeyler saklayınca, paylaşmayınca, sana ulaşamayınca kendimi kötü hissediyorum. Çünkü ben sana her şeyimi anlatıyorum," dedim titreyen çenemi zapt etmeye çalışarak. "Sen bana anlatmayınca benim de sana

anlatmamam gerekiyormuş gibi geliyor ama benim senden başka anlatacak kimsem de yok."

"Mahru..." dedi kurumuş dudakları önce bir gözümü, sonra diğerini öperek. "Sen doğru düşünüyorsun. Biz birbirimizin bir şeyi değil, birçok şeyiyiz. Sen benim karım ve sevgilimden önce çok daha özel bir yerdesin," dedi, beni anladığını belirtircesine. "Ben seni her yerden çok kırmışım, bunu anladım ama en çok..." Benim kaybettiğim o kelimeyi doğru yere yerleştirince, kurduğum onca cümle anlam kazandı sanki. "Mahru, ben en çok, en yakın arkadaşımı kırmışım."

Islak gözlerim heyecanla parıldayınca Çakır hafifçe tebessüm etti ve göz kenarlarımdaki birikintiyi sildi. Evet, oydu doğru kelime. Çakır benim en yakın arkadaşımdı aslında ve ben en yakın arkadaşımı da kaybediyorum düşüncesiyle bu kadar gerilmiştim. Bir kelimenin büyüsüne kapıldım o an ve benim için doğru olan ama ondan emin olamadığım o sorunun cevabını ondan duymak istedim. "Gerçekten..." dedim kesilen ağlamamın peşine dolanan hıçkırıkla. "Gerçekten, ben senin en yakın arkadaşın mıyım?"

Küçük bir çocuğu eğler gibi yüzümü bebek gibi severken "Öylesin tabii ki," dedi. "Sen hatta benim tek yakın arkadaşımsın."

Yine çok çok özel bir yere koymuştu beni ve orada olduğumu da tamamen hissettirmek ister gibi elimden tutarak "Hadi, hazırlan," dedi telaşla. "Seni bir yere götüreceğim."

"Nereye gideceğiz ki? Uzak mı? Yani nereden çıktı ki şimdi birdenbire?"

Şaşkınlığımın yanında gelen o çocuksu heyecana kapılıp gitmek için o kadar hazırdım ki sorularımı peşi sıra sorarken montuma doğru çoktan koşmuştum. Sesli bir gülümseme döküldü dudaklarından ve "Bizim için çok özel bir yere," dedi.

Merakım iyice tavan yaptı. Sorgulamak istiyordum ama sürpriz olmasını da istiyordum bir yandan. Sanki deminden beri deli gibi ağlayan ben değilmişim gibi dengesizce, anında bir gülümsemeyle ve heyecanla hareket ediyordum. Sonra duraksadım ve gülen yüzüm düz bir çizgi hâlini alırken "Ama olmaz ki," dedim.

"Gece'yi evde bırakıp gidersek şüphelenir. Zaten bugün seni kaç kere sordu... Bir sorun olduğunu zannetmesini istemiyorum. Onu da alsak olur mu?"

Birkaç saniye duraksadı ve "Bekle," dedi. Sonrasında "Gece," diye seslenirken bana doğru döndü. "Sen hazırlan, ben onu halledeceğim."

Merdivenleri ikişerli üçerli çıkarken sesini işitebiliyordum. "Seni Baran'la oynaman için birkaç saat Esat amcanlara götüreyim mi?"

Gece'nin, bu teklifi zevkle, sorgulamadan kabul edeceğini o kadar iyi biliyordum ki... Çakır, benim için bir sürprizi planlarken Gece'nin de gönlünü yapmıştı. Üstelik birkaç dakika içinde... Birkaç dakikada değişen dengelerimizi, dengesizliklerimizi seviyordum, çok seviyordum.

Bizim mahallenin arka sokaklarından dolanarak ilerlediğimizde, orada ne aradığımızı bilmiyordum ama içim pek de rahat değildi. Birazdan gireceğimiz sokakta yanmış bir bina, ev, dükkân, meyhane görmenin bana nasıl hissettireceğini bilmiyordum ve bunun tedirginliğini atamıyordum. Çakır'a belli etmemeye çalışsam da, o anlamış olacak ki yönünü değiştirdi ve diğer sokağa saptı. Evin, dükkânın ve meyhanenin yolundan çıkmıştık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum merakla.

"Az kaldı," diye yanıtladı. "Buraya dönünce tahmin edersin diye düşünmüştüm aslında."

Sesindeki dinginlikle merakım daha da perçinlendi. Zihnimi yokladım lakin bir sonuca varamadım. Ya çok karışıktım ya da çok unutkan. Belki de hava epey kararmış olduğu için kestiremiyordum nereye gittiğimizi. Yollar dikleşmeye, taşlı yokuşlar arabayı sarsmaya başladı. O dakikada dank etti nereye gittiğimiz. Çakır'la bizim sürekli buluştuğumuz eski bir yer vardı, bir tepe. Oraya gidiyorduk.

Geçmişin tüm anıları zihnimi bir bir kuşatırken, o yılların heyecanına büründüm ve "Çakır," dedim heyecandan kalbimin ritmini kontrol edemezken. Kelimeler dilimde düğümlendi, kendi heyecanımı onun göz bebeklerinin titreyişinde gördüm.

Etrafa bakınırken arabanın içinde o kadar çok doğruldum ve hareket ettim ki, seneler sonra nerenin ne kadar değiştiğini görmek için çırpındım durdum. Biz Çakır'la hem manzarası güzel diye hem de mahalleden uzakta daha rahat ederiz diye eskiden sık sık burada buluşurduk. O kadar sık buluşurduk ki artık bize ait gibi olmuştu ama o kadar uzun zamandır da gitmiyorduk ki artık yabancılaşmıştı. Camı sonuna kadar araladım ve buz gibi hava tenime çarparken başımı yaslayıp gözlerimi kapadım. Uzaktan gelen ama hiç susmayan o müzik sesini duyup tebessüm ettim. Yıllar sonra eski, çok sevdiğim bir tanıdığa rastlamışım hissine kapıldım.

Kollarımı camın olduğu yere yasladım ve başımı üzerine koyup etrafı izledim. Burada rengârenk çamaşırlar hep dışarıya asılır, çocuklar gece geç vakitlere kadar dışarıdadır. Müziği, eğlencesi hiç bitmez. Tüm yokuşları seslerle doludur. Kadınlar hep kapı önlerinde buluşur. Mahallenin içinden geçerken yine aynı görüntülerle karşılaştık.

Gördükleri lüks arabaya karşı merakla ve tanımayarak baksalar da bir ıslık sesi işittim ve başımı camdan dışarı doğru çıkardım. Genç bir delikanlı bizim arabaya doğru bakarak "Lan," diye seslendi epey yüksek tonda. "Çakır abi gelmiş. Oğlum," dedi yanında toplanan gruba, inanamıyormuş gibi. "Çakır abi gelmiş lan."

Biraz daha dikkatli bakmak için yerimden kalktığımda onu tanıdım. Adını unutmuştum ama simasını tanımıştım. Biz bıraktığımızda küçücükken şimdi kocaman olmuştu. Sıklıkla buraya geldiğimizden, yanımıza gelip giden de çok olurdu ama seneler sonra hâlâ hatırlanacağımızı tahmin etmemiştim.

"Oha," dedi aynı çocuk, eliyle beni işaret ederek. "Mahru abla. Ablam benim be."

Yüzümde kocaman, dişlerimi bile gösterecek bir gülümsemeyle arabanın içine girdiğimde "Unutmamışlar bizi," dedim. Çakır dikiz aynasından onları kontrol etti tebessümle. Kornaya da bastı ama duraksamadı.

"Sayende mesken bellemiştik burayı da ondan," dedi. Evet, biraz, bir süre özellikle öyle olmuştu. Abimin ilişkimizi öğrendiği ilk zamanlar buluşmak için burası bana hem daha rahat hem daha güzel geliyordu. Manzarası o kadar şahaneydi ki bir süre sonra abimi bahane olarak görmüştüm. Tabii kendim gelmeye de pek cesaret edemediğimden, anca Çakır'la gelebiliyordum.

Mahalleden uzaklaşınca sesler azaldı. Biraz daha yokuş çıkınca sonunda vardık. Araba durduğu gibi açtım kapıyı ve hiç onu beklemeden kendimi dışarı attım. Her şey aynıydı ve bunu görmek bana çok iyi gelmişti.

Aynı tenhalıkta... Bir uçurumun kenarında, boş bir tepe... Sadece bir ağaç vardı ve ağacın altında bir bank. O bankı da biz buraya getirmiştik. Yani Çakır...

Yıllar sonra onu orada görünce biraz daha yanaştım ve kaybettiğim birini tekrar bulmuşum gibi titreyerek dokundum. Geçmişime dokundum, geçmeyenime, geçmesin istediğime... Boylu boyunca adımlarken, aklıma gelen detayla adımlarımı hızlandırdım ve eğilip yaslandığım yere baktım. "Mahru ve Çakır" yazısı kazınmıştı bankın sırtına. Derince bir oyuktu. Kimsenin silemeyeceği, bütün felaketlere dayanabilecek, ancak ve ancak tamamen parçalanıp yok olunca kaybolacak derinlikte kazınmıştı. Çakır yapmıştı bunu çok uzun yıllar önce ve hâlâ buradaydı.

"Burada," deyip ona döndüğümde o çoktan arabadan inmiş ve arabaya yaslanmıştı. Gülerek beni izlerken bulmuştum onu. "Hiç değişmemiş," dedim, aynı heyecanı bir an olsun içimden atamazken. "Hâlâ bıraktığımız gibi..."

En toy zamanlarımızda biriktirdiğimiz anıları şimdi en olgun yaşlarımızda tekrar yâd ediyorduk. Üzerine iyisiyle kötüsüyle bir

sürü şey katmış olarak üstelik... Sanırım biraz vefasızdık ama. Uzunca zamandır burayı ziyaret etmemiştik.

Olduğum yerde ayaklanıp etrafa bakındım. Şehir ayaklarımızın altında ışıl ışıl parlarken, sadece bir sokak lambası aydınlatıyordu tepeyi.

Çakır'ın arkamdan gelip elini belime sarmasıyla kendimi göğsüne bıraktım ve bana sarılan kollarını tutarak gözlerimi kapadım. "Seneler evvel..." dedi büyülü sesiyle bana bir masalı, bizim masalımızı anlatır gibi. "Çok uzak diyarlardan ailesi tarafından sürgün edilen bir prens varmış. Tüm krallık onun için endişe ederken, gözü kara prens sürgün edildiği topraklarda kendine bir kale inşa etmiş. Geride bıraktığı krallık kadar büyük değilmiş. Çalışmış, çabalamış, günler ve aylar sonra kalesini büyütmüş, kendine dostlar edinmiş."

Bizim mahalleden ve orada kurduğu dostluklardan bahsediyordu. İlk günden beri yaşadıklarımızı bir bir masallaştırarak kısa ve çok özel bir anı bıraktı bizim için. O kadar hoşuma gitti ki başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım ve anlattığı masalı hayalimde kocaman bir tebessümle canlandırmaya başladım.

"Krallığa olan özlemi de gün geçtikçe azalmış. Çünkü artık geride bıraktığı her şeye sahip olma gücü varmış. Fakat bir gün kalbinde koca bir boşluk hissetmiş. Kendini dışarıya atmış. Boy boy ağaçların arasında yürürken su sesi ile şakırdayan nehrin kıyısına doğru ilerlemiş. Ay ışığı kadar parlak bir çiçek çarpmış gözüne..."

Bendim o çiçek sanırım. O kadar heyecanlandım ki. "Güzel miymiş?" diye sordum o heyecanla. "Çiçek çok mu güzelmiş?"

"Çok güzelmiş," dedi saçlarımı öperken. "Prensin aklını başından alacak kadar güzelmiş. O kadar güzelmiş ki prens, çiçeğe ulaşmak için attığı her adımda çiçek parlaklığını kaybediyormuş. Prens bir sağına bakmış, bir soluna, sonra tekrar ileriye doğru bir adım atmış. Çiçeğin parlaklığı iyice azalmaya başlayınca prensin içindeki huzursuzluk çoğalmış ve prens geriye dönmüş."

"Yaa..." dedim yüzüm düşerken. "Prens gitmiş yani. Çiçeği çok beğenmesine rağmen kalmamış, gitmiş."

"Çiçeğin ışığı sönmesin diye gitmiş," dedi tekrar saçlarımı öpüp, beni avutur gibi. "Gitmiş gitmesine ama gecenin bir yarısı evinde uyurken aynı huzursuzluk yeniden sarmış

onu. Yatağından kalkmış ve nereye gittiğini bilmeden tekrar ormana doğru koşmuş. Nefes nefese etrafına bakarken, gözleri bir anda şaşkınlıkla büyümüş. Çünkü çiçek, prensin yanı başındaymış ve parlaklığından hiçbir şey kaybetmemiş. Gecenin ortasında ay ışığı gibi parlıyor, tüm yıldızların süslü görüntüsünü ortaya seriyormuş. Kalbindeki tüm huzursuzluk silinmiş ve

o an anlamış ki onu buraya getiren şey, ay ışığı kadar parlak olan bu çiçekmiş. Krallığından sürgün edilmesine neden olan kader, ondan geceyi süsleyen çiçeğe can olmasını, onu koruyup kollamasını istemiş."

Yani Çakır'ın kaderi Mahru'dan, Mahru'nun kaderi de Çakır'dan geçermiş.

"Çiçek ne yapmış?" diye sordum, üşüdüğüm için ona biraz daha sokularak. "Prensi görünce sevmiş mi?"

"Korkmuş," dedi ve gülümsedim. Evet, ben ona karşı olan hislerimi ilk fark ettiğimde bana o kadar ağır gelmişti ki taşıyamayacağım düşüncesiyle çok korkmuştum.

"Büyülenen gözlerle çiçeğe bakarken ileriye doğru bir adım atmış fakat korktuğu olmamış. O çiçek solmamış, parlaklığını yitirmemiş. Çünkü prens, bu kez çiçeği koparmak için yaklaşmamış yanına. Onu uzaktan uzağa sevmek için yaklaşmış, çiçek de sevgisini kabul etmiş. Gün doğana kadar beklemiş prens, çiçeğin başında. Büyülü gözlerle sabaha kadar izlemiş bu güzelliği." Burnu-

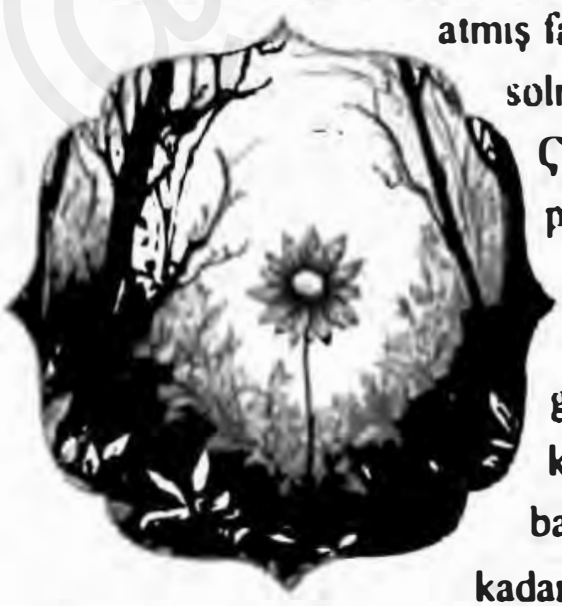

nu saçlarımın arasında dolaştırırken, sahiden de prensin ilgisini iliklerime kadar hissediyordum. Gerçek ve masal arasında tatlı bir rüyada savrulup duruyordum. "Günün ışıkları ormanın boy boy ağaçlarından sızarak etrafı aydınlatmaya başladığında, prens duyduğu seslere kulak kabartmış, etrafına bakınmış. Tıpkı onun gibi ormanda yürüyüş yapanları görmüş. Kendini hemen çiçeğinin önüne siper etmiş. Tüm gücüyle çiçeğinin solmasını engelleyecekmiş ama dakikalar sonra anlamış ki ay ışığı kadar parlak olan çiçek kimsenin dikkatini çekmiyormuş. Gönül rahatlığı içinde kalesine dönmüş. Gece yarısı olunca kalesinden ayrılmış ve çiçeğin aydınlattığı yolda ilerleyerek yanına gelmiş. O anda çiçeğin yapraklarına sihirli tozlar düşmüş ve biraz daha büyümüş yaprakları. Parlaklığı ise tüm ormanı kaplamış. Prens âdeta büyülenmiş gibi, yine tüm gece çiçeği izlemiş. Nasıl onu kimselerin fark edemediğini düşünmüş. Sabah olunca ise yine kalesine dönmek zorunda kalmış."

Beni sürekli tek bırakıp gitmeleri, gidip gidip gelmeleri bundan daha iyi anlatılabilir miydi, bilmiyorum. Ben topraklarından bir an olsun ayrılamayan, ayrılırsa ölecek olan o çiçek; o ise bütün toprakların sahibi olan prensti.

"Gecenin bir yarısında tekrar geriye dönmüş. İşte o an kalbindeki huzursuzluk, prensin tüm içini sarmış, kalbi ayakları altındaki çimler gibi ezilmiş." Ses tonu gitgide karamsarlaştı ve içimi bir sıkıntı kapladı. "Çiçeği solmuş pren-

sin. Mavi gözlerinden bir damla yaş düşmüş ve çiçeğin yaprakları arasında kaybolmuş. Prens yere çökmüş, solup giden çiçeğini düşünmüş. Mavi gözleri dolmuş taşmış, içi pişmanlıkla kavrulmuş, gözyaşları içinde çiçekten özürler dilemiş."

Umutsuzluk içeren sözlerinin peşine onun yazmaya başladığı bu masalı ben tamamlamak istedim. Zira bir umutsuzluğa daha yer yoktu bizim masalımızda. Kollarının arasında döndüm ve yüzünü ellerimin arasına alarak ben tamamladım masalımızı.

"Yaprakları solan çiçek ise mavi gözlerinden düşen yaşlarından tanımış prensini," dedim göz kenarlarını sevip tebessümle. "Onun pişmanlığını görmüş ve emin olmuş ki prens bir daha, bir lahza kadar bile yalnız bırakmazmış çiçeğini. Yapraklarını yeniden açmış ve o yapraklarının arasından toprağa düşen tohumları prensin gözyaşı ile suladığı toprakta can bulmuş." Bir umuda tutunup o umudu dilerken onu da ortak ettim buna ve elini kamıma koydum. Bitti dediğimiz yerden tekrar başlamak ve doyasıya yaşayabilmek için onu diledim. "Artık ne prens gidebilirmiş ne de çiçek solabilirmiş. Çünkü tam ortalarında açan tomurcuk, hem prensin mavi gözlerinde can bulmaya hem de çiçeğin ışığında büyümeye muhtaçmış," dedim masalımızı yeni bir umutla sonlandırarak.

"Mahru..." Adımı bir masalın mutlu sonunu fısıldar gibi fısıldadı. "Benim bu hayata dair en güzel izim sensin." Gecenin ayazın-

da sıcacık nefesleri tenime çarptı. "Tüm karanlığıma rağmen âşık olduğum o gökyüzü sensin. Sanki bu dünyada bana bahşedilen tek ayrıcalıksın."

Başımı göğsüne yatırdım. "Burası bizim kaçtığımız, birbirimize kavuştuğumuz yer. Seninle burada saatlerce ettiğim boş sohbetleri bile bir an olsun unutmam ben ve hiçbirini hiçbir şeye değişmem," dedi gönlümü almak ister gibi. "Ben burada içimi döktüğüm arkadaşımı, sevgilimi hiç kimseye değişmem," dedi tekrar yemin eder gibi. "Yıllar sonra, kırıldığın yerden gönlünü almam için bundan daha doğru bir yer olamaz, diye düşündüm." Elleri saçlarımı sevdi, sevdi, sevdi... "Seni burada öptüğüm o günü hatırlıyor musun?" diye sordu ve zihnim geçmişin tozlu ama en özel raflarına yolculuk yaptı.

Adını bile bilmediğim bir kafede saatlerdir oturuyorduk. Masadaki herkes fazlasıyla eğlenirken ben onlar kadar mutlu değildim. Aklım sürekli olarak ondaydı. Neredeyse bir haftadır görüşmemiştik, gelmemişti, aramamıştı. Ben bir haftadır ona ait hiçbir şey bilmiyordum. Bu durumdan o kadar yorulmuştum ki... Gidip soracağım kimse bile yoktu etrafımda. Bir Esat vardı işte. Onu da görebilen cennetlikti.

O kadar sinirliydim ki ona karşı, liseden arkadaşların çağırdığı hiçbir daveti geri çevirmiyordum. Ona ulaşamadıkça, o aramıza mesafe koydukça ben de kendimce kendi mesafemi yaratıyordum işte. Neredeyse her gün dışarı çıkıyorduk ve bütün gün yiyip içiyorduk. Yüzüm gülermiş gibi gözükse de içim kan ağlıyordu. Belki bir yerden gelir de görür diye yüzümden bir an olsun düşürmüyordum gülümsememi. O kadar kızgındım ki "Bak, ben sensizken de gülüyorum, sen ağla," dercesine hareket edip duruyordum ama boşaydı, çünkü o gelmiyordu.

Zoraki gülümsememin getirdiği o yorgunlukla da evde bütün gün ağlayıp duruyordum. Yine o günlerden birinde masada kahkahalar atılırken, neyden bahsettiklerini bile bilmeden tebessüm ediyordum sadece. Masada sınıftan birkaç kız vardı ve onların sevgilileri. Bir de biz... Ferman ve ben... İyi çocuktu aslında ama bazen çok patavatsız olabiliyordu. Gösterdiği yakın ilgiyi fark etsem de görmezden geliyordum.

"Ben kalkayım artık ya," dedim hiç tadım olmadığından. "Yarın sınav var zaten. Size iyi eğlenceler."

Yerimden kalkıp çantamı alınca masadakiler hoşnutsuzca "Nereye ya, otur," gibi tekliflerde bulunsalar da hiç keyfim yoktu ve onları dinlemedim.

Çantamı aldığım gibi oradan uzaklaşırken, epeyce bir yol yürüdüğümde arkamdan koşarak gelen Ferman'ın sesini duydum. Nefes nefese "Mahru," dedi ve ben durakladım. Yanıma vardığında ellerini dizlerine koyup soluklanırken, ben birine bir şey olduğu düşüncesiyle korkarak "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Gözlerim istemsizce etrafı taradı ama hiçbir şey göremedim. "Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Bir şey konuşacaktım da ben seninle."

Ben merakla kaşlarımı çatıp, devam etmesini bekleyince "Çakır bayağıdır buralarda gözükmüyor," dedi.

Sustu ama ben devam etmesi için "Evet," diye karşılık verdim.

"Siz..." dedi merakla. "Ayrıldınız mı?"

Ayrılık kelimesi bile yüreğime bir kor gibi düştü. Biz sahiden ayrılmış mıydık? Belki de ayrılmıştık ama benim haberim yoktu.

Kaşlarım bu sefer daha da çok çatıldı, ifadem sertleşti. "Neden soruyorsun bunu?" dedim çıkışarak.

Ben sert bir tepki verdiğimi düşünsem de o çok fazla önemsemedi ve "Mahru, o senin dengin değil," dedi meydan okur gibi. "Sen ve o çok farklısınız."

Bunu ben zaten birçok kez, birçok kişiden duymuştum ama kabullenmemiştim. Biz onunla birbirimizi dengeliyorduk. Biz yan

yanayken hiç de öyle farklıymışız gibi hissetmiyordum, hissetmiyordu. Hissetse bunu bana söylerdi ama öyle değildi.

"Neden denk değilmişiz?" diye sordum azarlayarak. "Bir kalbin diğer kalpten üstünlüğü olur muymuş? Seviyoruz biz birbirimizi. Tam da bu noktada dengeleniyoruz. Neden bunu bu kadar dert ediyorsunuz hepiniz?"

Bağırır gibi çıkınca sesim, o geri adım atar gibi çekildi ama hislerini açığa vurmaktan çekinmedi. "Beni herkes ilgilendirmiyor, Mahru," dedi ve ben onun arkasından gelen Çakır'ı gördüm. Hiç beklemediğim bir anda beklemediğim bir yerden çıkınca şoke olmuştum. Yüzü gözü şişmiş, dudağının kenarı patlamıştı; kan çanağı yüzü vardı gözümün önünde. Kavga etmiş, dayak yemişti. Üstelik bu, yeni değil gibiydi. Yüzündeki yaralar geçmeye dururken burnundan soluya soluya bize doğru adımladı. Sonra adımlarını bir anda koşmaya çevirdi ve ben saniyesinde Ferman'a baktım. O an saniyelerdir fısıltı gibi gelen sesi netleşmişti ve yine duyduklarım beni büyük bir şoka sürüklemişti.

"İşte söylediğim gibi," diyordu yarım ağız, gözlerini kaçırarak. "Beni sadece hislerim ilgilendiriyor ve ben seni seviyorum," dedi itirafını hiç beklemediğim bir anda yüzüme çarparak. "O yüzden sizi onunla denk göremiyorum. Eğer ayrıldıysanız sana çıkma teklif ediyorum."

Gözlerim irileştiğinde ağzım da onunla orantılı olarak açılmıştı. Tam o noktada Çakır, Ferman'ı ensesinden tutup kendine çevirerek ona öyle bir kafa attı ki gözlerimi sımsıkı kapayarak, ellerimi de yüzüme kapatmıştım.

Sanki benim canım yanmış gibi "Ay..." diye sızlanırken, Çakır'ın vurma seslerini işitiyordum. Kesin kırılmıştı bir yerleri, kesin. Her ne kadar suçlu olan taraf Çakır olsa da, o yüzünün hâlini görünce, canı acımadan nasıl vurabildi diye düşünmeden de edememiştim. Aptaldım çünkü.

Kilitlenmiş kalmış hâlde, sanki bitsin diye beklercesine gözlerimi açamazken "Mahru," dedi Ferman'ın telaşlı sesi, yardım dilenircesine. "Bir şey yapsana."

Elim ayağıma dolandı resmen ve birden gözlerimi açtım. Çocuk dayak yiyordu, bense duruyordum öylece. Şokun sırası mıydı şimdi? Gözlerimi açıp etrafta birilerini aradım ama resmen incin top oynuyordu. Dur desem durmazdı, biliyordum. O yüzden onu peşime takmam lazımdı. En azından Ferman'ın kaçıp gitmesi için bir an yaratmam gerekiyordu.

Sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi, hiç tepki vermeden yanlarına doğru ilerleyerek "Ferman, bana sormuştun ya," dedim, Çakır'ın yüzüne bile bakmadan. "Ayrıldınız mı diye... Ayrıldık sanırım biz."

Çakır anında duraksadı ve "Ne!" diye bir tepki verdi. Eli havada kalmıştı, gözü bende. İşe yaramıştı işte, biliyordum. Başını kaldırıp bana doğru bakarken, ben ona bakmasam da, onca yara bere içinde mavileri gözümü alıyordu.

Onun tepkisine karşılık vermeden konuşmaya devam ettim. "Yarın çıkışta okulun karşısındaki pastanede beni beklersin, konuşuruz."

Hiç beklemeden yürümeye başladığımda "Lan, ne ayrılması, ne pastanesi, ne beklemesi?.." diye bağırdı ama durmadım. Sanki burada yokmuş gibi çantamı tutup hızlı hızlı yürüdüm ve beklediğim oldu. Peşimden hızlıca gelip kolumdan tuttu ve "Mahru," dedi önüme geçerek. O güzel yüzü gözlerimin önüne gelince, bakarken bile içim gitti. O kadar fena hâldeydi ki nasıl kızacaktım ben şimdi ona? Sarıp sarmalamak varken nasıl yaralayacaktım? Telaşlı sesi büyük bir korkuya gebeyken "Ne demek ayrılmak?" diye sordu ve ben o sırada Ferman'ın kaçış seslerini duydum. Neyse ki iki yumrukla yırtmıştı.

"Ayrılmışızdır işte," dedim omuz silkip yürüyerek. "İnsan sevgilisinden haber alamıyorsa, onu günlerce göremiyorsa nasıl sevgili olur ki öyle? İstemem ben öyle şey."

Ben yürümeye devam edince tekrar kolumdan tuttu ve "Gelsene..." dedi yalvarır gibi. Gözlerimin içine sokakta kalmış bir köpek yavrusu gibi muhtaçlıkla bakarken "Lütfen," diye ekledi bir de. "Biraz konuşalım." Sanki günlerce ağlayan, üzülen, ona kızan, ayna karşısında kavga provaları yapan ben değilmişim gibi tıpış tıpış gittim peşinden. Bunu hiç sorgulamadan yaptığımı fark edince de içimden kendime söverken "Gelmeyecektim aslında ama..." dedim, "İstemem, yan cebime koy," dercesine. "Ben senin gibi vicdansız değilim. Bu ilişkiye onca emek verdim sonuçta. Ayrılık konuşması yaparak ayrılalım. Bunu sen hak etmesen de ben hak ediyorum."

Ne ara bu kadar bağlanmıştım ben ona? Ne ara sorgusuz sualsiz peşinden gidecek evreye gelmiştim? İp mi ilmekten geçeli çok olmuştu yoksa ben mi ona düğümdüm, göremedim.

"Tabii, tabii..." dedi elimi tutup benimle yürümeye devam ederek. "Sen gel, biz yaparız ayrılık konuşması falan, her ne sikimse onu..."

"Lütfen ama ya," dedim yüzümü buruşturarak. "Bir de böyle laflarla iyice çirkinleşmeyelim. Bitecekse de saygı çerçevesi içinde bitsin."

Başını bana doğru çevirince "Lan, ne bitmesi?" dedi hâlâ inanamıyormuş gibi. "La havle..." Daha nasıl anlatılırdı, bilmiyordum ama bitmek kelimesi bence çok net bir kelimeydi. "Ayrıca herif sokağın ortasında sevgilime çıkma teklifi ediyor, ben mi çirkinleşiyorum?"

Sesi sokakta yankılanırken "Ne sevgilisi?" diye sordum gayet sakin bir tavırla. "Benim sevgilim yok ki."

Onu umursamayan bu sakin tavrım gerçekten insanı çıldırtacak seviyedeydi. Çakır, siniri bozulmuş gibi gülerken "Aynen, yok," dedi ve elimden tutup hızlıca yürümeye devam etti. "Ben seninle platonik takılıyorum. Sen öyle çok takılma bana."

"En yakın zamanda bir doktora görünmeni tavsiye ediyorum o zaman," diye karşılık verdiğimde "Göründüm, göründüm," dedi

benimle uğraşmaktan hiç geri durmazken. Hayır, o sussa ben susacaktım da o susmayınca benim de konuşasım geliyordu. "Dermansız dert diye seni göndermiş Allah bana. Ölümcül, dediler."

Ona belli etmeden, gülümsememi bastırmak için dudaklarımın içini ısırdım, ağzımı şekilden şekle soktum. "Allah kurtarsın o zaman," dedim ciddi bir tavırla. Ona da "İstemez," dedi. "Derdimle öleyim inşallah."

Âmin, desem ne olurdu, bilemedim. O kadar hızlı çıktık ki o yokuşu... İkimizde de büyük bir sinir olunca demek, uzunca yollar bile çabucak bitiveriyordu.

Yol boyunca atıştık durduk. Tepeye vardığımızda "Mahrum," dedi karşıma dikilerek. "Ne demek ayrılmak?"

Kollarımı birbirine bağlayıp başımı kenara çevirdim ve "Sen sakinleşene kadar konuşmayacağım," dedim.

"Ben sakinim," diye bağırdığında, omuz silkip "Sakinleştiğini hissedene kadar da konuşmayacağım," dedim.

Olduğu yerde sinirle döndükten sonra tekrar ağzını açacak gibi olduğunda "Birkaç saniyede sakinleşilmez," dedim ve sabrını zorluyormuşum gibi banka birkaç tekme savurdu ama yine tepkisizliğimle onu zorladım. Önemli olan benim buna inanmamdı. Üstelik kızgın ve kırgın olan da bendim. Böyle yüksek perdeden bir sinirle beni bastırmasına izin veremezdim.

Baktı ki ben bayağı ciddiyim ve öyle boş boş karşıya bakıyorum, etrafımda dolandı durdu, sonra banka oturdu. Kalçamı bankın sırt kısmına dayamış hâlde öyle karşıya bakarken, gözlerimle arada belli belirsiz onu kontrol ediyordum.

"Derin derin nefes al," dedim ama ters ters baktı bana ve derin bir nefes yerine Allah'tan sabır diledi. O da olurdu...

Eline aldığı çakıyı banka bir şey kazır gibi derine derine saplarken, ucunda oturduğum için kaç kere sarsıldım, sayamadım bile. "Eşkıya mısın sen ya?" dedim en son dayanamayıp, kazıdığı şeye bakmaya çalışarak. "Cebinde çakıyla mı geziyorsun?"

Çakır ona saatler sonra tepki verince "Tamam mı?" diye sordu olduğu yerden kalkarak. "Konuşacak mıyız şimdi?"

Kararsızlıkla reddedecek gibi olduğumda "Başlayacağım şimdi he," dedi tahammülü kalmamış gibi. "Ulan, ayrıldık diyorsun. Oturduğum yerde nasıl sakinleşeyim kendi kendime?"

Doğru. Bununki azalmıyor, artıyordu. O yüzden dan diye girdim konuya. "Bir haftadır yoksun ortalıkta," dedim.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Bunun konumuzla ilgisi ne?"

Gözlerim kısıldı. Ne demekti evet? Ne demek ilgisi neydi? Böyle cevap mı olurdu? Neredeydi açıklamam?

"İlgisi ne mi?" dedim azarlayarak. "Bir de utanmadan evet mi diyorsun? Neredeydin tam olarak?"

Duraksadı ve gözlerini kaçırarak "İşim vardı," dedi. Böyle geçiştirme cevapları o kadar sinirimi bozdu ki "İşin kavgaya karışmak mı?" diye sordum. "Çakır, şu hâline bak."

Ben yüzüne bakamıyordum, içim kaldırmıyordu; o, acısına nasıl dayanabiliyordu? "Kavga etmişsin resmen. Üstelik yeni olmadığı da bariz. Gerçi kavga mı ettin dayak mı yedin, belli değil ama." Gözlerini kaçırarak yüzüme bile bakamazken konuşmaya devam ettim. Zoruna gitmesi gereken, dayak yediğini ima etmem olmamalıydı; şu an olmalıydı. "Bir haftadır ortalarda yoksun, haber vermiyorsun, gelmiyorsun. 'Neredeydin?' diyorum, 'İşim vardı,' diyorsun. Sonra ayrıldık dediğimde de 'Ne ayrılması?' diyorsun."

"Geçeceksin o işleri," dedi beni ciddiye almadığını belirtircesine. "Ayrılmak falan yok. Ne ayrılığı? Biz seninle ayrılmayacağız. Evet, kavga etmedim, dayak yedim. Eşek sudan gelinceye kadar yedim. O eşek de o sudan gelmek bilmedi. Elimi bile kaldıramadan yedim, hem de saatlerce."

Aynı anda aynı sinirle ikimiz de konuşmaya devam ederken cümlelerimiz birbirine çarptı. "Niye, sen salak mısın?" derken bulmuştum kendimi.

Ama o, kendi konuşmasına devam ettiğinden benimki ortada kaldı. "Gelebildiğim ilk anda da geldim. Haber verebilseydim de verirdim, veremedim. Sen ne hâldeysen ben bin beteriydim. Ayrıca o iti bırakayım diye böyle yaptığını anlamadım sanıyorsan yanılıyorsun. Yarın onun hesabını dürmezsem adam değilim."

İnatlaşır gibi ettiği son sözlerle "Dövüp söverek adam olunuyorsa en adam sensin, tamam," dedim bağırarak. "Ayrılamazmışım. Geçecekmişim o işleri. Yok ya!" dedim sadece anlık gelen o öfkeye yenik düşerek. "Zorba mısın sen? Bak, nasıl ayrılıyorum... Bak da gör."

Birkaç adım attım ama attığım yerde kaldım. Son bakışındaki muhtaçlık, yüz ifadesi gözümün önünden silinmezken, bir de sondaki sözleri, benim en son odaklandığım kısım çarptı zihnime.

Evet, kavga etmedim, dayak yedim. Eşek sudan gelinceye kadar yedim. O eşek de o sudan gelmek bilmedi. Elimi bile kaldıramadan yedim, hem de saatlerce. Gelebildiğim ilk anda da geldim. Haber verebilseydim de verirdim, veremedim. Sen ne hâldeysen ben bin beteriydim.

Olduğum yerde, ayağımı yere vura vura bağırdım ve sadece inadımın birkaç adımda kırılmasını hazmedemeden ona döndüm. Hızlı adımlarla ona doğru ilerlediğimde "Senin gerçekten Allah belanı versin," dedim. Öyle içten diledim ki bunu, saatine gelse başı dertten kurtulmazdı. İçim gide gide yaralarına dokunurken "Eminim ki hak etmişsindir," dedim, yüzüne bakmaya bile dayanamadan yüzümü buruşturarak. "Ama ben, sen böyleyken sana arkamı dönüp gidemiyorum. Allah bu yüzden benim de belamı versin."

Ben fazlasıyla sinirliydim ama Çakır'ın yüzünde neredeyse güller açıyordu. Dudak kıvrımları beni yola getirmenin hazzıyla mı yükseliyordu, bilmiyordum ama o kadar dokundu ki içime bu tavrı... Ben ona kıyamazken onun bu zafer gülüşü... "Bir eczaneye gidelim," dedim asık suratımla gözlerine bakmadan. "Pansuman falan yapsınlar."

Elim yüzünden düşmüş, arkamı dönecekken o, benim yüzümü kavradı ve "Mahru," dedi sesi bile titreyerek. "Ben öyle çok seviyorum ki seni... Sana gösterdiğimden çok daha fazlası var şuramda." dedi elimi tutup kalbinin üstüne koyarak. Delicesine çarpınca hiç elimi çekesim gelmedi oradan. "Seni delicesine kıskanıyorum, bak, yemin ederim..." dedi üstüne basa basa. "Senin gördüklerin benim hissettiklerimin yanında bir hiç. Çıkarırsam içimden, gözünün önüne serersem duygularımı gidersin diye, korkumdan içime içime patlayacak kadar çok kıskanıyorum. Sonra düşünüyorum, ben neden bu kadar korkuyorum diye. Neden ilk kez birinin gitmesinden bu kadar çok korkuyorum, sorusunun cevabını ararken delirecek gibi oluyorum."

Bıraktığı soluk içinin yangınını taşırdı tenime. "Mahru," dedi tek bir nefeste, tek bir kelimeye bir sürü anlam yükleyerek. Eli usulca yanağımı okşadı. "Ben şimdi anlıyorum. Neden seni kaybetmekten korktuğumu şimdi anlıyorum."

"Neden?" diye sordum içim içimden çıkacakmışçasına, dinlediğim itiraf karşısında. Yüklediği anlamları taşıyamayacağım diye aklım çıktı.

O ise kendinden çok bana olan güveniyle "Mahru, bana herkes kızıyor," dedi ve belki de bu, en büyük yarasıydı. "Yaptığım her yanlışta, hatada bana kızarlarken, ceza olarak sevgilerini esirgiyorlar. Sevgi namına hiçbir şey hissetmiyorum, hiç kimseden. Yemin ederim, Mahru," dedi, ona dokunuyormuş gibi. "Beni annem bile sevmiyor." Bir cümlenin altında ne kadar ezilebilirsek o kadar ezildik birlikte. "Sevgiyi kazanmam için onların dediği gibi olmam lazım. Onların dediğini yapmam lazım. Beni sevsinler diye çabalamam lazım. Ama sevgi bu değil ki. Böyle olmaz ki. Birini yanlışıyla, doğrusuyla, olduğu gibi sevmez misin? Öyle kabullenmez misin? Sevgi bu değil mi? Bir karşılık mı beklenir sevmek için?" Cevap bekleyip beklemediğine emin değildim ama başımı salladım. "Mahru, ben bana kızmalara hep alışkınım da sevmelere değilim, onu anladım."

Bunca yaralayıcı cümlenin arasında hâlâ gözlerindeki o umut ışığının sönmemiş olması bile mucizeydi belki de. İkimizin de yaralarımız aynı yerdendi. İkimiz de aynı yerden kanıyorduk ve birbirimizi en çok, yaralarımızdan tanıyorduk. "Bana sen de çok kızıyorsun. Hatta belki de en çok sen kızıyorsun..." dedi, yüzümü kavrayan parmakları usulca tenimi severken. Her bir dokunuşunda yüreğim hızla çırpınmaya, ayaklarımı yerden kesmeye başladı. İlk kez, ilk kez böylesine, bu kadar yakındık. Gözleri dudaklarımda belki de ilk kez bu kadar çok oyalandı. Öpecekmiş gibi... Nefes almayı dahi bırakmışken, çenemdeki başparmağı dudaklarıma doğru kaydı ve alt dudağımın çizgisini belli belirsiz okşarken bir onay beklediğini hissettim. İstemsizce parmak uçlarımda ona doğru kalktığımda, sırılsıklam olmuş avucumun arasına tişörtünü toplayıp, düşmemek için destek aldım. Yüzü biraz daha bana yanaştığında "Ama Mahru..." diye fısıldadı ve artık o sıcacık nefesleri dudaklarıma dökülmeye başladı. Gözlerim kapanmadan hemen önce "En çok sen sarıyorsun," dedi, beni sonsuz bir döngünün içine çekercesine. "En çok sen seviyorsun..."

Beni öptü.

Çakır beni ilk kez öptü ve ben ona karşılık verdim.

Bilinmezliğin getirdiği ama bir ihtiyacın doğurduğu büyük bir acemilikle birbirimizi öptük. Değişikti ama çok özeldi. Kalbimdeki kuşu avucumun içine vermişler de çok sıkarsam ölecekmiş, bırakırsam uçacakmış gibi bir histi bu. Dengemi bozdu, aklımı aldı.

İşte tam o noktada dudaklarımız birbirine mühürlendiğinde anladım ki o iğne, o iplikten çoktan geçmiş, düğümlenmişti. Kalbin oluşumunu sorsalar tenime, dilim onun adıyla birlikte zikrederdi gerçeği. Kader bizi bir etmiş; onu çok sevmek, onun tarafından çok sevilmek üzere o döngüye ikimizi de tutsak etmişti.

Nereden bilirdim, seneler önce ettiğim o bedduanın gün gelip bir gün bizi bulacağını? Ne kadar kırılmışsam, o kadar canıgönülden

dilemişim ki ettiğim o belanın yıllarca cefasını çekmiştik. Benim takıldığım detay buyken o, bambaşka bir yerden girdi konuya ve başımı göğsünden kaldırıp yüzüme baktı.

"O gün sana 'Dayak yedim,' demiştim, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı salladım. "Beni o gün babam dövmüştü, Mahru," dedi, bulunduğumuz yerin getirisiyle içini açarak. "En deli çağımda babamdan ölesiye dayak yemiştim ben. Hani demiştin ya, 'Salak mısın?' diye. Salaklıktan değil... Babaya el kalkmaz diye kendimi sıka sıka, gururuma dokuna dokuna, koskoca adamdan koca adamken dayak yedim ben. Ben dayak yerken bile babama saygımı eksik etmezken o, oğlunu değil de bir düşmanı döver gibi dövdü."

Gözlerim dolu dolu olduğunda çenem titremeye başlamıştı ama "Ağlama," dedi geçmişe olan öfkesiyle. "Ben ağladım zamanında ama geçmiyor. O siktiğiminin ailesini sen seçemiyorsun." Bunca sinirden gözleri dolmuşken derin derin soluklandı, ben tek bir kelime bile edemedim. "Hepsi amcamla bir güç yarışı içindi. Dedemden sonra kime kalacağıyla ilgili... Esat'la ben yetiştirilecek kurbanlardık babam ve amcam için. O gün dedem tarafından babamlara iki görev verildi ama eşit değildik, Mahru. Esat'a verilen, bir hataya karşı uyarıyken benden bir ihanetin bedelini istediler. Yapamadım. Yapamadım diye de babamdan dayak yedim. Sandı ki, Esat yaptı ya, güç amcamda olacak. Olmayacaktı, Mahru," dedi omuzları kırgınlıkla düşerken. "Kurban her zaman bendim zaten. Kurban babamdı ama bunu hiç anlamadı. Dedemin kini senelerce geçmedi babaanneme. Ettiği yeminler benim sonumu getirdi. Esat sadece babamın hırsını arttırmak için kurulmuş bir oyundu. Dedem kendi elleriyle bir canavar yetiştirmek istedi." Bir iki adım gerileyerek, koluyla gözünü sildiğinde burnunu çekti ve bana doğru döndü. Ben yıkılacak gibiyken onun toparlanması birkaç saniye sürdü. "Yalan değil, onun başlattığından çok daha fazlasına erişmemizi sağlayan bendim.

Çünkü Mahru, o gün ben bu düzene karşı çıkmak istediğimde babam beni senden vurdu."

Anlayamadım, algılayamadım ve olduğum yerde sendeledim. "Dayak yedim, sonra da bir yere kapatıldım. Ben senin oğlundum amına koyayım," diye bağırdı babasına olan öfkesini bir bankı tekmeleyerek atmaya çalışarak.

"Bana dedi ki..." diye devam etti. "Ben kabul etmezsem, böyle karşı çıkarsam, söylenilenleri yapmazsam seni göremeyecekmişim. Beni bir hafta kapattı oraya, Mahru. Senin okulundan arkadaşlarına para vermiş birlikte gezip eğlenin diye. Seni her gün dışarı çıkaran babamdı." Yıllar sonra öğrendiğim bu bilgiyle beynimden vurulmuşa döndüm. "Sen o kadar çok eğleniyordun, gülüyordun ki bana bunu izletti, Mahru. Dedi ki senin aklını çelermiş bir şekilde. Seni benden böyle uzaklaştırırmış, Mahru..." Büyük bir muhtaçlıkla önüme geldi. "Mahru, kimse sevmezken beni bir sen seviyordun ve benden seni de almak istedi. Sevmez seni, dedi. Kapatırım seni bu demir kapının arkasına, çıkamazsın, dedi. Görmeyince aklı kayar, kaymazsa kaydırırım, dedi. Mahru, ben çok korktum." Ellerimi tutuyordu. "Seni benden alırlar diye çok korktum. Mahru, beni böyle sevmez ki, dedim ama dinletemedim. Sevmezdin, Mahru..." dediğinde sanki karşımda, şu yaşında değil de o çağlarında gibiydi ve ben, ona iyi gelmek umuduyla yüzünü severdim.

"Ben..." dedim yumuşacık bir sesle. "Çakır, ben seni hep çok sevdim, hep çok severim. Ben seni sevmekten hiç geçmem ki."

Onu seven elime yüzünü yasladı ve sakinledi. "Ben beni senden vurmasınlar diye büyüdüm, Mahru. Çok büyüdüm, çok büyüttüm. Eğer gerçekten güç bende olursa babam da bana karşı koz olarak seni kullanamazdı bir daha. Ben çok büyürsem seninle benim arama kimse giremezdi."

"Ben o gün gülüp eğlenmiyordum, yemin ederim," dedim açıklamaya çalışarak. "Ben sana ulaşamadım diye, sen gelmedin diye kızmıştım sadece."

"Dur, ben devam edeyim," dercesine elini havaya kaldırdı ve zihnini toplamak ister gibi bir an gözlerini kapatıp "Ben kendi ailemi aştım da seninkini aşamadım," dedi kırgınca. "Sen abine o kadar bağlıydın ki, aile senin için o kadar önemliydi ki ben, senin abini hiç aşamadım. Yemin ederim, ben adım atmak için çabaladım. Geçtim bir gün karşısına, bunları ona da anlattım. Mahru, ben abine derdimi açtım," dedi, olmazı benim için oldurmuş gibi. "Bunların hepsini ona anlattım. Anlatmaya ihtiyacım olduğundan değil..." dedi kaşlarını çatarak. İki kaşının arasında derin bir oyuk oluştu ve parmağımı o noktaya koyup sevdim. Ben onu kızdığı, kırıldığı her yerden sevdim. "Senin için, bizim önümüze çıkmasın diye, seni ne kadar sevdiğimi görsün diye... Sen onu o kadar çok seviyordun ki, rızası olsun diye o kadar çok istiyordun ki ben adım attım, beni tanısın diye. Senin abin, beni bugün yaramdan vurdu, Mahru," dedi ona en çok dokunanı dillendirerek. "Biri sana derdini açarsa, yarasını gösterirse oraya dokunmazsın. Ben dokunmam. O da yapmaz sandım ama beni yaramdan vurdu, Mahru. 'Sen vazgeçilen olmuşsun, ben olmayacağım,' dedi. Benim ona zorlukla anlattıklarımı o hiç düşünmeden bir çırpıda yüzüme çarptı. Ben bunu yediremedim kendime, Mahru. Gözüm döndü."

Meğer ben Çakır için dikenmişim, batırmışlar; yaraymışım, kanatmışlar...

"Özür dilerim," dedim aramızdaki mesafeyi kapatıp hızlıca ona doğru koşarak. "Çok özür dilerim, seni benden vurmalarını onlara hak görmelerine yol açtığım için." Elini yüzümün arasına aldım, yıllar önce onun bana yaptığı gibi. "Çakır, ben bir daha kimsenin seni benden vurmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim," dedim dudaklarına kısa bir öpücük kondurup geri çekilerek. "Yemin ederim, senden alırım diyenlere inat, bir adım öteye bile gitmeyeceğim." Bir kez daha öptüm. "Yemin ederim, bir daha bizi birbirimizle sınamalarına izin vermeyeceğim. Senden hiç, hiç ama hiç gitme-"

Kısa öpücüklerimin yerini onun dudakları aldı ve bu hiç de kısa sürmedi. "Benim yeminlere değil," dedi fısıldayarak. "Sadece sana ihtiyacım var." Sanki konu bu değilmiş gibi, sanki o sadece anlatmak istemiş ama bir karşılık beklemiyormuş gibi susturdu beni. Elleri belimi tutup beni kendine doğru çektiğinde yüzü avuçlarımın arasındaydı ve ben onu öpüyor, onun tarafından soluksuzca öpülüyordum... Geçmişi şimdiye taşımış, tüm yaralarına dudaklarımı basmıştım. Onu delicesine öpmüştüm ve sanki geçmişte küçük bir çocuk iyileşmişti. Çakır nasıl ki masalımızdaki o çiçeğe siper ettiyse kendini ve onu ömrünün sonuna kadar korumaya söz verdiyse; ben de o dikenlerin ona değmemesini sağlamak için, gerekirse kendim koparıp atacaktım.

Dillendirmeye vakti olmadığı o sevgi sözcüklerini dudakları dudaklarıma fısıldarken, bize yaklaşan bir müzik sesi duyuldu ve biz bir anda yavaşça geri çekildik. Bizim buraya geldiğimizi gören o çocuk, arkadaşlarını da toplayıp gelmişti ve Çakır da bunu beklemiyor olsa gerek, benim gibi şaşırmıştı. O kadar güzel çalıp söylüyorlardı ki...

Ben sende tutuklu kaldım, kendi hayatımdan çaldım.
Yedi cihan dolandım, bana mısın demiyor.•

"Ben sende tutuklu kaldım, Mahru," dedi beni kendine çekerek. Ellerimi beline sardım, çenemi göğsüne koydum ve bana ilk günkü gibi aşkla bakan gözlerinde soluklandım. O başladı, ben tamamladım. "Yedi cihan dolandım," dedim tebessümle. "Vallahi dolandım," dedim daha belirgin bir şekilde gülerek. "Bana mısın demiyor."

Demez, dercesine, o da bilirmişçesine kaşları yukarı kalkarken ikimizin de gülümsemeleri aynı sıcaklıktaydı. O kadar içten baktı, o kadar çok iç çekti ki en son dayanamadığı noktada dudaklarını sıkıca saçlarımın bitimine, daha doğrusu gelişigüzel bir yere bastırdı ve "Kurban olayım seni bana verene," dedi. "Valla-

• Söz ve bestesi Sezen Aksu'ya ait olan "Tutuklu" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

hi olayım, Mahru," diye ekledi, sıkıca sarılıp içine katmak istercesine. "Seni bana hak görene kul köle olayım."

Bir âna ne kadar uyarsa o kadar uymuştu şarkının sözleri ve ben, içimizi döktüğümüz şu geceyi sonlandırmak adına başımı göğsüne yaslayıp, kollarının arasında minik hareketlerle salınmaya başladım. Şarkı değişti ama yüreğime dokunuşu hiç değişmedi.

Seninle cehennem ödüldür bana
Sensiz cennet bile sürgün sayılır•

O beni sarmıştı, ben onu... Kalbinin ritmi bile bir melodiyken, benim için başını başıma yasladı ve "Alabildim mi en yakın arkadaşımın gönlünü?" diye sordu.

Almaz mıydı hiç? O almıştı almasına ama benim gönlüm huzursuzlandı. "Madem sen bana bir sırrını anlattın, ben de en yakın arkadaşıma bir sırrımı anlatmak isterim," dedim başımı göğsünden kaldırmadan. "Çakır, ben vefasız değilim. Ben sana geldim. Sen, baban öldüğünde cenaze için Adana'ya gittiğinde Gece'yi görmek için çağırmıştın ya hani..."

"Evet," dedi düz bir sesle.

"Heh, ben o gün gelmiştim aslında. Geldim gelmesine ama içeri bir adım bile atamadım. Çakır, senin etrafın asker doluydu. Kimseyi yanına yaklaştırmıyorlardı. Herkes sana uzaktan bakıyor, uzaktan el sıkışmana izin veriyorlardı. Aramıza koyulan mesafe o kadar çoktu ki ben ilk kez Gece'nin yanında deli gibi ağladım." O görüntü hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor, aklıma geldikçe, dillendirdikçe yüreğim sızlıyordu. "Bizim aramıza kimse o kadar mesafe koyamazdı. Ben seninle o kadar uzak bir mesafede kalamazdım. Ben kalırsam, sana dokunmak istediğimde engellenirsem bunu kaldıramazdım, toparlanamazdım. Benim tanıdığım, bildiğim Çakır böyle mesafelerin arkasında kalan bir adam değildi. Gece'nin babasını böyle görmesine katlanamazdım. Yapamadım,

• Sözleri Cemal Safi'ye, bestesi Selçuk Tekay'a ait olan Muazzez Abacı tarafından yorumlanmış "Vurgun" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

Çakır. Ben geldim ama senin yanına yaklaşamadım. O konaktan içeri bir adım atamadım. Özür dilerim," dedim ve bir gerçeği dillendirdim. "Yapmadım diye değil ama. Bugün olsa, ben tüm bildiklerime rağmen bugün yine yapamazdım, onun için."

Geçmişi konuşmanın kimseye bir yararı yoktu ama gizli saklı kalsın istemediğimden döktüm ortaya. O da bunu kabul etti ve elini boynumdan sararak, içine katarcasına öptü beni. "Özür dediğin, kusur varken aranır. Dileme, Mahru'm," dedi kalbime dokunur gibi. "Kusur sende değil ki özrü sende arayayım. Sen bugün, yıllar sonra bile onca hatama rağmen beni yine aynı yerlerden sarıp seviyorsun ya, ben sana ne kadar minnet duysam az. Benim için bir sen, senin hissettiklerin... Ötesi yok."

Sonra şarkı değişti. Tanıdık olan o melodiyi duyunca, onlar başlamadan eşlik etmek için gülüşünün kıyılarına dokundum ve nakaratına onlarla birlikte girdim.

"Gamze gamze gülüver şimdi," dedim ve daha çok tebessüm etti. *"Beni göğsüne alıver şimdi,"* dedim, daha çok sardı. *"Mevsimi geldi susadım aşka, benimle bir bütün oluver şimdi,"* dediğimde, aklına gelenlerle "Şimdi mi?" diyerek bir kahkaha attı ve ben utancımdan yerin dibine girdim.*

Başımı göğsüne kapatırken çocukların sesi daha da yükseldi ve Çakır'ınki de onlarınkine karıştı. *"İkinci bahar yaşıyor ömrüm, Gel benim yârimi oluver şimdi..."***

Ben de hiç utanmadan, seneler sonra tekrar huzur bulduğum o yerde, onunla birlikte bağıra çağıra, aynı şarkıya aynı hislerle eşlik ettim. *"Seni gül gibi öpe koklaya, gözümden, dilimden, sakınır saklar, bugünkü aklımla severim şimdi."****

* Söz ve bestesi Sezen Aksu'ya ait olan "İkinci Bahar" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

** Söz ve bestesi Sezen Aksu'ya ait olan "İkinci Bahar" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

*** Söz ve bestesi Sezen Aksu'ya ait olan "İkinci Bahar" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

Çakır gibi sevmek, onun tarafından sevilmek diye bir gerçek vardı. Dakikalar saatlere döndü ve ben bu geceyi de en özel anlarımdan biri kabul edip zihnimin en derinlerinde sakladım.

Saatler sonra evimize vardığımızda bir gerçek daha yüzümü gülümsetmişti. Sadece benim bindiğim o arabadan bu sefer Gece de iniyordu. Vakit, Gece'nin uyku saatini epey geçtiğinden Gece arabada sızıp kalmıştı ve biz indikten sonra Çakır, Gece'nin kapısını açarak onu kucaklamıştı.

Küçük ayakları babasının koca gövdesine dolanmaya çalışırken, elleri omuzlarını tutamayacak kadar yorgun olduğundan babasının kollarının üstünden sarkıyordu ve küçücük ağzı aralanmış, başını da babasının omzuna yatırmıştı. Manzaram o kadar güzeldi ki bu anı ölümsüzleştirmek için, onlara belli etmeden telefonumla bir fotoğraflarını çektim ve o sırada patlayan flaş, Gece'nin yüzüne vurdu.

Uyku mahmuru "Ay babası, babası," dedi elini savurarak. "Işık kapat, kapat."

Maalesef ki beceriksizliğim bu olayın yaşanmasına neden olmuştu ama Gece'nin tatlı sitemi de hiç keşke dedirtmemişti. Çakır, bu tepkisini gülerek karşılarken Pınar bize kapıyı açtı ve içeri girdik.

Çakır, Gece'nin uykusunda olmasına aldırış etmeden onu defalarca, hem de bayağı sert öperken "Kız, sen nasıl bir şeysin," dedi. "Biz seni yaparken bal mı kattık acaba içine?" Sorusu Gece'yeydi ama Gece bilmem kaçıncı rüyasındaydı ve onca öpücük ona ninni gibi gelmişti. "Bu kadar tatlı olmak genetiğimize ters çünkü."

"Değişiyoruz demek ki, ne güzel," dedim peşinden merdivenleri çıkarken.

Gece'yi yatağına yatırıp üzerini örtüşünü izledim kapı girişinde ve o, bana doğru ilerlerken "Güzel, güzel, aynen," dedi belimden kavrayıp, beni kendine doğru çekerek. Bu çok davetkâr bir tavırdı ve ben bu davet için çoktan hazırdım. "Güzeli çoğaltmak gerek." Elleri saçlarımı geri doğru atarken beni daha kapı girişin-

de kucakladı ve başını boynuma gömdü. Bir avucunun arasında topladığı saçlarla kendine yer açarken öptü durdu ama konuşmaktan da geri kalmadı. "Gerçi ben çoğaldığına eminim ama..." dediğinde, "Çakır..." diye kıkırdadım.

"Yalan mı?" dedi gülerek geri çekilirken. "Bir Seyhanlı asla ıskalamaz."

Odaya geldiğimizde kucağından indim, "Seyhanlı olmakla alakalı mı bu?" diye sordum ve üstümdeki kazağı çıkardım. Üzerimde sadece beyaz dantelli bir sutyen kaldı. "Size özel bir şeyler mi yediriyorlar bizden gizli?"

O da kendi gömleğinin düğmelerini çözerken aynı aynanın karşısındaydık ikimiz de. Ben öndeydim, o ise arkamda...

"Söylemem," dedi gömleğini kenara fırlatarak. "Bize özel bir sır o."

Bir kere daha sorduğumda bu tepkiyi vermişti. O zaman ciddiye almamıştım ama şimdi gerçekten merak etmiştim. Ben en iyisi, bunu Adana'ya gidince bir sorayım, diye aklıma not düştüm. Parmaklarım pantolonun düğmesine gittiğinde o da eş zamanlı olarak kemerini çıkardı. Ben ondan hızlı davranıp pantolonumu çıkarmış, çekmeceye yönelmiştim ki eğildiğim gibi karnımdan tutarak beni geri doğru çekti ve saten gecelik, parmaklarımın arasından kayıp gitti.

"Ya Çakır," dedim huysuzca mırıldanarak. Elini karnıma sarmış, dudaklarının arasından çıkan nefesleri, huylandırmak ister gibi, boynumun ne tarafını kapatsam diğer tarafına üflüyordu. "Bırak," dedim kıkırdayarak. "Geceliğimi giyeceğim."

"Yavrum, tamam, giyersin," dedi beni geri doğru çekerek. "Bir konu daha var, onu da konuşalım, öyle giyersin."

"Giymeden konuşulmuyor muymuş?" diye sorduğumda ağzının içinden olumsuz bir ses çıktı. O boğuk sesi, çapkın tavrı bile öylesine çekiyordu ki beni ona. "Yok..." dedi beni bir yangına davet eder gibi. "Bu çok özel bir konuymuş. Sen bir gel..." dedi, ben o yangında sürüklenirken. "Ben sana anlatacağım."

Gözlerim kapalı hâlde iki göğsünün arasına sırtımla sürtünürken "Hiç bitmeyecek değil mi?" dedim, bitmesini istemediğimi belirtir gibi bir yakarışla. "Bu ilgin, tutkun, sevdan..."

"Hiç..." dedi çıplak tenimi o simsiyah çarşaflara usulca bırakırken. Onu böylesi bir ihtiyaçla, sevgiyle, arzuyla bana bakarken görmek o kadar iyi hissettiriyordu ki... Ellerini iki yanıma koydu ve sordu: "Mevzu sen olunca benim kendimle olan bütün kavgalarım bile sen diye. İnsanın kendiyle olan kavgası ömrübillah biter mi? Benim içimdeki sen ateşi bir an olsun söner mi?"

İki göğsünün arasındaki o ince çizgiyi avuçlarımın arasına alarak omuzlarına doğru yükseldim ve "Hiç bitmesin," dedim titrek bir soluk alarak, onu kendime doğru çekerken. Biz sustuk, tenimiz büyük bir ihtiyaçla birbirlerine sevdasını döktü. Gün geceye çoktan kavuşmuştu da gece aydınlığa kavuşurken bile ben hâlâ onun koynundaydım.

Sabaha karşı, biz uyuduktan kısa bir süre sonra Gece'nin yanımıza gelmesiyle uykuma devam edememiştim. Aramıza girdi ve öyle bir şekilde yattı ki, hem benim hem Çakır'ın tarafımızı işgal etti. Baktım ki Çakır'ın uykusu dağılacak gibi oldu, en sonunda ben kalktım. Zaten üstünü ört, yastığını düzelt derken uyku namına bir şey kalmamıştı. Onları baba kız aynı yatakta bırakıp, Gece'yi yatağın benim olduğum tarafına çektim. Duş alıp üzerimi değiştirdim, Çakır'ın çalışma odasına uğradıktan sonra çıkmadan önce son kez onları kontrol ettim. Gece üzerini açmıştı.

Çakır'ın arkasından uzanıp Gece'nin üstünü örttüm. Tam çekilecekken Çakır kolumdan tuttu ve gözlerini açmakla açmamak arasındaki tereddüdün ardından tek gözünü açarak "Nereye?" diye sordu.

"Uyuyamadım," diye fısıldadım. "Dışarı çıkacağım biraz. Siz uyuyun. Sen geç yattın. Gece için de saat çok erken. Sonra erkenden uyuyor, düzeni bozuluyor."

"Mahru ya," dedi hâlâ kolumu bırakmadan. Parmakları sanki bilinçsizce, hiçbir anı kaçırmak istemez gibi tenimi severken "Bu niye böyle deli yatıyor?" diye sordu. "Tekmelenmedik yerim kalkmadı ya. Biz böyle değiliz, kime çekmiş bu?"

Gülümseyip "Bilmem," diye fısıldadım ve Gece'nin hareketlenmesiyle, eğilip şakağına bir öpücük bıraktım. "Hadi uyuyun siz. Sesimize kalkacak şimdi."

Geri çekilmek için hareketlendiğimde yine bırakmadı kolumu ve başını biraz daha kaldırıp "Öpeyim," dedi. "Bir kerecik öpeyim de öyle git."

Dudak kıvrımlarım gülümseyince kaybolacak kadar yükseldi ve ona doğru yanaşıp, dudaklarının üstüne baskılı, kısa bir öpücük bıraktım. Kısacık ama oldukça iyi hissettiren...

Sonrasında kolumu bıraktı ve "Gel buraya küçük cadı," diyerek bedenini yan çevirdi. Tek koluyla yatağın öteki tarafındaki Gece'yi sardı ve kendine doğru tek hamlede kaydırdı. Küçük ayaklarını, tekmelemesin diye kendi bacaklarının arasına alırken başını bir koluna yatırdı, diğer koluyla da küçücük bedenini sardı. Çakır'ın çenesi Gece'nin başının üzerindeyken birkaç tel kıvırcık saçı da sakallarına tutunmuştu. Tebessüm ettim fakat bu sefer fotoğrafını çekme girişiminde bulunmadım. Perdeleri çekip odayı karanlığa boğarken onları uzunca bir uykunun kollarına teslim ettim. Çakır zaten yeni uyuduğu için uyanmazdı. Gece de böylece bir iki saat daha fazla uyurdu.

Kapıyı çekip alt kata indiğimde, ayakkabılarımı giyerken Pınar'la karşılaştım. Beni hazırlanmış bir şekilde görünce, şaşkınlıkla "Nereye gidiyorsunuz? Kahvaltı hazırlıyordum ben," dedi.

Çizmelerimin fermuarını çektim ve "Gerek yok, Pınarcığım. Sana afiyet olsun," dedim montumu giyerken. "Ben mahalleye gidiyorum. Çakır ve Gece uyuyor. Hemen uyanabileceklerini de sanmıyorum." Tam çıkacakken duraksadım ve arkamı dönüp ekledim: "Hatta sen olabildiğince az ses çıkarıp geç kalkmalarını sağla. Hadi görüşürüz."

Ben kapıyı açtım, Pınar açtığım kapıyı tuttu. "E, Çakır abim biliyor mu mahalleye gittiğini? Bir şey demesin sonra. O da gelseydi ya seninle... Ya bir şey olursa?"

Yüzümde alaycı bir tebessümle "Kendi küçücük mahallemde bana ne olabilir, Pınar, Allah aşkına?" dedim, çantada Çakır'ın arabasının anahtarını bulmaya çalışarak. "Ayrıca Çakır'dan niye izin alacağım bir yere giderken? Ne alaka?"

Gayet net olan tepkim karşısında bir şey diyemediğinde, ben de anahtarı bulmuştum ve "Hadi görüşürüz," dedim, sonra yine ekledim: "Yap sen kahvaltını, onları bekleme. Aç aç durma."

Bu uyarımı gülen bir yüzle karşılarken, hoşuna gitmiş gibi "Tamam," dedi ve el salladı. "Yerim şimdi bir şeyler."

Ben de el sallayıp Çakır'ın arabasına bindim. Uzun zamandır bunu kullanmayınca bir değişik hissetsem de, çalıştırdıktan sonra alışmam birkaç saniyemi aldı. Kapıya ilerlediğimde sanmıştım ki kapı açılacak fakat öyle olmadı. Kapıdaki adamlardan biri bana doğru geldiğinde camı indirdim ve "Mahru Hanım..." dedi nazik bir tavırla. "Bir yere mi gideceksiniz? Eşlik etseydik."

"Gerek yok," dedim aynı nezaketle. "Kendim gidebilirim."

Yüzünden hiç düşürmediği o nazik gülümseme yerini korurken "Elbette gidebilirsiniz ama biz de eşlik edersek daha iyi olur. Çakır Bey..."

Gidemeyeceğimi anladığımda, gözleri sürekli Çakır'ı arar gibi dolanınca "Pardon," dedim çıkışarak. "Çakır, tek başıma gidemeyeceğimi mi söyledi? Böyle bir şeyi gerçekten söyledi mi?"

Büyük bir öfkeyle kurduğum cümleler Çakır'la kavga edecekmişim izlenimi yaratıyordu ve iki adam birbirlerine bakıp tereddütte kaldılar. "Hayır efendim ama..." dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

"Hayırsa açın lütfen kapıyı," dedim kaşlarımı çatarak. Tekrar kararsızlıkla birbirlerine baktıklarında "Hayır, illa bir onaya ihtiyacınız varsa Çakır'ı arayabilirsiniz ama söylemek isterim ki yeni uyudu [illegible]lik yanında Gece de var. Uyandırmak isterseniz

ben bekliyorum," dedim. "Hatta çağırırsanız çok da mutlu olurum. Bu konuyu hep birlikte konuşmalıyız diye düşünüyorum. Tam olarak hangi sebeple şu an buradan çıkarılmadığımı bilmiyorum çünkü. Eğer Çakır'dan sebepse sorun büyük, yok sizin keyfinizden sebepse daha da büyük."

Bana doğru eğilmiş adam yerinden doğrulurken kravatını düzeltti ve eliyle dışarıyı göstererek "Buyurun, Mahru Hanım," dedi, böylece kapı ardına kadar açıldı.

Derin bir nefes alıp arkama yaslanırken teşekkür ettim ve çıktım. Hayır, Çakır'ın mahalleye gittiğimi bilmesi problem değildi fakat kendisi de gelirse, dün olanların aynılarını tekrar yaşamak istemiyordum. Yanımda birinin gelmesini de beni engellemesi açısından istemediğimden, en doğru an şimdi tek gitmekti ve ben de sabahın körü demeden yola koyulmuştum.

Kısa sürede mahalleye vardığımda, sahiden de Eftelya'nın kapısının önünde bir dünya adam kaynıyordu. Çakır'ın arabasını görünce, muhtemelen o geldi zannedip oturdukları yerden kalkmış, ciddileşmişlerdi fakat benimle karşılaşınca bir miktar şaşkınlık yaşadılar. Peşinden de gayet saygıyla karşılayıp, eve çıkana kadar biri bana eşlik etti.

"Kim var?" diye sordum. "Şura Hanım, Esat Bey ve Mihriban Hanım," diye bir açıklama yaptı. Merdivenleri tek tek çıktıkça evden gelen sesler de arttı, içim endişeyle kaplandı. Adımlarımı hızlandırıp kapıyı çaldım, kapı kısa sürede Şura tarafından açıldı ve içeri girmeden önce telefonumu kontrol ettim. "Gel," dedi beni içeri çekerek. "Bunlar birbirine girdi."

Mihriban ve Ümran'ın seslerinin yükseldiği odaya girdiğimde ikisi de karşı karşıyaydı. Ümran'ın yüzünün belli yerlerinde çizikler vardı ve gözünün altı morarmıştı.

"Ben senelerce sana ihanet ettim düşüncesiyle vicdan azabı çektim," diye bağırdı Mihriban. Ortalarına girip girmemekte kararsız kalsam da, Şura'nın geri çekilmesiyle ve Mihriban'ın

da içini dökmesi gerektiğini düşündüğümden kapının girişinde kaldım.

"Semih nerede?" diye sorduğumda Şura "İçeride," dedi başıyla göstererek. "Esat'la birlikteler. Eftelya da yatak odasında Emre ile birlikte. Kulaklık taktı çocuğa, boyama falan yaptırıyor. Evden kavga gürültü eksik olmuyor ki..."

Emre...

En suçsuz ama en çok yara alan o oluyordu bu süreçte.

Ayrıca Semih'inki nasıl bir rahatlıktı ki karısı burada bağıra çağıra kavga ederken içeride durabiliyordu? Çakır olsa, ya kavgaya dâhil olur, asla laf söyletmez ya da çıkarırdı. Hiçbir şey yapmasa bile yanımda olurdu, içeride değil. Ben ilişkilerine akıl sır erdiremiyordum.

"İhanet ettin zaten, Mihriban," dedi Ümran yüzsüzce. "Sen Semih olayını katamazsın. Bu seni alakadar etmez. Sen Turan'la olana bakacaksın. Ben Turan'la birlikteydim," dedi, damarına basmak ister gibi. "Turan benim sevgilimdi ama sen onu sevmekten geri durmadın."

Nasıl bir yüzsüzlüktü ki bu, ben bile şu an vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ben seviyordum Turan'ı," diye bağırdı Mihriban, sinirden ağlamamak için sesi titrerken. "Sen benim sevdiğimi bile bile yanaştın ona. Sırf kibrinden, hasedinden, fesatlığından, kendi egonu tatmin edebilmek için. Sen Turan'ı sevmedin bile."

"Ya sen nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Ümran, sinirle elini kolunu savurarak. "Sen benim ne hissettiğimi nereden biliyorsun? Kendini aklamak için bilmediğin şeyleri bahane edemezsin. Ben gayet beğeniyordum Turan'ı, ilgimi çekiyordu. Sonra denedim, olmadı, gönlüm Semih'e kaydı. Ben bitirecektim zaten Turan'la. Senin gibi ezik olup ondan bir atak beklememek mi suçum? Ben yanaştım, onun da gönlü varmış ki geldi. Sen neden anlamak istemiyorsun?" diye sordu, sanki sinirleri az yıpranmış gibi daha da yıpratmak istercesine. "İkimiz de senelerdir etrafın-

daydık. Seni sevseydi, sevecek olsaydı gelirdi, değil mi? Benimle olduğuna göre sende bir şeyler eksikmiş, değil mi? Seni sevmemesinin suçunu bana atamazsın sen. Yeter ya," dedi öfkeyle. "Sanki kırk yıllık kocamı aldatmışım da namussuzmuşum gibi tatava yapmayın bana. Hepiniz sanki sütten çıkmış ak kaşıksınız." Sinirle soluyup birkaç saniye duraksadı. "Ben senin elinden kocanı, sevgilini almadım. Adam ortada duruyordu, Mihriban. Sen etrafında dolandın durdun, görmedi."

"Adamı aldattın," diye bağırdı Mihriban. "Sen ölünce bile o, senin acını yaşadı ardından. Sen hiçbir şey olmamış gibi bunu normalleştirmeye çalışıyorsun."

Sesler o kadar yüksekti ki ev âdeta inliyordu ama ikisi de öfkesinden hiçbir şey kaybetmiyordu. "Sana ne?" diye bağırdı Ümran da karşılık olarak. Gözlerini belertmişti ve üstüne basa basa "Sana ne?" demişti. "Evet, peşimden acımı çekmiş çünkü bana âşıkmış, Mihriban. Turan'ın acısından sana ne? Sen kim olarak hesap soruyorsun? Turan'ın neyisin?" dedi, sonra kendi cevapladı. "Hiçbir şeyi... Semih'in neyisin? Hiçbir şeyi... Sen kim olarak karşımdasın şu an? Ben senin neyini almışım? Ulan, adamın dirisi ortadayken..." dedi, bir elini diğerine vurarak. "Beni seçti, seni görmedi bile. Öldüm, acımı çekmiş, yine sana bakmamış. Sen gelmiş, bana neyin hesabını soruyorsun? Ben sana Turan'ın beni neden sevdiğinin hesabını mı vereceğim? Sen var ya, kızım..." dedi işaret parmağını sallayarak. "Cici kız ayaklarına herkesi kafalamayı çok seversin. Sen benim sevgilime âşıktın, Mihriban," dedi üstüne basa basa. "Sen ona âşıktın ve bunun yanlış olduğunu biliyordun. Benim onu aldatmam seni aklamaz. Benim onu aldatmam, Turan ve benim aramda ama sen kendine bir kılıf bulmuşsun ya; tü kaka Ümran, drama queen Mihriban. Bebek gibi zırla anca," dedi yüzünü buruşturarak. "Kendi orospuluğunu benim Semih olayımla aklayamazsın. Onunla bunu birbirine katamaz-"

Bu son sözler içine oturmuş olmalı ki tahammülünün bittiği noktada sert ve okkalı bir tokadı Ümran'ın yüzüne geçirdi Mihriban. Bizim kadar Ümran da bunu beklemiyor olsa gerek, olduğu yerde sendelerken yüzünü tuttu ve zaten sinirliyken bir çığlıkla Mihriban'a doğru atıldı.

Atıldı atılmasına ama araya ben girdim ve Mihriban'a erişemeden engel oldum. Şura, Mihriban'ı geri çekerken Ümran benim kollarımın arasında, ona erişmek için çırpınıyordu.

"Ya, insanda biraz gurur olur, haysiyet olur, diyeceğim ama özü çürük olanda ne arasın? Utan ya, Allah için, biraz utan," dedi sinirden ağlarken. "Ne olur, utan. Şu camı açsan, karşında Turan'ın evi... Burada oturmuş, onu aldattığın adamla birlikte yatıp kalkıyorsun, bunu savunuyorsun. Ya seni dövdüler. Baban, amcan seni Semih yüzünden döverken Turan'ı sevenler kurtardı seni. Senin sevdiğin adam dövülmene sebep oldu, seni seven adamın ölüsü kurtardı. Bundan utan bari de şurada rahat rahat oturma ya. Allah için oturama. Ben katlanamıyorum bu kadarına."

"Sana ne?" dedi Ümran. Bile bile yaptığına o kadar emindim ki... Bile bile kışkırttığına o kadar emindim ki... "Biri eski sevgilim, biri kocam. Sana ne? Seni ne alakadar ediyor? Sana ne? Sen kimsin? Sana ne?"

"Sus, yeter!" dedim gözünün önüne geçip kolunu sıkıca kavrayarak. "Elimde kalacaksın, sus!"

"Benim yaptığım yanlış değildi," dedi Mihriban. "Ben ne sizin aranıza girdim ne sizin aranıza girecek bir şey yaptım. Kendi içimde sevdim ama yanlış olan neymiş, biliyor musun? Sevdiğim adamı senin gibi bir kahpenin koynuna bırakmak," dedi hiç susmadan, bir bir sıralayarak. "Hâlâ 'Sana ne?' diyorsun, bilmem ne diyorsun... Adam ölmüş, ölmüş. Evet, o senin acını çekmiş ama sen hiç çekmemişsin, hâlâ pişkinliğine devam ediyorsun. O kadar yazık ki... Hadi Turan'ı da geçtim, bana bunu nasıl yapabildin ya? Ben senin en zor günlerinde elinden tuttum. 'Borcum var,' dedin, kazandığım üç kuruşu verdim. Hasta oldun, yanın-

dan ayrılmadım, sana ben baktım. Herkes birbirine yakındı ama biz seninle canciğerdik. Sen bana bunu nasıl yaptın?" Ümran, yüz ifadesi bozulup kaşlarını çatarken devam etti: "Ayrıca benim vicdan azabım, sen benim sevdiğimi bilmiyorsun diye düşündüğümdendi. Keşke..." Ah edercesine, öyle içten keşke dedi ki bunun vebali Ümran'ın yakasını ömrübillah bırakmazdı. "Keşke Turan için daha fazlasını yapsaydım."

Mihriban sinirden ağlarken, Şura onu geri doğru çekti ve "Gel Mihriban, tamam, boş ver," dedi sakinleştirmek için. "Anlamayacak zaten, ne dersen de. Yıpratma kendini boşuna."

Mihriban gözyaşları içinde giderken, büyük bir sinirle bana dönerek "Bunların burada kalmasına izin verirsen," dedi tehdit eder gibi. "Yok abimdir, bilmem ne dersen, unutursan, burada kalmalarına izin verirsen beni sil, Mahru. Mihriban diye bir arkadaşım vardı, deme asla. Bunları içimize sokarsanız hepiniz silin beni," dedi Şura'ya da bakarak.

O kadar sinirliydi ve ona o kadar hak veriyordum ki hiçbir şey diyemiyordum. Ama o da beni biraz tanıyorsa, zaten böyle bir şeye müsaade etmeyeceğimi bilmesi gerekirdi.

Mihriban'ın çıkmasıyla Şura derin bir nefesle, sıkılmış gibi kapıya geldi ve peşinden de Semih ve Esat. "Haklı," dedi Semih bir anda konuya girerek. "Biz burada kalamayız. Bizi burada kabullenmezler. Bizim gitmemiz lazım."

Ses tonu beni ikna etmek istercesine sakin olduğunu gösterir gibi çıksa da, bunun bir taktik olduğunun bilincindeydim. Göndereyim veya Çakır göndersin diye benim bunu dillendirmem gerekiyordu, bunu iyi biliyordu. Bir de utanmadan samimi gözükmeye çalıştı. "Biz de buradaki arkadaşlarımızı, mahallemizi seviyoruz ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Onca şey yaşandı bitti, sevsek de sonuçta ne siz kabullenebilirsiniz ne de biz kalabiliriz. Eskisi gibi bir düzen kuramayız."

Yüzümde bir gülümseme oluştu ama keyiften pek uzak, alaycı bir ifadeydi. Sahiden her şeyi düzeltiriz düşüncesiyle burada

onları tutacağımı düşünüp beni aksine ikna etmek mi istiyordu? Ona eskiden duyduğum o sevgiye, yaptıklarına rağmen hâlâ çok mu güveniyordu?

Şura olduğu yerde karnını tutup gözlerini kapayınca, Esat endişeyle onun koluna girdi ve Şura sorun yokmuş gibi elini kaldırdı. "Kaç gündür stresten, koşuşturmadan o kadar yoruldum ki..." dedi. "Gidip Mihriban'a bakmak istiyorum bir de."

Kız hamileydi ve bir de bunların arasındaki koşuşturmayla uğraşıyordu. "Ne Mihriban'ı, Şura?" dedi Esat tersleyerek. "Otur deyip duruyorum sana, oradan oraya koşturuyorsun."

"Haklı," dedim Esat'a bakarak. "Biz ilgileniriz Şura, sen git dinlen. İki canlısın sonuçta. Çok bile gelip gittin. Her şey olacağına varacak zaten bir şekilde. Sen kendini düşün. Yani artık biz de öyle yapalım," dedim abime doğru bakarak. "Sonuçta bencil ve yüzsüz olursa ölün bile diriliyormuş."

Abim gözlerini kaçırarak etrafa bakınmaya başladığında Esat, Şura'yı odadan çıkardı ve seneler sonra ilk kez üçümüz kaldık. Çantam kucağımda, koltuğun koluna oturduğumda bakışlarım ikisinin arasında mekik dokudu ve abim sonunda dayanamayarak "Bizi gönderecek mi Çakır?" diye sordu.

"Öldürmediğine dua etmen gerekirken hâlâ ondan bir şeyler bekliyorsun," dedim. Beni ona karşı kullanmak istiyordu ama ben artık Çakır'a karşı kullanılacak bir koz olmayacaktım. Bundan sonra herkesin meselesi şahsiydi. Ben kimse için aracı değildim. Hemen peşinden, o konuşmadan büyük bir soğukkanlılıkla "Beni sattın mı?" diye sordum.

Eskiden olsa bunu dillendiremezken şimdi kabullenmiş gibi, buz gibi bir sesle sorabiliyordum. Bir süre ne diyeceğini düşünür gibi oldu. Ağzı aralandı, kapandı. Eli sıkıntıyla ensesine gitti. Gözleri o kadar şişmişti ki göremiyordum bile. Patlayacak gibiydi her yanı.

"Benim paraya ihtiyacım vardı, Mahru," dedi sonra, kendince bir açıklama bulmuş gibi. "Satmak gibi bir niyetle yapmadım

bunu. Sen de biliyorsun nasıl bir hayat yaşadığımızı. Babamdan hayır yoktu. Borçlar dağ gibi olmuştu. Ben yetişemiyordum hiçbir şeye. Çakır'dan istemeye çekindim, anlıyor musun?" diye sordu. Hayır, anlamıyordum, böyle bir şey anlaşılamazdı ve tepkisiz kaldım. O da devam etmek durumunda kaldı. "Ben senin gerçekten o heriften uzak durmanı istedim. Sen çok temizdin ve hep temiz kal istedim. İyi biriyle normal bir hayatın olsun istedim. O çok karanlıktı. Ben de borçlarım karşılığında, Ferman ve sana ilgi duyan birkaç kişiye benden taraf olurlarsa seni ikna edebileceğimi söyledim. Satmak olarak görme bunu. Seni kimseye zorla vermeyecektim. Sadece onların ne kadar iyi biri olduğundan bahsedip seni ikna edecektim."

Gerçek miydi bu adam ya? Bunları gerçekten dillendirebiliyor muydu? "Pardon?" dedim kahkahalarımı tutamazken. "Bu şimdi seni aklıyor mu? Sahiden, düşünüp düşünüp bunu mu buldun beni ikna edebilmek için?"

Sinirle yüzü gerilirken, bu konuşmayı bile zorla yaptığı o kadar belliydi ki... Amacı sadece, konuşmaları hızlıca bitirip "Defolun gidin!" dememi duymaktı. "İster inan ister inanma," dedi. "Gerçek bu, Mahru. Üstelik o parayı da Çakır hepsine geri verdi zaten."

Konu kapanmış oluyordu yani böyle olunca, öyle mi? Pes dercesine dudak büktüğümde, gözlerimde de o alaycılık olunca, o da saçma olduğunun farkına varmış olacak ki yüzüme bile bakamadı. Neyse, benim için zaten bu konunun aklanacak bir yanı yoktu. O yüzden konuyu istediğim noktaya istediğim sorularla çektim. "Cinayet işlediğinde bu nasıl Çakır'ın üstüne kaldı?" diye sordum ve o da daralmış gibi derin bir nefes verdi.

"Oldu işte, Mahru," dedi ama benim ters bakışlarımı görünce geçiştiremedi.

"Bana her şeyi olduğu gibi anlatırsanız gitmeniz için bir şansınız olacak."

Ufacık bir şans için ikisi de canını verecek gibi olduğundan atıldılar tabii. "Abin o cinayeti bile isteye işlememiş canım," dedi Ümran samimiyetsiz bir yaklaşımla.

Ona dönen bakışlarım tekrar abimin konuşmasıyla geri çevrildi. "Ben o cinayeti o kadın için işledim," dedi, az önce zorla anlatan adam şimdi kuzu kuzu dökülerek. "Adam zorla götürmeye çalışıyordu. İstemedim ama oldu bir şekilde. Sonra Çakır'ın da onları tanıdığını ve sürekli sürtüştüklerini bildiğimden onu çağırdım."

Devamına sanırım şimdilik ihtiyacım yoktu. "Peki," dedim diğer soruma geçerek. "Ormanda işlenen cinayet... Birini istemeden yaptın. Peki ya öteki?"

Semih bir an duraksadığında "O benim yüzümden oldu canım," dedi Ümran, hiç geri çekilmeden. Verdiğim o umudun peşinden salak gibi koşa koşa gitti. Öğrendiğim bu bilgiyle kaşlarım çatılırken şoka uğradım ama sonra ilgimi çekti. Bunu beklemiyordum. "Nasıl?" diye sordum merakla.

"Abini öldüreceklerdi, bizi yakalamışlardı. Ben onsuz yaşayamazdım, Mahru. Bir kez öldü sanıp ne kadar yıkılmıştım. Kendimi öldürmeyi bile düşündüm o sürede ben. Sonra yaşadığını öğrendim. Bir kez daha kaybedemezdim. Ben vurdum o adamı."

Gözlerim şaşkınlıktan yerinden çıkacak gibi oldu. "Yuh," dedim içimde tutamayarak. "Siz karı koca çete olmuşsunuz resmen."

Ümran, samimiyetsiz gülümsemesi hiç gitmeden "İstemeden, Mahru," dedi. "Öldürmek istemedik biz. Hamileydim ben üstelik. Bebeğim için yaptım."

Gözlerim boşluğa dalıp gittiğinde olup biteni düşündüm. O cinayette adam alnının çatından vurulmuştu. Boş duvara bakarak zihnimdekileri düşünürken "Aslında tahmin etmem gerekiyordu abimin yapamayacağını," dedim. "Onun silahla işi yoktur. Eline silah almamış bir adam, birini alnının ortasından nasıl vurabilir hiç ıskalamadan? Ama sen..." dedim tekrar ona dönerek. "Sen bunu nasıl yaptın?"

Sanki çok iyi bir şeymiş gibi Ümran'ın gülümsemesi belirginleşti ve "Biliyorsun, benim merakım vardır arabalara, silahlara falan," dedi. "Turan beni çalıştırıyordu zaten hep silahla, eğlen-

cesine. Ama merakın olunca çabuk kavrıyorsun. Eğlence olarak bırakmadım ben, öğrendim."

Bunlarla her konuşmamda yeni şeyler öğreniyordum. Daha ne kadar yüzsüz olabilirler, dedikçe, "Dahası da var bizde," der gibi keyifle anlatıyorlardı. Üstelik bundan gurur duyar gibi bir hâlleri vardı ve bu hiç katlanılabilir gibi değildi.

İstediğim tüm bilgileri aldıktan sonra, oturduğum yerden ayaklanarak kapıya doğru ilerledim ve onlar arkamdan sadece bakakaldılar. Bir şey diyeyim diye merakla bekliyorlardı ama geçen her saniye işkence gibiydi.

Ayakkabılarımı giymeden hemen önce arkamı dönüp onlardaki gibi sahte bir tebessümle "Sizi bir saat içinde almaları için araç göndereceğim," dedim. Yüzlerindeki gülümseme o kadar belirginleşti ki heyecanla birbirlerine bakıp zaferlerinin tadını çıkardılar. "Haklısınız," dedim, zafer gülüşlerinin arasına girerek. "Biz sizi burada kabullenemeyiz. Biz kabullenemeyiz, diyorum ama dikkatinizi çekerim. Siz yaşayamazsınız kısmını geçtim. Çünkü siz yaşarsınız. Sizde o yüzsüzlük var."

Laf sokuyordum ama onların o kadar umurunda değildi ki onlar sadece gidecekleri için mutluydular. Abim hızlıca bana doğru gelip sarılırken boşluğuma geldi, engel olamadım fakat karşılık vermedim. "Teşekkür ederim," dedi heyecanla. "Ne olursa olsun seni sevdiğimi bil. Ben de böyle olsun istemedim ama herkes için en iyisi böyle."

Başım seneler sonra omzundaydı, elleri sırtımdaydı ama bir abi, kardeşini teselli etmiyordu. Bizim aramızda hiçbir kan bağı kalmamıştı artık. Bu bana hâlâ dokunurken, onda hiç mi hatırı yoktu ki böyle duygusuzca yaklaşabiliyordu? "Öyle, evet," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Herkes için en iyisi böyle."

Sonra ondan ayrıldım ve evden çıktım. Merdivenlerin başında kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü. Orada sürdürdüğüm o tavrı çıkınca koruyamadım. Yıkılacak gibi oldum, destek alarak indim merdivenleri.

Sen benim küçük kardeşimsin, ben seni asla yalnız bırakmayacağım.

Canım kardeşim, seni çok seviyorum.

Korkuyorsan benimle birlikte uyuyabilirsin. Hem masal da anlatırım.

Saçmalama, Mahru, canavar diye bir şey yok. Olsa bile ben korurum kızım seni.

Annem bizi bırakıp gitmez. Hem o gitse de ben varım. Ben seni bırakıp gitmem.

Çocukken yalanlara mı çok çabuk kanıyorduk yoksa büyüdükçe verdiğimiz sözleri mi unutuyorduk? Öyle ya da böyle, artık ne ben, onun küçük kız kardeşi Mahru'ydum ne de o, benim kahramanım olarak gördüğüm abim. Biz savrulmuştuk ve o hatıralar geçmişte kalmıştı. Bazı anılar can yakan cinstendi ya, artık bunlar da öyleydi benim için ve ben onları zihnimdeki raflardan tek tek attım.

Dışarı çıktığımda kapıdakiler ayaklanmıştı ve ben, onlara özellikle tembihleme ihtiyacı hissetmiştim. "Çıkmalarına asla izin vermeyin, olur mu?" dedim soğuk kalmaya çalışarak. "Kaçmak isteyecekler ama izin vermeyin."

Onlar hiç ikiletmediler beni ve ben de tekrar arabaya bindim. Telefonumu alıp birkaç dakika içinde kaydı kapattıktan sonra arabayı çalıştırdım ve yola koyuldum. Yolda giderken terazinin kefeleri bir doldu, bir boşaldı ama sonuç benim açımdan hiç değişmedi. Gerçekten de en doğrusu buydu. Herkes hak ettiğini yaşayacaktı. Ölselerdi içim rahatlardı, demiştim ama rahatlamazmış, onu anladım. Ölüm onlar için çok kolay bir seçenek olurmuş.

Karakolun önüne geldiğimde, Çakır'ın aramasıyla inmedim, durdum. Telefonu aldım ama açmaya cesaret edemedim. Beni ikna etmesini istemedim, geri dönmek istemedim. Herkes cezasını çeksin istedim. Bir daha aradı, bir daha kapattım. Sonra mesajları düştü ekranıma tek tek.

Çakır: "Mahru, beni delirtmeden şu telefonu aç. Kasadan meyhanedeki görüntüleri almışsın."

Çakır: "Mahru, arabanın sinyalini alabiliyorum."

Çakır: "Sakın bir saçmalık yapma. Geliyorum."

Çakır: "Beni de yakarsın, Mahru."

Çakır: "Ben onlara yardım ettim."

Bu hikâyede yanan artık biz olmayacaktık. Beni Çakır'a karşı kullanamayacaklardı. Biz bir daha birbirimizle bir gün bile sınanmayacaktık.

Çakır'ın telefona gelen son aramasını da reddedip Eftelya'yı aradım ve telefona abimi istedim.

"Efendim, Mahru?" dedi heyecanla. "Geliyor mu? Biz hazırlandık."

"Evet," dedim düz bir sesle. "Birazdan polisler sizi alacak." Telefonun ucunda bir sessizlik oluştu. İdrak edememişti sanırım ya da anlamış fakat yaşadığı hayal kırıklığıyla çöküp kalmıştı. Ondan bir cevap beklemeden devam ettim. "İşlediğin cinayetin görüntüleri ve itiraf kayıtlarınızı polise teslim edeceğim şimdi."

Henüz yapmamış olmamdan sebep sanırım, "Mahru," dedi engel olmak ister gibi telaşlı bir sesle. "Ne olur yapma, Mahru. Ben yapamam orada. Gideceğim. Beni bir daha görmeyeceksin Mahru, söz veriyorum." Adım seslerini duydum; sanırım koşturuyordu.

"Kaçmaya çalışma," dedim onun aksine bir sakinlik ve soğuklukla. "Kimse çıkmana izin vermeyecek. Zaten çıksan bile beş kuruşun da yok, sığınacağın biri de. Birkaç güne yakalanırsın."

Adım sesleri duraksadı ve "Lütfen," diye yalvardı. Ağlıyordu. Ağlayarak yalvarıyordu. "Lütfen Mahru, lütfen. Ne istiyorsun?"

İçim bir gram bile sızlamadığı için o kadar mutluydum ki tebessüm ettim. Çakır'ın aramaları arka arkaya düşse de bakmadım. "Seninle pazarlık yapmak için aramadım. Böyle bir şansın yok. Çakır'ın adını geçirmeyeceksin," dediğimde, sanki bir açık

bulmuş gibi "Geçiririm," dedi inatlaşarak. "Yemin ederim geçiririm. O kurdu planı, derim."

"Sen bilirsin," dememi beklemiyor olsa gerek, dondu kaldı, soluğunu bile hissetmedim. "Çakır oradan çıkar, hep çıktı. Senin gibi ipsiz sapsız değil. Arkası sağlam, biliyorsun," dediğimde son kozu da kırılmış gibi ağlamaya devam etti. "Allah aşkına, ne olur, Mahru," dedi. "Ne istiyorsan yaparım, ne olur... Emre için..."

Yine ve yine çocuğunu kullanmaktan çekinmemişti ama sorun yoktu, ben de onun için aramıştım zaten. "Onu diyecektim..." dedim aynı sakinlikle. "Çocuğunu o kadar çok seviyorsan, bu sefer gerçekten onun için bir iyilik yaparsın. İkiniz de içeri girince, ben almazsam Emre çocuk esirgeme kurumuna gidecek. Ümran'ın ailesi zaten istemiyor. Tek şansın benim bu konuda." Kendi için bir şansı olmadığını bildiğinden, ağlayarak dinlemeye devam etti. "Benim Emre ile kurduğum bir bağım yok ve üzgünüm ama ben kocam kadar merhametli değilim. Senin yüzünden bir saat bile aramıza zaman girerse Emre'yi reddederim. Ya siz paşa paşa suçunuzu kabul edip kimseyi bulaştırmazsınız, Emre de gayet iyi şartlar altında bizimle büyür ya da siz yine o delikte çürürsünüz ve Emre'yi kimsesizliğe terk edersiniz."

Hıçkırıklarını duydum sadece. Verecek cevabı bile yoktu. "Ayrıca," dedim ve ekledim: "Sen benden daha iyi biliyorsun tabii ama içeride para olmadan da pek yaşayamıyormuşsun. Sanma ki sana içeride bakıp keyif çatmana izin vereceğim. Ama yine de Emre için çok cüzi bir miktarı birkaç ayda bir hesabına yatıracağım. Yapabileceğim her şey bunlardan ibaret ve dediğim gibi, bunlar sadece, kimseyi katmadığınız sürece geçerli. Başka bir seçenek yok. Ben şimdi içeri giriyorum," dedim, arabanın kapısını açıp ilerleyerek. "Siz kendiniz kararınızı verirsiniz. Biz zaten her türlü başımızın çaresine bakarız."

Tam kapatacakken "Bu arada," dedim, adımlarımı da durakatarak. "Ümran, 'Ben Semihsiz yaşayamam,' deyip duruyordu.

Söyle ona, yaşanılıyor ama yaşamak denilebilirse... Benim en azından Gece yanımdaydı da ona sığınabildim. Onun cezası benimkinden çok daha ağır oldu ama kader..." dedim. "Kimsenin yaptığı yanına kalmıyor, hayat misliyle geri alıyor. Aldığınız ahların cezasını çekiyorsunuz siz. Eğer bunlara bir suçlu arayacak olursanız kendinize bakın sadece. Ne Mihriban ne Turan ne Çakır ne de ben... Bu günah sadece sizin. Şimdi de vebalini ödüyorsunuz."

Telefonu kapatıp aynı kararlılıkla içeri girdiğimde, gördüğüm ilk memura görüntüleri ve kayıtları uzatarak "Bir ihbarda bulunacaktım," dedim. Ben o masaldaki çiçektim. Çiçekteki dikenler de onlardı. Herkese batan o dikenlerimi geç de olsa kendi ellerimle kopardım, attım. Onların sonunu kendi ellerimle yazdım.

@novaebook

@novaebook

4. BÖLÜM

Mutlak son er ya da geç bizi buluyordu. O gün yaptığım ihbar sonucunda abim ve Ümran birkaç saat içinde tutuklanmıştı. Kaçma girişiminde bile bulunmamışlar, telefonda konuşmalarımızın sonucunda da cinayeti kimsenin adını bulaştırmadan itiraf etmişlerdi. Çakır ve diğerleri bunu yapmamı beklemiyor olduklarından şaşkınlıkla karşılasalar da benim vicdanım fazlasıyla rahattı.

O kadar çok kişinin ahı üstlerindeydi ki onları affetmek demek ahlarını da üstüme yük etmek demekti. Bundan sonrasını böyle bir yükle geçiremezdim. O yüzden Çakır'ın dediğinin aksine vicdan terazimde bu sefer yargıladığım, abim ve Ümran oldu fakat yüreğimle değil aklımla karar verdim. Orada da aklayamadım.

Sonrasında görülen ilk nöbetçi mahkemede de cezaları kesildi.

Gereği düşünüldü...

Sanık Semih Saral'ın maktul Korhan Bozkurt'u kasten öldürdüğü bizzat kendisinin itirafıyla ve elde edilen delillerin ışığında suçu sabit olması yanında sanığın mahkemedeki beyanında belirttiği ve izlenen kamera görüntülerinde de görüldüğü üzere suçu haksız tahrik altında işlediği görülmüştür. Bu neticede 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 81. Maddesi gereğince sanığın mü-

ebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına fakat sanığın suçu haksız tahrik altında işlemesi nedeniyle yine 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 29. Maddesi gereğince müebbet cezasında cezanın dörtte biri kadar indirim yapılması neticesinde sanığın 18 yıl mahkûm edilmesine karar verilmiştir.

Gereği düşünüldü...

Sanık Ümran Yılmaz'ın maktul Osman Korkmaz'ı kasten öldürdüğü bizzat kendisinin itirafıyla ve elde edilen delillerin ışığında suçu sabit olup 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 81. Maddesi gereğince sanığın müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verilmiştir.

Şimdi onlarsız bir haftanın ardından bir hayli rahat olan vicdanımla, kızımla mutfakta kahvaltı için kek yapmıştım. Emre ile o günden sonra birkaç dakika görüşmüştük çünkü o, Eftelya'nın yanından bize gelmek istememişti. Yaşadığı ağır travma sebebiyle de ısrarcı olamamıştık. Çakır, annesi ve babasıyla özel bir görüşme ayarlamış, onları görüştürmüştü ama elbette bir çocuk olarak onları yanında arıyordu ve sanırım tüm bunların suçlusu olarak beni görüyordu.

Onların buraya gelmesini isteyen bendim ve gitmesine izin vermeyen. Bu kadarı bile beni suçlamak için yeterliydi ona.

Şimdi ise Eftelya'nın Emre'yi bize getireceği gündeydik. Onunla nasıl iletişim kuracaktım, bilmiyordum ama karşısına onun için bir şey yaparak çıkmak istedim. Biz de sabahın köründe Gece ile birlikte, Emre abisi için kek yapmaya karar verdik.

Sıcacık keki fırından çıkarıp ters çevirene kadar parmak uçlarımı yakmıştım bile. Elimi hızlı hızlı sallayarak üflerken, bir

de olduğum yerde zıplıyordum. Bunun ne etkisi olacaktı, hiçbir fikrim yoktu tabii ama istemsizceydi. Parmaklarımı dudaklarımın arasına alırken "Koş..." dedim Gece'ye. "Hadi, babayı kaldırmaya..."

Gece sandalyenin üstünden inmek için Pınar'ı tutarken yardımcı oldum ve bir ayağı yere değer değmez koşmaya başladı. Ben de peşinde gittim. Tabii onun koşmasına karşı benim birkaç büyük adım atmam yetmişti. Merdivenleri onun hemen arkasında çıkarken "Önce ben uyandıracağım," dedim ve Gece benimle heyecan dolu bir yarışın içine girdi. Minik minik adımlarını hızlıca atıyor ve heyecanlı olduğunu belirten sesler çıkarıyordu. Solukları adrenalinden hızlanmış ve gülmeleri belirginleşmişti. Önüne geçtiğimi ve kapının önünde durduğumu görünce "Annesi..." demişti yumuşacık, iç götüren bir tonda. "Beraber..."

İnsan nasıl hayır diyebilirdi ki? "Hadi," diyerek başımla işaret ettiğimde önüme geçti ve "Günaydın," dedim heceleyip, yüksek bir sesle kapıyı açarak. Gece de benim coşkulu sesime eşlik etmek istemiş, aynı ritmi yakalayamadığından sadece "-dın," kısmında uyum sağlayarak, ellerini birbirine çarpıp olduğu yerde zıplamıştı.

Öyle coşkulu ve yüksek bir giriş yaptık ki Çakır bir anda yerinden sıçrayarak kaşlarını çatmıştı. Ardından bizi görünce o iki kaşının arasında oluşan derince çukur kaybolmuş, tek gözünü kapatarak ayılma faslına geçmişti. Olduğu yerde yarı çıplak bedeni gerilince tüm kasları ortaya çıkmış, kolunu yatağa yasladığından kollarındaki kaslara uzanan damarlar belirginleşmişti. "Günaydın, günaydın da..." dedi esnerken. "Siz ne ara ayılıp bu kadar neşelendiniz ya?"

"Ohoo..." dedim elimi sallayıp kapıya doğru yaslanarak. "Biz uyandık da sana kek bile yaptık."

Sanki yapamazmışız gibi, bizi küçümsercesine ve hayret edercesine büktüğü o dudakları fikrimce çok kırıcıydı. Tamam,

mutfakla aram onun kadar iyi olmayabilirdi ama ben de biliyordum sonuçta bir şeyler. Üstelik anneydim de.

Gece'nin bana dönen sessiz ama uyarı dolu bakışlarıyla kaşları belirli bir ritimde yukarı kalktı, aşağı düştü ve "Yani Gece yaptı," dedim düzelterek. "Senin için yaptı."

Çakır yapmacık bir şaşırmayla "Ne diyorsun? Gece mi yaptı? Hem de benim için," diye bir tepki verince Gece olduğu yerde heyecanla kıpırdandı. Sadece ses tonundaki heyecan bile Gece'nin ayaklarını yerden kesip, içinin gitmesine sebep olurken kendimi gördüm. Ben de Çakır bana bir şeyler söyleyince aynı böyle oluyordum işte. Sanırım yaş fark etmeksizin iç götüren bir sese sahipti.

Gece, bende sabit kalan o bakışlarını istediğini almanın mutluluğuyla babasına çevirdi ve "Babası, babası..." dedi hızlıca yatağa doğru koşarak. Şimdi nasıl kek yaptığını falan anlatacaktı muhtemelen. Yatağa çıkmaya çalışınca Çakır tek koluyla bütün bedenini sararak yukarı doğru çekti. Gece dizleri üzerinde doğrulup eliyle önüne gelen saçlarını toparlarken sesindeki heyecanla "Gece kek yaptı," dedi.

Çakır, Gece'yi kolları arasına yatırırken "Hm..." dedi iştahlı bir sesle. "Çikolatalı mı?"

Soru soruyordu ama pek de oralı değildi. Gece'yi kolları arasına almış, sırasıyla boynunun her karışını öperken sohbeti bu öpüp koklama için bahane görmüş gibiydi. Gece ise onun uzattığı dizine başını koymuş, eli çıplak teninde dolaşıyor, sayısız öpücüğün arasında sorduğu soruları cevaplayıp heyecanla diğer aşamalarından bahsediyordu.

Bu yakınlıklarını, birbirlerine methiyeler düzmelerini imrenerek izlerken "Yani Gece sadece ununu koydu ve bir kere falan karıştırdı," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. Bir keke bu kadar ilgi ve övgü varsa benim payımı da versinlerdi.

Vermediler.

Gece'nin bozulan bakışları bana dönünce Çakır gönlünü almak ister gibi "Zaten önemli olan kıvamı için unu ayarlamak," dedi başarıyla. "Aferin benim kızıma." Sorun şu ki ununun ölçüsünü de ben ayarlamıştım. O sadece dökmüştü ama benim bahsim hiç geçmedi, hiç.

Babasının kucağında, babasının onun tarafında oluşuyla, ilgilenişiyle, sevişiyle mest olunca hiç yerinden kalkmadan elini göğsünde dolaştırarak yatmaya devam etti ve sonra bir anda "Babası," diyerek yattığı yerden doğruldu. Ani hareketi ve ses tonu kalbimi çarptırırken Çakır üstüne fazla yüklendiği ve acıttığı düşüncesiyle muhtemelen geri çekilmişti ama öyle bir şey değil gibiydi. Onun bakışlarını takip ederken Gece'nin parmakları Çakır'ın kollarına dokundu ve uzun kırmızı çiziklere "Uf olmuş," dedi içi gider gibi. Peşi sıra küçük dudaklarını oraya bastırdı. Çakır, meraklı düz ifadesi anında belirgin bir tebessüme dönerken bana baktı ve "Annen çok yaramaz, Gece," dedi her bir çizginin oluşumunu hatırlayan ve hatırlatan o ifadeyle. "Anne yapmış."

Utançtan kızarmakla sinirden kızarmak arasında yaşadığım gelgitlerin arasında elimle yüzümü yelledim. Başka türlü de bu durumdan kaçabilirdi ama benim üstüme atmaktan hiç çekinmemişti. Ben onun tüm suçlarını üstüme alırken üstelik...

Eş zamanlı olarak daha fazla sorgulamasına izin vermeden "Hadi koş, in bakalım aşağıya," dedi son kez öpüp yere bırakarak. "Geliyorum ben de. Bakalım şu kekin tadına."

Onunla birlikte ayaklandı ve Gece'nin koşa koşa odadan çıkmasıyla tişörtüne yöneldi. "Bir daha nah seni korurum," dedim odanın boşluğunu fırsat bilerek.

Elinde üzerine geçirmek için hazırda beklettiği tişörtle duraksayarak, ani çıkışıma tek kaşını kaldırarak "Yavaş!" diye bir tepki verdi ama hiç oralı olmadım.

"Hı, yavaş," dedim yüzümü buruşturarak. "Ben kendi aşk acımı bile, baban değil ben kendimi üzdüm diyerek üstüme alayım ama sen kızına karşı beni satmaktan hiç çekinme."

Arkamı dönüp çıkacakken hâlâ olayı anlamamış olacak ki "Lan, ne dedim ben şimdi?" diye sordu ama odadan çıktım ve merdivenleri inmeye başladım. "Alo..." diye seslendi peşimden. "Kime diyorum kızım ben?"

Merdivenlerin sonuna geldiğimde Gece ve Pınar kahvaltı masasını kuruyordu. Çakır, üç beş adımda peşimde indiği merdivenlerde tişörtünü bile giymeyi son basamakta tamamlamıştı. Peşimden geldi gelmesine ama Gece'nin sandalyeye çıkıp küçücük elleriyle "Ta ta ta tam..." demesiyle ilgi tekrar ona döndü. Hâl böyle olunca adımlarını direkt masaya çevirdi ve Gece'nin eliyle uzattığı kek diliminden kocaman bir ısırık aldı. Gözlerini kapatıp, ağzında lezzeti tamamen almak istercesine yavaş yavaş lokmasını çevirirken sanki dünyanın en lezzetli yemeğini yiyormuş gibi sesler çıkardı. O kadar iştahlı yedi ki canım çekti ve minik minik peşinden yürüyerek, diğer dilimi alıp tadına baktım. Abartılacak bir şey yoktu bence. Normal bir kekti. Acaba ben mi anlamıyorum, diye de geçirdim içimden sonra. Çünkü yüz ifadesi bir hayli zevk alır gibiydi.

"Kızım, sen ne hamaratsın ya," dedi tekrar övgülerini Gece'ye sıralarken. "Kuyumcu Gece, Ressam Gece, Aşçı Gece... On parmağında on marifet. Bizim seninle işimiz iş."

Çikolata bulaşmış parmaklarını yalarken bakışlarımız kesişti lakin "Bir tane daha..." dedi Gece, eksik bıraktığını belirtir gibi. "Prenses Gece."

Pınar, baba kızın bu hâlini izlemeye doyamıyormuş gibi gülerken "Kız, prensesler sadece prensestir," dedi çayları doldurarak. "Prenses dediğin başka bir iş mi yaparmış?"

Gece'nin kızmış gibi kaşları Pınar'a doğru çatıldı. Anladığım o ki ne prenseslikten ne de diğerlerinden geçmek istiyordu. Tam o noktada yine Çakır müdahil oldu ve "Yapar kızım, yapar," dedi. Üstelik bunu keki yediği sırada gönlünü almak için değil de sıradan bir gerçeği dillendirirmiş gibi söyledi. "Kızlar kafasına koydu mu hepsini yapar. Prenses de olur aşçı da ressam da kuyumcu da."

Sanki bir tek babası onay verince her şey olurmuş gibi gören Gece, babasından aldığı onay karşısında gururlu bir ifadeye büründü ve Pınar'a doğru baktı. Küçük elini de Çakır'ın omzuna doğru koyarken iyice sırnaştı babasına. Ben de çok küçük yaşlarımda babamı olağanüstü görürdüm. Her şeyi yenebilirmiş gibi, hiçbir şeyden korkmazmış gibi, kim ne derse desin babam son sözü söyleyince her şey bitermiş gibi... Sanki babam, dünyadaki her şeyden daha büyükmüş gibi. Şimdi sanırım Gece babasını öyle görüyor, öyle hissediyordu. Ne yalan söyleyeyim, bu yaşımda ben bile Çakır'ı öyle görüyordum ve bundan pek de hoşnuttum.

"Ol tabii, prensesim," dedi Pınar çayları doldurduktan sonra Gece'nin yanına geçerek. "Ol ama önce yemeğini ye, büyü, sonra ol."

Çakır ağzındaki lokmadan sebep konuşmadığından bakışlarıyla, haklı dercesine bir işaret yaptı ve masanın başına geçti. Pınar, Gece'nin yanına, ben de tam karşılarına oturduğumda kahvaltı faslı bizim için başlamış oldu.

"Emre gelecek birazdan," dedim önce, ekmeğime çikolatayı sürüp yerken. O kadar acıkmıştım ki midem kazınıyordu resmen.

"Yani?" dedi Çakır bana doğru bakıp elindeki lokmayı ağzına atarak. "Ne yapmamı istiyorsun bebeğim? Çıkayım mı evden?"

Kahvaltılık acı sosu ekmeğime sürüp hızlıca ağzıma atarken kaşlarını çattım ve "Ne alaka?" diye sordum. "Niye çıkacak-"

"Sözünü kesiyorum ama," diyerek yüzünü buruşturdu ve "Sen çikolata ve acı sosu birlikte mi yiyorsun?" diye sordu. Yüz ifadesi bu midesizliğim karşısında değişmişti sanırım.

Bozulduğumu belli eden bir tavırla "Birlikte yemiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Arka arkaya yiyorum."

Aynı şeyler değildi fakat yüz ifadesi hâlâ aynıydı, bu da hiç hoş değildi. "Ayrıca niye çıkacaksın?" dedim onun o iğrentiyle karşıladığı karışımı peş peşe yemeye devam ederken.

Pınar, Gece'ye yumurtasından yedirirken bir an görüntüsü midemi bulandırdı ve yüzümü ekşiterek bakışlarımı kaçırdım. Neyse ki odağımı verebileceğim çok daha güzel bir manzaram vardı. Sevgili kocam "Bebeğim, Emre ile konuşsam azarlanıyorum, kaçsam azarlanıyorum. Bilemedim yani ne yapacağımı," dedi sahici bir kararsızlıkla yüzüme bakarken.

Evet, onları ilk yakın görüşümde tepki vermiş olabilirdim lakin o durum çok başkaydı, şimdi çok başkaydı. İki saattir yediğim hiçbir şey beni doyurmazken midem hâlâ aynı açlıkla kazınıyormuşçasına kıvrandırıyordu beni ve ben lokmalarımı olabildiğince hızlı yemeye çalışıyordum. "Yok, kal," dedim ağzımdaki lokmayı yerken zar zor konuşarak. Aldığım kek dilimiinden bir parça kopardım ve üstüne çikolata süreceğim derken masaya düşürdüm. "Yavaş," dedi düşürdüğüm lokmayı alıp bana doğru uzatarak. "Kaçmıyor, hepsi masada. İstiyorsan akşama kadar yersin, midene oturacak."

Otursundu bir zahmet. Oturamadığı ve aç hissettirdiği için böylesi çok yiyordum zaten. Cevap vermeden elindekini direkt olarak ağzıma alırken kapı çaldı ve Pınar'ın kalkmasıyla Tilki içeri girdi. Sanki masada eksik varmışçasına elindeki simit poşetini bırakırken "Günaydın abi," dedi ve Çakır da başıyla karşılık verip masayı işaret etti.

Simit poşetini aldım ve içinden bir tane çıkarırken bıçağıma acı sosu da hazırladım. Pınar, Tilki'nin çayını doldururken Çakır'ın bakışları bana doğru döndü ve bir süre üstümde oyalanınca kaşlarımı çatarak "Ne!" dedim. "Sen bu sabah lokmalarımı mı sayıyorsun?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Az mı yiyorsun diye kontrol ediyorum her sabah ama bu sabah maşallahın var."

Yüzümde sevimli bir tebessümle kirpiklerimi kırpıştırırken "İyi o zaman," dedim imalı bir tonlamayla. "Kontrol etmene gerek yokmuş. Rica ediyorum, o bakışlarını üzerimden çek de keyifle yiyeyim."

Çekti. Sonra ikimizin de dikkatini çeken Tilki ve Pınar atışmasına "Hayırdır?" diyerek dâhil oldu Çakır, tabağına dönerek. "Neyi paylaşamıyorsunuz?" O dönünce ben de dönmüştüm ama gözüm de kulağım da karşımdakindeydi.

Birbirlerine gizli saklı bir şeyler söylüyor, huzursuzca kıpırdanıyor, birbirlerini dürtüyorlardı. Çakır'ın sesiyle Tilki öksürerek doğruldu ve "Olmaz," dedi Pınar'a uyarır gibi. "Şimdi sırası değil."

Ona doğru sessizce söylemişti lakin ben duymuştum ve hiç de duymazlıktan gelmeye çalışmadım. "Neyin sırası değil?" dedim açık açık, duyduğumu belirterek.

E, onlar da yakalanınca inkârı bıraktı, daha doğrusu bırakmak zorunda kaldı ve Pınar olduğu yerde doğrulurken Çakır ballı ekmeği Gece'ye uzattı.

"Ya şimdi bizim bir isteme işi vardı ya," deyince, heyecanla gözlerim parıldadı ve tüm dikkatimle Pınar'a odaklandım. Bir yandan hâlâ yemeye devam ederken "Babamlara söyledim ben onu," dedi Pınar, Çakır'a bakarak. "O bilmezken sorun yoktu ama şimdi biri var, görüşüyorum, biliyor... Ne zaman, deyip duruyor."

Tilki atıldı söze. "Ya abi, şimdi her şey çok yeni daha. Gece kaçırıldı, bulundu. Semihlerin mesele desen bir haftalık mevzu... Olmaz yani, bunca karışıklığın peşine doğru olmaz. Ortalık biraz daha sakinleşsin, ondan sonra hallederiz. Bir şekilde babası da-"

Tilki'nin sözünü Çakır kesti ve "Haklı adam," dedi, eline çayını alıp arkasına yaslanırken. Bu, kahvaltısının bittiği anlamına geliyordu sanırım. "Boşuna beklemeye lüzum yok. Olan oldu, biten bitti sonuçta."

Pınar'ın gözleri o an öyle heyecanla parıldadı ki tebessüm ettim. Bir de bana bakıp onayımı almak ister gibi durunca "Katılıyorum," diyerek hak verdim ve sevgili kocamın benden ayrılmak istemeyen bakışları bir kez daha üstümde durdu.

"Hafta sonu gidelim, isteyelim babasından," deyince, Pınar'ın heyecanı hareketlerine yansıdı.

"Ayyy..." derken sanki oturduğu yerden kalktı ve tekrar oturdu. Elini kolunu nereye koyacağını bilmezken el çırptım ve sevincine ortak oldum.

Yeni bir düğün, yeni bir bebek ya da yeni çiftler kadar heyecan veren bir şey yoktu sanırım. Ne kadar olumsuzluk yaşanırsa yaşansın, geleceğe dair umut veren her şey içimde büyük bir coşkuya sebep oluyordu. Bunun sadece ben kısmı değil, sevdiklerim kısmı da öyleydi benim için.

Gece anlamamış gibi bakışlarını üstümüzde gezdirirken "Pınar gelin oluyor," dedim heyecanla ve Gece için konu, oldukça ilgi çekici boyuta geldi.

"Pınar," dedi irileşmiş, heyecanlı gözlerini ona çevirirken.

"Sen de küçük gelin ol," deyince, Gece'nin aklında olmayan bir şeyi aklına sokmuştu ve Gece daha da heyecanlanmıştı. Oturduğu sandalyede ayağa kalktı ve "Annesi," dedi heyecanla. "Gece gelin olsun, ojesi olsun, dudaklarına da sürsün." Küçük parmağını gözüne sokacak gibi göz kapağına bastırdı ve "Pembe olsun gözü," dedi. Heyecanla tek tek sıralıyordu lakin Çakır kendini belli etmek ister gibi öksürünce ben de bakışlarımı babasına doğrulttum.

"Bilmem ki," dedim topu direkt üstümden atarak. "Babana soralım bir de. Çünkü sen makyaj için biraz küçüksün, ben buna tek başıma karar verememe."

Gece ayakta dikildiği sandalyeden inmek için Tilki'den yardım aldı ve küçük adımları hemen kenarından dolanıp babasına doğru gitti. Ellerini uzattı kucağına alması için ve Çakır ona yardımcı oldu. Babasının kucağına basıp ayakta dikilirken ancak yüzüne erişebilecek boyutlara geliyordu. Küçük ellerini babasının yüzüne koyarak "Babası, bak..." dedi ve yutkundu. O kadar heyecanlıydı ki kelimeleri nasıl toparlayacağını bilemedi. "Bak babası, bak..." deyip yüzünü severken Çakır gülümseyerek "Baktım kızım," dedi ve kendi dudaklarını keyifle yaladı. "Söyle, baktım."

"Bak..." dedi tekrar, cümleye başlamadan önce. "Pınar ve Gece gelin oluyor."

"Evet," dedi Çakır büyük bir ciddiyetle. Gece, yüzünü sevmeyi bırakmış, sakallarıyla oynamaya başlamıştı. "Gece oje sürsün, dudaklarını pembe yapsın, sonra, babası... Sonra..." her kelimesinde yutkunup cümlesini toparlamaya çalışırken Çakır direkt "Olmaz," dedi ve tatlı tatlı anlatan o kız çocuğu anında suratsız bir hâl aldı. "Sen çok küçüksün. Makyaj sağlıklı değil. Üstelik senin cildin çok güzel, böyle bir şeye ihtiyacın yok."

"Anne yapıyor," dedi hesap sormakla kızmak arasında bir noktada.

Dirseğimi masaya dayadım, elimi çenemin altına koydum ve onları izlemeye başladım. "Annen de çok güzel," dedi Çakır ciddiyetle. "Bence o da yapmasın ama yapıyor. Bir de annen büyük. sen küçüksün."

Birkaç seferdir bu küçüksün muhabbeti dönüyordu ve sanırım Gece artık küçük olmaktan pek hoşlanmıyordu. "Babası," dedi derin bir soluğu aralarına bırakarak. "Büyünce..."

Çakır dudaklarını büktü ve başını iki yana sallayarak "Olabilir," dedi. "Büyüyünce tekrar konuşuruz ama bence büyüyünce de ihtiyacın olmayacak."

Gece mutsuzlukla Pınar'a dönerken "Gece gelin olmuyor," dedi başını iki yana sallayarak. "Babası izin vermedi maalesef. Çok maalesef..."

Çakır, elinin altındaki kızını hafifçe sarsarak dişlerini sıktı ve "Lan, maalesef ne?" dedi şaşkın bir gülümsemeyle. "Konuşma şöyle, konuşma," dedi dayanamıyormuş gibi. "Dişlerim kamaşıyor, bir şey olacak diye dokunamıyorum."

Bu keyifli sohbetlerinde araya girme ihtiyacı hissettim. "İstersen gelinlik giyebilirsin, saçlarını da yaparız süslü süslü tokalarla. Sadece makyaj yapmayız. Yani gelin olabilirsin."

Gece babasına doğru dönüp onay bekleyince "Bence makul bir anlaşma," dedi elini uzatarak. "Gelin olabilirsin ama makyaj yok."

Gece en azından birini kurtarmanın sevinciyle babasının elini tuttu ve heyecanla "Gece gelin oluyor," dedi. Ardından tekrar babasının omuzlarından tutunup yere inerken "Gece yesin de büyüsün," dedi hâlâ aklı makyajda kalmış olacak ki. Küçük dizini sandalyeye atarak çıkmaya çalıştı ve kahvaltısına kaldığı yerden devam etti.

"O zaman hafta sonu istememiz var," dedim tekrar heyecanla konuya dönerek. Elimi Pınar'a doğru uzattım ve "Bak..." dedim heyecanla. "Elbiseni birlikte gidip seçiyoruz, alıyoruz. Bu konuda profesyonel ellerdesin. Üstelik saçın ve makyajın da bende."

Pınar heyecandan âdeta ışık saçarken "Ay, essahtan mı abla?" dedi heyecanla. "Ne mutlu olurum ben... O zaman hemen Adana'ya gitmek gerek." Bakışları üçümüzün arasında mekik dokudu. "2 gün var. Anca hazırlıkları yapar, alışverişe çıkıp elbise alırız."

Biri hadi dese şimdi çıkıp gidecek gibiydi ve ben de ona bu izni verdim. "Olur, gidelim," dedim.

Ben dedim demesine ama Çakır, Pınar'ın aksine hiç de gidecek gibi durmuyordu. "Olmaz," dedi beklemediğim bir tavırla. "Ben anca isteme günü gelebilirim. Toplantım var benim."

Yüzüm düşerken "Erteleyemez misin?" diye sordum ama kati surette olmaz, dercesine kaşlarını kaldırdı. "Yakıt alımı için toplu anlaşma yapacağız."

Bir umut tekrar "Oradan halledemez misin?" diye sordum fakat aldığım karşılık farklı olmamıştı. "Olmaz, bebeğim," dedi, zorlama der gibi. "Genel merkezleri İstanbul'da. Benim gelmem imkânsız."

Pınar'ın yüzü düşer gibi oldu ve hâliyle benim de. Söz verdiğim ve onu bu heyecana ortak ettiğim için de vicdan azabı cabasıydı. Pınar'ın hevesinin sönmemesi için "Biz gitsek peki?" dedim Çakır'a dönerek. "Sen o gün gelsen olmaz mı?"

Çakır'ın bir oda öte uzağa gitmemem kuralını hiçe saydığım o dakikalarda tedirginlikle baktım yüzüne. Çünkü teklifimle odalarımızı, evimizi hatta şehirlerimizi bile ayırmış bulunmaktaydım.

Bu başka bir durumdu ama. Konu bizim sorunlarımız değildi ve birbirimizden ayrı kalmamız gereken durumlar da olabilirdi. Pek hoşlanmadığını okudum yüzünden lakin henüz konuşmasına izin vermeden "Heves etti herkes sonuçta," dedim. "Üstelik biz öncülük ettik. Pınar kardeşimiz gibi oldu. Ben onu yalnız göndermek istemiyorum."

Çakır hoşnutsuzca kaçırdığı bakışlarıyla birkaç saniye duraksayınca başımı onun görüş alanına sokarak tebessüm ettim ve zar zor da olsa "Tamam," dedi. "Gidersiniz siz. Ben de işim bitince gelirim."

Her şeyi yoluna koymanın sevinciyle tekrar kahvaltıma dönmüştüm ki yine kapı çaldı. Ben alışkındım. Eskiden de sıklıkla evimin kapısı çalınırdı, mutlulukta da kavgada da son durak hep benim evim olurdu. Fransa'da olduğum dönemde çektiğim yalnızlık şimdi son bulmuş gibi hissediyordum. Eski düzenime dönmüş olmanın hissi muazzamdı.

Pınar olduğu yerden kalkıp kapıyı açtığında beklediğim misafirler gelmişti: Eftelya ve Emre. Hemen ağzımdaki lokmayı yutup birkaç yudum çay içerek ayaklandım ve kapıya doğru ilerledim.

Emre, Eftelya'nın önünde, ona yapışık bir şekilde duruyordu. Gözleri benim yüzüme hiç bakmazken Eftelya onun küçük omuzlarına elini koydu ve yanında olduğunu belirtmek istedi. Emre buraya geldiğinden beri en çok Eftelya ile vakit geçirmişti ve sanırım en çok onu benimsemişti.

Çakır'ın adım seslerini işittiğimde Gece ondan önce koştu ve Emre'nin elini tutarak "Emre," dedi sıcacık bir tebessümle. "Oyuncaklarımı göstereyim."

Emre, Gece'nin uzattığı o eli sıkıca kavramıştı ve Gece'ye bakarak kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırmıştı. Gitmek istiyor da gidemiyor gibiydi. Onu burada tutan sanki başka bir şeydi. Çakır hemen önünde diz çökünce, dizinde açılan o boşluğa hemen Gece yerleşti, oturdu ve Emre'nin elini hiç bırakmadı.

Ben arkada kalmış, onlara bakarken Çakır, Emre'nin kollarını iki yandan sıvazladıktan sonra saçlarını karıştırdı ve "Hoş geldin aslan parçası," dedi. Emre bu hareket karşısında gülerken Çakır'ın adım atmak için iyi bir yol olduğunun bilinciyle tebessüm ettim. En azından Emre gülmüştü ve bu benim için büyük bir adımdı.

Gece'nin Emre'yi çekiştirmelerini görünce "Anneciğim, oynarsınız ama önce Emre abin yaptığımız kekten yesin mi?" diye sordum. Emre, gülen yüzü anında düşerek, başını kaldırıp bana baktı. "Ben burada kalacakmışım," dediğinde, tebessüm edip "Evet," dedim. "İstemez misin?"

Ben nasıl konuşmaya başlayacağımı günlerdir dert ederken onun birden, pat diye dalması beklediğim bir şey değildi ama çok iyi olmuştu.

Başını iki yana salladı ve "İstemem," dedi. "Seni tanımıyorum ve sevmiyorum. Sen de beni sevmiyorsun zaten. Ben burada kalmak istemem."

Sözleri yüreğime oturdu kaldı sanki ve bir an toparlanamadım. Çakır müdahale etmek isteyince de engel olarak araya girdim. Duvar ördüğü kişi bendim ve bunu benim halletmem gerekiyordu. Yanına doğru ilerleyip diz çökerek "Yanılıyorsun," dedim. "Ben seni seviyorum, neden sevmeyeyim? Sen beni sevmiyor olabilirsin ama söylediğin gibi tanımadığın için. Belki tanısan seversin. Tanışsak önce..."

Emre gözlerimin içine bakıp ardından gözlerini kaçırdı ve başını iki yana salladı. "Beni sevseydin, annemle ve babamla birlikte gitmeme izin verirdin. Sen bizim gitmemize izin vermediğin için annemle babam ceza aldı. Hem neden aldı?"

Son sorusunu büyük bir kızgınlıkla yüzüme çarpınca tokat yemişim gibi acıttı. Hazırlıklıyım sanıyordum, değilmişim.

Derin bir nefes alıp "Emre," dedim. Küçücük bir çocuğun sözlerinin beni bu denli sarsacağını bilemedim. Vicdanen rahat olduğumu düşündüğüm zamanlarda Emre aksini yaşatmak ister

gibi karşıma dikilmişti. Tüm gerçekleri anlatamayacağım kadar küçük olduğundan, ne diyeceğimi bilemedim başta. "Sen yaramazlık yaptığında ceza almıyor muydun?" diye sordum ve birkaç saniye duraksadı, düşündü. Ardından "Oturma cezası," dedi.

"İşte annen ve baban da bir yaramazlık yaptılar ve ceza aldılar. Ama cezaları bitince senin yanına gelecekler. Hem Çakır senin için özel görüşmeler de ayarlayacak. Annenle babanı sık sık ziyarete gideceksin."

Benim yumuşak tavrıma karşılık o oldukça sert ve netti. "Ben ziyarete gitmek istemiyorum," dedi inatla. "Hem bazen özür dileyince ceza vermiyorlardı bana. Annemle babam da özür dilesin, bitsin cezaları."

Keşke bazı şeylerin telafisi bu kadar kolay olabilseydi ama mümkün değildi. "Duyduğuma göre sen okulda kavga etmişsin, değil mi?" dedim ve yine yaramazlık ithamıyla karşı karşıya kaldığını düşünüp "Ben etmedim," diye yükseldi. "O bana vurdu."

"Evet," diye onayladım aynı yumuşaklıkla. "O sana saldırmış. Hatta yara almışsın. Peki, ceza aldı mı?"

O da başını salladı. "Öğretmenim ceza verdi."

"Öğretmenin sen yara almışken onu hemen affetseydi sana haksızlık olmayacak mıydı? Üzülmeyecek miydin?"

Emre bir an düşünüp gözlerini kaçırarak, emin olsa da pek söylemek istemez gibi, yarım ağız "Üzülürdüm," diye geçiştirdi.

"Heh işte," dedim o noktada yükselerek. "Bazen bazı şeyler sadece özürle kapanmıyor. Annen ve baban biraz büyük yaramazlıklar yaptılar. Sen büyüdüğünde bunları seninle daha detaylı konuşuruz, hatta annen ve baban kendileri anlatır belki ama şimdi birlikteyiz," dedim bana bakmadığı noktada onun baktığı yönde olmaya çalışarak. "Belki birbirimizi tanımakla başlayabiliriz."

Yine aramıza birkaç dakikalık sessizlik girdi ve Emre başını bana doğru kaldırdığında "Mahru," dedi. Ben dert etmedim ama o kendine dert etmişti sanırım. "Sana hala demek istemiyorum," dediğinde bunu tebessümle karşıladım.

"Sorun yok, nasıl seslenmek istersen..."

En azından birbirimizle iletişim kurmaya başlamıştık. Benim Emre ile alıp veremediğim yoktu esasında. Ben sadece onunla ilk tanıştığım anda arama mesafe koydum çünkü benim kararlarımı, kurduğum bağ hiçbir şekilde etkilemesin istedim.

"Ben Eftelya ile kalabilir miyim?" dedi aniden ve ben bunu hiç beklemiyordum. Başını Eftelya'ya doğru kaldırınca ben de ona doğru baktım.

"Ben konuştum, Mahru, istediğin zaman gelirsin dedim ama tutturdu gitmeyeceğim diye," dedi Eftelya abla, ne yapacağını bilmez gibi. "Tabii kalmak istiyorsa kalsın, kapım hep açık. Ben Emre'yi çok sevdim, bana da arkadaş oluyor ama siz-"

"Kalayım, Mahru," dedi bana bakıp onun sözünü keserek. "Hem Eftelya da yalnız. Biz onunla arkadaş olduk. Ben orayı seviyorum." Çakır'a bakıp onu da ikna etmek istedi. "Ben Eftelya ile kalsam olmaz mı?"

Gece, buna biraz bozulmuş gibi suratını düşürürken "Gece'nin yatağı da var," dedi, "Seninle paylaşırım," dercesine.

Emre, Gece'nin teklifini reddederek başını iki yana salladı ve "Eftelya ablanın yatağı kocaman," dedi. Gece de onu ikna etmek için "Gece'ninki de kocaman," diyerek ellerini iki yana açtı. Açtığı o elleri de babası kavrayıp dudakları arasına hapsetti.

Sonra Emre'nin bakışları yine bana döndü ve "Lütfen Mahru," dedi. "Ben Eftelya ile kalmak istiyorum."

Önce Çakır'a baktım, ardından Eftelya ablaya. İkisi de kararı bana bırakmış gibi yüzüme bakarlarken, direkt hayır deyip onunla zıtlaşmak istemiyordum. Onunla zıtlaşmak, benden uzaklaşması bize yarar sağlamazdı. Üstelik öyle içten istiyordu ki bunu, reddedemedim.

"O zaman şöyle yapalım," dedim bir orta yol bulmaya çalışarak. "Biraz Eftelya'da kal, biraz burada bizimle kal, olur mu?"

Birkaç saniye düşündü, Eftelya'ya baktı ve sonra, sanırım o da benim gibi orta yolu bulmak istemiş olacak ki "Tamam," dedi gülerek. "Ama en çok Eftelya'da..."

Başlangıcı böyle yapabilirdik sanırım. "Kabul," diyerek elimi uzattım ve uzattığım elime onun tarafından karşılık aldım. Böylelikle gözümde büyüyen, beni uykularımdan eden bu sorunu da çözmüş oldum. Gerçi bu kadarla bitmemişti. Emre için bir psikologdan yardım alacaktık ve ben bu hafta bunu da halledecektim.

"O hâlde..." dedim yeni bir adım atarak. Gözlerim kısıldı ve teklifimi oldukça cazip hâle getirmeye çalıştım. "Biz Adana'ya gideceğiz, bizimle gelir misiniz? Eftelya abla da gelir. Pınar'ı babasından istemeye gideceğiz. Gece de geliyor. Hem orada bir sürü at var, biliyor musun?"

Emre, teklifim karşısında oldukça heyecanlanmış olacak ki gözleri parıldadı ve hızla kafasını Eftelya'ya doğru kaldırdı. Sanırım o gelmese gelmeyecekti ve Eftelya abla hiçbir engeli bulunmadığından gözleriyle olur işareti yaptı. Ondan aldığı onaydan sonra da "Tamam," diyerek heyecanla olduğu yerde zıpladı.

Emre'de açılan anne baba boşluğunu dolduramayacaktık, biliyorum ama ben, onların eksikliğini en az düzeyde hissetmesi için elimden geleni yapacaktım. "Tamam o zaman, koşun siz Gece'nin odasında biraz oynayın. Ben de hazırlanıp bavulumuzu yapayım. Sonra da yola çıkarız."

"E ben hazırlıksız çıktım," dedi Eftelya abla telaşla. "Buradan nasıl gideyim böyle?"

Gece ve Emre hızlıca merdivenleri çıkarken Çakır'ın elini tutarak ayaklandım ve beni hemen sinesine çekti. "Giderken uğrarız," dedim heyecanla.

Ben heyecanlıydım heyecanlı olmasına fakat Çakır bundan pek de hoşnut değildi, hoşnutsuzluğunu içine içine atıp sessiz kalıyordu. Eli belli belirsiz omzumu okşuyor, beni dibinden ayırmıyordu.

"Eftelya abla," dedi Çakır. "Ben bir mimar yollatırım, senin evi Emre'ye uygun hâle getiririz. Sen de istediğin değişiklikleri yaparsın."

Bu teklifini hiç beklemiyordum ama hoşuma gitmişti. Yüzünden gözlerimi çekebilseydim eğer, bir tepki verecektim fakat hiç çekesim gelmedi. Birazdan gideceğimizi bildiğimden, daha gitmeden içime dolan hasret sızısındandı bu, biraz daha yüzüne bakışım, geçen her bir saniyede tüm hatlarını aklıma kazımak isteyişim.

"Gerek yok," dedi Eftelya abla direkt olarak ve benim bakışlarım Eftelya ablaya kaydı. "Emre'ye bir şey lazım olursa ben alırım, benim de bir şeye ihtiyacım yok."

Eftelya abla bunu kesin ve net bir tavırla söylese de, Çakır da en az onun kadar kararlıydı. Konuşma sırasında onu dinlerken elini cebine sokup, beni biraz daha kendine çekerek dudaklarını beli belirsiz saç diplerime bastırıp çekti ve konuşmanın bitimiyle "Olur mu öyle şey?" dedi. "Emre bizim sorumluluğumuzda artık. Masrafları da bize ait. Senin evini eksik bulduğumdan değil abla, yanlış anlama sakın," diye yumuşak bir ara verdi, cebinden çıkardığı elini ona doğru uzatarak. "Ama Emre'nin kaldığı evlerde her şeyi vardı. Burada kurduğu düzenin oranın altında kalmasını istemiyorum. Özellikle anne ve babası yanında yokken... Sadece orası için söylemiyorum, burası için de, bizim evde de Emre'ye bir düzen kuracağız biz. Madem senin yanında uzunca kalmak istiyor, bırak da ben üstüme düşeni yapayım."

Biliyordum ki bunu, Emre haricinde Eftelya ablaya da el uzatmak için yapıyordu. Bunu da bence en doğru yoldan, göze sokmadan hallediyordu.

Eftelya abla biraz duraksadı, düşündü taşındı ve Çakır'ın söyledikleri daha ağır basmış olacak ki "Tamam o zaman," dedi. "Sen nasıl dersen öyle olsun."

"Tamamdır abla," dedi Çakır, ikna etmenin keyfiyle. "O zaman ben sana birini yönlendireceğim, beraber konuşup karar verirsiniz her şeye."

Eftelya abla tebessümle başını sallayınca bir konuyu daha böylelikle kapatmış olduk. Emre tamamen bize alışıncaya kadar yarı zamanlı Eftelya ile kalacaktı. Her şeyin bir bir yoluna koyulduğu, sorunların çözüme kavuştuğu ve sorunsuz geçen şu zamanların bana hissettirdiği, bir final kitabının son sahneleri gibiydi. Buruk ama huzurlu bir mutluluk...

"Tilki, siz hazırlanın madem çıkacaksanız." Tilki ve Pınar anında hızlıca hareketlendiler. "Siz de geçiniz, küçük hanım," dedi bana merdivenleri işaret ederek. Önünden yürümeye başladım. "Madem bırakıp gidiyorsunuz, bari giyinirken gözümün önünde durun da size birazcık doyayım."

Tam arkamda, eli boynumdan sarkarken parmak uçları tam kalbimin üstündeydi. Başımı geri doğru kaldırıp yüzüne bakarken saçlarım göğsüne düştü ve "Doyamazsınız ki Çakır Beyciğim," dedim merdivenleri de bir yandan çıkmaya çalışırken. Dişlerimi bile gösterecek kadar keyifli bir tebessüm vardı yüzümde.

Bana doğru yaklaştı ve burnuma bir öpücük bırakırken yüzüme değen sakallarıyla istemsizce gözlerimi kapadım ama gülümsemem hiç solmadı. "Yok," dedi aynı iç götüren tonlamayla. "Vallahi doymam."

Burnunu burnuma sürterek, sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiğim bir gülümseme ve keyifle merdivenlerin sonuna vardığımızda kolunun altından sıyrıldım ve hızlıca dolabın karşısına geçtim. Ardına kadar açıp içinden türlü türlü, giymediğim, etiketli elbiselere baktım ve mavi, boğazlı, triko, dar bir elbiseyi seçtim. Üzerimdekileri çıkarırken heyecanla "Resmen kız istemeye gidiyoruz," dedim. Pijamamı da çıkardım ve sadece iç çamaşırlarımla kaldım. Elbiseyi üstüme geçirirken konuşmaya devam ettim. "Şura ve Mihriban'ı da arayacağım, onlar da gelsin."

Çakır kendini yatağa sırtüstü atmış, önünde giyinişimi izliyor, hiç sesini çıkarmıyordu. "Keşke sen de gelebilseydin," dedim takılara yönelerek. Bir halka küpe seçerek ayna karşısında takarken hâlâ tek konuşan bendim. "Olsun ama, bu da bizim için bir değişiklik olacak. Sonuçta ömrümüzün sonuna kadar yan yana duramazdık. İlla ayrı kalmamız gereken zamanlar olacak. Biraz özleyelim birbirimizi."

Küpelerden sonra bir toka alarak saçımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve yine konuşmaya devam ettim. Bakışları sadece üzerimdeydi. Dirseğini yatağa yaslamış, eli başının altında, bana bakıp duruyordu. "İşin biter bitmez hemen gel ama, olur mu? Öyle özleyelim dediysek de abartmayalım."

Saçımı da toplayıp arkamı döndüğümde Çakır'ı hayran hayran bana bakarken bulmuştum. Dünyayı gezsem, arasam taransam ömrübillah bana böyle bakacak bir adam bulamazdım sanırım. Sanki her bakışı ilkmiş, sonmuş, sonsuzmuş gibiydi.

"Ya çakır gözlüm..." dedim ona doğru ilerleyerek. "Hadi kalksana. Ben hemen toplantını bitirip gel diyorum, sen yataktan bile kalkmıyorsun daha." Dizimin birini yatağa doğru koydum, iki elimle yataktan destek aldım ve yüzümü yüzüne yanaştırarak, önce bir yanağından öpüp "Hadi..."; sonra diğer yanağından öpüp "Kalk," dedim; sonra burnunun ucundan öpüp "Üzerini değiştir," dedim ve dudağından ufacık öptüm.

Minik minik buselerimi gözlerini bile kapatmadan keyifle izledi. Parmaklarının kemikli kısmı yüzüme doğru çıktı ve yanağımı usulca severken "Ceza mı şimdi bu bana?" diye sordu.

Anlamayarak kaşlarımı çattım. Bir eliyle belimden tutup beni üstüne doğru çektiğinde ellerim göğsünde yer buldu ve o yine aynı sevme işlemine devam etti. "Sabah Gece ile ilgilenirken sana yeterince ilgi göstermedim diye mi gidelim dedin?"

Bunu oraya nasıl bağlamıştı, neden bağlamıştı?

"Hayır tabii ki," diyerek biraz doğruldum ama belimdeki eli sırtıma doğru çıkarak beni yine kendine yanaştırdı. "Ben hep bir-

likte gideriz diye teklif ettim ama senin işin varmış. E Pınar'ı da elbise falan diye heyecanlandırınca geri adım atmak içime sinmedi ama istemiyorsan eğer," dedim hemen vazgeçebilecek gibi. Geçerdim de... Gitme derse gitmezdim. "Kalırız biz, sonra gideriz seninle."

"Yok, haklısın," dedi ciddiyetle. "Gidin tabii, ayıp olmasın şimdi." Duraksadı birkaç saniye ve "Ama..." diye konuya girdiğinde, devamında bir şey isteyecek gibi duruyordu. "2 gün çok uzun bir süre. Benim bağımlılıklarım var ve benim bu krizi 2 gün idare edebilmem için sana ihtiyacım var."

Eli boynuma indi, elbisenin yakasıyla oyalanırken bakışları belime doğru kaydı. "Mesela..." dedim yüzümde bir gülümsemeyle. "Nasıl bir yardım?"

Belimi kavrayan eli pozisyonumuzu hızlıca değiştirmek için fazlaca yardımcı olmuştu ve ben kendimi bir anda Çakır'ın altında bulmuştum. Az önceki şeklimiz hızlıca değişmiş, tam tersi bir hâl almıştı. "Şimdi şöyle ki..." derken bana doğru yanaşınca, özellikle yönü boynuma doğru olunca istemsizce ona yer açmıştım ve elim omuzlarını bulmuştu. "Bunu uygulamalı olarak göstermek isterim."

Burnunu tenime sürttü ve bıraktığı nefeslerle huylanırken kıkırdadım. "Çakır..." dedim elimin biri omzundan sırtına doğru kayarken. "Aşağıda insanlar bekliyor."

Diğer elim ensesindeki saçları okşarken "Sen olayın ciddiyetinde değilsin," dedi azarlar gibi. "Bağımlılık diyorum, kızım..." Eli belimi sıktı. "İhtiyaç, diyorum..." Bacaklarıma doğru kaydı. "2 gün, diyorum." Kulak mememi dişleri arasına aldı. "Beklesinler biraz anasını satayım."

Konuştukça boynuma vuran nefesi içimi huylandırıyor, gıdıklanmama sebep oluyordu ve gülmeden edemiyordum. Bu istediği şu an için kesinlikle mümkün değildi ve o yüzden, istemeden de olsa reddederken "Çakır, lütfen," dedim yumuşak bir dille.

O da aynı yakarışla "Lütfen," dedi. "Sana lütfen asıl. Hem daha vakit var." Başını biraz daha kaldırdı ve iki eli yüzümü kavradığında "Bak, ben seni birazcık daha seveyim," dedi, kendine oldukça yabancı, yumuşacık bir dille, bebek sever gibi. "Öpeyim, koklayayım." Burnunu burnuma sürtüp sahiden de derince bir nefes alırken, açılan tişörtünün yakasına elimi sokma isteğiyle doldum taştım. Sonra da o isteğe engel olmadım ve elim çıplak tenine doğru usulca kaydı. Fısıltılı sesiyle mayışırken "Kulağına güzel güzel şeyler fısıldayayım," dedi hâlâ ikna etmek için uğraşırken. "Sabah aşerdiğin o ilgiyi sana uzunca göstereyim."

Gözlerim aralanırken yüzümde çok tatlı bir tebessüm vardı ve dudaklarımı büküp reddetmeden hemen önce "Çok tatlısın," dedim.

Tabii tonlamam ve ifadem reddedeceğimi açıkça belli ederken, sitemle "Ye o zaman kızım," dedi. "Tatlıysam ye yani."

Baktım ki kurtuluşum yok. "Çakır..." dedim aniden arkasına doğru bakarak. Gözlerim telaşla irileşmiş ve onda panik yaratmıştı. "Gece, Çakır."

Gece'nin geldiğini sanarak üzerimden öyle bir kalkışı vardı ki eğer birkaç saniyede yalanımı fark edeceğini hissetmeseydim yatakta katıla katıla gülerdim. Ne yazık ki böyle bir fırsatım olmadığından, yataktan kalkarken kahkahalara boğuldum ve dediğim gibi yalanımı fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Birkaç adımla elinin uzattığı yerden uzaklaşırken yüzünde hem bir gülümseme hem bir sitem vardı. "Üç kâğıtçısın," dedi ama omuz silkmekten öte gitmedim. Başını geri doğru yatağa birkaç kez vurduğunda onun dolabını açtım ve bir gömleği alırken diğer gömleğin askısını öne doğru hafifçe çıkardım.

"Hadi hadi..." dedim elimdeki gömleği yatağa doğru bırakarak. "Kalk da hazırlan, toplantın varmış. Ben de Gece'ye bakayım."

"Bunu mu giyeyim?" derken yanındaki mavi gömleğe baktı ve çok ciddi bir tavırla "Evet," dedim. Kapıya doğru ilerlerken aynı ciddi tavrımı sürdürdüm. "2 gün buralarda yokum, mümkünse hep onu giy. Sana hiç yakışmıyor çünkü."

Yüzüne bakınca ciddi olan ifadem, arkamı dönünce koca bir sırıtmaya dönüştü ve ben direkt odadan çıktım.

Gece'nin odasına geçtiğimde "Hadi bakalım," dedim dolabın arkasındaki bavulu alarak. "Gidiyoruz. Kıyafetlerimizi alalım, sonra Emre abinlere uğrayıp onunkileri alacağız."

Ben bavulu odanın ortasında açtım ve sonra Gece'nin dolabına geçtim. Birkaç parça eşyayı bavula koyarken, Gece de seçtiği oyuncakları yığmaya başlamıştı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Annesi," dedi ciddiyetle yerleştirmeye devam ederken. "Gece'nin oyuncağı yokmuş hiç."

Çocuk haklıydı. Burada yığınla varken orada neredeyse yok denecek kadar azdı. Gerçi biz de orada çok durmuş sayılmazdık. Gece tek tek bir sürü oyuncağı taşırken Emre de oturup o oyuncakları bavula dizmeye başladı. Sanırım çocukken bir şeylere adapte olmak daha kolaydı ve ne yalan söyleyeyim, bu benim için çok iyiydi.

"Babacığım, bırak," dedi Çakır'ın sesi ve bakışlarım hemen kapıya doğru kaydı. "Ben siz gitmeden gönderirim oraya bir sürü oyuncak."

Gece duraksadı ama başıyla onay verse de elindekinden de vazgeçmedi, bavulun içine doldurıuverdi.

Çakır'ın üstünde benim verdiğim gömlek yoktu, dolapta öne çıkardığım gömlek vardı ve ben gülümseyerek yanına yanaştım. O, kol düğmelerini takarken ben, düğmelerini iliklemeye başladım ve dudaklarımı yalarken "Bu benim bıraktığım değil," dedim.

"Değil tabii," dedi tatlı bir serzenişle. "Ben senin kıyafetine laf etsem ağzıma sıçarsın ama ben çirkin şeyler giyecekmişim. Yok ya? Attım o gömleği," deyince beni bir gülme krizi aldı. Bunu yapacağını o kadar iyi biliyordum ki. Bilerek kalıbı biraz daha bol olan gömleği öne çıkarmış, elinin ona gitmesini sağlamış, çok sevdiğimi de çirkin diyerek yanına bırakmıştım.

"Ayrıca ben böyle bir ilişkide yapamam, söyleyeyim," dedi dalga geçer gibi, tek kaşı kalkarken. Kol düğmelerini takmayı bitirmiş, eli belimi bulmuştu. Bense gözlerinin mavisinde o kadar dalmıştım ki düğmesinde oyalanmış durmuştum. "Ne o öyle, onu giyemezsin, bunu giyemezsin?.. Kaçıncı yüzyıldayız ya? Bir de eve kapat istersen. Bu yaptığın psikolojik şiddet. Ben böyle şeylere gelemem."

Kahkaha atarken "Sen çok salaksın ya," dedim yüzüne yumruk vura sevme isteğiyle dolup taşarken. "Çok da seviyorum seni." En sevdiğim gömlek çöp olmuştu ama önemli değildi. En son yine kendime engel olamayarak, küçücük avucum sadece çenesini kavrayabilmişti ama sonuç olarak yüzünü avuçlarımın arasına almıştım.

"Kızım, övüyor musun gömüyor musun, bazen anlamıyorum ya," dedi bozularak. Anlama sevgilim, diyesim geldi, içimden konuştum. Anlama ki seni manipüle edebileyim.

"Mahru abla," dedi aşağıdan Pınar. "Biz hazırız abla."

Tabii biz o kadar çok oyalanmıştık ki yukarıda onlar kim bilir ne kadar süredir bizi bekliyorlardı... "Hadi çabuk, çabuk," dedim Gece'ye bakıp. Elimin altındaki düğmeyi mecburen iliklemiş ve Çakır'dan uzaklaşmak durumunda kalmıştım. "Gidiyoruz."

Ben Gece'yi kucaklarken Çakır bavulu aldı ve Emre'nin elini tuttu. Aşağıda herkes hazır beklediğinden, direkt olarak çıktık. Siyah bir minibüs hazırlanmıştı bizim için ve herkes oraya yerleşirken Çakır'ın arabası da hemen arkamızdaydı.

Yönlerimiz farklı durunca Gece, babasının gelmeyeceğini yeni fark ederek kollarını babasına uzattı ve "Babası," dedi.

Çakır, Gece'yi hiç beklemeden benden alırken "Babam," dedi ve sıcacık bir tebessümle boynundan öptü. "Sen şimdi annenle Adana'ya gidiyorsun, ben işlerimi bitirip hemen geliyorum, tamam mı?"

Gece tereddütte kaldı. Muhtemelen uzunca bir ayrılık yaşayacağız korkusuyla ayrılmak istemeyip ellerini boynuna sarmıştı.

Müdahale etmek istedim ama Çakır duraksatarak Gece'nin sırtını okşarken "Babacığım," dedi tekrar yumuşak bir sesle. "Ne getireyim sana gelirken?"

Gece cevap vermeyince tekrar, hemen dudaklarının dibinde olan ensesine ufak bir öpücük bıraktı. Gece başını Çakır'ın omzuna yatırmış, kaldırmıyordu. "Annesi, Gece beni hep arasın, tamam mı?" dedi seslice. "Ben şimdi çok özlerim onu. Gece beni hep arasın. Sen telefonunu ver hep Gece'ye, tamam mı? İstediği zaman arasın. Ben de hemen işlerimi bitirip geleyim." Gece hiç kalkmak istemez gibi başını kaldırmayınca Çakır çenesinden tuttu ve yüzüne baktırdı. "Babacığım," dedi tekrar. "Ara beni, tamam mı? Aramazsan üzülürüm ben. Hem gelirken ben sana ve Emre'ye araba getireyim mi? Esat amcan akülü araba almış Baran'a. Kocaman hem de..."

Gece'nin ilgisini çekmiş olacak ki "Gece'nin arabası mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Çakır onu çektiği noktadan yürüyerek. "Gece'nin arabası olacak. Benimkinden alalım sana."

"Pembe olsun," dedi Gece ve Çakır direkt "Tamam," diyerek sıkıca sarılıp, derin bir nefes alarak öptü, öptü, öptü. "Pembe olsun babam, tamam. Emre abine de siyah alırız."

Çok öpülmeyi sevmediğinden ama yine de babasına tepki vermek istemediğinden eliyle yüzünü tuttu ve kendinden uzaklaştırırken yüzünü yine küçücük elleriyle sevmeye başladı. "Gece babasını arasın."

"Hep arasın," diye karşılık verdi Çakır ve böylelikle Gece gitmeye ikna oldu. Son kez öpüp koklaştıktan sonra bana doğru uzattı ve ben de Pınar'a verdim. Onlar arabaya yerleşirken "Sıra bana gelebildi," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve kollarını boynuna sardım. Belimi sıkıca sararken kollarının arasında kaybolmayı öyle çok seviyordum ki... Boynunu öptüm, ellerimle saçlarını sevdim ve "Mahru'su da kocasını arasın mı?" diye sordum küçük bir çocuk gibi aynı ilgiyi beklerken.

"Mahru'su kocasını aramazsa kocası orayı bassın," dedi saçlarımı severken ve heyecanla "Lütfen," dedim geri çekilerek. "Lütfen aramayayım ve sen gel, bas."

Şu çocuksu tepkimi şükrederek karşıladığını gözlerinden okuyabiliyordum. İki eli de yüzümü kavradı ve burnuma küçücük bir öpücük kondururken, çekilmeden hemen önce sertçe ısırdı ve ben "Ay," diyerek irkildim. "Sana müstahak," dedi kaşlarını çatarak. Başparmakları dudak kenarlarımı sevdi. "İki saat yalvardım sana. Şimdi böyle sımaşıp durma."

Haklıydı ama ne yapayım, kopamıyordum. Dudak büktüğümde avucunun arasına aldı dudaklarımı ve sıktı. Sonra arabanın çalışma sesini duydum. Bunlar bize hadi diyemediğinden, gitmemiz gerektiğini başka şekilde gösteriyordu ve ben zoraki bir şekilde geri geri adımlayarak uzaklaştım. Ben gitmeden, arabaya binmeden tek bir adım bile atmadı.

Ellerini cebine sokmuş, gidişimizi izlerken hâlâ dudaklarım bükülüktü ve en son dayanamayarak bir daha ona doğru koştum ve parmak uçlarımda yükselirken sıkı sıkı sarıldım. Hızlı hızlı konuşurken yine hızla yüzünün her yerini öptüm. "Bak, hemen bitir işini de gel, tamam mı?" dedim ve bir daha öptüm. "Sen yokken ata binmeyi geliştireceğim." Bir daha öptüm. "Sonra seninle yarış yapacağız." Bir daha öptüm.

Bu sefer sesli bir kahkaha atarken "Tamam," dedi ve son öpücüğü o, iki elini tam dudaklarımızın çevresine kapatarak dudaklarıma kondurdu. Elleri o kadar büyüktü ki sadece dudaklarımızı değil, sanki etrafı da kapattı ve her yer benim için kararırdı. "Git artık," dedi dudaklarıma büyük bir yakarışla fısıldayarak. "Git yoksa biraz daha böyle işveli cilveli sımaşırsan göndermeyeceğim."

Henüz yüzümüze paravan olan o ellerini çekmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım sıkıca ve öpüşmemiz derinleşmeden geri çekildim. Yine geri geri adımlarken el salladım ama tebessümden başka karşılık alamadım. Arabaya binip yerime yerle-

şince bile gözüm hep arkada kaldı. Ne zaman ki çiftlikten çıktık, araba onu göremeyeceğim o virajı döndü, ben de önüme döndüm.

Aşk benim için; için içinden giderken bile onu sayıklamaktan ibaretti. Ben hep onu sayıkladım, onu düşledim. Ondan nefret ederken bile ondan bir adım öteye gidemedim. Şimdi çektiğim onca cefanın sefasını sürmek kalmıştı bana.

Aklıma gelince, ona hissettiklerimi düşününce bile soluğumu keserken Gece az önce söylediklerimizi kanıtlamamızı ister gibi çantama uzandı ve daha iki dakika geçmemişken telefonu bana uzattı. "Annesi," dedi. "Babayı arayalım."

Reddetmedim, reddedemedim. Son arama listesinin başında olan adına tıkladığımda, hoparlörde olmasa bile hemen dibimde oluşundan sesini netlikle duyabildim. O, kısacık zamanda Gece'yi öylesine tanımış ve babalığın hakkını o kadar iyi vermişti ki açar açmaz biz tek bir ses bile çıkarmazken "Söyle babası," demişti. O an yüzüme oturan o tebessüm şükürdendi. Bir kızın kaderi her zaman annesine benzemezdi işte. Gece, babası konusunda öyle şanslıydı ki onların dakikalar süren konuşmalarını başımı cama yaslayarak izledim ve her bir dakikası için binlerce kez şükrettim.

Mihriban...

Odamda, yatağımda uzayıp kısalmaktan öte gidemediğim günlerden birindeydim yine. Telefonumdan açtığım bir müzik, aklımda olup bitenler, elim kalbimin üstündeki kolyede, kolyenin ucunda Ferdi'nin yüzüğü...

Ne bir adım ileri gidebildim ne bir adım geri. Ben öylece, olduğum yerde saydım durdum. Aklımla kalbim bir savaşa tutuştu, kaybeden ben oldum. Yüzüm olmadığından uzunca süreler Ferdi'nin aramalarına cevap vermedim, mesajlarına dönmedim.

Zaten doğru dürüst kimseyle de konuştum sayılmazdı. Öyle kendi başıma yattım durdum.

Telefonumdan şarkıları değiştirirken *"Mihriban"* türküsüne denk geldim, hızlıca değiştirdim. Ben, o çok sevdiğim türküyü de artık dinleyemez oldum. Sonra yeni bir tane açıp telefonu göğsüme koyarken kulaklıktaki şarkı kesildi ve ben ekrana tekrar bakmak durumunda kaldım: Mahru arıyordu.

"Efendim?" dedim telefondan kulaklığı çıkarıp normal cevaplayarak.

"Mihri'm," dedi sıcacık sesiyle. Meğer bana gerçek dost onlarmış. Ben yıllarca en yakınımda en büyük düşmanımı saklamışım. Öyle bir dosttu ki Mahru, benim için son yaptığını asla ondan beklemezdim. Aile kavramına bu kadar önem verirken kendi elleriyle abisini ve Ümran'ı teslim etmişti ve bu, benim nazarımda çok büyük bir şeydi. Çünkü biliyordum ki o, kendine verilen onca yarayı sineye çekerdi de en yakınına geleni yerle bir ederdi. Belki de bundandı Çakır'a karşı da acımasızlığı. Kendi gibi gördüğünden... Mahru her daim kendine karşı acımasızdı; Çakır'ı da kendiyle bir gördüğünden, onu kırmak, dökmek, yaralamaktan çekinmezdi. El gibi görmediğinden, eli geçtim, kendinden öte görmediğinden... Aslında en çok onu sevdiğinden, birlikten, teklikten, eşitlikten...

"Hazırlan hadi," dedi hemen devamında. "Adana'ya gidiyoruz. Pınar ve Tilki için... Şura'yı da aradım, o da geliyor. Eftelya da var. Mahalleye geliyoruz şimdi, sen de hazırlan, seni de alalım. Birkaç gün kalır, döneriz."

Birkaç saniye duraksadım ve "Ay, bilemedim ki," dedim kararsızlıkla. Bir yanım gitmek istedi, diğer yanım üşendi. Aslında evde yatıp aynı şeyleri düşünmek daha da bunalıma sokuyordu beni. Gitsem daha iyi olabilirdi. Biraz daha düşünüp bu fikrimden vazgeçmeden hemen önce "Dur, anneme sorayım," diyerek ayaklandım ve odadan çıktım.

Oturma odasının kapısını açtığımda annemi televizyonun karşısında "Müge Anlı"yı izlerken buldum her zamanki gibi. Önce bana baktı, sonra tekrar ekrana kilitlendi. "Anne; Mahru, Şura, Eftelya abla falan Adana'ya gidiyorlarmış. Sen de gel, diyor bana. Birkaç günlüğüne. Gitsem mi?"

Kulağımda telefon, annemden gelen yanıtı beklerken "Git git," dedi canına minnet gibi. "Tıkıldın kaldın o odaya, biraz hava alırsın madem."

"Ama hemen geliyorlarmış," dedim tekrar. "Hazırlanmam lazım yani. Babam bir şey demez, değil mi?"

Annem bakışlarını televizyondan ayırmadan "Ben hallederim," dedi kendinden emin bir sesle. "Git hazırlan sen."

Annemden aldığım cevapla kapıyı çektim ve tekrar odama doğru yöneldim. "Tamam, hazırlanıyorum ben, gelince ararsınız, inerim," diyerek telefonu kapattım ve kendime küçük bir çanta çıkardım. Önce üstümü değiştirdim, ardından çantaya koyacağım eşyamı ayarladım.

Çıkmak için hazır olduğum vakitlerde Mahru'dan haber beklerken kapımı açan annem oldu, üstelik oldukça telaşlı bir sesle. "Ay Mihriban," dedi eli kalbinde, yüreğine inecek gibi.

Oturduğum yerden ayaklandım ve elim ayağım kesildi. "Ne oldu?" dedim telaşla. "Birine bir şey mi oldu, sana mı bir şey oldu?"

Bir yandan üstünü başını kontrol ediyor, bir yandan konuşsun diye bekliyordum. "Yok yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Ferdi ile annesi geliyor. Çay koyacaktım, bir baktım bizim eve doğru yürüyorlar." Kalbimin ritmi değişti. "Dedim ama ben sana," dedi azarlarcasına. "Şu çocuğun telefonlarına dön, dedim. Konuş, dedim. Bitireceksen de insan gibi bitir, dedim. Ne diyeceğim ben şimdi onlara? Ellerinde de bir dünya poşet var. Herhâlde verdiğimiz çeyizleri geri getiriyorlar. E, çocuğa tak etti artık. Ne yapacak, senin kararsızlığını mı bekleyecek."

Bitirmek için geliyorlarsa şayet, bir yıkımı daha yaşayacaktım. Beklediğim bir durumdu. Annem haklıydı; kimse beni bek-

leyecek değildi ama bu, zaten diplerde sürünürken bir de yerin dibine girmek olacaktı benim psikolojim açısından. Kapı çaldı. Annem hızlıca odadan çıkarken "Ev rezil gibi, rezil," dedi kızının mürüvvetinin yanında evini de koca yürekliliğiyle düşünerek.

Anneme göre zaten ev bal dök yala da olsa, rezil gibiydi. Hiç temiz dediğini duymamıştım.

Odadan çıkmaya cesaret edemedim. Olduğum yerde iki adım ileri, iki adım geri döndüm durdum ve sonra annem tarafından kapım aralandı. Arkasında dalyan gibi bir adam: Ferdi...

Sanki az önce beni azarlayan o değilmiş gibi nezaketle "Kızım, Ferdi seninle konuşacakmış," dedi ve Ferdi odaya girdikten sonra kapıyı aralık bırakarak çıktı.

Ne diyeceğimi bilemedim, yüzüne bile doğru düzgün bakamadım. Sonra lak diye annemin dediğini gerçek kabul etmiş gibi "Çeyizleri getirmenize gerek yoktu," dedim. "Öyle çula çaputa anlamlar yüklemem ben. Atsaydınız keşke."

Ferdi, kaşları çatılarak "Ne çeyizi, Mihriban?" diye sordu. Çeyiz vermeye gelmemişler miydi yani? Ağzım açık kalmıştı. Belli belirsiz elini kontrol etmeye çalışırken bana yardımcı olmak ister gibi elini öne doğru getirmişti ve yüzüğü olması gereken yerde, tüm çekiciliğiyle parladı. Çıkarmamıştı, hâlâ parmağındaydı.

"Benim aklım çıktı. Sana ulaşamıyorum haftalardır, kapından ayrılmıyorum çıkarsın diye ama sen pencereden bile bakmıyorsun, yüzünü bile sakınıyorsun benden. Ne çeyizinden bahsediyorsun sen?"

"Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Annem, ellerinizin kollarınızın dolu olduğunu söyleyince sandım ki..."

"Elimiz boş gelmeyelim diye aldık bir şeyler," dedi usulca açıklayarak. "Artık canıma tak edince, tek gelemediğimden annemi de taktım peşime. Mihriban, sen burada yokken bile ben seni daha çok görüyordum. Sen neden benden kaçıyorsun?" Yutkunamadım, gözlerimi kaçırdım ve yatağımdan destek alarak oturdum. Yere çöktü, önümde eğildi, ellerimi tuttu. "Söyle Allah

aşkına," dedi yalvarır gibi. "Ben mi bir şey yaptım, söyle, bileyim, öyle kes cezamı."

Allah çarpardı ona bir suç yüklesem. "Sen ne yapacaksın, Ferdi?" dedim teessüf eder gibi. "Bir de böyle konuşup beni iyice utandırma Allah'ını seversen. Kendi kendimi yiyorum sonra." Benim suçum boyumu aşmıştı, o ise tüm masumluğuyla kendinde günah arıyordu.

"E niye açmıyorsun o zaman telefonlarımı? Evden dışarı çıkmıyorsun. Yediğim yemek zehir zıkkım oldu haftalardır, Mihriban. Ne uyku giriyor gözüme ne işime verebiliyorum kendimi. Ekmek teknem battı batacak bir yârin uğruna. Gözümde de değil, yemin olsun," dedi yumuşacık, tane tane bir dille. "Batsın ama bir şey söyle de bileyim, kendimi bir sürü konuda kurmaktan akıl kalmadı bende. Söyle de, bari asıl olana odaklanayım. Bir çözüm arayayım, bulamıyorsam seninle ben de yanayım."

Öyle gerçek seviyordu ki, öyle doluydu ki bana karşı, öyle temizdi ki ben onun bu sevdasına kendimi layık göremiyordum. Ben tertemiz sevdamı başkası uğruna heba etmiştim, Ferdi de benim uğruma. Tek fark, ben yaptığımın farkındaydım da yüzüne bakamıyordum.

"Ferdi," dedim utana sıkıla. "Biliyorsun, bir sürü şey oldu. Ümran çıktı geldi. Ben dost ihanetiyle sınandım. Toparlandım dediğim yerden bir daha yıkıldım. Ümran haklıydı aslında, Ferdi. Ben o gün onun karşısına geçip hesap sordum ama ben dost gördüğümün ihanetine değil, Turan'ın derdine kendiminkinden çok yandım da düşürmedim dilimden adını. Sonra oturdum düşündüm. Bu sana haksızlık," dedim, içim binbir parça, yangın yeri...

Toparlanacak bir şeyler kaldı mı, onu da bilemedim. Toplama niyetiyle de etmedim sözlerimi. Haklıya hakkını vermek, söylediklerimin arkasında durmaktı niyetim.

Omuzları düştü, sanki yıkıldı ama ona rağmen dinlemekten bir an vazgeçmedi. Yüzüne bakarak konuşamaya devam ettim. "Ben camdanım sanki, Ferdi," dedim nasıl anlatacağımı bileme-

yerek. "Hemencecik kırılıveriyorum, küsüyorum, dağılıyorum. Öyle olunca da herkese arkamı dönüyorum. Ben kendime bile dönüyorum, Ferdi," dedim beni anlasın diye. "Hiç kimseyi, hiçbir şeyi hak etmiyormuşum gibi hissediyorum. Öyle kabuğuma çekiliyorum. Sonra kafamda olanı biteni elli kere yaşıyorum. O kadar boş yaşıyorum ki aklım başka şeyler düşünemiyor. Oyalanacak, düşünecek bir şey bulamıyorum, aynılarını defalarca yaşayıp duruyorum. Onca hengâmede, kargaşada bir sen tertemiz ve çok güzel duruyorsun. Herkes paramparça, kirli. Ben bile... Ama sen tertemizsin. Sonra kendimi senin yanına yakıştıramıyorum. Hak etmediğimi düşünüyorum. Hem sadece ben değil ki, el âlem bile böyle diyor," dediğimde kesti sözümü.

"İsterse elli âlem desin, Mihriban, bana ne?" dedi benim bakmaya yüzüm olmadığı o gözlerini önüme sererek. "Bana ne elden âlemden, Mihriban? Âlemin attığı onca taş beni yıkmaz da senin ettiğin tek kelime devirir beni. Sen niye başkasının sözleriyle kendini benden sakınıyorsun? Ben bilmiyor muyum senin nasıl sevdiğini, nahifliğini, kırılganlığını? Yaşadıkların senin gibi birine çok ağırdı, Mihriban. Ben anladım. Hep anladım ve bekledim. Sen Eftelya abla ile gittin, ben sana tam kavuştum derken yine uzaktan izledim durdum. Görmek bile yetti bana. Sen şimdi diyorsun ki; el âlem onu diyor, bunu diyor, ben yapamam. Sen ne diyorsun, Mihriban?" dedi ve elini usulca, tereddütle sol göğsümün üstüne koydu. "Burası ne diyor benim için? Hiç mi oluru yokmuş? Hiç mi sevmezmiş beni? Hiç mi almazmış?"

Aşk değildi beklediği; ufacık bir sevgi... Ona bile kapılıp gidecek, onunla bile yetinecek kadar koca bir yürekti onunki.

"Varmış," dedim hevesle. "Oluru varmış, severmiş, alırmış ama bu sana haksızlıkmış. Bu haksızlığı taşıyamazmış. Öyle hemen kırılıp küsünce seni de yorarmış. Onun kendine hayrı yokmuş ki Ferdi. Seni de yaralarmış."

"Olsun," dedi Ferdi her şeye eyvallah dercesine. "Ben kabulüm, olsun, Mihriban," dedi tekrar aynı hevesle beni de heveslen-

dirmek ister gibi. "Küs, dön sırtını bana. Yüzünü göremiyorsam sırtını dayadığın ben olayım. Küstün diye çekip gitme benden. Kabuğuma çekilmek istiyorum de, o kabuk ben olayım sana. Yemin ederim kimseyi yaklaştırmam, öylece sarıp sarmalarım seni, çıtım bile çıkmaz. İnan bana, Mihriban," dedi yalvarır gibi. "Güven. Kapat o kulaklarını başkalarına. Bir tek beni bil, beni duy. Bırak, herkesle ben muhatap olayım."

İnsanların ağzından düşmeyen Turan ve Mihriban hikâyesi onun da çok kez kulağına çalınmıştı, çalınmaya da devam edecekti. Sanki bir romanın başrolüydük Turan ile biz. Esas kızı hak etmeyen esas oğlandı o. Kız kendi hikâyesini değiştirmek istemiş, var olanı kabullenmemiş, sonra da aradığını bulmuştu. Bulmuştu bulmasına ama romanın esas oğlanı hiç olamamıştı. Kız kabullense de kalem bir kez, ilk kez onun adını yazınca satırlara, adı da hiç silinememişti bu hikâyeden. Ferdi, o hikâyede öyle çok sevmişti ki esas kızı, o kadar çok hak etmişti ve o kadar çok istemişti ki, kendi hikâyesinin başrolü olmak varken kendine biçildiği yer kadar, onun yanında kalabilmek adına payına düşeni kabullenmiş, koskoca ömrü feda etmişti.

"Ben sana gelirken gururumu da kapının önünde bırakıyorum. Çünkü ötesini bilmiyorum, Mihriban. Sen nasıl ki o hengâmede beni tertemiz görüyorsan benim gözümde de sen, başka türlü değilsin. El âlem dediğinin onca lafını ben sana leke diye sürsem ne adamlığım kalır? Kabul diyorum ulan, kabul, ne dersen kabul. Yetmedi mi benim sınavım, geçemedim mi hâlâ? Geçeyim artık, Mihriban," dedi bir güç arar gibi. Eli göğsümdeki kolyeye gitti, yüzüğünü çıkardı. "Bunu artık yerine, bu sefer son kez takayım," dedi sorar gibi. Son kez kısmını özellikle vurgulayarak söylemişti. Sanırım artık kesin ve net bir karar vermem gerekti.

"Olur mu?" dedi tekrar. "Takayım mı?"

Önce elindeki yüzüğe baktım, sonra yüzüne. Onca laftan sonra beni hâlâ kendine, bize inandırınca bakabildim güzel gözlerine, sahici tebessümüne, yüzündeki gamzelerine. Başımı onay-

larcasına salladığımda, hiç vakit kaybetmeden saniyeler içinde o yüzüğü son kez parmağıma geçirdi ve ben ağlamakla gülmek arasında, o yerde öylece kaldım.

"Bu hafta nikâh için gün alalım o zaman. Zaten ben senelerdir nişanlıyım," dediğinde elindeki yüzüğü gösterdi. Titrek bir gülümseme çıktı dudaklarımdan, yüzündeki gülümseme genişledi. Göz pınarlarıma biriken yaşları kolumla sildim. "Bizde yüzük takıldı mı öyle çok uzatılmaz. Fazla bile uzadı. Kıyalım şu nikâhı da ben de seni görmek için on yaşında veletler gibi pencerelerin altında dolanmayayım."

Yine gülümsedim, yine gülümsetti. Başımı sallarken telefon çaldı ve o an dank etti. Telefonu meşgule aldım ve "Ama ben kızlara söz verdim," dedim bir suç işlemiş gibi tırnaklarımı kemirirken. "Adana'ya gidecektik. Beni bekliyorlar. Hazırlandım. Birkaç gün gerçi... Yani seninle böyle birden barışacağımızı bilmediğimden..."

Tedirginlikle çıkınca kelimeler dudaklarımdan, "Ya ben seni senelerce beklemişim," dedi, buna bile şükredercesine. "Birkaç günün lafı mı olur? Git sen, dağıt kafanı, bir hava al ama gel sonra bana. Telefonlarımı açarsan, mesajlarıma cevap verirsen, e bir de arada bir fotoğrafını atarsan daha da bir şey istemem."

"Tamam," dedim başımı hızlıca sallayıp ayaklanarak. "Ararım ben seni." Bir kez daha telefonum çaldı, panik oldum. "Geldiler sanırım, bekliyorlar. Ben çıksam ayıp olmaz, değil mi?"

Çantama uzandım ve aldım. Ayıp olmaz, diyeceğini bildiğimden hızlıca hareket ettim ama demedi. Hatta bileğimden tutup beni durdurdu ve kendine doğru çekti. "Hani demiştin ya az önce, tek başıma kalınca aklıma hep aynı şeyler geliyor, düşünecek başka şey bulamıyorum diye..." Başımı salladım, neden dediğini anlamlandırmaya çalışırken. "Sana düşünecek, aklını meşgul edecek bir şey vereyim mi?"

Kaşlarım anlamadığımı belirtircesine çatıldı ve "Ne?" diye sordum. Sonrası saniyeler içinde gelişti. Ferdi bir anda dudak-

larıma kapandı. Ömrümde ilk kez böylesi bir şey yaşadım. İçim boşaldı sanki. Elim ayağım kesildi, çantam elimden düştü, uyuştum. Dudakları nazikçe dudaklarımı öpmeye başladığında gözlerim kapandı. Elim istemsizce omzuna doğru gitti ve ona tereddütle dokundum. Dokunduğum yere beni mıhlamak ister gibi elini elimin üstüne koydu ve bastırdı. Hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve birkaç dakika boyunca onunla, odamda kimseyi düşünmeden öpüşmeye başladım.

Her bir öpüşünde bir yaram kapandı sanki. Aklımdaki düşünceler dağıldı, yerine bu ânı bıraktı. Haklıydı, ben şimdi günlerce, haftalarca, belki de aylarca, bana bir yenisini bahşedene kadar bunun düşüncesiyle kavrulup duracaktım.

O an benim içimdeki tüm taşlar yerine oturdu, kesin kararıma o an vardım. Ömrümde ilk kez biriyle aynı nefesi soludum ve ben o soluğa o an ömrümü adadım.

Mahru Seyhanlı...

"Kadir," dedim attan uzaklaşıp konağa doğru yürürken. "Sonra yine çalışacağız bak, unutma. Ben buradayken tüm planını, programını bana göre ayarlayalım."

Adana'ya gelmiştik, eve yerleşmiştik ve ben dediğimi yapıp direkt, hava kararmadan ata binme derslerine başlamıştım. Çokça da eğlenmiştim.

"Tabii ki, Mahru Hanım," dedi Kadir tebessümle. "Ne zaman isterseniz ben hazırım. Ayrıca çok iyiydiniz binerken." Duraksadı ve bir gariplik sezmiş gibi düzeltmeye çalıştı ama yine çok başarılı olmadı. "Maşallah, şaha bile kaldırıyorsunuz." Kurduğu cümle yine biraz tuhaf kaçınca "Yani ata," diye düzeltti telaşla. "Ata çok iyi bindiniz, atı çok iyi kaldırdınız."

"Kadir," dedim gülmekle kızmak arasındaki bir kırmızılıkla kaçmaya çalışırken. "Tamam, artık keselim bu muhabbeti lütfen."

Keselim yoksa biri duyarsa ve Çakır'ın kulağına giderse Çakır seni kesecek.

Ben arkamı dönüp eve doğru yürürken Kadir kendi kendine "Hay şom ağzıma," diye diye ağzına vurdu ve atla birlikte ilerlemeye başladı.

Burası çok iyiydi. Hicran İstanbul'da çiftlikte yalnızdı ve bence buna gerek yoktu. Çakır'ı görünce konuşacaklarımın ilk sırasına Hicran'ı evine döndürmeyi not ettim ve eve girdim.

Mihriban salondaki avangart koltuğa boylu boyunca pijamalarıyla uzanmış, telefonundan mesaj gönderirken Şura ile tam olarak holde karşılaştık. Mis gibi pilav kokusu sarmıştı evi, tereyağlı ve sanırım tavuklu.

Karnım öylesine açtı ki kokuyu da duyunca kazındı âdeta. Gözlerimi kapayıp önce ciğerlerime bayram ettirdim, birazdan da mideme sıra gelecekti.

"Bu nasıl güzel bir koku," dedim methiyeler düzer gibi.

Baktım ki Şura da benimle aynı kokunun zevkinde sürükleniyor. "Kız, canım nasıl istedi," dedi dudaklarını yalayarak. "Mevlut pilavı çekti canım. Söyledim, yaptılar, sağ olsunlar."

Evin ahşap tavanı sallanınca başımı yukarı doğru kaldırdım. "Kuduruyorlar," dedi Ayşe abla, mutfaktan elinde tepsiyle çıkıp. "Bir araya geldiler ya..." Başını iki yana sallarken elindeki tepsiye baktım; pilav ve ayran vardı. Öyle iştahım kabarmıştı ki dudaklarımı yaladım. "Ben şunları götüreyim de yedirsin kızlar."

Çakır biz gelmeden oyuncakçıya çevirecek kadar çok oyuncak yığmıştı Gece'nin odasına ve üç çocuk bir araya gelince deli gibi çığlık sesleri, koşuşturmacalar vardı evin içinde. Doğruyu söylemek gerekirse her odasında ayrı bir ses olan şu konak benim için huzurun ta kendisiydi. Bir eksikle...

"Ay bana da yapsanıza bir tabak," dedi Şura, bir acelecilikle mutfağa doğru ilerleyerek.

Benim önce üstümü değiştirmem gerekiyordu ama "Lütfen bana da," diye atıldım yukarı çıkmadan önce. "Tulumba tatlısı da var mı?"

Kızlardan biri gülerek "Olmaz mı, gelin hanım?" dedi. "Siz geçin içeri, biz hazır eder getiririz şimdi size."

Ağzım sulana sulana mutfaktan çıkarken "Ellerinize sağlık," dedim canıgönülden. Tane tane pirinçler, üzerinde baharatlı tavuklar, ayran ve şerbeti üstünden akan tatlılar vardı. O kadar çok yutkundum ki Şura odaya geçerken koşar adım yukarı çıktım ve üzerimi değişip pijamalarımı hızlıca giydim.

Alt kata indiğimde Mihriban'ın uzandığı koltuğun ucunda Şura bağdaş kurmuştu ve her ikisinin elinde de pilav tabakları vardı. Benimki de sehpanın üstüne bırakılmıştı ve elime alarak hemen karşılarına geçtim. Telefonumu yanıma bırakıp kaşık kaşık hızlıca yerken, Çakır'ın keki yediği aşkla yedim pilavımı. O tereyağı tadı ağzımda dağıldı. O kadar güzeldi ki, o kadar güzeldi ki ancak o kadar olurdu.

Tulumba tatlısını şerbeti pilava aksın diye tam üstüne koydum. Bence muazzam bir lezzetti ikisinin karışımı.

"Kız, Şura," dedi Mihriban. Yüzünde güller açıyordu. Yolda gelirken barıştıklarından bahsetmişti, o kadar mutlu olmuştum ki... Çok şükür, hepimizin hayatı yavaş yavaş yoluna giriyordu. "Karnın ne kadar çabuk çıkmış."

Şura karnına doğru baktı ve elini koyup "Çıktı valla," dedi ama hemen bozdum. "Kız, bebek değil o; göbek. Çok yediğinden... Daha ne bebeği, Allah'ını seversen..."

Kıkırdayarak söylemiştim ama Şura bozularak yanındaki yastığı bana doğru fırlatmıştı. Neyse ki başımı kenara kaçırıp kurtulmuştum yastıktan. "Kız sus, bebek o," dedi inatla. "Ne göbeği? Öyle çok yemiyorum da zaten. Bebekten başka ne olacak?"

Benim kendimi ikna etme şekli tam olarak buydu. Gülerek tekrar tabağıma döndüğümde bahçeden gelen seslerle başımı geri doğru çevirdim ve perdenin arasından gördüğüm kadarıyla

Eftelya, Esma Hanım, Pınar ve Şura'nın kaynanası buraya doğru geliyorlardı.

Bizim buraya geldiğimizi öğrenince Esma Hanım eltisinin yandaki konağına geçmişti. Ben dememiştim. Muhtemelen Çakır'la konuşmalarından sonra kendisi böyle davranıyordu. Pınar'a sandık vermek için çağırmışlardı. Ben ata binmeye gidince, Şura "Midem bulanıyor, gelemem," deyince ve Mihriban o sırada çocuklarla yukarıda olunca ortalıkta olan Eftelya abla onlara eşlik etmek durumunda kalmıştı. Hem Esma Hanım da yaş olarak kendini ona yakın bulunca Pınar'ın yanında gitmesi kaçınılmaz olmuştu.

Yüzünden okunan ifadeden görüyordum ki oldukça da sıkılmıştı. Zili çalmadan kızlar camdan görmüş olsa gerek, kapıyı açtılar. Önce kendileri girdi içeri, ardından sandığı taşıyan iki adam. Salonun tam ortasına sandığı bırakırlarken "Ay bakın," dedi Pınar heyecanla sandığın başına geçerek. "Esma Hanım bana ne güzel şeyler verdi."

Herkes yerli yerine yerleşirken Esma Hanım göz ucuyla bana doğru baktı ama ötesine geçemedi. Pınar sandığı açıp türlü türlü kumaşları, dantelleri, yatak örtülerini dökünce içinden bir tane mavi kumaşa göz diktim ve hızlıca yerimden kalkarak sandığın başına eğildim. Sandıkta gördüğüm mavi tonundaki tafta kumaşın üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Parmak uçlarımın arasından kayıp giden tok kumaşın bıraktığı his tarif edilemezdi. Bir ham maddeden bu hâle gelen kumaşın tasarımlarımıza can vermesi... Bu eşsizdi ama daha eşsiz olanı, senin hayal dünyanda dönüp duran tasarımın avuçlarının arasında durmasıydı.

"Pınar," dedim heyecanla. "Bundan sana şahane elbise çıkar. Aklımda bir şey canlandı. Bak," dedim ve hızlıca ayaklanarak "Bana bir kâğıt, bir de Gece'nin boya kalemlerini verir misiniz?" diye sordum.

Kızlar hiç sorgulamadan hareket etti. Kumaşı omzuma doğru attım ve pilav tabağımla birlikte masaya doğru geçtim. Oturmadım, ayakta dikilerek çizmeye başladım.

Tasarımı giydirme yapacağım silüetin duruşunu ayarlamak için taslak bir iskelet çizimini yaparak başladım işe. Ortadan dokuz baş ölçüsünde bir çizgi çekip eşit ölçülere böldüm. Ardından iskelet sistemini baz alarak duruş yerlerini ve harekete göre el, kol, kalça ve ayakların nereye geleceğini hesapladım. Hesaplamam bittiği an Cin Ali mantığına çok benzer bir şekilde nokta birleştirme yapar gibi hareket kıvrımını vererek kalemi oynatmaya başladım. Silüetin haraketli duruşunu ayarladıktan hemen sonra et giydirmesi dediğimiz asıl hatlarını çizmeye başladım.

Bunları yaparken o kadar heyecanlandım ki... Uzun zamandır çizmediğim içindi sanırım bu heyecanım. Önüme düşen saçları hızlıca bir kalem yardımıyla tutturdum ve bir kaşık daha pilav yiyerek çizmeye devam ettim.

Duruşa göre ana iskelet çevresine dağıttığım et kısımlarının sağ tarafını tamamladıktan sonra ölç-taşı işlemi ile aynı işlemin ölçülerini tam hesaplayarak sol tarafa taşıdım.

Tasarıma başlamadan önce silüeti daha kolay renklendirmek için hamur silgi ile üzerinden geçerek çizgileri opaklaştırdım. Silüete son bir bakış atıp oranını inceledim. Sonrasında ise tasarımıma başladım. İki adet ince ip askıyı sağ ve sol omzun kol kısmına geçen eklem hizasına oturttum. Böylelikle aklımdaki tasarımın kalıp ve dikiş kısmı daha kolay olacaktı. İnce ip askıları, gerçek oranda bir karış aşağı gelecek şekilde olan kısımda bitirdikten hemen sonra iki askının ucunu salaş bir kalem hareketi ile birleştirdim. Yaka bolluğunun yay gibi bir görüntüye sahip olduğuna emin olduktan sonra giysi katlanmalarını ve kırışıklıklarını ayarlama işini detaya giriş aşamasında vermeyi aklıma not ettim. Silüetin duruşuna göre çektiğim çizginin hemen ardından çok basit bir şekilde elbisenin ortaya çıkmasını sağlamak için kalemimi koltuk altına yerleştirdim. Silüetin üzerine giyilmiş gibi

bir görüntü oluşturması adına milimlik kalem boşluğu bırakarak, beli tam kavrar şekilde kalça hizasına ilerledim, aynı şekilde kalçayı oturttuktan sonra son çizgi hizasını takip ederek aşağı kadar devam ettirdim. Silüetin dizlerinin bir tık altında biten ve çan etek formunu andıran elbisenin iki ucunu birleştirdikten sonra tasarıma baktım.

Çizgilerin taslak formunu gördüğüm andan sonra ise asıl tasarımımı yansıtmak için harekete geçtim. Eteğin alt kısmından, sağ ve sol taraftan hafif bir bolluk kalana kadar kıstım ve bedene oturttum. Bu sırada sağ bacak kısmına bir karış oranının biraz fazlasına denk gelecek şekilde yırtmaç çizdim.

Göğüs kısmına yeniden gelerek üç kat, büyükten küçüğe olacak ve yukarıdan aşağı inecek şekilde çizgiler attırdım. Bunlar elbisenin bolluk kısmını belli ediyordu. Basit ama vücudu saran iddialı bir tasarım yapmıştım. Eskiz çizgilerini silikleştirip tekrar ana hat çizgilerini belirledim ve fazlalık kısmı çizdim.

Hemen ardından yanına sadece sırt detayı çalışacağım için boyundan bele kadar bir sırt figürü çizdim. Görsel açıdan şık olması için bu figürü diğerine oranla bir tık büyük çizmiştim.

Göğüsten gelen bolluğu bu kısımda oturtarak aşağıya "V" şeklinde bir iniş sağladım. Omuzlardan gelen ip askıların bağlantı kısımlarını kürek kemiklerinin iki yanından doğru çapraz şekilde aşağı indirdim ve birbirinin üzerine bindirerek "V" bitişinde yok ettim.

Giysi kırışıklıklarını verdikten hemen sonra ten boyamasını gerçekleştirip, kafasına ufak bir topuz benzeri saç yerleştirip tutamlarını boyut kazanması için attırma işlemi ile yerleştirdim. En son da temel boya katmanını attım. Üzerine gölge ve kırışıklıklar vererek daha gerçekçi bir hâle getirdim.

İşim bittiğinde ortaya çıkan tasarıma göz gezdirdim. Basit ama göz alıcı bir tasarımdı. Kumaşa yakın olan bir mavi tonu hâkimdi çalışmada. Tasarım bittiği zaman elime alıp gülümsedim.

"Bitti," deyip kâğıdı uzattığımda tüm gözlerin üstünde olduğunu fark ettim.

"Vallahi işini aşkla yapmak bu sanırım," dedi Şura dudak büküp imrenircesine. "Nasıl kaptırdın kendini iki dakikada..."

Derin ve içli bir soluk bırakarak "Çok özledim," dedim. Çizmeyi, çalışmayı o kadar özlemiştim ki... Neyse, şimdi konumuz bu olmadığından, Pınar'a elbise çizimini uzattıktan sonra merakla tepkisini inceledim. Âdeta gözünün içi gülerken "Abla, bu çok güzel ama bana yakışır mı ki?" diye sordu. Kaşlarımı çatarak "Yakışır tabii, Pınar," dedim. "Neden yakışmasın? Fiziğin çok güzel, çok güzel taşırsın. Bunu dikebilecek bir terzi vardır buralarda, değil mi?"

Soruyu Pınar'a sormuştum ama Esma Hanım atladı. "Benim terzime gidersiniz yarın," dedi, Pınar'a ciddi bir yüz ifadesiyle bakara. "Diker o hemen."

O ara yine bakışlarımız kesişti ama ben önüme dönünce o da döndü. Birbirimizle konuşmuyorduk ama beni yok saymıyordu. Sanki bir adım atmak istiyordu ama atamıyordu. Atmasına gerek de yoktu şu saatten sonra.

Pınar büyük bir şaşkınlıkla "Vallaha mı hanımım?" diye sordu. "Senin terzine mi? Kırk yıllık terzine..." Gözleri irileşmiş, hâlâ şaşkınlığını atamazken Esma Hanım "Aman Pınar, büyütme sen de," dedi yaptığı iyilik ona da oturmamış gibi geçiştirerek. "Gidersiniz işte." Oturduğu yerden ayaklandı ve "Hadi, gidelim biz," dedi kapıya doğru ilerleyerek. "Geç oldu zaten vakit. Allah size de rahatlık versin."

Pek de uyuyacağımız kadar geç değildi ama o da gitmek için bahane aramıştı sanırım. Benim için sorun değildi. Kızlar dağıtılan sandığı toplamaya başladıklarında, yarım bıraktığım tabakla tekrar koltuktaki yerime oturdum.

Eftelya ablaya da bir tabak yapıp getirdiklerinde, odada baş başa kalmıştık. Şura ve Mihriban karşı koltukta, ben ve Eftelya abla tam karşılarındaki koltuktaydık. Eftelya abla çok acıktığın-

dan hızlıca yemeğini yiyordu. "Bütün akşam kaynanalarınızın dırdırını dinledim," dedi hoşnutsuzca. "Sürekli bir sidik yarıştırma. Yok, Esat aslında şirket için daha çok şey yapmış da... Çocukken de en çok şirkete o gidermiş de... Esma altta kalır mı?" diye sordu iğneleyici bir yüz ifadesiyle. "Alttan girdi, üstten çıktı. Yediler beni, yediler."

Tahmin edebiliyorum. Gülüp geçtim. Kimse yorum yapmadı. Kimsenin ilgi alanı değildi çünkü. Şura da aynı açlıkla gözleri dalmış, bir yandan pilavına devam ederken bir yandan düşünüyordu. Mihriban'sa telefonda mesajlaşıp duruyordu. Hâl böyle olunca herkeste bir sessizlik oluştu ve ben de telefonumu elime alıp Çakır'a mesaj attım.

Mahru: "Heyyy ne yapıyorsun?"

Çakır: "Seni seviyorum."

Araya birkaç saniyelik boşluk girdi ve yüzüme aptalca bir sırıtma yerleşti. Olduğum yerde âdeta kaydım, durdum, eridim.

Mahru: "Sus, sus, sus."

Mahru: "Elin Adanalarında da beni düşüremezsin. Sussss."

Çakır: ":)"

Çakır: "Sen ne yapıyorsun? Yerleşebildiniz mi?"

Mahru: "Ohooo, çoktan."

Mahru: "Eftelya abla, yengenlerin konağına gitti. Annenle yengen senin ve Esat'ın kavgasına tutuşmuş."

Mahru: "Ortalık karıştırmak gibi olmasın tabii ama dedikodu da yapmak isterim."

Mahru: "Esat'ın hakkı daha çokmuş şirkette, o daha çok ilgilenmiş falan."

Çakır: ":)"

Çakır: "Klasik. Her zamanki hâlleri."

Mahru: "Annen buraya uğradı sandık getirmek için. Böyle bana alttan alttan bakıyor falan, hiç laf sokmadı. Barışmaya yer arıyor herhâlde."

Çakır: "Barış o zaman, bebeğim."

Mahru: "Asla!"

Çakır: "Barışma o zaman, bi'tanem, aşkım, güzel karım, ne diyeyim? Canın ne istiyorsa onu yap."

Mahru: "Ay sende ayrı bir sinir var bugün ya."

Çakır: "Neden acaba? :)"

Mahru: "Hiç üzerime alınmıyorum. Gece'yi sormadın bu arada..."

Çakır: "Konuştuk demin, aradı."

Mahru: "Nasıl? Telefon elimdeydi. Uğramadı ki hiç yanıma."

Çakır: "Kızlardan aradı. Yatacakmış, iyi geceler demek için aramış. Elli kere, 'Ne zaman geleceksin?' diye sordu durdu."

Zaten kendi akranlarını bulunca kızım tarafından satılmıştım. Geldiğimizden beri birkaç dakika, ya görmüştüm ya görmemiştim.

Mahru: "Eve geçtin mi sen yoksa dışarıda mısın hâlâ?"

Çakır: "Geçtim."

Peşinden bir fotoğraf belirdi ekranda. Bacaklarını sehpaya doğru uzatmıştı; karanlıkta televizyon ışığı vardı ve sehpanın üzerinde büyük rakı şişesi, dolu sek bir kadeh, bir kâsede de çerez...

Mahru: "Ne izliyorsun?"

Çakır: "Bakmadım, açtım ilk sıradakini. Vurdulu kırdılı bir şeyler..."

Mahru: "O şişe küçük değil miydi, bebeğim, biraz daha büyüğünü açsaydın."

Çakır: "Senin o bebeğim diyen dilini..."

Çakır: "Bebeğinin nasıl uyuyacağını da düşünseydin keşke. Sabahın köründe toplantım var. Uyumasam sersem gibi olacağım, sızıp kalsam kalkabilecek miyim, bilmiyorum. Kaldım ortada. Ne yapayım diye düşünürken de dibi bulacağım."

Mahru: "Ben sana dedim ama istemezsen gitmeyeyim diye."

Çakır: "Ben gitme dedikten sonra ne anlamı var? Kendin düşünüp gitmeseydin..."

Mahru: "Ama ama ama... Şimdi bana böyle vicdan yaptırma buralarda. :("

Çakır: "Yapma, güzelim. Niyetim o değildi. Sen krizim tuttu ve yoksun. Nereye saracağımı bilmiyorum."

Mahru: "Hmm. Ben krizin, demek. Senin ağzın ne güzel laf yapıyor öyle."

Çakır: "Ağzım güzel şeyler yapar öyle."

"Ay hadi, herkes bir itirafta bulunsun," dedi Mihriban bir anda ve daldığım yerden çıktım. Telefonumu direkt, bence tam da olması gereken yerde kenara fırlattım ve "Mesela?" diye sordum.

"Ya işte, kendi hayatımızla ilgili bir şeyleri itiraf edelim," dedi Mihriban bağdaş kurarak. Zaten geldiğinden beri anlatmak istediği bir şeyler varmış da anlatamıyormuş gibi bir hâli vardı. Bunu da bahane gibi görmüş olacak ki böyle bir fikir attı ortaya.

"Hadi, Eftelya abla başlasın," dedi Mihriban topu ona atarak.

Eftelya abla durdu, düşündü ve "Ne itiraf edeyim kız ben?" dedi gülerek. "Seneler evvel buraya ilk geldiğimde herifin birine tutulmuştum, adam evli çıkmıştı. Bir süre de görüşmüştüm. Her manada..." diye özellikle belirtince gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Bilmiyordum tabii o dönem evli olduğunu. Bu bir de bana çocuk falan yapalım demişti. Bana güzel, mutlu bir aile vadetti. Ben salağı da, gencim, toyum hani, nikâh diye sorgulamadım, gururuma yediremedim ama bir güzel kandım. Sonra öğrendim ki adam evliymiş. Allah'ın sevdiği kuluymuşum da gebe kalmadan görmüştüm yüzünü. Sonra da siktir ettim işte."

"Bu erkeklerin hepsi şerefsiz," dedi Şura büyük bir kinle, tükürürcesine. "Hepsi mutlaka aldatır, yeter ki fırsatını bulsun."

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. Bu fikre katılmıyordum. "Ben öyle düşünmüyorum. Kanı bozuk olanın meselesi ayrı ama birinin suçu da binine yüklenemez ya. Çakır'ın beni aldatacağına asla inanmam ben. Sen, Esat'a yakıştırabiliyor musun da bu cümleyi kuruyorsun?"

Şura omuz silkti ve "Ben o kadar emin konuşamam," dedi. "Erkek milleti... Ne halt edecekleri belli olmaz."

Eftelya abla da ona hak verir gibi gözüyle Şura'yı işaret edince suratım düştü, kabullenmek istemedim. Bence öyle değildi. Herkesin doğrusu kendineyse benim ki de böyleydi. Bence Çakır yapmazdı.

"Sen anlat o zaman," dedi Mihriban, Şura'ya dönerek. "Sen itiraf et bir şeyi."

Şura durdu, durdu, düşündü biraz ve "Ben, Çakır ve Mahru ayrıldığında çok korkmuştum," diye bir itirafta bulundu. "Biz onlar sayesinde tanışmıştık ve Mahru benim kardeşim gibiydi." Ona doğru döndüm. "Eğer bana o zaman 'Ben Çakır'ı sildim, Esat'ın etrafında olması bana da zarar verecek, artık görüşme,' deseydi görüşmeyecektim. Ama o kadar korktum ki benden bunu isteyecek diye... Günlerce uyumadım. Ne dualar ettim, bir Allah bilir bir de ben."

"Saçmalama," dedim. Zamanında onun yükü şimdi bana dert olarak bindi. "Biz ayrı, siz ayrı. Ben neden size karışayım? Keşke bana söyleseydin endişelerini, Şura. Boşu boşuna dert etmişsin içine onca zaman."

Şura hafif buruk bir tebessümle "Konuşamadım işte, ne bileyim," dedi. "Ama beni şaşırttın ve hiç lafını bile etmedin. Ben olsam, sanırım öyle şeyler söylerdim çünkü. Senin yüreğin o kadar genişti ki kendi yarana rağmen her anımda oldun, mutluluğuma gölge düşmesine asla izin vermedin, kendi gölgeni bile düşürmedin. O yüzden bende senin yerin çok başkadır."

Oturduğum yerde ayaklandım ve iki ağlak surat, kocaman sarılırken "Ya Şura," dedim sırtını sıvazlayarak. "Sen de iyi ki benim kuzenimsin. Herkesten çok başka seviyorum seni."

Aynı iltifatları ondan da duyarken hatırı sayılır, hafızamıza kazınacak kadar uzunca bir süre sarılı kaldık ve "Evet," dedi Mihriban, bizi ayıran ses tonuyla. "Şimdi, Mahru'da sıra."

Geri geri adımlayarak tekrar koltuğuma oturdum ve "Hm..." dedim birkaç saniye düşünerek. "Birinin beni kalpten seveceğine hiçbir zaman tam anlamıyla inanmadım," diye bir itirafta bulundum. "Çakır'a kadar... Aslında onun bile sevgisine uzunca bir süre tam anlamıyla inanamıyordum. Herkes beni terk edecekmiş gibi geliyordu bana. İsteyerek ya da istemeyerek, bir şekilde herkes gidecekmiş gibi gelirdi. Bu sadece terk etmek anlamında da değil aslında, ölüp gidecekmiş gibi de." Annem severdi çünkü beni ama o da ölünce terk edip gitmişti. "Yani ben hep bir terk ediliş içerisinde olacağımı düşünürdüm."

"Ya biz seni çok seviyoruz," dedi Şura, hamileliğin getirdiği bir duygusallıkla. "Çakır da çok seviyor. Hatta bence herkesten çok, en çok o seviyor. Terk edemeyecek kadar çok seviyor."

Öyleydi. Artık buna tamamen inanıyordum. "Evet," diye karşılık verdim o yüzden. Ardından, sıramı savdığım düşüncesiyle bu fikrin başlangıç noktasına döndüm ve "Sıra sende," dedim gülerek. "Sen anlat bakalım şimdi."

Geldiğinden beri söylemek için kıvranıyordu çünkü. Birkaç kez yutkundu, gözlerini kaçırdı, oturduğu yerde doğruldu ve "Şey..." dedi, bize değil de yere odaklanarak. "Biz Ferdi ile öpüştük."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ne!" diye bir tepki verdi Şura ve hızlıca olduğu yerden uzanıp Mihriban'ı dürterek "Kız, ne zaman?" diye sordu heyecanla.

Mihriban, bembeyaz yüzüne al düşünce "Bugün," dedi ve eliyle yüzünü yellemeye başladı.

"Nasıldı?" diye sordu Şura tekrar. "Ne hissettin?"

"Islak," dedi ilk kelime olarak, heyecanına yeni düşerek. "Islak, yumuşak ve böyle değişik işte, bilmiyorum." Kazağının yakasını çekiştirirken düşüncesi bile sıcak basmışa benziyordu. "Hiç beklemediğim bir anda oldu, elim ayağım kesildi sanki, içimden bir şeyler akmış gibi oldu."

"Kız," dedi Şura kahkahalarla gülerken. "Çocuk seni bir kere öptü diye ilk dakikadan boşaldın mı?"

Az önce yanakları al al olan Mihriban, o allık şimdi tüm yüzüne vurunca pancar gibi olmuştu. Eftelya abla bunu görerek "Şura," diye azarladı bir anne edasıyla. "Gitme kızın üstüne."

"Bence de," dedim şaşkınlığımı atıp konuya dâhil olarak. "Sonuçta onlar nişanlı, olabilir böyle şeyler. Çok normal."

Eftelya abla ve benim de müdahil olmamla Mihriban'ın yüzü biraz olsun düzelebilmiş, Mihriban konuşmasına devam edebilmişti. "Ya öyle hep olabilecek bir şey de değil galiba. Ben bugün ona öyle, aklıma hep aynı şeyler geliyor deyince, ben değiştireyim aklındakileri diyerek öptü. Bir daha öper mi ki?" diye sordu, hem çekingenlikle hem de merakla bize bakarak. "Yapmaz sanki bir daha evlenene kadar."

Şura yine o patavatsızlığıyla kahkaha atarken Mihriban'ı utandırdı. "Ay bu azmış," dedi ve bozularak Şura'ya baktım. Hiç hoş değildi şu an yaptığı. Çok severdim ama bazen ayarını sapıtıyordu. "Sen öpsün mü istiyorsun?" deyip ayaklandı ve Mihriban'ın yüzünü parmakları arasına alarak yanaklarını sıkmaya başladı. "Öper tabii ki, benim güzel bebeğim. Aklı fikri sende kalmıştır şimdi onun, sen bana sor."

"Şura!" dedi Mihriban kaşlarını çatıp ellerini iterek. "Tamam, sormadım bir şey, sus. Tamam, kapat konuyu. Kapat, konuşma."

Şura, yaptığının bilincine biraz geç varmış gibi "Ya tamam, şaka yapmıştım. Bak, gerçekten ciddiydim, o da atamıyordur aklından, yüzde bir milyon eminim. Bak, vallahi," dedi.

Ben de emindim.

"Tamam," dedi Mihriban, gerçekten kapatmak ister gibi. "Tamam, lütfen artık kapansın konu."

Şura olduğu yerde arkasını dönerek "Evvvettt..." dedi. "Kapatıp yenisini açıyorum." Bana doğru baktı ve "Sana bir iş teklifim var," dediğinde şaşkınlıkla bakakaldım. "Zaten bir süredir aklımdaydı ama bu akşam emin oldum."

"Ne teklifi?" diye sordum hâlâ anlamayarak.

"Bak şimdi, Mahru..." dedi heyecanla ama biraz da çekinerek. "Biz Esat'ın arkadaşlarıyla falan görüşünce hepsi çalışıyor, hepsinin bir mesleği var falan... Ben kendimi çok garip hissediyorum onların yanında."

"Çalış o zaman," dedim konunun benimle alakasını çözemeyerek.

Şura tüm üşengeçliğiyle oflarken "İstemiyorum ama," dedi. "Ben böyle rahatım. Her şeyim de var, canım da çalışmak istemiyor."

"Peki, bunun için ben ne yapabilirim?"

"Mahru, bak..." dedi küçük bir çocuk gibi önümde diz çökerek. "Seninle ortak bir işe el atsak. Giyim üzerine bir yer açsak. Tasarımları sen yapsan, Eftelya ablayı çalışanların başına koysak," dedi Eftelya ablaya bakıp gülümseyerek. Sonrasında da bana döndü. "Sen patron olursun tabii, ben de ama benim adım geçse yeter. Ne pay istiyorum ne bir şeye karışırım. Sadece girdiğim ortamlarda, 'Benim de işim var,' demek istiyorum. Düşünsene, Mahru..." dedi daldığı hayallere beni de katarak. "20 tane makine alırız, 25 kişilik bir çalışana sahip, çok büyük olmayan ama küçük de sayılmayacak bir iş... Birkaç tane fabrika tipi makine falan..." dediğinde "Oh oh oh..." dedim bana çok fazla gelmiş gibi. "Bunun neresi küçük, Şura? Sen çok büyük bir şeyden bahsediyorsun."

"Bak, hemen hayır deme, ne olur?" dedi. Hayal ettim, güzel geldi ama ben onun gibi kendimi kaptıramadım. Elimi tutup yalvarırcasına konuştu. "Bak, mahalleden onca kadın var kocasının eline bakan. Hepsine iş fırsatı sağlayıp ayakları üstünde durmasına yardımcı olacağız. Eftelya abla hepsinin başında durur. Du-

rursun, değil mi abla?" deyip arkasına baktığında Eftelya abla "Dururum, dururum da," dedi bana bakarak. Konunun bende bittiğini fark edince Şura tekrar bana döndü. "Mahru, sadece çiz sen. Mihriban da dâhil olur bir köşesinden. Bak, hem biz hep birlikte dört kadın ayaklarımızın üstünde dururuz hem de durmak isteyenlere el uzatırız."

"Çizip dikmekle bitiyor mu Şura?" diye sordum çok uç bulduğum fikrine karşı ama o kadar hevesliydi, gözünde öyle bir ışık vardı ki kapılıp gideceğim diye korktum.

"Mahru, sen senelerdir Fransa'da bu işlerin içinde değil misin? Bağlantıların yok mu?"

Vardı. Ben orada sadece işimle uğraşıyordum. Bütün gün toplantılar, müşteriler, çizimler... Tüm çevrem, tanıdıklarım bu sektörden büyük isimler olmuştu.

"Var, var da..." dedim yine de emin olamayarak. Beni ikna edebileceğini fark etmiş gibi inatla üstüme üstüme gelirken "Hadi be Mahru," dedi. "Düşünsene. Çok güzel olmaz mı?"

Yüzümde, kararsız gözükse de en çok gülen yanımın baskın olduğu bir ifade yer aldı. "Olur tabii ki ama bizde bunun için en önemli şey yok, biliyorsun değil mi?"

"Neymiş?"

O kadar safça sormasına karşın acı gerçeği çat diye suratına çarptım. "Para," dedim ama o, bunu mesele olarak bile görmedi.

"Kocalarımız," dedi ama ben devam etmesine izin vermedim.

"Çakır'dan böyle bir şey istemeyeceğim."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?" dedi küçümseyerek. "Kredi mi çekeceğiz? Kim verecek bize o kadar parayı?"

"Hiç kimse," deyip arkama yaslandım ve yastığı önüme alıp, kurduğu hayalleri bir çırpıda suya batırdım. "O yüzden hepimiz oturuyoruz oturduğumuz yere."

"Hayır ya, hayır," dedi çektiğim ellerimi tekrar tutarak. "Bak, tamam o zaman, şöyle yapalım," dedi yeni bir fikir ortaya atarak. "Borç alalım, yani sen al. Çünkü ben Esat'a bunu söylesem,

'Şura, bizim şirkette çalışıyormuş gibi gösteririz seni,' falan der ama ben öyle bir şey istemiyorum. Onların hepsinin kendi işi var. Ben kocamın yanında çalışan olmak istemiyorum. E, para zaten Çakır'dan onaysız çıkmayacak, sen her türlü dâhil olacaksın."

"Eee Şura?" dedim daralmış gibi. "Yani ne demek istiyorsun?"

"Bak şimdi, borç alalım Mahru. Borç herkesten alınabilir sonuçta. Ödeyeceğiz biz bunu. Borç alalım Çakır'dan, sonra da çalışıp öderiz. Olur mu?"

Ben birkaç saniye duraksayınca bunu kabul etmişim gibi algılayıp "Olur bak, olur değil mi Mahru?" diye sordu ve ayaklandı. Eftelya ablaya dönerek "Abla, bir şey desenize ya!" dedi sinirle. "Tek bırakmayın beni, hadi ikna edin, hepimiz için."

Eftelya abla emin olamasa da "Kendim için değil, Mahru ama sen seviyorsun kızım çalışmayı," dedi. "Evde duramazsın ki sen Şura gibi." Şura bu söz karşısında göz devirdi. "Hem o senin kocan. Ondan yardım istemeyip kimden isteyeceksin? Onca eğitimin, bilgin, tecrüben var. Niye heba olsun bunlar? Sizin yaşlarınız tam böyle girişimler için. Hem borç diyor Şura da. Gönlüne sinmiyorsa öteki türlüsü, böyle yap. Çakır sana hayır demez ki. Sen de ödersin, eminim. Kocan varken, asıl gidip başkasından istemek o adamın da gururuna dokunmaz mı?"

Bir anda öyle büyük bir hayalin ve kararsızlığın içine atmışlardı ki beni, ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı, ben çalışmadan duramazdım ve Şura'nın bahsettikleri benim için gerçekten hayal olabilecek kadar büyük ve umut doluydu.

"Bence de haklılar, Mahru," dedi Mihriban da. "Düşün sen bunu. Konuş bir Çakır'la."

"Olur mu ki dersiniz?" dediğimde Şura bunu bir kabul görmüş gibi "Olur tabii, olmaz mı, olmaz mı?" dedi heyecanla. "Bak şimdi, ben tam şu an sana bilet alıyorum," dediğinde telefonunu aldı eline ve ben yine ne olduğumuzu anlamadım. "Sen sabah ilk uçakla İstanbul'a dönüyorsun ve bu konuyu hemen Çakır'la konuşuyorsun."

"Saçmalama," derken ayaklandım ama Şura telefonu benden kaçırarak biletimi almıştı bile.

"Sen bu gece sadece yeni işimizi düşünüp planlarını kuruyorsun ve yarın hemen Çakır'la görüşüp kesinleştiriyorsun."

"Ya ne acelesi vardı?" dedim ufak bir serzenişle. "Gelince konuşurdum Şura, çok acele ediyorsun."

"Hayır efendim," dedi kesin bir dille. "Ben bekleyemem. Vazgeçersin falan, olmaz yani. Sıcağı sıcağına olsun. Biz bakarız Gece'ye. Sen git, kocanla bir gece geçir, ertesi gün birlikte istemeye gelirsiniz. Zaten elbise işi de oldu bitti."

"Olmaz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gece'yi bırakamam burada, bu kadar uzakta."

"Bırakırsın efendim, bırakırsın," derken o kadar rahat söylüyordu ki bunları, "Sana söz, dibimden ayırmayacağım Gece'yi. Çişe bile onunla gideceğim. Sen git ve 1 günü kocanla geçir. Gece bana emanet. Git ve bu işi halledip gel."

Şura da en az benim kadar büyük bir heyecanla tamamladı sözlerini ve kızların da ona destek vermesiyle gecenin kapanışını yaptık. Oturup havadan sudan, kuracağımız onlar tarafından kesin olan yeni işimizden konuştuk durduk. Çakır benden uzakta olduğu için uykusuz bir gece geçirirken ben onsuz, onun bilmediği yeni hayallerimden sebep içimde bayramlık çocuk sevinciyle uykusuz kaldım.

Bütün gece hiç uyumamış, gerekli planlamaları yapmış, görüşmüş ve bir gecede yapılabilecek en iyi sunum dosyasını ortaya çıkarmaya çalışmıştım. Gece boyu Esat'ı da uyutmamıştım. Planlarımızdan bahsetmiş, fikrini almıştım. Esat hiç de olumsuz karşılamamıştı. Karşılamazdı da. Esat, her zaman her şeye uyum sağlayan o erkek kardeş gibiydi benim için. Hatta Çakır'ın toplantı saatini bana bildirmiş, uygun saatte oraya ulaşmamı sağlamıştı.

Üzerimde siyah, mini bir etek, beyaz bir gömlek ve siyah stilettolar vardı. Elimdeki dosyayla şirkete girdiğimde, hiç beklemediklerinden olsa gerek, girdiğim ilk andan itibaren herkes işini gücünü bırakmıştı ve tüm bakışlar üstümde toplanmıştı.

"Mahru Hanım," dedi nereden geldiğini anlayamadığım çok tatlı bir kız bir anda dibimde biterek. "Hoş geldiniz. Çakır Bey'in yanına gidiyorsunuz sanırım," diyerek onaylatma ihtiyacı hissedince "Evet," dedim tebessümle.

"Eşlik edeyim size," diyerek eliyle yön gösterince onunla birlikte ilerledim. Bakışları sık sık üstümde durdu, dudakları hareketlendi ama bir şey diyemedi. Birlikte asansöre binip sessizce yukarı çıktık. Ben dümdüz önüme bakıp tebessüm ediyordum ama o sık sık bana bakıyor, üzerini düzeltiyor, sonra da bir şey diyemeyip yüzüne bir tebessüm kondurarak, sessizce izlemeye devam ediyordu.

Asansörün kapıları açıldığında "Buyurun lütfen," dedi eliyle tekrar yön göstererek. Önce ben çıktım, peşimden o. Sonra birkaç adımda Esat karşımıza çıktı ve "Mahru," dedi sanki geleceğimden haberi yokmuş gibi garip bir şaşkınlıkla. "Geldin mi?"

Arkamdaki kıza dönüp "Teşekkür ederim Elif Hanım, ben ilgilenirim, işinizin başına dönebilirsiniz," diyerek, gayet kibarca geri gönderdi ve biz yürümeye başladık.

"Bitti mi toplantısı?"

"Bitti," deyip duraksadı ve o durunca ben de durdum. Kendi odasıydı sanırım girdiği oda ve birkaç saniye kapıda bekledim. Masasının üzerindeki bir dosyayı alıp bana uzattığında "Sözleşmeyi hazırlattım," dedi.

"Sen harikasın," dedim hızlıca elinden alarak. Tam karşımızdaki odaya yaklaştığımızda, kenardaki, sekreter olduğunu düşündüğüm kadın ayaklandı ve önce Esat'a, sonra bana baktı ama yanımda Esat olduğu için bir şey demedi. Kapıyı benim yerime Esat çaldı ve hemen peşinden geri çekildi. "Bundan sonrası sende."

O çalmasaydı kapıyı, ben muhtemelen birkaç dakika oyalanırdım lakin şu an girmem gerekiyordu. İlk kez onun karşısına böyle bir istekle çıkacaktım ve bu bana oldukça garip, yabancı hissettirmişti. Derince bir nefes alıp kapıyı açtığımda daha toplantı yeni bitmiş olduğundan sanırım, masanın başında oturuyordu.

Gömleğinin üstten bir iki düğmesini açmış, kollarını kıvırmıştı, yüzünde dehşet bir yorgunluk ve uykusuzluk vardı. Arkasına yaslanmış, elindeki telefona bakarken muhtemelen gelenin önemli biri olmadığı düşüncesiyle şeklini hiç bozmamıştı.

Sonra başını bir an kaldırıp baktı, ardından tekrar telefona döndü ve yeni idrak etmiş gibi bir kez daha bana doğru çevirdi bakışlarını.

"Mahru," dedi şoke olmuş bir şekilde ayaklanırken. "Ben hayal mi görüyorum yoksa sen-"

Bana doğru birkaç adım atınca elimle onu durdurdum. Şu an boynuna atılmamak için, hele şu aptal şaşkınlığıyla öpüp koklamamak için zor duruyordum ama resmî bir görüşme olmasını da istiyordum.

"Buraya seninle bir iş görüşmesi için geldim." Kaşları çatıldı. "Senden borç isteyeceğim ve bunun için zor ikna edildim. Reddedersen şimdi beni, bir daha cesaret edebilir miyim, onu da bilmiyorum. Yeterince gerginim zaten. Resmî bir toplantı olsun, olur mu? Çünkü ben senin karın olduğum için direkt tamam demeni istemiyorum. Ben sana sunumumu yapayım, ondan sonrası-"

Bu sefer sözümü kesen o oldu. "Mahru," dedi kafası karışmış gibi. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Derince bir nefes aldım ve "Biz Şura ile bir iş kurmak istiyoruz," diye tekrar söze girdim. Kaşlarının arasındaki o oyuk iyice belirginleşti ve benim stresim arttı. "Otur lütfen," dedim hemen karşısındaki sandalyeye otururak.

Ben ciddiyetle yerime yerleşince o da karşıma oturdu ve anlamlandıramadığı o gidişata kendini bıraktı. Olduğum yerde ayaklandım ve elimdeki dosyalardan birini önlerine bıraktım.

Ben sunumumu yaptım, o beni dinledi. Söylediğim gibi de istediğim resmiyette ilerledi her şey.

En son konuşmam bittiğinde "Mahru," dedi ama "Çakır Bey," diyerek sözünü kestim vurgulayarak. "Olması gerektiği gibi, başkasına nasılsa bana da öyle... Hiç tanımıyormuş gibi..."

Gözleri kısa bir süreliğine kapanırken yüzüne bir gülümseme yerleşti ve açtığında "Peki Mahru Hanım," dedi ciddileşerek.

Büyük bir öz güvenle arkasına yaslanırken bir elinde kalem vardı ve masanın üzerinde o kalemi kendinden emin bir şekilde parmakları arasında çeviriyordu.

"İstediğiniz meblağ büyük bir meblağ," dedi gerçekten de ciddi bir konuşmaya girerek. "Finansal sorunlarınız olduğu aşikâr. Hak verirsiniz ki biz de alacaklarımızda teminat görmek isteriz. Kimse aktif varlığının buharlaşmasını istemez. Aklımızdaki ilk soru işareti şu: Geri ödeme konusundaki teminatınız nedir?"

Böyle bir giriş beklemediğim için ilk başta afallasam da anında toparladım ve "Sizden istediğimiz borcun kullanılacağı yatırım, önünüzde bulunan sunum dosyasında mevcut," dedim. "Aynı zamanda tasarımlarını yaptığımız ürünlerin Kazakistan'da hâlihazırda bir alıcısı mevcut, gerekli anlaşmalarımız da yapılmıştır."

Çakır oturduğu yerden öne doğru geldi. Kendisi de sanırım bu kadar detaylı bir şey beklemiyordu. "Bu kadar çabuk mu?" dedi kızmış gibi. "Ne ara bu kadar şeyi düşündünüz, planladınız da anlaşma yaptınız, Mahru Hanım?" Ses tonu gitgide arttı. "Eşinizin bundan haberi var mı?"

Hayır, şimdi oldu, diyemediğimden "Bunun sizi ilgilendirdiğini pek sanmıyorum," dedim kararlı tavrımı sürdürerek.

Çakır buna daha da kızmış gibi yükselirken, beyaz gömleğinin yakalarını düzeltti ve ağzını açacakken sustu. Sanırım "Bir kez geldim, bir daha gelmem," dediğim için, "Ben senin kocanım," diyemedi. Birkaç saniye yüzüme baktı, dişleri sıkıntıyla alt dudağını kemirirken sinirlenerek ayaklandım ve ona doğru ilerledim. Önündeki dosyayı alırken "Anladığım kadarıyla sizin

tek amacınız zora koşmak. Hiç olmamış sayın. Vaktinizi aldım, iyi günler," dedim.

Aslında tavrında haklıydı ama sinirden elimin de sesimin de titremesine engel olamadım. Önündeki dosyayı alacağım sırada bileğimden kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kucağına düştüm.

"Mahru," dedi dişleri arasından sinirle. "Nereye gideceksin? Kime gideceksin?" Vazgeçmeyeceğimi gayet iyi bildiğinden başkasının karşısına geçmemi bile kabullenemedi. "Koymuşsun zaten sen aklına bunu, yapacaksın, belli. Gelmiş bir de karşıma, ciddi ciddi konuşuyorsun. Kocanım ben senin, kusura bakma," dedi öfkeyle. "Hiç beklemediğim bir anda karım karşıma geçip bana yeni bir iş kuracağından bahsediyor. Karşımdakinin karım olduğunu unutup sıradan birine davrandığım gibi davranamıyorum."

Gerçekten de buraya geldiğim ilk anda, toplantı bitene kadar o resmî tavrı takınacağım diye kendime söz vermiştim lakin hiç beklemediğim bir anda kendimi kucağında bulunca da bu kuralı biraz esnetmek durumunda kalmıştım. Elim gömleğinin üzerine gitti ve parmaklarım gömleğinin açıkta bıraktığı o esmer tenine doğru uzandı. Kırmızı ojelerin o yanık teninde bıraktığı görüntü öylesine hoştu ki tenini tırnaklarımla istemsizce, belli belirsiz kazımaya başladım.

Kucağına çekince eteğim biraz daha yukarı doğru sıvanmış, bacaklarım koltuğun kenarından sarkmıştı. Bir eli kalçamda, diğer eli çıplak bacaklarımın üzerindeyken baskısını hissedeceğim kadar sert tutuyordu.

"Bir anda oldu," dedim resmiyeti bir kenara bırakarak. "Şura böyle bir teklif attı ortaya ve ben de düşündüm taşındım, olabileceğine karar verdim. Seninle konuşmak için fırsatım yoktu yani. Yanımda olmadığın bir anda gerçekleşti. Ben de seninle en doğru olabileceğini düşündüğüm yoldan görüşmek istedim."

"Sorun para değil, Mahru," dedi yumuşamış gibi. "Senin tek bir sözün emirdir benim için zaten. Çalışmak istiyorsan, nasıl, ne şekilde istiyorsan ben senin için hallederim ama Kazakistan'la

bir anlaşma yapmadan önce mesela..." dedi laf sokar gibi. "Bana danışsaydın. Gece var, Emre'nin bize alışma süreci var, üstelik bir çocuk daha düşünüyoruz. Evet, hepsini halledebilecek maddi gücümüz var çok şükür ama bunlar seni yoracak. Hepsine yetişmeye çalışacaksın, ben seni bilmiyor muyum? Öncesinde birlikte konuşsaydık keşke." Bozulduğumu görünce "Asma suratını, asma," dedi azarlar gibi. "Ben senin gibi düşüncesizce hareket edemiyorum, kusura bakma. Karımı düşünmek zorundayım. Gündemimiz biraz daha sakinleşince böyle bir işe girişmek-"

Diğer elim de çıplak teniyle buluştu ve "Bunları ben de düşündüm," dedim konuşmasını keserek. Çıplak teninden boynuna, ensesine doğru kaydı parmaklarım ve masaj yapar gibi okşamaya başladım. "Yapamayacağımı düşünsem hiç girişmezdim zaten. Üstelik tek değilim." Dudaklarının arasından alaycı bir tebessüm çıktı çünkü her şeyle tek tek ilgilenmek isteyeceğimi biliyordu. Beni bu kadar iyi tanırken de onu kandırmak mümkün değildi. "Ayrıca sorun gayet de para. Ben senden hibe edeceğin bir para istemiyorum," dedim kesin bir dille, başımı iki yana sallayarak.

"Ben gerçekten seninle ciddi bir anlaşma yapmaya çalışıyorum. Borç almak ve onu geri ödemek istiyorum. Aksi bir seçenek benim için mümkün değil ve evet, sen kabul etmezsen de başkalarıyla görüşme sağlayacağım, sana sunduğum şartlarla tam olarak bu şekilde," diye özellikle belirtince, kaşları çatılarak sıkıntıyla soludu ve parmakları şakaklarına çıktı. Ben devraldım.

Parmaklarım şakaklarını ovalarken gözlerini kapattı ve başını geri doğru yasladı. Başımı boynuna yaklaştırıp âdemelmasının hemen yanına ufak bir öpücük bırakırken "Şimdi toplantımıza devam edebilir miyiz?" diye sordum geri çekilmeden hemen önce. "Olması gerektiği gibi..."

Başını kaldırınca saçlarımın tepesine bir öpücük bıraktı ve "Ah Mahru, ah Mahru," diye söylenirken eliyle masanın karşısını işaret etti. Karşısına geçmedim. Masanın hemen üzerine, dibine oturdum.

Gülerek gözlerini kaçırırken iştahla dudaklarını yaladı ve "Size sağladığımız nakdî desteğin..." dedi ciddiyetle konuşmaya başlayarak. Bacak bacak üstüne attım, soluğu kesildi. Bakmamaya çalışırken kısa bir öksürükle olduğu yerde toparlandı ve tekrar konuşmaya başladı. "Size sağladığımız nakdî..." dedi, topuklu ayakkabımın sivri kısmını bacaklarına sürtmeye başladım. Ayağıma baktı, derince bir soluk aldı. "Nakdî desteğin güvence altına..."

Gömleğimin birkaç düğmesini açarak, bir hayli derin, bayağı bir derin dekolte vermemle "Hay anasını ama..." dedi ciddiyeti bir tarafa bırakarak.

Ağzımın içinde cık cık cık yaparken "Mahru Hanım, siz az önce, 'Kabul etmezseniz başkasıyla da tam olarak bu şartlarla görüşeceğim,' derken bunları da kastetmiyordunuz, değil mi?" diye sordu.

"Çakır Beyciğim..." dedim işveli, cilveli bir şekilde, bir kolumu masaya dayayarak. "Bu tamamen size özel."

Bundan keyif duymuş gibi omuzları yükselirken eli bacaklarıma doğru kaydı. "O hâlde bunun keyfini sürebilirim."

"Lütfen..." dedim, çekinme, devam et der gibi. "Lütfen tadını çıkarın."

Başını eğdi ve dizimin üstünde bacağımın açık kalan yerine dudaklarını bastırdı. Elim saçlarına giderken ensesinde saçlarının dibini okşadım. Dudakları bacaklarımın iç tarafına doğru kayarken masadan destek alıp başımı geri doğru attım.

Önündeki dosyaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra konuşmasına devam etti. "Size sağladığımız nakdî desteğin güvence altına alınabilmesi için şirketimiz tarafından görevlendirilen bir denetçi bırakmamız gerekecek ve bu denetçinin masraflarını şirketiniz üstlenecek."

Beni her alanda zorlamaktı niyeti sanırım. Ona "Başkasına davrandığın gibi," diyerek açık çek sunduğumdan, beni zorlamaktan geri durmuyordu. Belki de vazgeçmem için yapıyordu ama oralı bile olmadım. "Tabii..." dedim. "Nasıl isterseniz..."

Bunda da bir tepki alamayınca "Aynı zamanda verilen nakdin geri ödemesinin vadesi ve ödeme planı hakkında detaylı bir plan oluşturdunuz mu?" diye sordu.

Olduğum yerde daha da doğruldum ve önündeki dosyayı bir kez daha ona uzatıp aynı ciddiyete büründüm. Her ne kadar onunlayken aklımı kaybedecek gibi olsam da bu işi çok istiyordum ve konu, sevdiğim şeyler olunca çabalamaktan vazgeçmiyordum.

"İlk taksit ödemesini faaliyete geçmeyi planladığımız mayıs ayından sonraki ilk 3 ayda ödeyeceğiz. Kesin tarihimiz 15 Ağustos 2025 olmakla birlikte, 500 bin olarak 2 aylık periyotlarla, 6.5 milyon olarak 24 ay içinde ödemeyi tamamlamayı düşünüyoruz. Teminat olarak, yatırım yaptığımız teçhizata ve sözleşme içeriğinizde belirteceğimiz gayrimenkullerimize haciz koydurabilir, herhangi bir taksitin ödenmemesi durumunda icra işlemini süre tanımadan başlatabileceğinizi beyan ve kabul edebiliriz."

Bir solukta oldukça ciddi söylediğim şu sözler karşısında ciddiyetimi ve hevesimi fark edip hayret edercesine dudak bükerken "Tamam o hâlde," dedi pes etmiş gibi. "Mevcut ödeme talebinizi karşılaştırmak ve sözleşme için gerekli düzenlemeleri oluşturmak için biraz zaman rica edeceğim."

Bunu da ben halletmiştim. Yüzümde bir gülümsemeyle geri doğru başımı yatırdım ve masanın üzerinde boylu boyunca uzanarak, parmak uçlarımda masanın ötesindeki dosyaya ulaşmaya çalıştım. Başardım da. Zar zor aldığım o dosyayı önüne koyarken "Esat Bey tarafından hukuk departmanınıza incelettirildi ve hazırlattırıldı. Her şey olması gerektiği gibi," dedim.

"Pes," dedi bu sefer tepkisini dile dökerek. "Her şeyi hazırlamışsın zaten. O kadar ağzını yoracağına önüme koyup, imzala deseydin keşke. Konuşacak çok da bir şey bırakmamışsın."

Gözlerimi kırpıştırarak masadaki kalemi aldım ve "Buyurun," diyerek ona doğru uzattım. Kalemi aldı ama hoşnut olmayarak o sözleşmeyi imzaladı. Benim istediğim şartlarda, olması gerektiği gibi, kocamla hayallerime giden yolda bir anlaşma yapmıştım.

Dün gece bir hayal olarak gelen o konuşmalar şu an resmen gerçeğe dönüşmek üzereydi ve ben bunu fark ettiğim o anda çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. "Tamamdır," dedi, imzalayıp kalemi masaya fırlatarak. "Hayırlı olsun."

Bana doğru uzattığı elini sıktıktan birkaç saniye sonra kollarımı sıkıca boynuna doladım. Öptüm ve "Ay," dedim heyecanla. Sonra boğazına doğru kayıp öptüm. "Benim de bir işim var artık." Elleri belimi kavrarken dizlerimi iki bacağının arasına koymuş, dizlerimin üstünde duruyordum ve o, öpmem için boynunu kaldırmış, bana izin veriyordu.

Geri çekildiğimde çocuksu heyecanım yüzümden bile okunurken "Düşünsene, batırıyormuşum," dedim gülerek. "Ödeyemiyormuşum borcu falan..."

Ay, adama inme inecekti. Bana olsa inerdi şahsen. Kırk takla atıp imza attırdıktan sonra şimdi böyle felaket tellalı gibi konuşunca garip olmuştu ama zerre tınlamadı. "Korkma, korkma," dedim yüzünü severek. "İcra falan başlatırsın, kurtarırsın bir şeyler."

Yüzünü sevince, Gece aklıma düştü. Onu taklit etmiş gibi oldum, çokça da özledim. "Alacaklarımı başka türlü tahsil etmeyi düşünüyorum," dedi. Onu seven avuç içimi ısırmaya çalışınca kıkırdayarak geri çekildim ama belimden tutup kendine çekti.

"Nasılmış?" diye sordum. Sonra belimdeki eli öne doğru kaydı ve işaret parmağı karnımın üstünü okşarken "O gün bir gelsin," dedi ipucu verir gibi, okşadığı yeri eğilip öperek. Hiç solmayan o gülümsemeyle saçlarını okşadım. "O zaman hayır deme gibi bir şansın da olmayacak. Dört, beş, altı..." diye giderken "Abart abart..." dedim gözlerimi irileştirip onu benden uzaklaştırırken. "Ayrıca üçü katmadın."

"E yavrum, o Allah'ın emri," dedi göz kırpıp ayaklanırken.

"Allah Allah, fikrimi almayı da düşünüyor muydun bir noktada?" dedim. Sonra beni de masadan indirdi ve ceketini giymeye başladı. "Mutlaka," diye ekledi ciddiyetle. "Bir noktada alırdım.

Senin bugün yaptığın gibi, son dakikada her şeyi olupbittiye getirerek."

İmalı gülümsemesine imalı bir gülümsemeyle karşılık verirken "Sürekli laf sokacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Yok," dedi ciddiyetle. "Ben sen değilim, unuturum iki güne."

Gözlerimi devirdim ve "Hadi..." dedi, kapıyı işaret ederek. "Bunu kutlamak için bir yemek ısmarlarsın herhâlde artık."

O an aklıma gelen başka bir seçenekle "Yok," diyerek reddettim ve beni kolunun altına aldı. "Yemek konusunda hemfikirim ama ben ısmarlamayı düşünmüyorum," dedim, yürümeye başladık. "Sana yaptırmayı düşünüyorum. Evde yemek ve film keyfi yaparız diye düşündüm."

Asansöre doğru ilerlerken tüm gözler üzerimizdeydi ama biz sadece birbirimize odaklıydık. "Onca paranın üstüne bir de yemeği bana kilitliyorsunuz," dedi ağzının içinden kınarmış gibi bir ses çıkararak. Adam kendini dolandırılıyormuş gibi hissediyordu sanırım. "Borcunuz artıyor, Mahru Hanım."

Asansörün kapısı açıldı, bindik ve kapandı. Parmak uçlarımda ona doğru yükselerek boynuna kollarımı doladım ve dudağında dilimi gezdirirken "Hiç şüpheniz olmasın," dedim. "Mutlaka öderiz."

Biz Mahru Seyhanlı ve Çakır Seyhanlı olarak bugün aramızdaki bağlara bir yenisini daha ekleyip daha da sağlamlaştık.

"Hmm..." dedi o da bana dolanarak. "Size güvenmediğimden değil, yanlış anlamayın fakat bir ön ödeme almak isterim."

Yüzümdeki tebessümü, gözlerimi kapayışımı bir onay saydı. Her daim hazır olan tavrıyla bana eşlik etti ve dudağının üstünde olan dilimi dudaklarının içine hapsederken asansörü bir anlığına durdurdu. Sadece bir öpücük kadar, bir öpücükten daha fazlası kadar, soluksuz kalana kadar, sonra soluklanıp duvarlarına çarparak harap bitap düşene kadar, düştükten sonra kalkıp toparlanana kadar nefessizce öpüştük.

5. BÖLÜM

Üzerimi değiştirip alt kata indiğimde Çakır çoktan mutfağa girmişti. Beyaz, uzunca bir tişörtü elbise niyetine üstüme geçirmiş, saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde salondaki koltuğun üzerinde bir battaniye, dün geceden kalma şişe ve dağınık bir orta sehpa gördüm.

"Burada mı yattın?" diye sordum birkaç saniye duraksayarak. "Beli tutulur insanın burada. Rahat rahat uyusaydın ya odada."

Çünkü ben öyle yapardım.

O ise benim aksime daha ince bir düşünceyle "Yatağa küs girilmediği gibi ayrı ayrı da girilmemeli bence," dedi, utandım. "Sensizken her yer batıyor zaten, Mahru. Nerede yattığımın ne önemi var ki?"

Sıradan bir gerçeği dillendirir gibi mutfakta işine devam ederken söyledi bunları ve bence önemli olan da buydu. Böylesi önemli ayrıntıları sıradanlaştırması... Bu çok özeldi. Çakır'ın sevgisi iç çektirirdi. Bir kez yetmemişti ya, sanki bin kez daha âşık oldum.

Mutfağa doğru ilerledim ve kapıya doğru yaslandım. Öyle çok içime katasım geldi ki, öyle çok özledim ki bakarken bile doyamadım. "Altın döşek serseler yine de rahat olmaz yani," diye devam etti benim onu hayranlıkla izlediğimden bihaber. "Olduğum yerde sızdım işte."

Çıplak sırtı bana dönük, altında bir eşofman vardı ve elinin altındaki etleri doğruyordu. Doğradıklarını tavanın içine atıp sık sık çevirirken ona doğru ilerledim ve arkasından sıkıca sarıldım.

"Böyle ince ince seversen beni," dedim çıplak sırtına, iki kürek kemiğinin arasına bir öpücük kondurdum. "Şımarırım."

Güzel gülümsemesi döküldü mutfağın içine önce, içim ısındı. Çakır'ın sevgisi, gülümsemesi iç götürürdü, götürdü de. Benim içim hep ona gitti. Sırtına onlarca, yüzlerce öpücüğü peş peşe bırakırken "Kızım, bir dur," dedi ama sesinde bir gülümseme vardı. Bazen bazı şeyleri dillendiremesek de tonlamasında hissederiz ya, ben onunkinde koca bir şükür hissettim.

Ben sarıp sarmaladıkça, öptükçe olduğu yerde sabit kalamıyordu. "Dur, elimi keseceğim," dedi ama dinlemedim. Üstelik sesindeki o hoşuna giden ton da durmamı söylemiyordu bence. Daha çok sarıldım, âdeta yapıştım ve parmak uçlarımda kalkıp ensesini öpmeye çalıştım. Beceremedim, omuzlarına tutunup onu aşağıya doğru çektim ve ensesine, boynuna, omzuna öpücükler kondurdum.

En son o kahkahalarının arasında elindeki bıçağı tezgâha bıraktı ve elini arkaya doğru atıp beni belimden kavrayarak hemen önüne çekti. Elinin altındaki tişört avuçlarının arasında toplandı, yukarı sıvandı. Parmakları isteyerek ya da bilinçsizce tişörtün üzerinden bir an kalçama doğru kaydı. Ne sevmeden durabildik ne dokunmadan ne bakmadan... Tezgâh ve onun arasında sıkışıp kaldığımda ellerini tezgâha dayadı ve "Kızım, ben sana dur demiyor muyum?" diye sordu dudak kenarları keyiften yükselirken. Manzaram şahaneydi, şahane! Gülüşünün kenarlarında can buldum sanki.

Ellerimi göğsünde dolaştırıp ensesine doğru çıktım ve dudaklarımın arasından cık diye bir ses çıkararak kaşlarımı kaldırdım. "Sözlerin ve davranışların farklı şeyler söylüyor. Ben de işime geleni dinliyorum."

Sonra içim gitti, ben gitmeden duramadım. O çok güzel, muzip gülüşünün kenarından parmak uçlarıma doğru kalkarak öptüm onu. O ufacık öpücükte nasıl bir hasret saklıydı... Vuslata erdirmedi belki ama yangınıma bir nebze olsun su serpti. Bin kez öpsem yine doymazdım ya, o ayrı.

Bana doğru eğilişi, bakışı, gülüşü bir şiirin mısraları gibiydi sanki. "Bak sen..." dedi burnunu burnuma sürtüp, bir de sanki çok az ilgi çekiciymiş gibi tek kaşını kaldırarak. Ya ben onu bir gecede çok, çok, çok fazla özlemiştim ya da elini oynatışına bile düşecek, eriyip bitecek kadar yüksek bir libidoya sahiptim. Her ikisiyse şayet, bu beni kesin öldürürdü.

Burnunu aheste aheste burnuma sürterken ara ara gözleri kapanıyor, açılıyor ama yüzündeki gülümseme hiç düşmüyordu. Arada derince nefeslenirken işaret parmağı bacaklarımda bir çizgi çekti önce, ardından yukarı doğru belime, karnıma doğru çıktı. Zaten yüzümden tenime dökülen solukları içimi gıdıklıyordu, bir de elinin yavaşlığı beni huylandırırken, kollarının arasında kıvranırken "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kaçabildiğim tek mesafe, bir koluyla diğer kolu arası kadardı. Boynuna tutunup yükselmelerimi saymıyordum bile.

"Bakıyorum," dedi muzip bir tavırla. "Benimkilerin sözü farklı, hareketi farklıymış ya, seninkiler ne diyormuş, onu okumaya çalışıyorum. Ben de işime geleni dinleyeceğim bundan sonra."

Her şeye uyum sağlamak gibi bir huyu vardı.

Kahkaha atarak "Başka yerde arama," dedim ve elini tutup tişörtün yaka kısmına götürdüm, kavradı. Kavradı ve ben bileğini tuttuğum elini aşağıya doğru çektirdim. Göğsüm açıldığında "Bak," dedim, parmakları göğsümün arasına mıhlandı. "Bak, göğsümde izin var." Parmak uçları sol göğsümün üstüne kıpırdanırken bileğini bırakmadım ve "Bak," dedim dermanım kesilmiş gibi. "Bak, senin için nasıl çırpınıyor..."

Bir başlangıç için oldukça iyi bir yerdi bence. Buradan istediğini okuyabilirdi; işine gelen, benim her türlü işime gelirdi zaten.

Eğildi, göğsümün çırpındığı yerden öptü. Öldürmedi ama yaşattı da denilemezdi. Kendini geri çekmeseydi şayet, kuş gibi çırpınan kalbim belki belirli bir ritimde kalabilirdi. Ayağımı mutfak dolabına yasladım, dizimi kırdığım yerden bacaklarına sürtündüm ve o yine aynı muziplikle dudaklarını ısırdı. Bileğindeki elim kaslı kollarına doğru çıktı, bakışlarım onu takip etti ve yutkunarak dudaklarımı yaladım. Omuzlarına dokundum, oradan ensesine, saçlarına... Her bir noktasını baştan sona tekrar ve tekrar keşfe çıkarken bundan haz duydum. İstemsizce tuttuğum yerden kendime çekmiş olmalıyım ki "Sen çok fenasın," dedi. bir daha öptü. "Resmen günaha davet..."

Bir dokunuş, koca bir yangını başlatmış, nefesi o yangını harlamıştı ve ben dayanamayarak "Asla," diyerek kıkırdadım. Göğsümün açıkta kalan kısmı dudaklarından nasibini alırken, ona doğru defalarca yükseldim. Göğsüm körük misaliydi onun karşısında.

Bir noktasından sonra göğsümde hissettiğim o sızı beni onu itmeye yönlendirdi. Çekmek ve itmek arasında kaldığım o noktada göğsüme saplanan o dehşet acı beni andan kopardı. Hâlbuki o kadar sert değildi ama ben ekstra bir hassaslıkla istemsizce kaçırdım kendimi. Bu da beni kesintiye uğrattı. Adapte olmaya çalıştığım o noktada iki yarım iş aynı anda olamayacağından, bunu bize hatırlatmak ister gibi tavaya yapışan etlerden ses gelmeye başlayınca Çakır hızlıca doğruldu ve beni öyle, sanki iki çocukla ortada bıraktı. "Lan lan!" dedi sahici bir sitemle tavanın başına geçerek. "Etler yandı."

Etler yanmasın diye ben küle döndüm. Adam resmen beni öylece ortada bıraktı. Ateşim tavan yapmış, patlamaya yer ararken "Yazık," dedim yüzümü buruşturup tezgâha yaslanarak. Doğruyu söylemek gerekirse, hissettiğim o keskin acı beni andan koparalı çok olmuştu ve o kadar da bozulmamıştım. O, yüzümdeki yalancı sitemi okumuş gibi tavadaki etleri çevirirken "Bakma

öyle, bakma," dedi. "Salatayı yap. Önce o aç kamını doyuralım. Yine zayıflamışsın."

Doğruyu söylemek gerekirse açlığım konusunda haklıydı. Et kokusu da o kadar güzel geliyordu ki... Çakır Adanalı olduğundan mı bilmem, mutfakta çok iyiydi, evet ama et yemeklerinde apayrı bir olayı vardı. O, bir usta şef edasıyla etleri kavururken ben, dolaptan salata malzemelerini çıkarıp yıkamaya ve ardından doğramaya başladım.

"Bana diyorsun ama," dedim ciddiyetle. "Sen de hiçbir şey yememişsin. Akşam yemeği yok, sabah kahvaltı da yapmamışsın. İş yerinde biraz atıştırmışsın, o kadar."

Tek kaşı sorgularcasına kalktığında "Kim muhbirlik ediyor sana?" diye sordu ciddi ciddi ve açık vermemek için zor tuttum kendimi. Evdeki kameraları kontrol etmiştim, iş yerini de sallamıştım ve sanırım tutmuştu.

"E var bizim de kendimize göre bir şeklimiz," diyerek ona doğru sokuldum. İşveli ve cilveli hareketlerle "Ona göre, ayağını denk al," diyerek tek kaşımı kaldırdığımda meydan okurcasına onun da tek kaşı kalktı ve elimdeki salatalığı ağzına verdiğimde tek seferde parmaklarımla birlikte kavradı. "Ay," diye çığlık atıp geri çekildiğimde hiç de kalmadı şeklimiz meklimiz. Ağzındaki salatalığı yerken benim aksime daha keyifli bir ifade vardı yüzünde ve "Hayvan," dedim sinirle.

"Dikkat et de," dedi aniden atılıp sert bir hamleyle. "Yemesin o hayvan seni." Tezgâhta şekilden şekle girerek ona doğru gittiğim yollardan hızlıca, arkama bile bakmadan nasıl geri döndüm, bir ben bilirim.

"Hı hı," dedim, çok beklersin dercesine, yüzümü asarak.

Hiç inanmamış gibi kahkaha attı. Öyle güzeldi ki... Öyle çok sevilmeler kesti benim nefesimi.

Omuz silktiğimde nazlı niyazlı, "Ne oldu yine?" dedi anlamlandıramayarak. "Dün sabah da bugün de... Bulduğun her dakika bana trip atıyorsun. Ne övebiliyoruz ne gömebiliyoruz."

Dün sabaha döndüyse konu, devam ettirebilirdim. "Dün gömdüğünü kabul ediyorsun yani," dedim gözlerimi kısarak. Ciddi ciddi yüzüme baktı, anlamadı sanırım. "Keki ben yaptım, biliyordun ama hiçbir şey demedin."

"Ya bir git Allah'ını seversen," dedi tekrar önüne dönerek. "Lafın gelişi gömme dedim ben. Neyini gömeceğim ben senin? Sen kendin triplendin bana, 'Ben seni tutayım ama sen beni sat,' bilmem ne diye." Duraksadı ve "Ayrıca neyimi tuttun?" diyerek bakışlarını bana çevirdi.

"Aşk acısı çekiyordum," dedim ciddiyetle konuşurken, aynı ciddiyetle salatayı doğrayarak. O bir an bana dönüp gülümserken dalgaya almıştı sanırım ama ben çok ciddiydim. "Beni öylece bırakıp gittiğin için o gün sana kırgındım ve sen yokken ben de Gece'ye derdimi açmak istedim."

"Bir dakika, bir dakika," deyip bu sefer bana dönen o oldu. "Sen beni kızıma mı şikâyet ettin?"

Onun tek kaşı kalkmıştı ve ben ne var dercesine omuz silkmiştim. "Şikâyet etmek demeyelim. Biraz içimi dökmek istedim ama sonrasında sana kıyamadım. Aşkın tanımının seninle ama acının benimle ilgili olduğunu söyledim. Yani ortalıkta yanlış bir şey yok."

Ellerimi iki yana açtığımda salatam çoktan bitmişti ve o "He, yine bana patladı olay yani," demişti. Ben tekrar omuz silkerek dolaba yöneldiğimde rakı şişesini çıkardım. Elime iki kadeh aldığımda yanından geçerken "Özür dilerim o zaman, sevgilim," dedi yine hiç gocunmadan. Ocağın altını kapatıp yemeği tabaklara koyarken "Bir yemekle alır mıyım gönlünü?" diye sordu.

"Yani bilemedim," dedim şişenin kapağını açıp. "Olur muymuş öyle?"

Büyük bir ciddiyet ve özenle tabağı doldururken "Kalbe giden yol mideden geçer derler ama," dedi ve ben kaşlarımı çattım. "Erkekler için değil miydi o?" diye karşılık verdim.

Kadehlere rakıyı koyacağım sırada keskin kokusu bir an içime işlemiş, midemi altüst etmişti. Gözlerimi kapatıp toparlanmaya çalıştığım o saniyeler bir asır gibi hissettirse de nefesimi tutup hızlıca, sadece onunkini doldurmuş ve kısa sürede tezgâhın başından uzaklaşmıştım.

"Yani öyle tabii ama bizde durum biraz tersi oldu. Senin bece-" Tam önünde dikilip bakışlarını dikkatlice üstünde tutunca derince bir nefes alıp hızlıca toparladı. "Fazlaca becerikli olduğundan ama ben, sen yorulma diye kıyamadığımdan bana düşüyor bu görev."

Cümlesini toparlamayı becermesinin rahatlığıyla karşımda dururken, elindeki tabakları aldım o ilerlemeden. Rakı kadehini taşıyabileceğimi hiç düşünmüyordum. Sorgulama gereği de duymadı. Ben içeri doğru ilerlerken o da kadehini aldı ve ardından, az önce dolaba koyduğum şişeyi.

"Sen bir şey içmiyor musun?" diye sorduğunda battaniyenin yumuşak yüzeyine otururak başımı iki yana salladım ve "Canım istemiyor," dedim.

Tabaklarımızı sehpanın üstüne koydum ve onu beklemeden yemeye başladım. "Ayrıca ben anneyim," dedim az önceki konuşmamıza atfen. Anneler güzel yemekler yapardı. Gece bizden uzak kaldığında, annesinin değil de babasının yemeğini mi özleyecekti? Yok daha neler... Bunu da ona kaptıramazdım. Anne yemeği her zaman başkaydı. Kötü de olsa iyiydi. Bu konu da tartışmaya kapalıydı.

Yanıma geldi, "Öylesin," dedi, saçımı öptü. "Dünyanın en güzel annesisin." Yanıma oturdu. Yan yana oturmuş, televizyonu açmış, loş ışıkta birlikte yemek yiyorduk ve bence bu, uzun yıllar sonra yaşadığımız paha biçilemez anlardan biriydi. Hayatımızın en sakin, en huzurlu dönemi...

"Ev ne kadar sessiz, değil mi?" diye sordum yemeğimden yerken. "Gece yok ya..."

Aslında hayatımızın büyük çoğunluğu bu kalabalıkta geçmişti lakin Gece'den sonra o günlerin ne kadar da eksik hissettirdiğini fark ettim. Sanki Gece bizi tamamlamış, ondan öncesini bile unuttumuştu. Hep hayatımızdaymış gibi, o olmazsa eksik kalacakmışız gibi, yokken eksikmişiz gibi.

"Öyle," dedi Çakır da biraz bozulmuş, sitem eder gibi baskılı bir tonda. "Bıraktınız beni ortada. Hiç düşünmediniz giderken."

"Ay sen de," dedim gözlerimi devirip gülerken. "Bir kere gittik diye demediğin kalmadı. Hayır, gidin diyen de sendin. Böyle trip atmak için bahanen olsun diye mi git dedin, anlamadım ki!"

Yüzünde belirgin bir tebessüm oluşunca bana nazaran o, tabağının büyük çoğunluğunu yemişti bile. "Yani," dedi. "Hep sen hep sen olmaz."

Gözlerimi kısarak, teessüf edercesine ona baktığımda konuyu değiştirmeye yöneldi. "Ne yapıyordur acaba?" diye sordu.

"Kim?" dedim.

"Gece," diye karşılık verdi. Televizyonda eski Türk filmlerinden biri vardı ve biz hiç değişme ihtiyacı hissetmedik. Etmediğimiz sohbetin bazı kısımlarında ara sıra, ezbere bildiğimiz o sahnelere kaptırıyorduk kendimizi, sonrasında tekrar birbirimize dönüyorduk.

"Ne yapacak, koşturup duruyordur. Keyfi gayet yerindeydi. Bir sürü oyuncak yollamışsın," dedim yüzüne bakmadan, hızlı hızlı yemeğimi yerken. "Ev oyuncakçıya dönmüş. Baran da gelince çıldırıp durdular. Yüzüme bile bakmadı."

"Ulan var ya," dedi sıcacık bir gülümsemeyle yerdeki boşluğa bakarak. Baktığı yerde ne canlanıyorsa aklında, yüzüne izleri öyle güzel düşüyordu ki. "Burnumun direği bile sızlıyor. Mahru. Bir gecede bak..." dedi bana dönerek. Onun kendine bile inanmayan o gülümseyişi bana o kadar tatlı geliyordu ki. "Ben, yemin ederim böyle bir şey görmedim ya. Bir şeye benzeteyim diyorum hissettiklerimi ama hiçbir şeye oturmuyor. Öyle başka, çok başka, başka bir dünya..."

Onun Gece'den böyle bahsedişi bana öyle iyi geliyordu ki... Kendi yaşayamadığım ama hep imrendiğim o baba kız sevgisini onlarda izlemek bile benim eksiklerimi tamamlıyordu sanki. O yüzden Çakır, Gece'yi hep daha çok sevsin istiyordum; hep daha fazla anlatsın, hep daha çok ilgilensin. O, onu sevince sanki benim çocukluğum da gülümsüyordu. Kendi yaşayamasa da böylesinin var olduğunu, inandığı şeylerin gerçek olduğunu görmek, o çocuğun bugün içimde tekrar tekrar canlanmasına sebep oluyordu. O, onu sevince benim içimdeki çocuk seviliyordu.

"Sen," dedim ona hayranlıkla bakarken. "Çok güzel bir adamsın. Çok güzel bir babasın."

Önce, onu böylesi bir iltifatla ödüllendirdiğim için gözlerinin mavisine bir ışık düştüğünü gördüm. Ardından, ilk kez böyle utandığından mıdır bilmem, gözlerini kaçırdığını ve önüne döndüğünü fark ettim. Bu öyle sempatik geldi ki bana, öyle çocuksu geldi ki içime sokasım, bağrıma basasım geldi. İçimdekilerin aksine dolu dolu bir şekilde dibine sokuldum ve yanağına kocaman bir öpücük kondurup, başımı omzuna yasladım. O, Gece'ye yetememekten bahsederken şimdi benim için örnek verebileceğim tek ve en iyi baba figürü olmuştu.

Bacaklarımı toparlayıp daha rahat bir pozisyona geçerken tabağımı da bacaklarımın arasına koydum ve başımı omzundan hiç kaldırmadan yemeğimi yemeye devam ettim. Çocukların oyun oynadığı kısa bir sahne geçince "Ay, biz de oynardık, hatırlıyor musun?" diye sordum.

Yakantop oynadığımız, daha doğru benim oynayamadığım o dönemler aklıma geldiğinde onun da aklına gelmiş, yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Kolunu sıkıp "Hatırlıyorsun tabii ki," dedim yine aynı sinirle ama bu sefer yüzümde bir gülümsemeyle.

Ortada Şura ile oradan oraya koşarken Ümran sinirle "Kızım, düzgün atsana şunu ya," diye Mihriban'a bağırdı.

Mihriban var gücüyle topu tekrar fırlattığında öylece yanımızdan süzüldü âdeta. "Atıyorum işte," dedi ama yüzünde bozulmuş bir ifade vardı. Attığı top o kadar güçsüz ilerliyordu ki aralarındaki o çekişme beni kahkahalara boğacaktı. O kahkahalarla da vurulacaktım.

Aslında kızlarla oturup dedikodu yapıyorduk ama çocukların oyunu bize geçmişi hatırlatmış, sıcak yaz akşamında özlem duyduğumuz o oyuna kendimiz de dâhil olmak istemiştik. Sonrasında çocuklar dağılmıştı ve biz bir kere daha, bir kere daha derken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştık. Koskoca kızlar, sokağın ortasında yakantop oynadık. Başta bir utanca sebep olsa da sonrasında oldukça zevkli bir hâle dönüştü.

"Ver ver," diye bir ses duydum sonra. Arkamı döndüğümde Turan'ı ve Esat'ı gördüm. Onlar geliyorsa Çakır da buralarda olmalıydı. Gözlerim aradı ama bulamadım. Turan'ın Mihriban'ın yanına doğru geldiğini gördüm. Sanki avına yaklaşan bir avcı gibi o topa öyle iştahlı bakıyordu ki... Elinden topu alırken de "Beceriksiz," diyerek yanağından bir makas aldı ve Mihriban çatık kaşlarla saçlarını düzeltti.

"Ben atıyorum," dedi Mihriban inatla. "Onlar iyi oynuyor, ondan."

Esat, Ümran'ın yanına doğru geçerken Turan topu gayet iyi bir şekilde fırlattı ve Şura zar zor kurtuldu toptan.

"Çakır nerede?" diye sordum, oyun hareketlenince daha dikkatli olmaya çalışarak.

"Yolda abini gördü," diye yanıtladı Esat. "Gelir şimdi." Ardından topu fırlattı ama vurmak için değildi. Şura topu havada yakalarken "Can aldım, can," diye sıçradı yerinde.

Turan sinirle "Lan oğlum, vuracaktın ya," diye bağırdı. "Böyle hileli oyun mu olur?"

"Tuttu işte kız. Sana ne oğlum?" diye yükseldi Esat, Turan'a karşı. "İşine bak."

Oyun bizim oyunumuzdu. Geçerken iki dakika aramıza girdiler diye ne de çabuk kaptırmışlardı kendilerini... Herkesin çocukluğa duyduğu bir özlem vardı sanırım. Bozmadık biz de. Zaten birazdan dağılacaktık.

Şura ise bir yandan evini kontrol edip bir yandan keyifle omuz silkiyordu. Halam görseydi şurada Esatlarla böyle bir oyun oynadığımızı, Şura'ya kızardı, biliyordu. Elindeki topu sıkıca sarıp sarmalarken, "Bilerek attı, gördün mü?" diye sordu bana bakarken. "Can verdi bana. Biz evleneceğiz yani. Sonra ben hamile kalacağım. Bizim çocuğumuz olacak. Onu demek istedi aslında. Bu da bebeğimiz."

Önce şaşkınlıkla bir dondum kaldım, ardından kahkahalar atarken "Geri zekâlı," dedim.

Omuz silkti ve "Öyle," dedi inatla. "Âşık bana, evlenmek istiyor benimle. Yakında isteyecek beni, bak gör. Deliriyor benim için. Buraya da hep benim için geliyor. Ben evleneceğim Esat'la. Konakta yaşayacağım. Herkes bana saygıyla bakacak. Zaten geçen gün de evin önünden geçerken kornaya bastı. Yani hazırlık yapıyor. Seni böyle konvoyla çıkaracağım, demek istiyor. Ben biliyorum. Erkekler öyle anlatmayı sevmez zaten, senin anlaman gerekir."

O kadar inanmış şekilde söylüyordu ki bunları, ben inanamadım. "Şura, benim kafada kurma seviyesi tam bu," dedim ama hiç bozulmadı bile.

"Görürsün," dedi saçlarını savurarak. "Kafamda mı kuruyorum, gerçek mi, görürsün. Her sene bir tane doğuracağım."

Ben hâlâ kahkaha atıyordum ve üzgünüm ki artık o topa top gibi bakamıyordum. Şey gibiydi o top benim için şu an. Şey yani...

"Hadi ya," dedi Turan aceleci ve ortama yakışmayan bir asabilikle "Gideceğiz şimdi biz zaten. Ne konuşuyorsunuz, atsana."

Şura topu attı ve Turan arkamıza doğru döndü. "Ümran, sen tut, bu dallamaya verme. Yoksa sittinsene bitmez bu oyun."

Tekrar oyunun ciddiyetine dönünce üstümü başımı düzelttim. Çıkarken giydiğim elbise biraz dar gibiydi ve üstüme çok yapışıyordu. Bu da beni biraz rahatsız hissettirdi ama oyunu da zevkli bulduğumdan bırakmak istemedim.

Mihriban oyunda dışlanmış gibi hissedince "Ben eve geçeyim," dedi ama Turan izin vermedi ve kolundan tuttu. "Kızım, nereye ya?" diye sordu. "Ben seni öyle üzgün görünce geldim yardıma."

"Sen vurunca bana nasıl yardımı olacakmış?" diye sordu Mihriban gözlerini kısıp, anlamayarak.

Turan yan yanayken parmağı ikisi arasında mekik dokudu. "Kızım, biz seninle aynı takımdayız," dedi göz kırparak. "Ben kazanınca doğal olarak sen de kazanacaksın."

"Ya..." dedi Mihriban olduğu yerde erir gibi iki yana sallanarak. "Takımız yani biz, biriz."

Mihriban'ın ışıl ışıl gözlerine karşılık Turan öküz gibi "Tabii kızım ya," dedi ve Şura'yı hedef alarak devam etti: "Bekle sen, bak ben şimdi nasıl vuruyorum."

Turan topu fırlattı ve dediği de oldu; Şura'nın az önce tuttuğu o canı aldı ve sadece tek bir hakkı kaldı. Zafer nidalarıyla Mihriban'a sarılırken Mihriban elleri havada birkaç saniye kaldı, ardından o da sarılmasına karşılık verdi.

Sonra top Ümran ve Turan arasında gitti geldi ama hedef hep Şura oldu. Bir süre sonra baktım, boşuna koşturuyorum olduğum yerde, sadece yön değiştirdim ve inceledim. Durduğum yerde bile vurma girişimine geçmediler ve bu sefer sinirle olduğum yere çöküp oturdum.

Duraksadılar, top Turan'ın elinde kaldı. "Ne oldu şimdi?" diye sorduğunda kollarımı birbirine doladım ve "Beni neden vurmuyorsunuz?" diye sordum. "İki saattir dümdüz duruyorum

ama beni görmüyorsunuz bile." Şura ise benim aksime soluk soluğa kalmıştı ve duraksamamızla hızlıca nefeslenmeye başladı.

Turan bunu fark etmemle birlikte biraz daha gevşese de geri adım atmamıştı. "Kızım, ben vuramam seni," dedi, daha da sinirlendim. "Sen daha geçen hafta koltuktan düştün de omzun çıkmadı mı?" Ne alakaydı şimdi onunla bu? "İki gün oldu, alçın mı sargın mı her neyse o çıkalı. Atarım, bir yerine gelir falan, tekrar çıkar, hiç çekemem Çakır'ı. İstiyorsa Ümran vursun."

Ümran'a doğru baktığımda omuz silkerek "Valla benim aklıma o hiç gelmemişti," dedi. "Ben, Turan Şura'ya odaklandı diye oraya odaklandım ama Turan haklı şimdi düşününce. Sen daha yeni iyileştin."

Biz oynarken hiç böyle şeyler yoktu, geldiler, düzenimizi bozdular. "Madem böyle oyunbozanlık yapacaktın," dedim Turan'a, sinirle. "Neden geldiniz? Biz oynuyorduk zaten güzelce."

"Vuramam kızım ben seni," dedi o da inatla.

"O zaman oyun bunun neresinde?" diye sordum sinirle. Eğlence tam olarak, ayrımcılığa geçtiğinde bitmişti benim için.

Sonra köşeyi dönen Çakır beni yerde görünce "Ne oluyor burada?" diye sordu ama yerimden kıpırdamadım bile. Bir de üstüne şikâyet ettim. "Bu beni vurmuyor," dedim Turan'ı göstererek. "Resmen yok sayıyor beni. Yok, omzum yeni iyileşmiş de bilmem ne..."

Tepemde dikildi. Bakışları üzerimde gezindi ve kendini tekrar konumlandırdı. Bu muhtemelen, sinirden rastgele oturduğum için açılan eteğimden sebepti. "E doğru diyor," dedi ve ben daha da sinirlendim. Onun benim tarafımda olması gerekiyordu ama o aksine karşı tarafı savunuyordu.

Elini bana doğru uzattı, tuttum ve ayaklandım. Elini belime sardığında omzuna doğru tutundum ama söylenmekten geri durmadım. "Ya madem böyle yapacaktınız, neden geldiniz?" diye sordum aksi bir sesle. "Biz oynuyorduk kendimiz. Hem hepsi

senin başının altından çıkıyor. Sen dedin değil mi, ondan böyle yapıyorlar."

Zaten Çakır'dan sebep herkes bana ayrıcalıklı davranmaya çalışıyordu, Çakır beni seviyor diye herkes sevmek zorundaymış gibi ama ben bunu istemiyordum. Böyle ayrıcalıkları da sevmiyordum. Kimse bana laf söylemiyordu, sinirlendirsem de geçip gidiyorlardı. İnsanca iletişim kurabildiğim kimse kalmamıştı.

Yanından çekilmek isteyince beni dibine kadar çekti ve "Ben bir şey demedim ama sen ne arıyorsun burada?" diye sordu vakur bir tavırla. İnsan, bakışlarıyla çıplak hisseder miydi kendini? Ben, o bana her baktığında çırılçıplak hissediyordum kendimi. Öyle bir utanca bürünüyordum.

"Kızlarla oturuyorduk öyle, çocukların oyununu görünce canımız çekti. İki dakika eğlenelim dedik. Sonra da bunlar geldi işte," dedim Turan'ı ve Esat'ı işaret ederek.

Oyun çoktan son bulmuş ama kimse yerinden kıpırdamamıştı. Bizse birbirimizden başka kimseyi göremez hâldeydik. "Sen neden geldin? Beklemiyordum," dediğimde önce yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. "Benim de canım çekti, ondan," dedi. Canının çektiğinin ben olduğum iması yüzümü kızarttı ve soluklarım kesik kesik döküldü. Sonra beni dağıttığını görmek hoşuna gitmiş gibi "Görmek çekti yani," diye bir ekleme yaptı.

Elimi omzuna vurup "Çakır!" diye uyarırken sesimde hoş bir tını vardı ve o, bundan çok hoşlanmış gibi dudaklarıma baktı. "Çevirme konuyu!" dedim o hüllyalı bakışlarımı trip atar gibi ondan çekerek. "Bunlar hep senin yüzünden bana bir şey yapmıyorlar. Bir şey söyle şunlara," deyip kırk naz niyazla omuz silktim. "Ben öyle kimsenin himayesi altına falan giremem."

"Ne alaka şimdi?" diye sordu.

Omuz silkip "Vardır bir alakası," dedim.

Ne eli belimden ayrıldı ne o mavileri benden. Çakır Seyhanlı, geldiği ilk andan itibaren kendini bana adadı. "Yok bir alakası," dedi. Onun kolunun altında durduğum için sanırım, boş yakın-

malarımı bile büyük bir dikkatle dinledi, cevapladı. Kendince yarattığı anları en makul şekilde kullandı.

"Yoksa söyle onlara," dedim, şimdi, hemen der gibi. Kurumuş dudaklarımı birazcık ayırıp, çenemi ona doğru kaldırdığımda odağı dudaklarım oldu. Baktı, yutkundu ve "Sen var ya," dedi sabır çekercesine. "Çok fena bir şey oldun."

Hoşuma gitmişti ve olduğum yerde sırnaştım. "Söyle söyle, hadi," dedim kıkırdayarak, inatla.

"Ne diyeyim, Mahru?" dedi sinirlenecekken etkisini kaybetmiş gibi sekteye uğrayarak. "Vurun Mahru'yu, mu diyeyim, ne diyeyim?"

Sonra halam yüksek seslerden sebep balkona çıkınca ve bizi öyle görünce "Ne yapıyorsunuz siz orada?" diye sordu. Etrafa bakınınca Şura'ya döndü ve "Şura, eve!" diye sert bir tavırla kapıyı vurguladı. "Mahru, sen de..." deyip Çakır'a baktı ve sustu. Çünkü Çakır azarlanacağımı anlayıp belimden kavrayarak benim tam sırtımı çevirmişti. Böylelikle muhatap alacağı tek kişi Çakır kalmıştı, ona da laf söyleyemezdi.

Halamın tavrına içerledim. Çünkü hiçbir zaman yanımda, yanımızda olmayıp, kınamaya gelince en başı onlar çekerdi ve bunu insan içinde, beni ya da bizi hiç düşünmeden yaparlardı. Kendi kızına sadece eve gitmesini söylerken bana söyleyeceği çok daha ağır şeyler olacaktı, bunun bilincindeydim. Çakır izin vermemişti ama ben yine de söylemiş kadar içerlemiştim. Hemen dülşen ruh hâlimi görünce "Hadi, seni de eve bırakayım," dedi.

Küskünce omuz silkerek "En sevmediğim saatler," dedim kararmaya durmuş havaya bakarak. "Şimdi herkes evine dağılacak ama ben tek kalacağım. Hep olduğum gibi yalnız..."

Benim annem yoktu. Hepsi birazdan evlerine gidip, anneleriyle sofralar kurup günün sohbetini yapacaklardı ama ben tek başıma bomboş bir evde yatıp uyuyacaktım. Kimse benim ne yiyip yemediğimi dert etmeyecekti, ne yaptığımı sormayacaktı.

Gerçi abim vardı, o sorardı. Annem gibi değildi tabii ki ama iyi ki vardı...

"Gitme o zaman, güzelim," dedi içine sinmemiş gibi. "Ben başka bir yere götüreyim seni. Yeter ki asma suratını."

Niyetim o değildi. Onun da canını sıkmak değildi. Cık, dedim dudaklarımın arasından, yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. "Sen söyle onlara, bana ayrımcılık yapmasınlar, vursunlar beni, keyfim yerine gelir benim."

Dalga geçercesine söylediğim cümleler onu da gülümsetip "Mahru," demesine sebep olmuştu. Öyle içten, kalpten... Bir isimden çok daha fazlası gibi...

Tam o sırada Turan'ın Esat'a doğru attığı top Çakır'ı isabet alınca ki Turan, Esat'a attığı için epey sert atmıştı, Çakır beklemediği yerden beklemediği bir darbe almış oldu ve dengesini sağlamak için iki kolumdan beni kavradı. Ben saniyeler içinde onun dibine kadar sokulu bulmuştum kendimi. Üstelik o beni tutunca ben de ona bir şey olmasın diye sımsıkı tutunmuştum.

Gözlerini yumup sabırla solurken "Ya ben onu Esat'a atacaktım," diye bir mırıltı geldi Turan'dan.

"Ben o topu senin götüne-" dedi Çakır sinirle ama Esat'ın Turan'ı alıp uzaklaşmasıyla bomboş yolda sadece ikimiz kaldık.

Öyle birkaç saniye birbirimize baktık durduk. Az önce düşeceğinden sebepti bunca yakınlaşma ama şimdi de geri çekilmek gibi bir niyeti yoktu sanki. Saçım dudaklarıma takılmış, kurumuş dudaklarım aralanmış, nefesim yetmiyormuş gibi hızlıca nefes alırken onun sıcak nefesini soludum. O da sanki o an Turan'ı bile unuttu. Hızlıca soluyunca da körük gibi inip kalkan göğüslerim onunla temas etti ve o ânın getirisiyle tüylerim diken diken oldu. Çakır'ın oldukça sert göğüslerini kendi göğüslerimde hissediyordum ve bu hiç ama hiç beklediğim bir şey değildi. Kızardım, bozardım ve "Neyse," dedim, gözlerimi alamadığım ıslak dudaklarına bakmayı bırakıp. "Git sen."

O ise bırakmak yerine hissettiklerimi anlamış gibi beni daha da kendine çekti. Âdeta onun göğsüne kapandım. Başı saçlarıma doğru gitti, dudaklarım omzuna dokundu. Solukları şah damarıma dökülürken kulağıma keyiften dört köşe bir fısıltı döküldü. "Gitmem!" dedi oldukça net bir ifadeyle. "Sen, ben varken yalnız olmadığını idrak edene kadar ben senin kapında nöbetçiyim, bir adım öte gitmem," diye yineledi.

Dökülen nefesleriyle öpmeden dudaklarını çeneme boylu boyunca sürtünce dudaklarımı ısırdım, gözlerimi kapadım. Nasıl bir histi bu, nasıl bir adamdı, nasıl bir dokunuştu, nasıl bir nefesti, nasıl bir sevdaydı? Belimde oynayan elinin minik kıpırtılarını bile hissediyordum ve tüylerim şaha kalkıyordu. İlk kez sokak ortasında kimin ne düşüneceğini önemsemeden ama kendi hissettiklerimin benim soluğumu kestiğinden ötürü titremeye başladım.

"Böyle durmak istemiyorum," diyebildim sadece. Onu da huzursuzca, içime sinmeden söyledim. Durmak istiyorum ama dayanamıyorum, diyemediğimden...

"Korkuyor musun benden?" dedi ve beynim âdeta zonklamaya başladı. Hemen peşine "Yemem seni," diye gülerek ekleyince yer yarıldı sanki ve ben içine girdim.

O an giydiğim o dar elbiseye lanetler savurdum. Tüm hatlarımı belli ettiği yetmezmiş gibi, tüylerim diken diken olmuştu ve hiç de saklayabilecek gibi değildim.

"Saçmalama," diye inkârda bulundum o an. "Neyinden korkacağım senin?"

Belimi kavrayışları belirginleşti, omuzları genişledi. Kendini ispat etmek ister gibi bu hareketlere hiç lüzum yoktu. Ben zaten kendimden geçmiştim. "O hâlde kalp çarpıntını, titreyişini, gerginliğini..." Soludu, duraksadı. "Kesik kesik nefeslerini, durmak istemeyişini benim için heyecanlanıyor oluşuna yoruyorum. Zaten bu beni daha mutlu eder," dedi bana biraz daha sokularak. Laf cambazıydı ve mümkün değildi böylesi bir vakitte onunla münakaşaya girmek. Kendini biraz öte çekmedi. İtsem belki çe-

kilirdi ama itmeye de cesaret edemedim. En azından böyle sadece duyabiliyordum, hissediyordum. Öteki türlü, yüzünü görsem utancımdan ne yapardım, bilmem. "Heyecanlanıyorsun, değil mi?" diye tekrar sorunca panikledim.

Korkuyu mu reddetmek daha mantıklıydı heyecanı mı? Hiçbirini değildi bence ve ben ne diyeceğimi bilemeyerek "Tamam, hadi," dedim onu hızlıca iterek. Kalbim iyice dengesini bozmuş, vücudumdaki tüm kan yüzümde toplanmıştı. "Tamam, versinler topu, vuracağım seni, tamam," derken etrafıma bakındım telaşla topu arayarak.

Kahkahalarını duyduğum o an dank etti ve gözlerimi kapatarak kendi kendime söylendim. O kadar aklımı karıştırmıştı ki saçma sapan bir cümle kurmuştum. Ben çok geride kalmış, kaldığım noktada da her şeyi birbirine karıştırmıştım.

"Ah Mahru, ah," diye kendi aptallığıma söylenirken yüzüne bakmaya utandım. Baktığımda da aynı hoş gözlerle karşılaştım.

"Vurdun zaten, Mahru," dedi sonra bir kez daha aklımı başımdan almak istercesine. "Ben senin tarafından vurgun yiyeli çok oldu ama beni asıl mutlu eden..." diyerek, az önce deli gibi çarpan kalbimi işaret etti gözleri. "Beni vururken sen de bana çoktan vurulmuşsun."

Öyleydi. Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Ben, Çakır Seyhanlı'yı vurmuştum fakat onun tarafından da fena hâlde vurulmuştum.

Anımsadığımız anıyla birlikte elimi yüzüme kapatma ihtiyacı hissederken, hızlı bir hamleyle yerimde doğruldum. Saçma sapan ergenlik hâllerimi hatırlayınca kaçmak istedim. Dudaklarımı ısırıp nereye sığacağımı bilemedim ve kendimi bir anda kucağında buluverdim. Bu hareketim olduğu yerden kalkmasına sebep olsa da kendinden daha çok beni düşünmüş, düşmemem için elini

bel boşluğuma yerleştirmişti. Utancıma bir yenisi daha eklenirken başımı göğsüne doğru kapadım.

Krem rengi koltuklara yaslandığında dahi içine göçtüren oldukça sert, iri ve hoş bir bedene sahipti. "O günlerin hepsini unutalım lütfen, lütfen," diye eklediğimde kokusu ciğerlerime ince ince işliyordu. Keyiften dört köşe bir tavırla elini boyuma attığında saç tutamlarım parmaklarının arasına karışmış, Çakır da onları parmaklarının arasında saç diplerimle birlikte okşamıştı. "Her hâlin," dedi yüzümü kendine doğru kaldırırken. "Her hâlin çok özel benim için, çok güzel."

"Ağır bir ergenlikti," dedim. Geçmişte yaşadıklarımızı ya da o zamanlarda hissettiklerimi anımsayınca dehşet bir utanç kaplıyordu beni. Sonra suçu tek başıma üstlenmektense ortadan ikiye böldüm. "Seninle olunca daha da ağırdı," dedim. Hâlâ otuz iki diş sırıtıyordu ve bu bence utanç vericiydi. Onu eğlendireninse şu utandığım tavrım olduğunun farkındaydım.

İki elim göğsünün üzerinde ileri geri kaydı. "Aslında bir yandan iyi, bir yandan kötü," dedim iç sesimi dillendirerek. Yaslandığı yerden, sırtıma dökülen saçlarımın ucuyla oynadı bir süre. Sonra doğrularak rakı kadehine uzandı. "Neymiş iyi ve kötü olan?" diye sordu birkaç yudum içerek.

Az önce ona sokulmuşken şimdi istemsizce gerileme ihtiyacı hissettim. Buz gibi rakı kadehini çıplak bacağımın üzerine koyarak tuttu. Kadehin dibi bacağımı okşadı, Çakır o kadehi beni içer gibi içti.

"Yani," dedim parmak uçlarım köprücük kemiğinde gezerken. "Birlikte büyümüş gibi olmak. Çocukluk aşkı olmak. Hem en saçma ve utanç verici anlarıma şahit olduğun için kötü hem de her şeyde hep birbirimizin ilki olduğumuz için çok iyi."

Duraksadı, yorum yapmadan birkaç yudum daha aldı ve kuşkuyla göğsüne vurarak "Ne!" dedim bozulmuş gibi. "İyi değil mi?"

İlk anlara nazaran, dibimde içtiği, yüzüme üflediği nefesinde aldığım alkol kokusu o kadar da etkilemiyordu beni.

"Yani evet tabii de," derken kelimeler ağzında yuvarlandı sanki ve "Her şeyin ilki demeyelim yine de." Kaşlarımı çattım. O ne demekti? Olduğum yerde doğruldum ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Güldü ama ben hiç gülmedim. Hatta kaşlarımı çattım. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçti ama hiçbiri gülünecek gibi değildi.

"Söyle," deyip ona doğru yanaştım tehdit edercesine. "Ne demek istedin?"

Bakış açısına ciddi bir yüz ifadesiyle girince başparmağı, çukurlaşmış kaşımın arasını okşadı. "Kurma," dedi tatlı bir sitemle. Sıcacık dudakları burnumun üstünde kaldı. Islak, sıcak ve yakıcı bir ahestelikte durunca göğsünden geri doğru ittim.

Kaçamayacağını anlayınca kadehi kavramış, işaret parmağı kadehle birlikte doğrulmuştu. "Öyle kurduğun gibi şeyler değil," diye sert bir tonda uyardı. "Ama öğrenince de kızmayacaksın."

Söz ister gibi bakıyordu ama hiç de söz veremezdim. "Sen önce bir söyle de," dedim tehdit eder gibi. Aslında bu da bence hoş olmamıştı zira söylemekten geri de durabilirdi.

Rakısından içtiği birkaç saniye boyunca oyalandı, sonra eli belimde beni geri doğru iterken kendisi de sehpaya doğru eğildi, kadehi bıraktı. Onun elleri arasında yönlendiriliyordum. Geri çekilirken göğsümün arasına bir öpücük bırakarak kaldırdı bizi. Sıradan bir hareketinde bile onu istemekten alıkoyamıyordum kendimi lakin şu an mevzu çok daha derindi. Gözlerini kaçırıp arkasına yaslandı, eli ensesinde dolandı ve "İlk öpü-" diye bir şeyler mırıldandı ama duyamadım.

"Ne!" diye tekrar öne çıktığımda, sadece duyduğum kadarıyla bile beni delirtti. "Başkasıyla mı öpüştün benden önce?" diye sordum baskın bir tonda. Çıldıracak gibi oldum. Nefeslerim hızlandı, aklım başımdan gitti. Bu asla kabullenebileceğim bir şey değildi. Ellerim titremeye başladı.

Yerimden kalkıp karşısına geçecek ciddiyete büründüğümde "Bok izin veririm kalkmana," dedi kolumu tutarak.

Haklıymış gibi yükseldiğinde "Bu neyin cesareti?" diye sordum sinirle. Dizlerimin üstünde dikildim, kolumdan çekti, oturttu. "Başkasıyla öpüştüm diyorsun!" diye bağırdım sesimin tonuna dahi dikkat etmedim.

"Lan, öpüşmedim," dedi benim sesimin üstüne çıkarak. "Öpücük dedim, öpüşme demedim."

"Fark ne?" diye sordum. O ise "Göstereyim," diyerek manipüle etmeye çalıştı. Eğer kendinden bu kadar emin olmasaydı, gerçek bir öpüşme olsaydı, yaşadığı pişmanlıktan geberirdi, böyle büyük laflar edemezdi ve ben ondan emin olmasaydım daha büyük tepkiler gösterirdim ama şu an dalgaya alma çabası içimi biraz da olsa rahatlatıyordu. Bu yine de bütünüyle öfkemi atmama yaramadı. Öğrenmedikçe de atamayacaktım.

Bana doğru yanaştı fakat elimi yüzüne kapatıp, yolarcasına tırnaklarımı geçirdim. "Bak, beni sinir etme. Konuş! Kimi öptün, kiminle öpüştün?"

Tırnaklarım yanaklarına batarken sızlanarak geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Ulan, vicdan azabı yapmayayım diye anlatayım dedim ama pişman edeceksin beni. Öpüşmedim kızım ben kimseyle. Geldi beni şak diye öptü."

Ağlayacaktım sinirden. Arzu muydu yoksa?

"Kim?" diye sordum, sinirden sesim titrerken. Gözlerim dolmaya başladığında yüzüne bir gülümseme oturdu ve dolmaya başlayan göz pınarlarımda dolandı parmakları. "Lan, ağlama, saçmalama," dedi, silerek. "Öyle sandığın gibi bir şey değil. Ya ben ilkokuldayken, Adana'da okurken yani, başka sınıftan kızın biri birinci sınıfta geldi öptü beni bir anda. Sonra da, 'Artık evliyiz,' dedi."

Bir an şok geçirsem de sonradan dank eden çocukluk anısıyla birlikte sinirden gülmeye başladım. En azından, kurduğum senaryoların hiçbiri değildi ve derin bir nefes aldım. Onun az önce

silmeye başladığı gözyaşlarımı kendi kendime sildim ve sinirden gülmeye devam ettim. "Kızım, gülmesene," dedi bozulmuş gibi.

Durduramadım ve gülmeye devam ederken "Evliyiz derken?" diye sordum. Gerçekten yıllar sonra öğrendiğim bu gerçekle sinirim bozulmuştu.

"Kendince bizi kertmiş gibi bir şey işte," dedi, o da hoşlanmıyormuş ama konuyu anlatma ihtiyacı hissediyormuş gibi. "'Beni dudağımdan öptün, şimdi biz evliyiz, büyüyünce de benimle evleneceksin mecburen,' dedi."

Kahkahalar atmaya başladım ve "Ne?" diye sordum o kahkahaların arasında. "Benim kumam mı var şimdi?"

"Kızım, ne alaka ya?" dedi iyice sinirlenerek. Ben gülmeye de devam edince "Ohoo..." dedi hoşlanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle. "Taşak geçeceksen anlatmayacağım."

Hiç de öyle kolay kurtulamazdı. Kendimi zapt etmeye çalışarak, "Hayır," deyip işaret parmağımı ona doğrulttum. "Anlatacaksın. Öyle kaçamazsın. Senelerce anlatmamışsın zaten. Resmen ihanet bu! Ben senelerce kendimi, her şeyimi sana adamışım, sen resmen başkasıyla öpüşmüşsün."

"Kızım, öpüşmedim ya, öpüşmedim," diye inatla yükselerek vurgulayınca oturduğu yerde yükseldi, sonra geri çöktü. Başını kenara çevirip ağzının içinde homurdanırken sinirleri bozulmuştu.

"Eee?" dedim gülmekle hesap sormak arasında bir yerde. "Öpüşmedin de ne yaptın?"

"Oturdum ağladım," dedi ve ben daha çok kahkaha atmaya başladım. "Ağladım, öğretmenler geldi. Onlara anlattım ben de. Annem duyarsa kızar, dedim."

Tam o nokta benim kopuş noktam olmuştu ve katıla katıla kucağından inerek, iki büklüm oturup kahkahalar attım. Bir anda bu kadar duygu değişimi, patlamama sebebiyet vermişti ve kendimi tutamıyordum.

"Sen..." dedim inanamıyormuş gibi. "Oturup ağladın mı? Bir de annem kızar diye..."

Bacaklarının dibine çöktüğümden bacaklarının arasına beni sıkıştırdı ve elleri yüzümü iki yandan kavrarken dişlerini kafama bastırdı. "Yiyeceğim seni," dedi kendi de gülerken. "Gülme diyorum, kızım. Ne yapayım, korktum işte çocuk aklımla. Zaten her şeyde herkes bana yükleniyordu. Bir de doğru çıkarsa evli mi olacağım, diye korktum."

Dişleri o kadar çok acıtıyordu ki kaçmaya çalışarak başımı kaçırdım ve "Ya Çakır," diye homurdandım. Oturduğum yerden kalktım ve kaşlarımı çattım. "Sinirlerim bozuk diye güldüm yoksa hiç hoşlanmadım bu durumdan. Resmen kandırılmışım."

Yerime geçip oturacaktım ama izin vermedi. "Bebeğim," dedi beni kucağına çekerek. "Ne kandırılması? Asıl bana kumpas kuruldu." Ellerim boynuna dolandı, dizine oturdum. "Çocukluğum yara aldı, travma oldu bende bu. Senin benim şimdi çocukluğuma dokunman lazım." Burnunu boynuma sürttü. "Çok fena oldum ben, Mahru," dedi acındırır gibi. "Çocuk aklımla o kızın bana yaşattığı o şey benim psikolojimi bozdu. Evliyiz, dedi bana. Resmen çocuk damat oldum."

"Sus," dedim gülerek. "Sus, döveceğim şimdi seni, sus." Elimi yüzüne tutup sıka sıka sevdim. Böyle bir şeyden tavır alıp büyütecek değildim elbette. Bence komik de bir anıydı ama tabii bu, laf sokmayacağım anlamına gelmiyordu.

Kalkmak istedim, izin vermedi ve koltukta kendi uzanırken beni de bacaklarının arasına hapsetti. Çıkmadım, çıkma girişiminde bulunmadım. Uzandık boylu boyunca ve ben başımı onun çıplak göğsüne koydum. İki bacağının arasında gövdem gövdesine dayalıydı, başım göğsüyle omzu arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu peki o kıza sonra?" diye sordum merakla.

Saçlarımı sevdi ve "Hiçbir şey," dedi. "Öğretmen kızdı, ailesine bildirdiler falan, bir daha karşıma çıkmadı."

Bu kadarı benim için yeterli değildi. "Sonrasında?" diyerek başımı ona doğru kaldırdım, tersten baktım. "Büyüyünce falan da karşılaşmadınız mı?"

Eğildi, burnumu öptü ve gülümserken hoşuna gitmiş gibi "Geberiyorsun kıskançlıktan ya, bayılıyorum sana," dedi. Hemen peşine aynı ciddiyete tekrar büründü ve geçiştirir gibi "Görmedim, bilmiyorum," dedi. "Bizimkiler tanıyordu ama ailesini. Düğününe falan gitmişlerdi. Evlenmişti galiba, bilmiyorum."

Geri aldığı kadehinden bir yudum alıp tekrar bacağıma doğru uzattığında her hareketi kokusunu bana taşıyor, tekrar midemi altüst ediyordu ama bir şey demiyordum. Gülmelerim azalsa da ara ara kesik kesik bıraktığım soluklarda hâkimdi ve dişlerini omzuma bastırdı uyarırcasına.

Sızlanarak kaçtığım noktada öptü ve "Gece'yi mi arasak?" diye sordum tekrar kadehini kendine doğru çektiğinde. Hiç ikiletmedi. Kadehi sehpaya koydu, telefonuna uzandı ve bunu benim rahatımı hiç bozmadan yaptı. Hâlâ, gülmekten göz pınarlarımda duran gözyaşlarını temizlemekle meşguldüm. Bir de kızımın sesini duymayalı birkaç saat olmuştu ve özlemi fena hâlde sarmıştı. Önümüze doğru telefonu uzatıp Pınar'ın numarasını bulurken, telefonunun arka planında Gece ve benim olduğumuzu fark ettim. Elleri saçlarımı sevdi, dudakları ara ara uğradı durdu.

Telefon çaldı, çaldı. Sonrasında Pınar telefonu açınca tavanı gösteren bir ekran belirdi. "Gece, koş," dedi bize cevap vermeden. "Baban arıyor, koş."

Ekranı düzelttiğinde Gece'nin küçük adımlarının masadan inip bize doğru geldiğini gördüm. Gelirken ağzındaki lokmayı hızlıca yuttu. Pınar'ın elinden hemen telefonu kaptı.

"Annesi, babası..." dedi telefonu dibine kadar sokarak. "Beni görüyor musunuz?"

O kadar dibine sokmuştu ki telefonu, tek gördüğümüz, Gece'nin fındık kadar burnu ve gözleriydi. Başımı Çakır'ın çıplak göğsüne yasladığımda iki bacağının arasındaydım ve o, dizini yukarı doğru çekince elimi koymak için de ekstra bir alan yaratmıştı. Hiç beklemeden elimi dizinin üstüne doğru uzattım ve onun tuttuğu telefonun ekranına doğru baktım.

"Babacığım, biraz fazla detaya inmiş hâlde görüyoruz. Pınar ablana verirsen daha net görürüz diye düşünüyorum."

Gece, telefonu Pınar'a doğru uzatınca görebilmiştik. Görünce özlemden sızladım.

"Ne yapıyorsun, annem?" diye sordum.

Heyecanla "Annesi, babası," dedi. "Biz bugün kedi gördük. Anne kedi ve bebek kediler. Size onları göstereceğim."

O kadar heyecanlıydı ki Çakır'ın "Babam, vakit geç değil mi?" demesine bile aldırış etmedi. Üzerinde kadife pijamaları vardı. İki kuyruğu gün sonunda bollaşmış, yatmaya hazırlanmıştı. "Gel Pınar, gel..." dedi önden önden yürümeye başlayarak. "Güzelce çek bizi, görsünler."

Pınar telefonu bir an kendine çevirip "5 tane yavrusu olmuş," dedi, en az Gece kadar heyecanlı sesiyle. "Çocuklar bugün dışarıda oynarken fark etmişler. Hemen annesine mama falan koyduk, depodaki köpeğin yuvasını çıkardık koyduk."

Benim için önemli olan nokta Gece olduğu için, "Huysuzluk yaptı mı?" diye sordum ve sonra Gece'nin arkadan "Yemeğini ye, hemen koş gel," dediğini duydum ama kime demişti, bir fikrim yoktu. Baran'ı çağırıyor da olabilirdi.

"Biraz yaptı," dedi Pınar. Şaşırmamıştım. Gece ne kadar uslu bir çocuk gibi gözükse de yanında benim olmadığım uzunca süreçlerde etraftakilere problem çıkarabiliyordu. "Ama aklınız kalmasın, abla," dedi Pınar aniden. "Yeğenim geldi bugün bize. Onunla bayağı iyi anlaştılar. Ben de siz gelene kadar göndermedim. Oynayıp duruyorlar. Siz telaş etmeyin."

Telefonun ekranı tekrar Gece'ye doğru çevrildiğinde dışarıya çıkmışlardı ve beton yoldan bahçenin arkasına doğru minik adımlarla önden önden ilerliyordu. Biz kapıdaki adamlardan bahsederken "Çocuklara bunları verelim, çocuklara şunu diyelim," gibi ifadeler kullandığımızdan, Gece de biz nasıl hitap ediyorsak öyle ediyordu ve "Çocuklar," dedi koskoca adamlara. "Işığı açabilir misiniz acabası? Gece kedilerine bakacak."

Hızlıca bir koşuşturma oldu ve karanlık ekran anında daha net bir hâle geldi. Gece tekrar telefonu Pınar'dan hızlıca alıp "Babası, bak," dedi ama ekran yine kendine dönüktü ve yakınlaştırılmış küçük burnu, gözleri dışında bir şey yoktu. "Gördün mü?" Cevap alamayınca "Alo," diye bağırdı.

Çakır'ın gülümseyişi sesli bir hâl alırken "Babacığım, sen Pınar ablana ver, onda kalsın, öyle görüyoruz biz," dedi ama Gece telefonu vermeden önce ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana sallarken "Babası, vallahi annesi çok kızgın," dedi anne kediyi şikâyet ederek. "Vallahi babası, vallahi çok kızgın. Hep bağınyor babası, vallahi." Küçük dudaklarını ısırır gibi yapıp başını iki yana sallayınca Çakır'ın iç çektiğini yaslandığım göğsünde hissettim. İkimizin de yüzümüzde sahici, kocaman bir gülümseme vardı.

"Zarar vereceksin diye korkuyordur babam, ondan," dedi ve telefon Pınar'ın eline geçti. "Çok yaklaşma, tamam mı? Dokunma da sakın yavrulara. Sonra annesi almaz bir daha onu."

"Bunu buraya koyayım," dedi Pınar, telefonu bir yere sabitleyerek. "Annesine mama getireyim ben."

Gece zerre önemsemeden arkasını döndü ve yuvanın biraz uzağında çömelerek, dirseklerini dizine yaslayıp küçük avuçlarını yüzüne koydu. "Ay..." dedi herkesi unutmuş gibi annesini emen yavru kedileri izlerken. "Çok tatlılar. Bebek bunlar, bebek."

"Ulan sanki kendi çok büyük de," dedi Çakır kendi kendine konuşur gibi. "Onlara bebek diyor. Lan sensin asıl bebek."

Çakır'ın Gece'yi izlerken, onunla konuşurkenki ifadeleri çok başkaydı. Benimle olduğu süreçler de dâhil olmak üzere ben hiçbir zaman diliminde onu böylesine çocuksu bir hâlde görmemiştim. Başımı göğsünde iki yana oynatınca, rutin bir olayı gerçekleştirir gibi bilinçsizce saçımı öptü ve ikimiz de keyifle Gece'yi izlemeye başladık. Sonra koşa koşa bir çocuk geldi yanına. Hiç görmediğim, bilmediğim, tahminimce Gece'den bir iki yaş büyük bir erkek çocuğu, ağzındaki lokmayı hızlıca bitirerek

Gece'nin yanına çömeldi ve Gece direkt "Miraç..." dedi hayran bir sesle. "Baksana, nasıl güzeller..."

Çakır, keyfi biraz bozulmuş gibi olduğu yerde dikleşti ve telefonu yakınlaştırırken "Bu kim lan?" diye sordu. Sanırım Pınar'ın bahsettiği yeğeniydi.

"Bizim evlatlarımız olsun mu bunlar?" dedi Gece, Miraç'a doğru dönerek. Evlat dedi, evlat. Çakır, kaşlarının arasındaki oyuk büyürken "Lan ne evladı?" diye yükseldi ama duyan olmadı.

"Onun annesi var, güzellik," dedi Miraç gülümseyerek. "Hem biz daha küçüğüz, bakamayız."

"Lan!" dedi Çakır telefonu iyice dibine sokarak. "Güzellik ne lan? Ne güzelliği, kimin güzelliği? Kim bu lan? Kim bu?" diye sorusunu evirdi çevirdi ama cevap alamadı.

Resmen telefonun içine dalacak bir sinirle yerinde kıpırdandı, gerginleşti ve tüm rahatım bozuldu.

"Ben büyüdüm, güzellik," dedi Gece de ona doğru dönerek. "Boyum uzadı, yemeklerimi de yiyorum. Ben bakarım, sen de bana yardım edersin."

Gece kendinden emin bir ifadeyle gülümserken, Çakır'ın sesi onların sesini bastırdığından sebep konuşamadı. Sinirden kudurdu ama konuşulanları duymak için, içine içine patladı. Olduğu yerden kalktı, tekrar oturdu. Bir nevi kendini zapt etmeye çalıştı.

"Güzellik değilim ben," dedi Miraç başını iki yana sallayıp kabul etmeyerek. "Ben sana güzellik diyorum. Kızlara güzellik denir."

"Olsun," dedi Gece küçük omuzlarını yukarı doğru çekerek. "Sen de güzelsin, ben de sana diyeceğim."

Çakır konuşmayı iğrenmek ve kızmak arasında bir yüz ifadesiyle izliyordu ve olduğum yerde kahkaha atıyordum. Sindiremediği diyaloglar yüzünü şekilden şekle sokuyordu. Gece mi daha komikti Çakır mı, bilemedim. O kadar kriz boyutuna gelmişti ki gülümsemem, Çakır'ın sert ve oldukça ciddi bakışları beni bulunca korktum. Tutmaya çalıştım gülmemi ama olmadı, yine

aynı yerden patladım. Elini ağzıma kapadı konuşmaları duymak adına, avuç içine kahkahalarımı bıraktım.

Gece biraz düşünür gibi durduğunda "Pınar da sana akıllı diyordu, o zaman sen de benim akıllım ol," dedi az önce reddedildiği için şimdi onay bekleyerek. İkisi de bunu gayet makul bulmuş olmalı ki "Olur," dedi Miraç da omuz silkerek. "Sen bana akıllım de, ben de sana güzellik diyeyim."

"De!" diye kükredi Çakır, eli yüzümden düştü, ayaklandı, gülme krizim iyice arşa ulaştı. "Demezsen adam değilsin," dedi bebeklikten yeni çıkmış ufacık çocuğa olduğu yerde düşmana yükselir gibi yükselerek. "De bakayım, ben de senin o aklını alayım."

Kahkahalarım arşa ulaşınca "Allah aşkına, sus," dedim. "Saçmalama. Küçücük çocuk..."

Elinden telefonu almak istedim ama vermiyordu. İlginç olarak onlar da Çakır'ı hiç duymuyorlardı. Duymazlıktan gelemeyecek kadar küçüklerdi ki Gece muhakkak gelirdi Çakır'ın sesine. Çakır ise bir hayli ciddi tavırla ekrana bakarken "Gece!" diye seslendi ama arkasını bile dönmedi Gece.

"Seni babamla ve annemle tanıştırayım gelince, akıllı Miraç, güzel Miraç," deyip ona doğru kaydı ve küçük ellerini omzuna koydu.

"Niye ki?" diye sordu Miraç tek gözünü kırpmaya çalışıp, başını da iki yana sallayarak.

"E çünkü Gece'nin annesi var babası var, akıllım," dedi. "Bilmesi lazım." Ben Gece'yi tanımadığım kimseyle konuşmaması ve görüşmemesi için uyarmıştım. O da Miraç ile bolca görüşüp konuşmak istediğinden sanırım, bizimle tanıştırma ihtiyacı hissetmişti. Tabii biz gelene kadar aynı evde bile kalacak boyuta gelmişti ama olsun, en azından söylediğim şeyi aklında tutmuştu. Zaten benim bahsettiğim, yaşıtları değildi.

"Lan, bu beni niye duymuyor?" dedi diğer elini öfkeyle telefona doğru uzatarak. Bakışları üzerimde sabit kalmış, olduğu yerde adımlamaya başlamıştı.

"Ayrıca bu Pınar nerede?" diye esip gürledi. İstanbul'dan Adana'ya yağdı. Ben de tam olarak bu olaylar gerçekleşirken yanındaydım ama o, hesabını bana soruyordu.

Yanına doğru yanaşıp elimi omzuna koydum ekranı görebilmek adına. "Ne bileyim," diye cevapladım ardından. "Belki Tilki'ye takılmıştır."

"Takılacaksa sonra takılsın, takılacak zaman mı?" diye çıkıştı. "Çocukları bıraktı tek başına orada."

Gözlerimi devirerek yüzüne baktım. "Abartmasan mı? İki adım ötesinde çocuklar duruyor zaten."

"Hayır, onlar da mı duymuyor beni, anlamıyorum ki?"

"Ay Miraç," dedi Gece tekrar ve bizim kendi aramızda konuşmalarımız bölündü. Ayrıyeten Çakır, elini susayım diye havaya kaldırmış, ekstradan uyarma gereği duymuştu. "Benim babam çok güzel, aynı sana benziyor." Çakır'ın bu benzetme karşısında midesi bulanmış gibi yüzü değişti ve "Ne alaka lan?" dedi, bir çocuğa bir kendine bakıp. Kaslarını belirginleştirdi, eliyle o kanın kaslarını yokladı. "Çubuk kraker gibi velet. Hakaret saydım şu an bunu." Sonra derince bir nefes alıp bana döndü ve "Bak Mahru, bu iş iyi yerlere gitmiyor, söyleyeyim," dedi tehdit edercesine, hoşnutsuz bir tavırla. Tehdit ettiği, saçma olarak bendim sanki. "Saçma salak konuşmalar, benzetmeler..."

Sanki nefes alamıyormuş gibi oturdu, eli yüzünü ovaladı. Eli yakasına gitti, zaten çıplak olduğunu fark edip boğazını tuttu. Ağzının içinde cık cık cık yaptı, başını başka yöne çevirdi, sonra dayanamadı, tekrar baktı. Sabır çekti ve tekrar ofladı. Ne kapatabildi ne bakabildi; şekilden şekle girdi. Bense izledikçe güldüm. Tek yaptığım bundan ibaretti ve bence en keyifli kısmı benimkiydi.

"Ama benim babam büyük," dedi Gece ellerini iki yana açarak. "Çok kocaman bir adam. Elleri kocaman, boyu kocaman," dedi hayranlıkla bahsederken. "Bana sarılabiliyor, kucağına alabiliyor. Sen biraz küçüksün."

Çakır bir yükseldi, bir yükseldi, anlatamam. "Aferin babam be," dedi dolu dolu bir sesle. Sonra bana döndü gururla. "Görüyorsun değil mi?" diye sordu. "Ben de demin aynı şeyleri dedim. Kimin kızı? Aklımız bir bizim be. Helal lan sana," dedi telefona doğru. "Siktir et şimdi o hergeleyi yanından."

Tırnaklarını kemirerek heyecanla ekrana bakarken, oturduğu yerde yükseldi, nefesini tuttu ve Gece, Çakır'ın kalesine gol atarcasına "Yani babam anneme göre, sen bana göresin," dedi ve ben kahkahayı patlattım.

Yükseldiği yerde çakılınca telefonu koltuğa doğru fırlattı ve "Sikerim ama he böyle işi," dedi, odanın içinde ileri geri yürüyerek.

Bir gözü telefonda, ileri geri yürüyor, sakallarını sıvazlıyordu. Telefonu elime alınca koltuğun arkasına geçti ve yumruklarını koltuğun sırt kısmına koydu.

"Eminim annen de çok güzeldir, güzellik," dedi ve benim içimin yağları bir eridi. "Zaten anneler hep güzeldir." Evet, diye yükseldim olduğum yerde. Anneler de güzeldir, annelerin yemekleri de.

Çakır benim gururla şekilden şekle girdiğimi görünce eliyle bravo dercesine alkışlarken "Hemen tav ol zaten," dedi kınarcasına. "Bir sen eksiktin. Kaç yaşında lan bu çocuk?" 5 diyecektim, diyemedim. Çünkü o, gözünde bayağı büyütmüşe benziyordu. "Böyle numaraları yiyor mu bu kızlar hâlâ ya? Hayır, yiyorsa, o kadar edebiyat parçalamaya uğraşmasın kimse. Ebem sikiliyor benim sana bir cümle kurana kadar."

Koltuğun etrafında döndü durdu, "Ulan küçücük bebe, kızlarıma yürüyüp duruyor, dövsen dövülmez, sövsen sövülmez," diyerek kendi içinde bir çözüm yolu aradı ama bu sefer bulamadı sanırım ve bulması da hiç kolay değil gibiydi.

Sonra Pınar'ın telefonu alıp "Alo," demesiyle hızla dibime geldi ama bu sefer ben ondan kaçmaya başladım.

"Gelsene buraya," dedi, daha çok kaçtım.

"Ben bunun sesini kapatmışım ya," dedi Pınar. Tahmin etmiştim. Şu an ondan kaçıyordum zaten. Az önce söylenilenleri duymadıkları barizdi fakat şimdiden sonrasını duyarlardı ve Çakır'ın ağzından çıkanı kulağının duyacağını hiç düşünmüyordum.

"Pınarcığım," dedim masanın etrafında dolanırken, telaşla. "Sen çocukları çok öpersin." Ben kaçtım, o kovaladı.

"Ulan gel buraya," dedi saldıracak gibi, daha da telaşlandım. "Ben kapatıyorum şimdi. Hadi size iyi geceler."

"Bak, sakın," diyerek elini uyarır gibi salladı. Masanın üzerine doğru bir atak yaptı, geri kaçtım. "Sakın kapatma. O çocuğa iki çift lafım var."

İlk çiftine başlamadan şak diye yüzüne kapattım ve beraberinde telefonu da kapatıp masanın ortasına doğru fırlattım. Telefonun kapanmasıyla birlikte kovalamaca da duraksadı ve bozulmuş bir surat ifadesi yerini aldı.

"Neden kapadın?" diye sordu ve ben çenem ağırmış bir şekilde sandalyeye tutunarak "Hayatım, onlar daha çocuk," dedim.

"Çocuksa çocukluğunu bilsin lan o zaman," dedi siniri bozulmuş bir şekilde, kaşlarını çatarak. "Yok güzellik, yok sen bana göresin bilmem neler, annen de güzeldir... Benim kızım daha küçük."

"Yalnız..." diye düzeltme girişiminde bulundum. "Sen bana göresin, lafını senin kızın söyledi; çocuğa suç atma."

Gözleri kısıldı ve "Ne diyorsun sen?" dercesine baktı. "Söyleyene değil, söyletene benim lafım," dedi, buna da bir cevap bularak.

Kendine yandaş bekliyordu lakin ben "O da küçük," dediğimde "Mahru," dedi adımı uzatarak. "Zorlama sabrımı. Bak, ben sana diyorum," derken elini bana doğru uzattı ve âdeta tehdit edercesine konuştu. "Ben öyle hiç modern baba olmak istemiyorum. Ben memnunum hâlimden. Kimse beni değiştirmeye çalışmasın. Ben vermiyorum kızımı kimselere, gerekirse turşusunu

da kuranız. Hem zaten ne gerek var?" dedi sanki kendisi çocukluktan meftun olmamış da aşktan anlamaz bir adam gibi.

"Senin şu an söyleyeceğin ters bir şey Gece'yi ne kadar etkiler, biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda, az önce o, değişmeyeceğini söyleyen adamın ifadesi anında ciddileşmişti. Demek ki değişirmiş, değiştirirlermiş. Hem de ettiği büyük lafların üstünden saniyeler geçmeden... "Edeceğin küçücük bir laf, sana bu kadar yakınken aranıza nasıl mesafe koyar, bir düşün."

Söylediklerimi ciddiye almış olacak ki Gece ile arasına girebilecek mesafe düşüncesi bile onu duraksattı. Ama kabullenemedi de. Ne yapacağını bilmez hâlde, masanın bir ucunda o, bir ucunda ben, sakallarını kaşıyarak "Eee," dedi. "Ne yapacağım yani ben?"

O ciddi ciddi bir yardım istiyordu benden ve ben onun kadar ciddi kalamayarak "Kabulleneceksin," dedim. Yüz ifadem ciddi olduğundan dikkatle dinliyordu ama aslında dalga geçiyordum. "Sonuçta bunlar olacak şeyler. Biz de geçtik bu dönemlerden. Âşık olmuş."

"Ne!" dedi kaşlarını çatıp yüksek bir sesle. Beklemediği yerden bir anda girince, adama inme inmiş olacak ki elini sandalyeye koydu.

İçime içime gülerken "Valla olmuş," dedim.

Duymak istemez gibi suratını buruştururken "Ne saçmalıyorsun kızım sen?" dedi. "El kadar bebeler ne anlasın aşktan?"

Hâlâ o kadar ciddi konuşuyordu ki benimle, altıma işeyecektim neredeyse. "Çocukluk aşkı diye bir şey vardır," dedim aynı ciddiyeti korumaya çalışarak. Normalde bu konuşmayı böyle yapmazdı benimle ama ifadem o kadar kendinden emin ve ciddiydi ki dikkate almak durumunda kalıyordu. "Görmüyor musun hâllerini? Birbirlerine sarılmalar, lakap takmalar falan..." Ve o, mantığına oturtmuş, bir darbe daha yemiş gibi donuk bir ifadeyle kalınca daha fazla dayanamadım ve bacaklarımı birbirine bastırarak, olduğum yerde eğilip kahkahalar atmaya başladım. Koskoca

dağ gibi adam yıkılmanın eşiğine gelmişti ki dalga geçtiğimi anlayınca bozularak arkasındaki yastığı aldı ve bana doğru fırlattı.

"Başlarım ama he yapacağın işe," dedi, yastık başıma isabet etti ama ben gülmekten bir an vazgeçemedim. "Geldiğinden beri dalga geçiyorsun benimle," diye sürdürdü konuşmasını aynı bozulmuşlukla ve ben cevap vermeye dahi derman bulamazken, sadece "Ay..." dedim kahkahalarımın arasında. "İşeyeceğim şimdi."

"Tuvalete git o zaman," dedi aynı ciddiyetle ve masanın üzerindeki telefonuna uzandı. Sonra onun da yüzüne bir gülümseme yerleşti, kendini tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Eliyle yüzünü kapamaya başladı, gülüp gülmemek arası bir ifadeyle sabır diledi, dudaklarını dişledi. Gülümseyişi, bana bakarken kesik kesik, sesli bir hâle dönüşünce bir telefonuna baktı, bir bana ve benimkine nazaran daha düzgün bir sırıtmayla telefonunu salladı. "Pin kodu neydi bunun?" diye sordu. Kendi pin kodunu bana sordu. Bu da sinirini bozmuş gibi gülmeye başladı.

Sonra bana baktıkça gülümsemesi daha da genişledi ve telefonu masaya fırlatırken "Aklımı aldın," dedi, bundan çok da keyif duyduğunu belirten bir sesle. "Sen çok kaşınıyorsun bugün." Sanırım o kadar da keyif duymamıştı.

O hareketlendikçe ben de hareketlendim olduğum yerde. Gülümsemem azalsa da tamamen son bulmamıştı ve "Buraya gel," dedi emir vererek. "Gülme," diye de ekledi.

Ben kaçtım, o kovaladı. Kahkahalarım sendelememe sebep oldu. Gerçekten avına yaklaşan bir avcı gibi gördüm onu ve hareketlerim istemsizce seri bir hâl aldı. Elini uzatsa tutacak kıvama geldiğinde "İmdatlar olsun ya Rabb'im," diyerek kaçmaya başladım.

Evin içinde dakikalardır süren ve hiç bitmesin istediğim o kahkahalarımız susmak bilmedi. Ta ki masanın çevresi yetmeyip yukarı kaçmaya başlayana kadar... Masanın etrafından merdivenlere doğru yöneldiğimde sendeledim, düştüm lakin canımı

acıtacak boyutta bir düşme değildi bu. Ellerimle destek alıp kendimi korusam da Çakır'ın beni yakalamasından kaçamamıştım.

Bir ayağımı tuttuğumda, yüzüstü olan bedenimi ona doğru çevirdim ve beni kendine doğru çektiğinde, sırtım merdivenin basamaklarında sürtünüp dehşet bir acıyla sızlanmama sebep oldu.

"Acıdı," diyerek çenesini tuttuğumda suçu üstüne atmaktan hiç çekinmedim ve "Acıttın," diye ekledim. Sırtım alev alev yanıyordu. Kızgınlıkla çenesinde olan ellerim sıkılaştı, kalın telli iğne misali olan sakalları tek tek avucuma battı. Az önce kahkahalar atan iki çocuk gibiyken şimdi büyük bir ihtiyaçla yanıp tutuşan iki yetişkin bedene dönüşüverdik.

"Acısın," dedi, normalde üstüme titreyen adam bu anlarda oldukça hayvani bir dürtüyle hareket ederek. Elleri sihirliydi sanki. Sırtıma kaydığında yanan kısımlara parmak bastı. "Dert olduğum yere derman olayım," dedi dudaklarıma kapanarak. Yattığım yerde durmakta o kadar zorlanıyordum ki... Bir merdivenin yüzeyinde sırtüstü, bir hayli rahatsız pozisyonda, boynundan destek alarak kendimi kaldırmaya çalışıyordum.

Ona tutunuyordum ve o, bu ürkek sığınışımı erkeksi bir tavırla sahipleniyordu. Eli sırtıma gitti, parmak uçları sahiden sihirli gibi her yerinde ritmik hareketlerle baskı uygulayarak dolanmaya başladı. Kollarımı boynuna sardım, bacaklarımı tutup beline doladı.

Dili dilime karışıp, beni bambaşka bir boyuta taşırken sanki savaş hâlindeydik. İlk anlarda tadını aldığım o rakıyı âdeta dudaklarından içtim. Rahatsız hissettiğim dakikalarda kaçmak istedim, rahatsız olduğumu fark etmedi ve öpmeye devam etti. Sonrasında o tada ya alıştım ya dağıldı, bilemiyorum ama sakinleştim.

Tişört üzerimde varla yok arası bir hâlde kalmıştı. Bundan ötesi yoktu. Boynundan destek alarak yüzünü kendime daha çok çektim. Dahasını istedim, çok daha fazlasını. Bedenim ter içinde kalmıştı daha ilk saniyelerden ve ben ağlayacak boyuta geldim.

Çakır'ı o kadar çok seviyordum, o kadar çok yetmiyor ve benim hasretim vuslata erişse bile sönmeyecekmişçesine o kadar büyük boyuttaydı ki deliriyordum. Dahası için ama dahası olmadığını bildiğimden deliriyordum. "Lütfen," dedim yakarırcasına titrek bir sesle. "Lütfen daha çok öp, daha çok sev."

Komutum onu olabildiğince vahşileştirdi. Yine yetmedi, yine doymadım, yine uslanmadım.

Tek kolu belimden kavradığı gibi bizi ayaklandırırken onunla savaş hâlinde olan dilimi esir aldı. O an anladım ki onun izin verdiği kadar müdahale edebiliyordum ben. O benimle birlikte yukarı doğru giderken titriyordum. Onun kucağında, yatağında, koynundayken küçücük hissettiğim bedenim delicesine titriyordu. Şimdi beni yere bıraksa düşerdim. Bu sevda ki beni elden ayaktan da düşürmüştü. O anlarda aklıma, onu sevmediğimi söylediği saniyeler düşünce aklımı kaybedecek gibi oldum. Nasıl olmuştu da ben böylesi bir şekilde onun için delirirken o, benim sevdamı inkâra kadar gidebilmişti? Hangi söz, hangi dokunuş onu ikna ederdi ki onu çok sevdiğime? Ben o an ondan habersiz, kendi içimde, kendimce bir ispat çabasına düşmüştüm ve daha çok sokuldum ona. Bir kez az öpsem, az dokunsam bitecekmiş gibi, biterse ölecekmişim gibi... Elim ensesinde, saçlarında, yüzünde sürekli olarak dolanırken dudaklarının her santimini büyük bir ihtiyaçla öptüm.

"Çakır Seyhanlı," dedim kendimi ondan çekip bir an nefeslenme ihtiyacı hissederken. Bunu neden söylediğimi de bilemedim. Bir insana adı ve soyadı ne kadar çok yakışırsa o kadar çok yakıştığından, adını ve soyadını hep birlikte söylemek istedim. Söyleyemediğim her bir gün için, hep daha çok söylemek istedim ve içimden defalarca tekrar ettim.

Çakır Seyhanlı.

Çakır Seyhanlı.

Çakır Seyhanlı.

"Söyle," dedi, hep alıştığım ama her defasında kalbimi yerinden söküp alırcasına nefes nefese. "Söyle, öleyim."

Ölsek birlikte kavuşur muyduk huzura, doyar mıydık birbirimize? Neydi bunun dahası? Neyse o olsundu ama ersindi şu gönlümüz muradına...

Nefes nefese gecenin son bulmasıyla, ki son bulduğundan da emin değildim, olduğum yerde ayaklanmak istedim. Yorgunluktan bitap düşen tek ben olmamıştım ama ona rağmen yüzünde hâlâ bir sürü anlamı barındıran o adam elini karnıma koyarak beni engellemişti. "Nereye?" diye sorduğunda, eğer beni biraz daha bırakmazsa düşüp kalacaktım.

"Su içeceğim," dedim gülümseyerek. "Sonra da duş alıp uyuyacağım." Uyuyacağım, kısmını özellikle vurgulayınca başı yatağa huysuzlukla düştü.

Omzunun üstüne bir öpücük bıraktım ve "Sen de aynısını yapsan iyi edersin," diye ekledim. "Yarın yola çıkacağız."

Sabah gideceğimiz yolculuğu öğlene çekmiştik ki o bile ayılmamız için çok zor gözüküyordu. Vakit epey ilerlemişti ve biz biraz olsun dinlenememiştik. Evin her bir köşesi dehşet dağılıp saçılmıştı. Başını olumlu anlamda salladığında gözleri kapalı, yüzüstü yatakta uzanır şekilde bıraktım ve ayaklandım. Birkaç adım attım ve o ilk saniyelerde yer, ayağımın altından kaydı. Bir iki adım daha attım, yok sayıp gözlerim kararadı. Etraf hızlı bir şekilde dönerken kulaklarım uğuldamaya başladı, kanım çekildi. "Ça-" dedim ama devamını getiremedim. Çığlığım içimde kayboldu ve daha fazla beni taşıyamayan bedenim yerle bir oldu, bilincimi kaybettim.

"Mahru," dedi bana Aysel abla. Sesinde başka bir şey vardı. Tanımadığım bir ton... Bir kayıp, bir acı, bir acıma. Eli sırtımı sıvazladı destek olmak ister gibi. "Gir bak annene son kez, kızım." O an elim ayağım kesildi. Her şey anlamını yitirdi.

Bir kez daha sıvazladı. Bunun için mi? Buna destek için mi? Ne desteği? Sırtıma dokunan el miydi destek bana? Değildi. Annesinin kaybını yaşamış on beşinde bir kıza bir el mi destek olacaktı?

Dünyam kararadı, değişti. Benim annem gidince dünyamın renkleri de gitti.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bir adım attım, sonra ikinci adım. Üçüncü adımı atamadım, olduğum yerde kaldım. Gitmemi ister gibi sırtıma dokundular, yapamadım.

Olduğum yere mıhlandım sanki. Boğazım düğüm düğüm oldu. Ağlamak istedim, ağlayamadım. Ben on beşimde, bir öğle vakti annemin kaybından bir adım öte atamadım. Tanıdık yüzler gördüm ama hepsi yabancı geldi. Ben koskoca göğün altında hiçbir yere sığamadım.

Dünyam döndü. Etrafıma baktım. Acıyan, meraklı gözlerden başka bir şey görmedim. Kimisinin gözleri kızarmıştı ama ben annem için ağlayamadım. "Hadi kızım," dedi tekrar sırtıma dokunarak. "Git de gör anneni."

Gidemedim, bakamadım, dokunamadım. Zorladılar. Ben gidemedim ama onlar zorladılar. Sonra onu gördüm onca kalabalığın içinde. Bir adım atmayan ayaklarım bir ona doğru koştu. Onu görünce başladım ağlamaya. "Çakır," dedim, ellerim titremeye başladı. Gözyaşlarım kararan o dünyamda sel oldu yağdı. Ona da dokunamadım. Ne yapacağımı bilemedim. "Bana," dedim, sesim titremeye başladı. "Bana, bakmamı söylüyorlar. Annene bak, diyorlar." Hıçkırdım. "Annene son kez, diyorlar. Öldü, diyorlar." İki büklüm oldum, nefes alamadım, içime oturdu, kalkamadım.

Kolumu kavradı ve beni ayağa kaldıran yine o oldu. "Ağla," dedi. Ağladım.

"Anneler ölmez ki. Ölmedi," dedim. "Ölmedi," dedi. O an inanmak istediğim o yalanın koynunda uyuttu beni. Ben söyledim, o tekrarladı, inandım. Ben on beşimde ilk kez ona sarılarak, hıçkıra hıçkıra ağladım. Saçlarımı okşadı, annemden başkasının dokunmadığı saçlarımı ilk kez o okşadı ve ben ilk kez kalbinde olduğumu bildiğim birinin kalbinin üstünde ağladım.

Ben ağladım.

O ağladı.

Onca kalabalığın içinde tek olduk, hiç olduk, ağladık.

Sonra silikleşti her şey. Beni saran o kollar yok oldu, düştüm. İnsanlar kayboldu, evler silikleşti. Toza toprağa bulandım, birilerini aradım, bulamadım. Gün batmaya başladı. Gök turunculaştı. On beşimde kaldım. Bembeyaz bir elbisenin içinde korkuyla etrafıma baktım. Sonra, az önce öldü dedikleri annemi gördüm. Bir taşın üstünde oturmuş, bana gülümsüyordu. Onun için akan, daha kurumamış gözyaşlarımı silerek hızla ayaklandım, koşmaya başladım. Kendi eteğime takıldım, düştüm, kalktım, tökezledim. Her bir adımda bir yaş daha büyüdüm. Yirmi dördümde vardım annemin yanına.

"Anne," dedim. Sanki yıllardır görmemişim gibi ağlayarak, büyük bir özlemle sıkıca sarıldım. "Anne, senin için öldü dediler. Ben çok korktum." Öptüm. Ellerini öptüm, yüzünü öptüm, simsiyah saçlarını öptüm. Gencecikti, çok güzeldi. Zaten anneler hep güzeldi. Ağlaya ağlaya öptüm.

Yanına oturdum. Başımı dizine koydum. "Anne," dedim katıla katıla ağlarken. Dizlerini öptüm. "Anne, seni çok özledim. Anne," dedim, içimin acısını döktüm. "Kimsem kalmadı. Anne, ben seni çok özledim."

Konuşmadı benimle, hiç konuşmadı. Küstü mü? Abim yüzünden bana küstü mü? Güldü ama. "Anne," dedim yalvarır gibi. "Bir şey desene." Hıçkırdım, yalvardım. Ellerini öpe öpe yalvardım. Konuşmadı, güldü ve saçlarımı okşadı. İçim huzur doldu taştı. Bacaklarına sarıldım sıkı sıkı. Hiç bırakmak istemedim.

"Anne," dedim. "Gitme bir daha hiç, tamam mı? Ben seni çok özlemişim." Başını başıma yasladı. Saçlarımı okşadı. Sanki yıllardır sevmemiş gibi hissettim, senelerdir görmemişim gibi. Hâlbuki daha dün akşam görmüştüm ama dün akşamki ben de değildim sanki, anlamlandıramadım.

Sonra annem ayaklandı, etrafına bakındı. Gözyaşlarımı silip, endişeyle, gidecek diye ayaklandım. Bir adım attı, bir adım attım. Yirmi beş oldum.

Hava kararda.

Ayaz çıktı.

Üşüdüm.

Bir çocuk belirdi, annemin arkasında.

Bir erkek çocuğu... Tanıdık ama yabancı... Bembeyaz teni vardı. Bir gözü maviydi, bir gözü kahverengi. Üstü başı kan içindeydi. Annemin arkasından çıktı, bana gülümsedi. Rüzgâr esti, üşüdüm ama o gülümsedi. İçim huzursuzlandı, kalbim sıkıştı.

"Anne," dedim tedirginlikle. "Bu kim?"

Yine konuşmadı ama gülümsedi. Elinin altındaki çocuğun saçlarını sevdi. Sonra o sessizliğin içinde o çocuğun sesi çığ gibi büyüdü. Bana bakarak "Anne," dedi. Karanlıkta beliren o çocuk, tüm karanlığına rağmen gülümseyerek bana "Anne," dedi. Korktum. Geri gitmek istedim, gidemedim. Sendeledim ama geri gidemedim. Bir duvar vardı sanki arkamda, çarptım, gidemedim. Bıraktığım yere dönemedim. Geçmişime dönemedim. Başımı iki yana sallayarak reddetmek istedim, yapamadım.

Sonra üstüne baktım. Beyaz, kanlı bir gömlek görünce dünyam başıma yıkıldı. Ben yirmi beşimde verdiğim kayıpla karşı karşıya geldim. Kaçamayacağımı anlayınca diz çöktüm, tekrar ağlamaya başladım.

Bana doğru geldi ve bu sefer o sildi gözyaşlarımı. Ben ağladım ama o her şeye rağmen gülümsedi. Elleri kanlıydı ama bana bulaştırmadı. Sildi gözyaşlarımı. Ne benim gözyaşlarım onun kanlarını temizledi ne o, kendi kanını bana bulaştırdı. Utançla

"Özür dilerim," dedim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Bir yanı Çakır'dı sanki, bir yanı ben. Bizim günahlarımız... Karanlıkta bıraktığımız bembeyaz bir çocuk...

Bir şey demedi. Sanırım beni affedemedi.

"Sizi götüreceğim buradan," dedim hızla ayaklanarak. Etrafıma bakınarak bir çıkış yolu aradım ama bulamadım. Bomboştu her yer. Alabildiğine düzlük, uçsuz bucaksız... Çocuk geri adımladı ve ikinci kez sesini duydum. "Unut beni," dedi, annemin elini tuttu.

Gidecekler miydi?

Korkarak başımı iki yana salladım ve "Hayır," dedim. Nasıl unutulurdu? Kalbimi oracıkta sıktılar sanki, ölüyorum sandım. "Hayır," diye yineledim. "Sakın gitmeyin." Dokunmak istedim, ulaşamadım. Bir adım ötemdeydi ama elim onları tutamadı. Geri gitmeye başladılar, ağlamaya başladım.

"Beni burada bırakmayın," diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım bu sefer. "Ne olur, beni de alın."

Annem arkasını bile dönüp bakmadı ama o çocuk bir an olsun gözlerini benden ayırmadı. Göğsüm sızladı, yandım, kavruldum.

"Sen gitme o zaman," dedim, benden bakışlarını çekemeyen o çocuğa yalvarırcasına ama o da gitti. Arkasından bağırdım gözyaşları içinde: "Adın ne?"

Unut, demişti ama ben onu ölsem yine unutamazdım.

"Kenan," dedi. Bir kez daha sarsıldım. Kabullenmedim. Başını iki yana salladın. O isim uğursuzdu, kötüydü, kimseye iyilik getirmemişti. Kim koymuştu o adı ona? Gülümseyerek uzaklaştı. Dünyam bir kez daha başıma yıkıldı. Küçücük çocuk uğursuz bir isimle birlikte bizim tüm günahlarımızı üstüne alarak uzaklaştı bizden. Tek başıma kaldım. Sonra bir adım attım, yirmi altı oldum; onlar silikleşti.

Bir adım attım, yirmi yedi oldum; karanlıktı.

Bir adım daha attım, yirmi sekiz oldum; karanlıktı.

Sonra Gece'nin sesini duydum, yönüm değişti, yirmi dokuz oldum; karanlıktı.

Bir adım daha attım, otuz oldum; karanlıktı.

Başka bir adım attım, otuz bir oldum; karanlıktı.

Çakır'ın sesini duydum, yönümü değiştirdim, otuz iki oldum; şafak söktü. Gün birden aydınlandı, tüm ışık yüzüme vurdu, gözümü aldı; elimi yüzüme kapadım.

Bir bebek ağladı, tanıdık bir yüz gördüm.

Karanlığıyla birlikte bana doğru yürüdü, gölgem oldu. Kucağında bir bebekle Turan'ı gördüm. İçim içime sığmadı. Koşmak istedim, yapamadım. Sadece bekledim. Kanlar içindeydi. Bana doğru yaklaştı ve bebeğin ağlamaları arttı.

"Turan," dedim heyecanla. "Turan, annem buradaydı, bir de bir çocuk. Benimmiş... Sen gördün mü onları?" diye sordum. Bana baktı, başını salladı; gözleri dolu doluydu.

Ağlayan bebeği kucağıma bıraktığında bebek sustu. Turan'ın yüzü gözü kan içiydi. "Turan," dedim korkuyla. Ona dokunup temizlemek istedim ama yapamadım. "Turan, sen hâlâ kanıyorsun," dedim. Sanki gök ikiye bölündü. Bebek ve ben aydınlıkta kaldık, o karanlıkta kaldı.

"Mahru," dedi, ağlamaya başladı. Ben de ağladım. "Çok özledim," dedi ama bir adım atamadı. Sanki aramızda bir cam vardı. Ne o öte geçebildi ne ben...

"Gel," dedim, elimi uzattım ağlayarak, tutamadı. "Turan, gel, gidelim hadi," dedim yalvararak. Artık dayanamıyordum. Hepsini burada bırakmaya dayanamıyordum, dokunamamaya dayanamıyordum.

"Çok yalnızım ben," diye ağladı. "Mahru, kimsem yok. Burası çok karanlık, çok yabancı." Gözyaşları sicim sicim döküldü, ilk kez onu böyle gördüm.

"Ağlama," diye fısıldadım. Boynunu büktü bir çocuk gibi. Kısılmış sesimle "Ağlama," diye fısıldadımı tekrar ama ağladı.

"Gel," dedim dayanamayarak. Güçten düştüm ağlamaktan, yalvarmaktan, çaresizlikten. "Gel, herkes seni çok özledi, düzeltiriz her şeyi, gel ne olur, gidelim."

Kime gidelim desem, kime dokunmak istesem gitti. O da ağlaya ağlaya giderken "Mahru," dedi. "Beni unutma."

Etrafıma bakındım, elimin biri kundaktaki bebekten ayrılınca çocuk ağlamaya başladı. "Turan, korkuyorum," diye bağırdım arkasından. "Ben bu çocukla burada tek başıma ne yapacağım? Gel lütfen," dedim, durmadı, gitti.

Çocuk ağlamaya devam etti. Yağmur başladı, kundak ıslandı. Yüzünü açıp bakmak istedim. "Mahru," diye bir ses duydum, yine her şey silikleşmeye başladı. Sonra tekrar biri "Mahru," dedi, kayboldum, uğultular duymaya başladım. Bir el dokundu yüzüme, "Mahru," dedi, beni kendine çekti, gerçekliğe döndüm.

Ayıldığımda bir hastane odasında, kolumda bir serum ve buram buram ilaç kokusuyla karşılaşmıştım. Karanlıktan çıktığım o ilk anda odanın ışığı gözümü rahatsız edince tekrar kapadım ve Çakır'a "Işığı kapatır mısın?" dedim.

Hızlıca ayaklanıp ışığı kapattığında gözlerimi araladım. Çakır tedirginlikle baş ucuma oturup, elinin tersiyle yüzüme gelen saçları itti ve "İyi misin?" diye sordu. Boğazım, sanki çok fazla bağırmışım gibi bir acıyla kavrulunca yutkunarak başımı salladım sadece.

"Gel dedin, gitme dedin. Rüya mı gördün?" diye sordu. Nasıl yaklaşacağını bilmez bir hâlde, tedirginlikle, usul usul tenimi okşarken olumlu anlamda başımı salladım. "Ne gördün?" diye sordu ve gözlerim etrafta dolanınca ekledi, sesini normalden bile yumuşak tutarak: "Doktor, 'Bir şey yoktur,' dedi, merak etme. Test falan istediler, onlar çıkana kadar da seni buraya aldılar. Korkacak bir şey yok."

Hava hâlâ karanlıktı. Odayı loş bir ışık aydınlatıyordu.

Olduğum yerde doğrulmak istediğimde hâlâ, gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Her şey o kadar gerçek gibiydi ki... Annem, o çocuk ve Turan... Bana yardım etti ve sırtıma yastığı koyarken "Annemi gördüm," dedim huzursuzca. Annemi kaybettiğim gün belirmişti aklımda önce. Çakır'a sarıldığım ve ağladığımız o dakikalar tamamen gerçek olanlardı, geçmişimizdi fakat sonrası bir rüyadan mı yoksa kâbustan mı ibaretti, bilemedim. "Sonra," dedim zihnimi toparlamaya çalışarak.

Ben duraksayınca o "Sonra?" diyerek araya girdi.

Gördüğüm erkek çocuğundan bahsedecektim ama bana "Unut beni," deyişi yankılandı zihnimde. Bahsedip bahsetmemekte kararsız kaldım. "Çakır, o çocuk senin istemediğin o adı sahiplenip, tüm günahlarımızı almış," diyemedim. Çakır'ın bunu kendine dert edeceğini de bildiğimden kendime sakladım ve başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırdım. "O kadar," dedim boğazımı temizleyerek. "Özlemişim çok. Onu söyleyecektim."

Tam o sırada kapı tıklandı ve genç bir kadın doktor içeri girdi. "Mahru Hanım," dedi güler yüzüyle. "Kendinize gelmişsiniz."

Benden önce Çakır lafa atılmış ve "Sonuçlar çıktı mı?" diye sormuştu. Doktor nazik bir tavırla başını iki yana sallarken, "Sordum ama henüz çıkmamış," dedi. "Ben Mahru Hanım'a bakmaya gelmiştim. İyi misiniz?"

Olumlu anlamda başımı salladığımda yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama gördüğüm rüya beni o kadar etkilemişti ki bir savaşın ortasından çıkıp gelmiş gibi hissediyordum kendimi. Çakır'ın ne yapacağını bilmez, tedirgin bakışları uzun süre üstümde kalınca "Tahlillerinize göre konuşuruz tabii ama önemli bir şeyinizin olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Muhtemelen yorgunluktan kaynaklı olabilir. Biraz dinlenirseniz daha iyi hissedeceksinizdir mutlaka. Geçmiş olsun, ben yine gelirim."

Çıkmaya karar veren doktoru hemşire, elindeki sonuçlarla durdurdu ve "Heh, çıkmış," diyerek bize döndü doktor. Yüzüne bir gülümseme yerleşti.

İşte tam o anlarda manzaram olan o pencerede şafak söktü. "Mahru Hanım," dedi heyecan bürümüş sesiyle. Bir bebeğin rahmimdeki varlığı iki dudağının arasında müjdelendi. "Tebrik ederim, hamilesiniz."

@novaebook

6. BÖLÜM

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlığımı attığım ilk an doktora dönerek. "Ha-hamile miyim?"

Korunmasız ilişkiler sonucu, isteyerek oluşan bir gebelik böylesi bir şaşkınlık yaratmamalıydı belki de lakin ben şu an bunu duymayı beklemediğimden bir an duraksadım. Sonrasında Çakır'a döndüm ve tepkisini kontrol ettim. Nutku tutulmuş gibi bakışları bir benim bir doktorun üstünde gitti geldi. Konuşmamızın arasına girmedi fakat yüzündeki gülümseme gitgide artarken o donuklaşmış hâlinden sıyrıldığını fark ettim.

"Beklenmeyen bir gebelik miydi?" diye sordu doktor nazik bir tavırla.

"Hayır, bekliyorduk aslında," diyerek yattığım yerde doğruldum ve daha rahat bir şekilde arkama yaslandım. "Sadece bir anda duyunca şaşırdım."

Anladığını belirtir şekilde kafasını salladı ve yüzüne kondurduğu tebessümle "Tebrik ederim o hâlde," dedi.

Çakır o an büründüğü o şaşkınlık hâlini üzerinden atıp "Bölüyorum ama," dedi, bizim ne konuştuğumuza çok da odaklanamamış gibi. "Bizim onu şu an görme şansımız var mı?"

Gebeliğin gidişatıyla ilgili merak içerisindeydi sanırım ki benim de onun sormasıyla birlikte endişem artmıştı. "Tabii Çakır Bey," dedi doktor, mümkün değilse de olurmuş gibi bir tavırla.

"Ben kadın doğumcularımızdan hangisi müsait, hemen bakıyorum."

Doktorun yanımızdan ayrılmasıyla ne diyeceğimi bilemeyerek alt dudağımı ısırdım ve sürekli gülme isteğimi bastıramadığımdan gözlerimi kaçırdım. Çünkü Çakır'ın gözleri öylesine parlıyordu ve nefes alışverişleri bile o kadar sesliydi ki dengesini kaybetmiş bir Çakır görmek beni genç bir kıza dönüştürüyordu. Ben Çakır'ın heyecanı ve sevinci karşısında elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum.

Yatağın ucuna geçip başlığı elleriyle kavradığında damarlarının belirginleştiğini gördüm. Hafif eğik vücudu, sıkıca tuttuğu o başlıkta bir çocuk gibi duramayan elleri ve tam o noktada beni uzunca süzüyor oluşuyla yüzüne baktım. Gülüyordu. Nasıl ki heyecanı bir çocuğunki gibiydi, gülümseyişi de o saflıkta, o incelikteydi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden ama bir şey demek zorunda hissettiğimden "Neden buraya getirdin beni?" diye sordum. "Doktor muayene ederken eminim ki-" Ne doktorun o anki durumundan duyduğum utanç ne de başka bir konu ilgi alanındaydı. Hızlıca bana doğru geldi ve oturmadan, tam konuştuğum o esnada elleriyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İstemsizce bileklerini tuttum ve onun beni öpmelerine karşılık verdim. Dudakları normalin aksine oldukça yumuşak bir şekilde dudaklarımı kavrarken yüzümdeki tebessümde dolandı parmak uçları ve "Teşekkür ederim," dedi sanki beklemiyormuş gibi. "Bana tekrar güvendiğin için, inandığın için, beni sevdiğin için."

Düşüncemiz aynıydı. Bir bebek daha istiyorduk zaten ama şimdi o, sanki gerçekten beklemiyormuşuz ve sürpriz olmuş gibi davranıyordu. Kendi konuşup bana konuşma fırsatı vermeden öpmeye devam edince tepki verme fırsatım olmadı. Nefes almak için bile zaman tanımazken duraksadığı bir andan yararlanıp "İstiyorduk zaten," dedim.

Konuşmamla geri çekildi ve uzun parmakları saçlarıma da ulaştığında tek tek sevdi. "Ben sandım ki," dedi hâlâ hissettiği o şaşkınlıkla. "Sen korunuyorsundur. Öyle konuşmuştuk, evet ama beklemiyordum. Sandım ki emin olana kadar devam edersin ama sen hiç şüpheye bile düşmemişsin."

O beklemediği bu durum karşısında ilk kez böylesine şaşırmıştı. Herkes kendince haklıydı. Onun düşüncelerinde ben onu hep aklımla yargılayan biriydim ve o yine benim bu yönde ilerleyeceğimi düşünmüştü. Şimdi de düşündüğünün aksine, istediği şeyi yaşayınca ne yapacağını şaşırmıştı.

Bende ise durumlar onun düşündüğünün tam aksiydi.

"Düşmedim," diye karşılık verdim. "Ben sana geldiğim gün de söyledim. Bir yalan söylesen ona bile inanacak durumdaydım. Senin söylediğinin aksine," dedim imayla. "Ben seni hep çok sevdim."

Hiçbir şeyi değil ama bana "Beni sevmiyorsun," deyişlerini asla unutamazdım, içimden atamazdım ve sanıyorum ki bunu yüzüne vurmaktan da hiçbir zaman çekinmeyecektim. Onu sorguladığım o kısa dönem, inancımı kaybedip, vazgeçip gitmek istemelerim onca zamanı çöpe atamazdı, beni haksız çıkarmazdı.

Kapı aralanıp "Doktor bey sizi bekliyor," dendiğinde Çakır yanımdan ayaklandı. Doğrulup ayakkabılarımı giymeme yardım etti ve ayaklandık. Hemşireyi takip edip asansöre bindiğimizde Çakır elimi bir an olsun bırakmadı ve her zamankinin aksine çok çok daha dikkatli bakmaya başladı etrafa. Hatta bir an telefonunu alıp mesaj atması da ekstra önlem aldığının göstergesiydi sanırım. Ne acı ki biz çok güzel bir ânı bile, verdiğimiz o kayıptan sebep doyasıya yaşayamıyor, onu ve hissettirdiklerini bir an olsun içimizden atamıyorduk. Çakır da kendine bunu yük bildiğinden tüm heyecanını bir tarafa bırakıp, bana bir borç bilirmiş gibi tüm önlemleri alıyordu.

Hemşire önümüzde, biz arkada, sessizlik hâkimken elimi yanağına koydum ve sıcacık bir tebessümle "Heyecanını yaşa," de-

dim. Aynı tebessüm ve rahatlık benim iki dudağımın arasından ona bulaştı ve telefonu cebine koydu.

Hemşireyi takip edip doktorun odasına girdiğimizde birkaç sorunun ardından yönlendirmeleriyle yatağa uzandım ve karnımı açtım. Çakır yanı başımda, bir eli elimi kavramış, bir yandan bomboş ekrana bakarken olduğu yere, odaya sığamıyormuş gibi derin nefesler alıp eliyle yüzünü sıvazlıyordu. Doktor benden çok, onun bu heyecanına ve sığamayışına gülüp yerine oturdu.

Karnıma sürdüğü o buz gibi jelin ardından aleti gezdirince içim bir tuhaf oldu ve sanıyorum ki istemsizce Çakır'ın elini daha çok sıktım. Çünkü bakışları hemen bana döndü ve elimi daha sıkı kavradı. Ben üçüncü kez anne olacaktım fakat ilkmiş gibi hissediyordum. Ellerim terlemeye başladı ve içime bir huzursuzluk düştü.

Doktorun ağzından çıkacak tek kelimeye muhtaçtık ikimiz de. Yüzünden bir şey okumaya çalışsak da bunu başaramıyor, yorumlayamıyorduk. Sonrasında bizi rahatlatacak o gülümsemeyle birkaç kelime döküldü dudaklarından. "Kesemiz oluşmuş, haftasına göre de gayet iyi boyutlarda. Kese boyutları, kan değeriniz ve verdiğiniz son âdet bilgisine göre 4 hafta 6 günlük gibi duruyor." Ekrana kilitlendi ve gözlerini kısıp "Hatta belki kalp atışı da-" dediğinde "Hayır," diyerek sözünü kestim.

Çakır da doktorla birlikte anlamamış gibi bana döndüğünde "Kalp atışına bakmasak," dedim gülümseyerek. "Yani siz bakın, her şey yolunda mı öğrenin ama bize dinletmeseniz olur mu? Kızım çok istiyordu da kardeşi olmasını. Biz onunla birlikte duyalım istiyorum."

Çakır'ın rahatsız ifadesi anında toparlanmış ve tekrar tebessüme bürünmüştü. O da hak vermişti muhakkak. Bence bu hepimizin birlikte yaşaması gereken özel bir andı. Hem sahiden de en çok isteyen Gece'ydi.

"Olur tabii," dedi doktor ve tekrar ekrana odaklandı. Birkaç saniye oyalandıktan sonra "Her şey yolunda gözüküyor," dedi.

"Bakın, burada." Eliyle ekranda keseyi işaret ettiğinde Çakır ekrana doğru yanaştı ve daha dikkatli bakmaya başladı.

Parmağının biri monitörün üzerindeyken diğer parmağı da onun avucunun içinde olan elimi okşadı. "Buradasın," dedi şükreder gibi, hem ekranı hem elimi okşayarak.

Çakır adaletli bir adamdı. Sevgi konusunda da öyleydi. En heyecanlı anlarında bile sevgisini eşit derecede bölüyor, kimsenin gönül koymasına müsaade etmiyordu. Ona olan inancım ve yeni gelen bebeğimiz onun şükür sebebiyken, kocaman bir kalp ve o kalpte hepimize yetecek kadar koca bir sevgi ise benim şükür sebebimdi.

"Dağıtıldı mı eksiksiz?" diye sordu Çakır, bir yandan bana bakarak. Çakır, bize hamileliğimin haberini veren o hastanedeki tüm çalışanlar için tek tek paketle tatlı dağıttırıyordu ve gerçekten eksiksiz olup olmadığıyla bile özenle ilgileniyordu.

Çocuksu bir gülümseme vardı yüzünde, bitmez bilmek bir heyecan. İndiğimizden beri, tüm samimiyetimle söylüyorum ki bana bakmaktan yola odaklanamamış, bitmek bilmez o heyecanını iliklerime kadar işletmişti. Arabayı kullanıyordu ama oturduğu yere bile sığamıyordu. Koltukta bir ileri bir geri, rahatsızmış gibi sürekli kendini düzeltme telaşıyla, sürekli olarak rahat olup olmadığımı sormasıyla, gören de otuz küsur yaşında koca bir adam değil de genç bir delikanlı sanırdı. Gerçi benim için öyleydi. Benim gözümde Çakır'la biz, ne kadar büyürsek büyüyelim o en deli çağlarımızda kalmıştık.

"Tamam, elinize kolunuza sağlık. Bir sıkıntı olursa ararsınız beni," diyerek telefonu kapattığında biz konağa yaklaşmıştık ve kapıda bizi gören adam hızlıca oturduğu sandalyeden kalkarak kapıyı açmıştı.

Onlinebook

"Geliyorlar," diye heyecanla içeri doğru bağırdığında, aniden yüksek davul zurna sesleriyle şoke olmuş bir şekilde kaldım. Ben konaktakiler ayarladı sandım ama Çakır şaşırmamıştı ve muhtemelen onun fikriydi.

"Sen..." dedim önce idrak etmeye çalışarak. "Sen gerçekten delisin. Davul zurna mı tuttun?"

Tekrar geri doğru yaslandığımda eli karnıma doğru gitti ve "Ben bebeğimi öyle sessiz sedasız mı sokacağım evine?" dedi, "Teessüf ederim," der gibi yüzüme bakarak. "Bu daha ne ki?" diyerek tekrar önüne döndüğünde konağa girdi. Herkes kapının önünde hazırlanmış, bizi bekliyordu. Pınar'ın istemesine son dakika yetişmiştik çünkü.

Çakır hamile olduğumun haberini daha biz İstanbul'dayken telefonla vermişti. Arkadaşlarını aramış, son birkaç saatte bebek haberini yaymak için elinden geleni yapmıştı. Arabaya bakan gözlerin sayısı gitgide artıyordu. Herkesin gözü ışıl ışıldı ve geçmemiz için ortada bir alan açmışlardı. Çakır çok ilerlemeden arabayı durdurduktan sonra beni bile beklemeden inince gülmeden edemedim.

İlk tebrik annesinden geldi. Ben arabadan inerken "Oğlum," dedi sıkıca sarılarak. "Hayırla, uğurla gelsin inşallah."

Çakır, onun duasına âmin derken "Hallettin mi dediklerimi, anne?" diye sordu. Neyden bahsettiği hakkında fikrim yoktu, Esma Hanım cevaplayana kadar.

"Bu akşam meydanda sofralar kuruldu. Herkese haber edildi. Tebriklerini ilettiler, dualarına kattılar. İhtiyaç sahiplerine de Gece'nin hayrına bol bol erzak gönderildi."

Bu kadar kısa bir sürede bunları ne ara yapmışlardı? Üstelik Çakır'ın, yemek sofralarını yeni bebeği için donatırken, Gece'nin adına da yardım yapması çok ince bir düşünceydi. Ağzım açık, öylece bakarken bir yandan tedirgin hissettim kendimi. Daha çok yeni öğrenmiştik varlığını. Sorunsuz ilerleyecek mi, onu bile bilmiyorduk ama Çakır'ın hevesi öyle coşkuluydu ki kırmak da is-

temedim. Annesiyle kısa bir sarılmanın ardından Esat'a geçmişti sıra. Onların kucaklaşması iki kardeşinkinden farksızdı. Öyle içten, öyle samimi...

Esma Hanım, oğlundan kopan bedeniyle bana doğru hafifçe çevrildiğinde resmiyetini korudu ama bir tık yumuşak bir tavırla "Sana da hayırlı olsun, gelin hanım," dedi.

Birbirimize sarılmadık, birkaç adımlık mesafede kaldık. "Teşekkür ederim," dedim sadece. Daha fazlası için de fırsat olmamıştı zaten. Şura o kalabalıkta öne çıkıp "Kıskanç," diye cırlayarak bana doğru adımladı. "Hadi Gece ve Baran tesadüftü. E şimdi ne oldu?"

Dalga geçtiğini belirten bir ifade vardı yüzünde ama ben yine de "Şura, vallahi tesadüf," dedim kendimi inandırmak adına. "Yemin ederim, peşinden gelmek gibi bir derdim yok." İlk hamileliklerimiz de peş peşe olmuştu ve gerçekten fesatlık düşünen bir insan bunun altında bir şey arayabilirdi.

"Şaka yapıyorum, deli," dedi bana sarılarak. "Çok sevindim. Hem ne güzel oldu işte. Baran ve Gece birbirine arkadaştı, şimdi de bunlar öyle olacak. Sağlıcakla alın inşallah kucağınıza."

Şura zaten içinde kötülük barındıran bir kadın değildi. Biraz patavatsızdı, bazen bencildi ama çevresindeki kimse için kötülük istemezdi, öyle düşüncelere kapılmazdı. Sırasıyla Mihriban, Eftelya abla, Ayşe abla ve diğerleri derken kucaklaşma fasılları uzun sürmüştü ama benim gözlerim Gece'yi aradı durdu. Bulamayınca da "Gece nerede?" diye sordum.

Tabii Şura beni buradan yollarken tüm sorumluluğunu üstlendiğinden, diğerlerini beklemeden "Tuvalete gitti," diye atıldı aniden. "Gelir şimdi."

Çok özlememin yanı sıra vereceği tepkiyi de çok merak ediyordum. Fazla bulduğum davul zurna seslerinin başımı ağrıtması çok uzun sürmemişti. Adımlarımı en azından diplerinden ayrılmak üzere yönlendirince Çakır bunu fark etmiş, eliyle durmala-

rını emretmişti. Gerçekten konağa bayram havası gelmişti sanki. En suratsız olan Esma Hanım'ın bile yüzünde güller açıyordu.

"Paşam," dedi Çakır, arkada kalmış, Eftelya'nın bacaklarının önünde öylece duran Emre'yi fark ederek. "Gel bak, ben sana ne getirdim."

Emre'nin adımları hızlıca Çakır'ı buldu ve Çakır onun boyutuna erişerek elleriyle saçlarını karıştırdı. Sonrasında arkamızda gelen arabaya doğru döndüğünde, getirin dercesine bir işaret yaptı ve direkt harekete geçtiler.

Saniyeler içinde, boyutu Gece'ninkinden çok daha büyük akülü arabayı iki kişi önlerine bıraktığında Emre'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Oha," diye bir tepki verdi Emre. "Benim mi bu?"

Kirpiklerini heyecandan fazlaca kırpıştırıyor, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Bir kendi akülü arabasına baktı, bir Çakır'ın arabasına. "Hem de seninkinin aynısından," dedi hızlıca arabaya binerek. Tüm düğmelerine dokundu, aynalarını düzeltti. "Rengi bile aynı," dediğinde Çakır olduğu yerde ayaklandı.

"E, büyüyene kadar bununla idare edersin artık," dedi. "Büyüyünce gerçeğini alırız."

"Bundan ama," dedi tekrar, heyecanla. "Bunun aynısından alalım, rengi de aynısı olsun. Senin araban gibi yani. Plakası da Emre olsun," diye sıraladı bir bir isteklerini ve Çakır gönlünü aldığı Emre'nin heyecanına tebessümle karşılık verdi.

"Sen okuluna git, derslerini aksatma, sen neyi nasıl istersen öyle yaparız."

Emre, yüzü anında düşerken burun kıvırarak "Okula gitmek zorunda mıyız ya?" diye sordu. "Sen zaten zenginsin."

"Zorundasınız, küçük bey," dedim Çakır'ın yerine cevap vererek. "Sen de Gece de okullarınıza gideceksiniz. Çakır'ın zengin oluşu sizi çok da ilgilendirmiyor. Zenginse bunu daha iyi okullara gidebilmek, daha iyi eğitimler alabilmek için kullanabilirsiniz, yan gelip yatmak için değil."

Benim net tavrım karşısında Çakır dudaklarını birbirine bastırdı ve Emre'nin asık suratına karşılık "Evin annesi ne diyorsa öyle," dedi sözümün üstüne tek kelime etmeden.

Bu hâlimizi çok seviyordum. İkimiz farklı şeyler konuşmuyorduk çocuklara karşı. Birimizin söylediğini diğerimiz sadece destekliyordu.

Sonra bir ses duydum. Şüphesiz ki hayatımda duyduğum en güzel ses... Bir üstü benim için yoktu. "Annesi, babası," dedi Gece. Bizdeki özlem, heyecan onun da o küçücük sesine öylesine yerleşmişti ki iliklerime kadar hissediyordum.

Küçücük bedenini kapıdan çıkarınca yüzünü görebildim. Saçları iki yandan toplanmış, pembe tüllü bir elbise giymişti. Onu tutan kadının elini merdivenleri inmesiyle bırakıp, koşar adım bize gelirken tökezledi ve düştü.

Ben ve Çakır ona koşmak adına bir hamlede bulunmuştuk ki Gece hiç şeklini bozmadan "Babası, tamam, tamam," dedi elini uzatarak. Düştüğü yerden kendi kalkacaktı ki hemen yanındaki adam da bizimle birlikte ona doğru hamle yapmıştı. Bize uzak olduğundan o, saniyesinde yanında bitebilmişti.

"Gece Hanım, iyi misiniz?" dedi elini uzatarak. Gece onun elini tuttu, ayaklandı ve bir babasına, bir yanındaki adama bakarak kocaman bir gülümsemeyle "Bana hanım dedi," dedi.

Düştüğünde düşen yüz ifademiz bu hâli karşısında tekrar tebessüme büründü. "Öylesiniz tabii," dedi yanındaki adam, Gece'nin dizindeki tozları temizlerken. "Hanımımızsınız siz bizim. Hepimiz bayılıyoruz size. Neşe getiriyorsunuz bize."

Gece, diğer söylediklerinin aksine tek bir kelimesine odaklanarak küçük ellerini dudaklarına kapattı ve "Ay..." dedi babasına doğru. "Yine hanım dedi."

Çakır'ın adımları ona doğru gittikçe adam olduğu yerde ayaklandı. Gece babaannesine doğru dönerek "Ben daha küçüğüm, babaanneden hanım olur, di mi babaannesi?" diye sordu.

Şen kahkahası döküldü Esma Hanım'ın bahçeye ve "E baksana," dedi Gece'nin yanındaki adamı göstererek. "Ekrem abinler, ben neşe getiremeyince seni hanım seçmişler kendilerine."

Adam, yüzü anında değişerek kendini açıklama çabasına girdi ve "Estağfurullah Esma Hanım, olur mu öyle şey?" dedi. Neyse ki Esma Hanım ciddi değildi ve gülümseyerek konuşmasına son verdi.

Çakır, Gece'yi kucakladığında Ekrem, Çakır'a dönerek "Vallahi buraya geleceğiniz günü sayar durur olduk," dedi samimi bir yaklaşımla. "Gece Hanım hepimize öyle iyi geliyor ki. Bahçede koşuşturup oynamaları, sohbeti bile bir başka."

Çakır onu dinlerken Gece'yi sayamadığım kadar çok öpmüş ve Gece yine bundan bunalarak babasının sakallarını çekiştirmeye başlamıştı. Gece'ye her ne kadar düşkünce davransa da Ekrem'e verdiği cevap da mesafeliydi. "İstanbul'dakiler de sizden farksız değil," dedi tüm ciddiyetine rağmen kısa bir tebessümle. "Samet elli kere sordu, ne zaman geleceksiniz diye." Sonra Gece'ye dönüp "Kızım, ne çok hayranın var ya?" dedi bana doğru ilerleyerek. "Seni ben bir yere falan mı kapatsam, ne yapsam?"

Çakır'ın söylediklerini Gece duymuyordu, babası sıkıca ve rastgele tuttuğundan kırışan eteklerini düzeltmekle meşguldü. Tül eteğin tüm katlarını tek tek düzeltirken gözüne Baran takılarak, "Ooo Baran," dedi gözlerini irileştirerek. Sonra cevap beklemeden babasına döndü ve "Babası," dedi heyecanla, hesap sorar gibi. "Gece'nin arabası?"

Çakır, Gece'yi kucağından indirmeden hemen önce çocuklara el işareti yaptı ve hemen peşine Gece'ye döndü. "Ben sana bir sürpriz daha getirdim."

İşte asıl heyecanla beklediğim kısım bu kısımdı. Gece, gözleri irileşirken "Babası," dedi neşeyle. Ne olduğunu merak edip Çakır'ı sorgu suale tutarken sakallarını da tek tek çekiştirmeyi ihmal etmiyordu.

Çakır bir kaçtı, iki kaçtı, üçüncüsünde baktı kurtuluşu yok, Gece'yi kucağından yere indirerek ellerini tuttu ve onun boyutunda eğildi. "Hadi sen bil," dedi oyuna dönüştürerek. Konağın bahçesinde herkes bu anı merakla ve keyifle izliyordu. "Sen nasıl büyürsün mesela hemen? Ne olursa büyürsün?"

Gece birkaç saniye düşündü ve "Boyum uzarsa," dedi en makul cevabı vererek. Sonra da hemen heyecanla başka konuya geçti. "Babası, Gece tüm yemeklerini yedi. Pınar ölçtü Gece'nin boyunu. 85 metre olmuş Gece."

Hafif tebessümler, sesli kahkahalara dönüşünce "Yok canım," dedi Çakır, inanmıyormuş gibi. "85 santimdir o, metre olsa dev gibi olursun."

Gece 85 metre olduğuna o kadar inanmıştı ki "Vallahi babası, vallahi," dedi, bir yandan da yüzünü severken. "Pınar dedi, vallahi. Gece 85 metre santim olmuş, dedi."

Çakır en son dayanamamış, bu güzelliği karşısında dişlerini yanağına bastırmıştı ama o sesli iç çekişini ve kendini durdurmaya çalışmasını ben bile zorlukla izlemiştim. Canı yanmasın diye öylece kaldı ama içi de gitti ısıra ısıra sevmemek için. Kollarından kavradığı küçük kızının kollarını sıvazlayarak, "Başka, hadi başka," dedi konuya tekrar geri dönerek. "Mesela abla olunca büyür müsün?"

Gece başta idrak edemedi. Birkaç saniye bekledi, sonra Çakır yavaş yavaş, aheste bir şekilde "Belki sana kardeş getirmişizdir," deyince Gece'nin irileşmiş gözleri bana döndü. Utandırırcasına öyle bir dikti ki bakışlarını yüzüme, ne yapacağımı bilemedim. "Annesi," dedi bana doğru ilerleyerek. Babasını çoktan satmış, asıl konunun kaynağına, bana gelebilmişti. "Bana kardeş mi getirdin?"

Trençkotumun önünü açıp elbiseyle karşılaşınca kaşlarını çattı ve eğilip elbisemin eteklerini tutuyordu ki "Gece... Gece, hayır," diyerek engel oldum. "Anneciğim," dedim bu sefer ben onun boyutuna erişerek. "Evet, sana kardeş getirdik ama onu

şimdi göremeyiz. Birlikte doktora gideceğiz ve o gösterecek bize, hatta sesini duyacağız, tamam mı?"

"Ee," dedi bu durumdan hoşlanmamış gibi. "Hani getirmiştiniz kardeş?"

"Şimdi bu şekilde görmen mümkün değil," dedim açıklamaya çalışarak. "O çok küçük ve benim karnımın içinde, biz bile göremiyoruz yani."

"Ee..." dedi yine anlamamış gibi. "Ben nasıl oynayacağım o zaman onunla?"

"Karnımın içinde biraz büyümesi gerek," dedim. Sanırım hayalleri yıkılmıştı. O hemen gelecek sanmıştı muhtemelen. "Büyüdükten sonra doktor onu bize verecek ve sen de onunla oynayabileceksin."

Gece mecburen, hiç hoşlanmasa da bu durumu kabullenmek zorunda kaldı ve omuz silkti. Sonra da, daha ben onu öpüp koklamadan Emre'nin yanındaki arabasına doğru giderek, aldığı bu haberi kendi akranıyla paylaşmak istedi.

"Emre," dedi biraz heyecanlı, biraz bilinmezliğin getirdiği bir tavırla. "Gece'ye kardeş getirmişler ama gelmemiş. Anlamadım," dedi küçük ellerini iki yana açarak. "Annem yemiş galibası Gece'nin kardeşini. Doktora gidecekmişiz o yüzden."

Bahçede o kadar sesli kahkahalar döküldü ki, sanıyorum ki bu konak böylesi bir şenliği daha önce hiç görmemişti.

İki küçük çocuğun kendi aralarındaki sohbeti kimse dâhil olmadan dinlerken, Emre duyduğu bu dehşet sözlerin peşinden gözlerini kocaman açtı ve "Oha," dedi. "Mahru çocuk mu yiyor?"

Kahkahaların gerçekten ardı arkası kesilmezken "Görüyor musun, lafı nasıl yanlış anladıklarını?" diye sordum Çakır'a. "Resmen çocuğu yediğimi düşünüyor."

"Yani aslında..." deyip başını iki yana sallarken gülümsemesine karşı ciddi de bir ton kullanıyordu ki cümlenin imalı bir yere gideceğini anladım. Ben ittim, o belimden tutup kendine çekti

beni. Sonrasında da Şura "Eee, senin pabucun dama yani, Gececiğim," dedi.

Gözüm o an Baran'ı aradı ve kızlardan birinin kucağında uyurken buldum. Muhtemelen Şura yine öğle uykusuna yatıramamıştı ve Baran vakitsizce sızmıştı.

"Şura," dedim kaşlarımı çatarak. "Demesene öyle şeyler çocuğa."

Sadece benim çocuğuma karşı aldığı bir tavır olsaydı kızardım ama Şura, Baran'a karşı da böyleydi. Hiç düşünmeden konuşuyor; çocuk ondan ne sonuç çıkaracak, etkilenecek mi diye düşünmüyordu.

"Aman canım," dedi bir de haklıymış gibi. "Bize neler neler diyorlardı. Her şeyde çocuğun psikolojisi demeyin. Şaka yaptım." Ağladı ağlayacak bir hâle gelince benim de ağlayasım geldi. Hamilelik psikolojisi çok boktan bir şeydi. Eliyle göz pınarlarını silip Esat'a doğru yaklaşırken, Gece daha öncesinde bu konuyu konuştuğumuzdan, söylediği cümlenin ne anlama geldiğini biliyordu ve direkt bize doğru adımladı.

Yüzünde okuduğum o tedirginliği yok etmek adına "Olmaz öyle, olmaz," dedi bir destek bekler gibi babasına bakarak. "Yalan di mi, babası? Hem yazık günah olur o zaman Gece'ye."

Korkusu bile öyle kendine hastı ki. O cümleleri nereden bulup kuruyordu, çözemiyordum bazen. Gece babasına kavuştuktan sonra, hatta sadece babasına da değil aile hayatına karıştıktan sonra çok değişmişti. Elbette her gün büyüyordu, kendine bir şeyler katıyordu fakat buraya geldiğimizden, bu kalabalığa karıştığımızdan sonra kelime hazinesi gelişmişti, öz güveni yerine gelmişti ve Gece inanılmaz bir şekilde kendini geliştirmişti.

"Kızım, yazık günah ne ya, yazık günah ne?" dedi çıldırırmış gibi Gece'yi kucaklayarak. Böyle bir sıksa elinde kalacaktı, sıkmadan da nasıl sevilecekti bu çocuk? "Yalan tabii, babası," dedi burnunu burnuna sürterek. "Ben hiç Gece'ye yazık günah eder miyim, ettirir miyim?" Tek kaşı ciddiyetle kalktı ve "Kim-

se Gece Seyhanlı'nın yerine geçemez, geçmesi teklif dahi edilemez," dedi.

Gece rahat bir nefes almış gibi kıkırdamaya başlayınca, bir köşede sürekli telefonla uğraşan Tilki dikkatimi çekti ve "Hadı hadi," dedim günün asıl konusuna dönerek. "Kız evi bu kadar bekletilir mi? Vermeyecekler valla."

Çakır da benimle birlikte bakışları Tilki'ye kayınca mesajımı almış, hiç ikiletmeden herkesi arabalara toplamıştı. Peşimizde getirdiğimiz davul zurnayı yine kız evine doğru peşimizde götürdük.

Pınarların evine geldiğimizi, önümüzde giden davul zurnanın bizden evvel oraya varıp kapının önünde çalmasıyla anlamıştım. Yol boyu sıra oluşturduğumuz arabaların kornaları hiç susmadan çalarken, Pınar'ın gülen yüzünü ve etraftaki komşu evlerin o meraklı bakışlarını gururla karşıladığını görebiliyordum. Pınar için Seyhanlılar evine kadar gelmiş, üstelik bunu bağıra çağıra yapmıştı.

"Ben de, ben de," diye atıldı Gece, iki koltuğun arasından öne doğru. "Ben de düt düt yapayım babası, ben de."

Çakır bir an direksiyonu bırakıp Gece'yi arkadan kucağına doğru çektiğinde hiç ses etmedim çünkü sokağa girmiştik ve Pınarların ev önümüzde duruyordu.

Gece'yi kucağına oturttu ve direksiyona hâkimiyet kurarken Gece kornaya, elini hiç çekmeden basıyordu. Bir de yetmezmiş gibi "Düt düt," diye bağırıyordu. "Gece geldi, Gece geldi."

Kesik kesik olan korna sesi çekilebiliyordu da böyle uzun süre elini çekmeden basılan korna gerçekten hiç çekilmiyordu. Çakır'da da dayanamadığını belirten yüz ifadesi hâkim olunca "Babam, yeter," dedi küçük ellerini tutup kornadan çekerek. "Baş ağrısından gece bitmek bilmeyecek yoksa."

Gece'nin küçük ellerini direksiyona yerleştirip, kendisi de üstüne ellerini koyunca Gece gözlerini kocaman açtı ve "Annesi bak, bak, bak," dedi heyecanla. "Gece nasıl araba kullanıyor, bak."

"E gezdirirsin artık bizi," dediğimde kıkırdayarak başını babasına doğru kaldırdı ve Çakır küçücük burnunun ucuna öpücük bıraktı ve böylece kısacık yol bitmiş oldu.

Tek tek arabalardan indiğimiz o sırada camlardan bakan o kalabalık âdeta bir filmi izlermiş gibi izliyorlardı. Bizden önce inen Esma Hanım'a karşı saygıda kusur etmemeye çalışırken Çakır'a karşı da bunun devamını getirmişlerdi.

Çakır arabadan indi ama Gece'yi kucağından bir an olsun indirmedi. "Çakır Bey'im," dedi camdakiler, ses tonlarını bile düzeltmeye çalışarak. "Hoş geldiniz. Hayırlı olsun yeni bebeğiniz, sağlıkla alın kucağınıza inşallah." Herkes duymuştu, herkes. Çakır'dan sonra bana dönen bakışlar aynı tebrikleri bana iletti ve tebessümle karşılık verdim.

Çakır baş selamı verip, birkaç kişiyle tokalaştıktan sonra benim olduğum tarafa geldi ve kucağının bir tarafında Gece varken diğer eliyle de elimi tuttu.

Kapı girişinde Pınar, önce Esma Hanım'ı karşıladı, peşinden Esat, Şura, Mihriban ve Eftelya ablalar. Tilki ve Kanca bizim önümüzdeydi. Tilki heyecandan titrerken elindeki gül demetini uzattı ve Pınar gözlerini kaçırarak aldı. O da Tilki'den farksızdı; yanından geçerken destek vermek adına elini tuttuğumda elinin buz gibi oluşundan anladım.

"Babası," dedi Gece birden, kucağından atlamak ister gibi harekete geçince. "Bak babası, Miraç. Annesi bak, Miraç." Eli sürekli olarak yerdeki çocuğu gösteriyordu ama Çakır görmezlikten geliyordu. "Ay babası, bak," dedi yalvarır gibi. "Çok güzel di mi babası, çok güzel Miraç."

Büyük buluşma an itibarıyla gerçeklemiş oldu.

"Gördüm, anneciğim," dedim cevapsız bırakmamak adına.

Gece atlamak istedi ama Çakır'ın yüz ifadesi o an bir düşmanın adını duymuş gibi gerildi. Çakır bakışlarını benden çekti ve inmek isteyen kızını daha çok sardı. Miraç'a bakmadı bile.

"Hoş geldiniz beyim," dedi, Pınar'ın babası olduğunu düşündüğüm adam. Evleri bir köy eviydi. Girişin yan tarafında kocaman bir dut ağacı vardı. Dut ağacına asılmış aydınlatmalar, altında da bizim için hazırladıkları masalardan biri vardı. Masanın üstü çeşit çeşit yiyeceklerle donatılmış hâldeydi.

Beton zemin, yeni yıkandığı belli olacak şekilde ıslaktı. Sedirlerin üstünde kırmızı çiçekli minderler vardı. Ev tek katlı, orta hâlli bir evdi. Çerçeveleri tahtadandı, giriş kapısı ise demirdendi. Evin yan tarafında ekilmiş bir alan vardı ama loş ışıktan sebep çok da belli olmuyordu.

Pınar'ın annesi tedirgin, mahcup bir ifadeyle içeri buyur etmek istediğinde, Esma Hanım'ın burnu havada tavrına karşılık böyle hissettiğine emindim. Muhtemelen içerisi Esma Hanım'ın konaklarına göre daha mütevazı bir yerdi. Ufacık bir göz süzmesiyle bile kadının içine burukluk bırakmasını istemediğimden "Bahçede oturalım mı?" dedim, daha hiç kimse içeri adım atmazken. "Hava mis gibi. Sedirler de çok güzel duruyor. Neden evlere kapanalım? Burada oturalım."

Herkes bir anda bana doğru bakınca gizlice Çakır'ın beni tutan elini dürttüm ve bir destek beklediğimi anlamış olacak ki "Öyle yapalım," dedi hiç beklemeden arkasındaki sedire otururak. "Dışarısı güzel, oturalım burada."

Oturduktan sonrada bakışlarını bana çevirip "Niye geçmedik?" diye sordu. İnsanlara karşı gülümsüyor ama kendi içimizde konuşuyorduk.

"Çünkü annen konaklardan başka ev görmemiş gibi davranıyor. İnsanların kendini kötü hissetmesine gerek yok. Alt tarafı bir saat oturup kalkacağız zaten."

Herkes kendince bir yere yerleşirken, ev sahipleri "Hay Allah," dedi yine tedirgin olmuş gibi. "Oldu mu ki böyle?"

Çakır boş bulunmuş, "Oldu, oldu," derken Gece'yi bırakıvermişti ve o, koşar adım Miraç'ı buldu. Elinden tutup hızlıca yanımıza getirdiğinde "Miraç, bak," dedi babasını göstererek. "Bu Gece'nin babası Çakır, bu da Gece'nin annesi Mahru."

Miraç küçücük elini bana doğru uzattığında ben sıktım ama Çakır sanki hiç tanıştırılmamışlar gibi çocuğun yüzüne bile bakmadı. "Hadi hadi," dedi bir de tersleyerek. "Herkes geçsin anasının babasının yanına. Büyüklerin işi var şimdi, öyle çok ses etmeyin."

Huysuz yaşlılar gibi konuşup Gece'yi kolundan tuttuğu gibi yanına çekerken "Eee," dedi Miraç anlamamış gibi. "Büyükler işini yapsın, biz oynayalım o zaman, Çakır abi."

Çakır'ın yüzü iğrenir gibi buruşurken "Abi mi?" dedi. "Nereden abin oluyorum ben senin?"

Çocuk o kadar büyük bir saflıkla cevap veriyordu ki Çakır'a, muhtemelen bu tepkilerinin sebebini anlayamıyordu. "Ee, amca diyeyim o zaman," dediğinde "Yok daha neler," dedi Çakır gözlerini büyüterek.

Ne desin istiyordu mesela? Çakır Bey mi? Gerçi Çakır'ın isteği, hiçbir şey dememesiydi sanırım. Yine de ben bu eğlenceli olayı es geçemeyerek "İstersen ba-" dedim ama Çakır "Yok, ebesinin amı," diye fısıldayarak, omzumdan attığı elini öyle sıkı kapadı ki ağzıma, tüm gözler üstümüze çevrildi.

"Kızım, delirdin mi sen?" dedi hemen peşine azarlar gibi. Sonra bize dönen bakışları fark edip, bozulmuş gibi sıkıntılı bir nefes verirken elini çekti ve ağzının içinde cık cık cık yaparak "İnsanların içinde bana yaptırdığın hareketlere bak ya," diye söylendi.

Bense elimi ağzıma kapatıp gülmekle meşguldüm. Kimse hesap soramadı fakat yanımızda oturan Kanca, başını bize doğru uzatarak "Bir sorun mu var?" diye sordu.

İmalı bir gülümsemeyle Gece ve Miraç'ı işaret ederken, başımız tam olarak Çakır'ın gövdesinin ortasında, yaramaz çocuklar

gibi birleşmişti. "Çakır'a nasıl seslensin diye bir tartışma hâlindeydik. Çakır benim fikrimi beğenmedi."

Yüzümdeki gülümsemeyi Kanca anında çözmüş, daha önce hiç farklı gözle bakmadığı iki küçük çocuğa doğru yandan bir bakış atarak "Vayyy..." demişti. "Yalnız bunlar Gece ve Miraç. Miraç gecesi hesabı," dedi göz kırparak. "Uyumlular da." Artık sesli gülümsememi elimi bastırarak bile zapt edemezken geri çekildim ve Çakır'ın sert bakışlarıyla Kanca'nın dalgaya alan hâli karşı karşıya kaldı.

"Abi, hani Miraç ve Gece," dedi yaptığı espriyi açıklamak ister gibi. "Uyum manasında şey etmiştim. Miraç Gecesi, mübarek gece hesabı."

Kanca'nınki tam olarak sıvamaktı. Sesi gitgide içine kaçmış bir hâle bürünürken "Komik mi?" diye sordu Çakır ciddiyetle.

Kanca geri doğru çekildi ve sahte bir öksürükle boğazını temizlemedi. "Değil abi," demek durumunda kaldı.

Bence komikti. İçimde tutmadan "Bence komik," dedim ve Çakır'ın bakışları anında bana döndü.

O mis gibi takım elbisenin içinde, bebek gibi suratıyla çatık kaşlar hiç yakışıyor muydu? "Sen içindekine fazla güveniyorsun gibi geliyor," diyerek tehdit edercesine konuşunca "Aa, kocam," dedim koluna girip ona doğru sırnaşarak. "Ben hiç, bir bebeğin arkasına saklanacak kadın mıyım? Kendime güvenimden bunlar."

Sabrını sınadığımı belli edercesine yüzünden tebessümü eksik etmeden derin bir nefes koyverdi ve önüne döndü. "Hadi oğlum, hadi," dedi tekrar Miraç'a, tavrını koruyarak. "Geç annenin babanın yanına. Sen zaten kendine başka bir arkadaş bul oynayacak. Biz İstanbul'a gideceğiz, gelmeyeceğiz bir daha buralara."

"Olsun," dedi Gece, babasının yanından Miraç'ın yanına geçerek. Elini Miraç'ın yüzüne koyup "Akıllı Miraç," dedi severek. Çakır, Gece'nin elini tutup indirdi. Gece inatla bir daha koydu ve "Güzel Miraç," diye sevmeye devam etti. Çakır tuttu elini, sabır

dilercesine tekrar indirdi, Gece bir daha koydu. "Üzülme sen," dedi onu teselli etmeye çalışarak. "Biz yine geliriz."

Gözlerinin önünde birbirlerini seviyorlardı ve bu, Çakır için bir yıkımdı. "Sen gelemesen de ben gelirim, güzellik," dedi Miraç, Gece'ye göz kırpmaya çalışarak.

"Yok ya," dedi Çakır ciddiyetle. "Almıyoruz biz öyle yabancıları evimize."

"Ben yabancı değilim ki," dedi Miraç ellerini iki yana açarak. "Teyzem orada. Biz geliriz zaten."

Çakır ne derse Miraç karşı atağa geçiyordu ve bu sinirini bozmuş gibi "Oğlum, ne istiyorsun sen, açık açık konuşalım," dedi bu sefer daha farklı bir yaklaşımla. "Söyle. Gece ile oynamayı bırakmak için ne istiyorsun? Söyle, alacağım. Sana açık çek."

Yeşilçam filmlerindeki fabrikatör babaydı şu an Çakır gözümde. Miraç ise fakir ama gururlu o çocuk. Seneler sonra karşısına çıkıp edeceği o sözler bile zihnimde canlanırken "Saçmalama ya," diyerek Gece'yi ve Miraç'ı ortamdan uzaklaştırma kararı aldım. Çünkü konumuz Pınar ve Tilki'ydi fakat Çakır gündemi çoktan değiştirmişti.

"Hadi gidin, birlikte oynayın, anneciğim," dedim ikisini de ileriye yönlendirerek. "Bak, Baran ve Emre bulmuş bile hemen orada oynayacak bir şeyler." Yerde iki oyuncak kamyon bulmuş, onun başına çökmüşlerdi bile.

Miraç arkasını dönüp, koşarak uzaklaşırken Gece kızmış, olduğu yerde çivilenmiş gibi kalmıştı. "Miraç," diye cırladı. O kadar yüksek sesle ve kızgınlıkla yaptı ki bunu, Çakır bile olduğu yerde irkilir gibi olmuş, kaşlarını çatmıştı. Miraç durdu ve omzunun üstünden Gece'ye doğru bakarken "Beni beklemedin," dedi azarlarcasına. "Birlikte gidin, dedi." Sinirle yanına doğru adımlayarak Miraç'ın elini tuttu ve öyle yürümeye başladı.

Çakır ise gördüğü manzarayı görmemeyi dilermişçesine başını havaya doğru kaldırdı ve ağzının içini havayla doldururken

"Kızın aynı sen," dedim damarına basmak ister gibi. "Sevdiği şeyleri nasıl sahipleniyor..."

Ters olarak dönen o bakışı da bir cevap niteliğinde olduğundan, ona doğru yaklaştığım o mesafeyi usulca geri çıktım. Öyleydi ama. Gece aslında çok fazla Çakır'a benziyordu. Sevdiği şeyleri sahiplenişi, elinin açıklığı, herkesi kabul edebilecek koca yüreği ve şeytan tüyü... Ben, Çakır'ı sevmeyen çok az insan tanımıştım. Gece de öyleydi. Baba kız, insanların gönlünde taht kurmakta oldukça başarılıydı.

"Böyle sizi de buralarda ağırladık," dedi Pınar'ın babası yine mahcubiyetle. "Keşke biz gelseydik."

Eskiden olsa ağzımı bile açmayı kendime hak görmezken şimdi kendimi ailenin bir parçası gibi hissettiğimden, olaylara, konulara, kararlara müdahale etmekten çekinmiyordum. "Olur mu öyle şey?" dedim kimsenin konuşmasını beklemeden. "Nerede görülmüş kız tarafının geldiği? Hem neyin mahcubiyetini yaşıyorsunuz ki? Ben aylar sonra ilk kez böylesi sıcak bir ortamın içinde buluyorum kendimi. Bugünün konusu da Pınar'ın ve Tilki'nin mutluluğu. Rica ediyorum, siz de buna odaklanın, şu gerginliği üzerinizden bırakın."

Ben her ne kadar böyle söylesem de onların sürekli Esma Hanım'a bakışını ve kendilerini düşük hissetmelerini engelleyemedim. Çakır da bunu anladığından "Öyle tabii," dedi. "Asıl mevzuya gelelim biz."

Pınar'la Çakır göz göze geldiğinde Pınar mesajı algılamış, kendini mutfağa atmıştı. Kısa bir süre Adana'nın durumundan, tarımdan, işlerden, onlardan bunlardan sohbetler edilmiş, Pınar'ın kahveleri hazırlama süresi kadar vakit geçirilmişti.

"Yeter," dedi sonra Gece. Kendi aralarındaki tartışma sesli bir hâle dönüşmüştü. Aslında tartışma da değildi. Gece'nin kendini ortaya atmasıyla çocuklar susmuştu. "Baran," dedi, eliyle Şura'yı işaret ederek. "Annenin yanına. Miraç," dedi ona daha yumuşak bir sesle. "Sen de annenin yanına." Sonra Emre'nin elinden tuttu

ve bize doğru gelirken "Ooo ooff," dedi aksi bir sesle. "Annesi, bu erkekler hep kavga ediyor, hep. Oynamayı bilmiyorlar. Başım şişti." Küçük eliyle başına doğru vurunca çok komik gözüktü.

Herkesin yüzüne bir tebessüm yerleşirken Gece'nin olduğu her anda bu görüntü bizim için tanıdıktı. Emre'nin elini tutup babasının yanındaki boşluğa oturtarak "Sen de burada otur. Kimse oynamayacak oyuncaklarla artık," dedi ceza verir gibi. Gece hepsini hizaya sokmuş, gergin ortamı dağıtmıştı.

"İşte," dedi Çakır o an gururla. "Benim kızım."

Onun dikkatini çeken bu kısım olsa da benimki Emre'yi babasının yanına oturtması oldu. Bir tarafında ben vardım, diğer tarafındaki boşluğa da Emre'yi oturtmuştu, üstelik kendisine yer kalmamasına rağmen. Kıskanır sandığım düşüncesi çok farklı sonuçlanmıştı. Çünkü Gece hemen sonrasında babasının kucağına çıkmıştı. Yanına kim gelirse gelsin, Çakır'ın bütününün ona ait olduğunun bilincindeydi ve bu benim çok hoşuma gitti.

Çakır'ın da, kavga etmeleri hoşuna gitmişti muhakkak. Böylelikle gece boyu Miraç ve Gece'nin üstünde olan bakışları Gece'nin kucağımıza gelmesiyle son bulmuştu. Çakır, Miraç'a karşı bir zafer kazanmışçasına olduğu yerde Gece ile birlikte yükseldi.

Sonrasında kahveleri getirdi Pınar. İlk olarak Çakır'dan başlasa da Çakır almakta tereddüt etti ve bana doğru bakarak "Dokunur mu kokusu sana?" diye sordu. Ona göre mi alacaktı yani? İçimi çok hoş eden bu durum karşısında başımı iki yana salladım sorun yok dercesine ve o, benim onayımdan sonra kahvesini aldı.

Pınar sırasıyla kahveleri dağıttıktan sonra bir iki kelamın ardından "Sebebi ziyaretimiz belli," dedi Çakır konuya girerek. "İkisi de birbirini sevmiş, beğenmiş. Burada kimsenin karşı çıkacağını sanmam ama âdet yerini bulsun. Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz."

Çakır'ın dediği gibi de oldu. Pınar'ın babası hiç tereddüt etmedi. "Buralara kadar gelmişsiniz. E oğlan da sizin en yakını-

nızmış. Siz kefilseniz, kızım da sevmişse bize de hayırlı olsun demek düşer."

Pınar'ın ve Tilki'nin heyecanı yüzlerinden okunuyordu. İkisi de kaçamak bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı. Ailelerin elleri öpüldü. Esma Hanım yüzüklerini taktı, Çakır kurdeleyi kesti. Sonrasında Pınar'a hediye olarak birkaç altın takıldı bizimkiler tarafından ve Pınar'la Tilki'nin gecenin sancılı dakikalarından kurtuluşu böylece son buldu. Sonrası ise bizim için şen şakrak geçerken Çakır için azap gibiydi.

Gece babasının yanından uzaklaşıp babaannesinin bacaklarının arasına girerken "Babaannesi," dedi meraklı bir tavır, sevimli bir tonlamayla. "Şimdi ne oldu, biz ne yaptık? Düğün olacaktı ama Pınar gelinlik giymedi. Ben anlamıyorum," dedi Gece, bugün olanlardan sıkılmış gibi babaannesine dert yanarak. Bir de küçücük poposunu kenara doğru atmış, dirseğini babaannesinin dizine dayamış, bir hayli rahat şekilde evde sohbet eder gibi yüzüne bakıyordu. "Gece'ye kardeş getireceklerdi, getirmemişler. Pınar gelin olacaktı, olmadı. Gelinliksiz gelin mi olur?"

Hayalleri ikinci kez yıkılınca, baktı ki kimseden çare bulamıyor, babaannesinde aramıştı çareyi. Esma Hanım'ın o suratsızlığını bile alıp götürüyordu Gece. Ona bakarken yumuşacık, tatlı bir kadına dönüşüyordu Esma Hanım. Saçlarını okşarken "Babaannesinin kuzusu," dedi. "Biz şimdi düğün yapmadık. Pınar ablanı istedik."

"İstemek nedir?'

"Yani rahatça görüşsünler, birbirlerini tanısınlar, rahatça vakit geçirsinler, hep birlikte olsunlar diye annesinden babasından izin aldık."

Gece'nin küçük aklı bunu kendince kurmuş, bir mantığa da bağlamıştı. Bağlamıştı bağlamasına ama çok yanlış bağlamıştı. Hızlıca babaannesinin yanından uzaklaşıp karşı sedirdeki Miraç'ın annesi ve babasının önüne giderken, biz ne yaptığını izliyorduk sadece.

"Miraç'ın annesi ve babası," dedi babasını gözlemlediği gibi dik durmaya çalışarak. "Emirle..." dedi ama cümleyi bağlayamadı. Biz de anlamadık ve öyle boş boş baktık. Durdu, durdu. Birkaç saniye toparlamaya çalıştı. "Emirle, kavimle. Sonra bir de Peygamberli bir şeydi ama onu unuttum." İşaret parmağı alnını kaşıyınca Çakır olayı çoktan kavramış, içtiği çay genzine kaçmış, öksürmeye başlamıştı. Gece, Miraç'ı anne ve babasından istiyordu resmen.

Ölme raddesine gelecek kadar öksürükle boğuşsa da son bir can havliyle Gece'ye varmış, elini ağzına kapatırken onu kucağına almıştı. Pınar ile Tilki'ye diye geldiğimiz isteme töreni Gece'nin Miraç'ı istemesiyle son bulmuştu.

Eve geldiğimizde ben kendimi doğrudan yatağa attım. Çakır ise gömleğinin düğmelerini hızlıca çözerken söylenmekten bir an olsun vazgeçmemişti.

"Resmen kızıma göz dikti ya küçücük velet."

"Senin kızın ona göz dikti," diye düzelttim ama beni duymadı bile. Elimi başımın altına koymuş, onu izlerken sadece soyunuyor ve kendi içindekileri kusuyordu. "Hayır, bir de sen," dedi bir an bana dönerek. Gömleğini çıkardı, pufun üstüne attı ve o müthiş vücuduyla bana kısa bir süre şölen yaşattı. "Yok, baba de, bilmem ne... Oldu amına koyayım. Bir de nüfusumuza alalım çocuğu."

Kahkaha atarken "Düşünsene," dedim. "Gece'nin soyadını alıyormuş evlenince. Miraç Seyhanlı oluyormuş."

Çakır çıkardığı pantolonu da sinirle fırlatırken "Neyi düşünüyorum ya?" dedi aksi bir sesle. "Kızım, ne evlenmesi? İyice kaçtı bu şakanın tadı he. Saçma sapan yerlere beni sinir etmek için çekiyorsun, sonra millet de senin yüzünden gaza geliyor."

Gerçekten sinirlendiğini hissettiğim o dakikalarda geri çekildim ve "Of, tamam," dedim yatağa boylu boyunca uzanırken.

Aslında kızmamıştım ama o, sanırım kızdığımı düşünüp hemen koynumda bitivermişti. Bacaklarımın arasına girdi, giydiğim geceliğin karın kısmını araladı ve karnımın üstüne sayısız öpücükler bırakırken belimde kımıldanan parmaklarıyla huylandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum elim gayriihtiyari saçlarını bulunca. Kısacık saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırmak çok zordu ama ona dokunmak bana tarifsiz bir haz veriyordu.

Bir an yüzüme doğru baktı ve "Oğlumla ilgileniyorum," dedi. "Öyle çok yakından tanışacak fırsatı bulamadık."

Böylece konuyu da direkt olarak çevirmişti. Bebeğimizle tanışıyor olması çok güzeldi fakat benim takıldığım nokta, oğlum diye hitap etmiş olmasıydı. Bu yüzden şaşkınlıkla "Oğlum mu?" diye sordum.

"Evet," dedi tereddüt bile etmeden. "Oğlumuz olacak."

Müneccim miydi, haberim mi yoktu? Öyle emin konuşuyordu ki bebek daha yeni oluşmuş olmasa cinsiyetini öğrendi de benden gizliyor sanırdım.

Böyle şeyler annelere malum oluyordu genelde. Bana olmamıştı ama Çakır'ın bunu bilmesine gerek yoktu. "Bence kız," dedim tam aksini netlikle savunurken. "Hem kız olsun. Gece'ye de arkadaş olur."

Çakır'ın Gece'ye düşkünlüğünü bilmesem erkek çocuk istiyor diye de düşünebilirdim. Gerçi istiyor da olabilirdi.

"Duyma sen anneni, oğlum," dedi benim yerime karnımı muhatap alarak. "O öyle bazen düşünmeden konuşur falan. Yoksa seni sevmediğinden değil. Şimdi amacı babanla inatlaşmak. Benim ak dediğime kara demek..."

Daha ilk dakikalarımızda oğluma şikâyet mi ediliyordum? Duraksadım. Oğluma değil, cinsiyetini bilmediğimiz çocuğuma karşı.

"Allah Allah," dedim. Burnunu boylu boyunca karnımın üstünde sürttü. Nefesi tenimi gıdıkladı, içimi hoş etti.

"Allah Allah da..." dedi gözleri haylaz bir ifadeyle beni süzerken. "Kulu da kul be."

Çok kaba, çapkın ve davetkâr bir tavırla söyledi bunu. Üstelik elleri rahat dursa gözleri rahat durmaz gibiydi. Bir insan tek bakışıyla soyar, sere serpe alabilirse altına, bu kesinlikle öyle bir bakıştı.

"Yaa," dedim çenesinden kavrayıp kendime doğru çekerken. "Nasıl bir kulmuş?"

Bedenini üzerime vermemek için ellerini yatağın iki yanına sabitledi ve üstüme doğru çıktı. "Çok öpülesi," dedi gerdanımı öperken. Daha kapanmamış o morlukların üstünde gezindi, hiç kapanmasın ister gibi. "Çok sevilesi." Elleriyle, kalçamla belim arasında mekik dokuyarak okşadı. "Çok bakılası." Gerdanımdan boynuma, oradan yanağıma, çeneme ve dudaklarıma eriştiğinde birbirimizi emer hâle gelmiştik. Dillerimiz birbiriyle bir yarış hâlindeyken ensesinden kendime doğru bastırıyor, ona doğru yükseliyordum. Nefesim hızlanmıştı, kendimi kaptırmanın tam o eşiğinde midemi altüst eden o hareketlilikle tüm dengem bozulmuştu.

Birkaç saniye dağılmasını bekledim ama dağılmak bir yana, daha da hırçınlaşınca Çakır'ı üstümden nasıl ittim ve kendimi banyoya attım, bilemedim. İçim dışıma çıkacakmış gibi öğürmelerimin arasında duyduğum tek ses Çakır'ın keyif aldığını belirten kahkahalarının sesiydi.

Sonra adım seslerini işittim ve aslında hiç gereği yokken, her bir anımda destek olmak ister gibi "Sanırım başladı bizim mesai," dedi ve yanıma gelip banyonun kapısını kapadı.

"Günaydın," dedim merdivenleri hızlıca inerken. Herkes bir yana dağılmış, işleriyle meşgulken, Gece ve Baran'ın sesleri bahçeden geliyordu. Mutfağa girdim ve mutfaktaki kocaman saate gözlerim takılınca "Aslında tünaydın demem gerekirmiş," dedim hoşnutsuzca.

Kızlar akşam için, sanırım kalabalık olduğumuzdan yemeklere koşuşturururken ben saate bile bakmadan aşağıya inmiştim.

"Tünaydın abla," dedi Pınar, doğradığı soğanları bırakmadan omzunun üstünden bana bakarak. Sonrasında ellerini önlüğündeki havluya sildi ve "Ben sana bir şeyler hazırlayayım," dedi aceleyle buzdolabına doğru ilerleyerek. "Herkes kahvaltısını etti, işine gücüne daldı."

"E beni kimse uyandırmamış," dedim bozularak.

Pınar dudak bükerken "Bilmem ki," dedi ve bir yumurtayı aldı. "Çakır abim uyandırmayın dedi, biz de ses etmedik."

Konuya dönmek yerine gördüğüm yumurtalarla "Hayır, hayır," diye atıldım. Midem tekrar allak bullak olacak gibiyken "Daha hafif bir şeyler yapar mısın Pınar?" diye sordum.

"Yaparım," dedi ne yapacağını da bilmez gibi. "İstediğin bir şey var mı?"

Birkaç saniye düşündüm ve ben de tam olarak ne istediğimi bulamadım. "Sandviç olabilir aslında," dedim peşinden. "Bir de çay lütfen. Hatta çay varsa şimdi alabilirim."

Pınar ne tarafa yetişeceğini bilmez gibi bir an afallayınca elindeki yumurtaları tezgâha bıraktı ve cam bir kupaya benim için çay doldurdu. "Çakır yok mu?" diye sordum elindeki çayı alıp cama doğru yaslanarak.

"Bahçede gördüm en son ama," derken camdan dışarı baktı arar gibi. Sonrasında da tekrar işinin başına döndü. Dolaptan peynir, domates, salatalık çıkardı ve yıkamaya koyuldu. Hamilelik insanın tüm dengesini bozuyordu. Çakır ne ara yataktan kalkıp gitmişti, hiç bilmiyordum bile. Normalde Çakır'ın odadan çıkışını ben hissederdim. Beni öpmeden gitmediğine emindim.

Hatta belki Gece bile bizi ziyaret etmiş olabilirdi ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Muhtemelen derin bir uykunun içine hapsolmuştum.

Pınar hazırladığı sandviçi bana uzattığında çayı bırakıp yemeye başladım ve "Ay, abla," dedi Pınar tekrar asıl işinin başına dönerken. "Akşam Gece'nin Miraç'ı istemesi ne komikti..."

Lokmamı yutmakta zorlanırken "Sus," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Çakır delirdi. Zaten gelmeden önce Miraç'a takıktı, bir de üstüne bu muhabbet..."

Pınar alıngan bir kız değildi. Hatta şu an konuşmalarımızı o da alaya alırcasına bir tavırla karşılık veriyordu ama ben yine de "Yanlış anlama sakın," diyerek açıklama ihtiyacı hissettim. "Senin yeğenine özel bir durum değil. Gece'nin karşısında kim olursa olsun böyle tavır alır zaten Çakır."

"Biliyorum abla, bilmem mi?" dedi Pınar da anlayışla. "Yanlış anlamadım ben zaten. Hatta eğlendim bile ben. Çakır abinin tüm gece Miraç'a bakışlarını takip ettim durdum."

Küçücük çocuğu koca adam bellemiş gibi tavır almıştı ve Pınar haklıydı; komikti. Tabii o sırada kapının çarpılıp "Pınar," diye gür sesini duymasıyla eli ayağı birbirine dolaştı. Gerçi sadece ona seslenmemişti. Devamında "Ayşe abla, kızlar," diye ekleme yapmıştı. Sonra adım seslerini duymuştuk ve bedeni mutfak kapısının önünde belirmişti. "Çalışma odama iki kahve getirsenize."

Hemen arkasından geçen Esat, diğer kahvenin sahibiydi sanırım. Esat geçti gitti fakat Çakır beni görünce duraksadı. O tok sesiyle, beklenilenden daha hızlı bir şekilde yumuşayarak "Uyandın mı sen?" diye sordu ve mutfağa doğru geldi.

Başımı sallayarak "Hı hı," dedim. Önümde durdu, ellerini belime yerleştirdi ve ben asıl sorumu sordum. "Sen uyandırmamışsın beni."

"Bütün gece kusmaktan uyuyamadın ki," dedi benden çok ona dert olmuş gibi. "Biraz uyu, dinlen istedim."

Eli saçlarımı geriye doğru tarar gibi sürüklendi ve "İyi misin şimdi?" diye sordu. "Bulanıyor mu yine miden? Çok kötüysen bir doktora gözükelim." Küçük bir çocuk gibi ilgi üstümde durunca mest oldum. Öyle içten ve sahiciydi ki böyle tüm hücrelerimle ona çekiliyor, kollarının arasında minicik, sadece ilgisine muhtaç bir bebekmişim gibi hissediyordum böyle anlarda. "İyiyim," dedim sadece ve elimdeki sandviçi ona uzattım.

Teklifimi reddederek "Yok, tokum ben, sen ye," dedi ve omzuma doğru yanaştı. "İyiysen ben şuradan kendi hakkımı alıp yukarı çıkayım." Omzuma doğru ufak bir öpücük bıraktı. Bir eli karnımı okşarken bebeğini de es geçmemiş, ona da merhaba demeden geri çekilmemişti. O çekilmeden hemen önce bana doğru eğildiğinden ve dudaklarımın direkt alanı ensesi olduğundan dövmesinin olduğu yere kocaman bir öpücük bırakmıştım. Sonrasında eş zamanlı olarak birbirimizi öptük ve o geri çekilerek mutfaktan uzaklaştı. Sıradan bir günde, sıradan ve hoş hareketlerdi bunlar. Artık rutinimizdi.

Bizim konuştuğumuz esnada kızların hiçbirinden ses çıkmazken kaçamak bakışlarını da görebiliyordum. Pınar'a önce ben işini böldürdüm, sonra Çakır böldürdü ve Pınar baktı ki soğanlar ona yâr olmayacak, yanındaki kıza uzatarak "Sen devam et buna," dedi, kahve faslına geçti.

Ben de sandviçimi bitirmiş, çayımı yudumlarken camdan dışarı bakmıştım. Gece ve Baran arabalarını heyecanla sürerken Kadir'i görünce hiçbir şey demeden, önce mutfaktan, sonra da konaktan çıktım.

"Annesi," dedi Gece beni görür görmez. Arabasından inmedi ve el salladı. Ben de önce ona el salladım, ardından avuç içime öpücük kondurarak ona doğru üfledim. Gece bunu sevmiş gibi gülümseyerek aynı hareketle bana karşılık verdi ve oyununa geri döndü. Ben de asıl gitmek istediğim yere, Kadir'in yanına hareketlendim. Elindeki saman yığınıyla muhtemelen ahıra giderken "Kadir," dedim. Durdu ve arkasını dönerek bana baktı. Daha çok

gitme ihtiyacı hissetmedim. "Atları hazırlar mısın, Çakır ile binelim," dedim ve o sadece başını salladı.

Çayımın son kalanlarını yudumlarken tekrar konağa doğru yöneldim. Çakır ile ata binecektik. Burada ilk ve son kez binişimizde, ben bilmediğimden, birlikte aynı at üstünde gitmiştik ama şimdi zaman geçmişti ve biz de değişmiştik. Ben öğrenmiştim. Onun kadar profesyonel değildim ama öğrenmiştim sonuçta. Ufak bir tur atabilirdik birlikte.

Konağa girip tekrar mutfağa uğradığımda, Pınar'ın kahveyi yapıp çıkmak üzere olduğunu gördüm. "Ver ver," dedim kendi bardağımı uzatıp kahve tepsisini alarak. "Ben götürürüm. Hem Çakır'a 'Ata binelim,' diyecektim."

Pınar hiç ikiletmeden kahve tepsisini uzattığında kahve kokusu o kadar güzel geldi ki birkaç saniye duraksadım ve Çakır'a uzatacağım o kahveden birkaç yudum aldım. Ağzımda dağılan o tat, kriz anı gibi bir anda gelen isteğimi bıçak gibi kesmişti. Bir yudum daha aldım ve tepsiye geri koyduğumda fincanın yarısına erişecek kadar büyük bir kısmını içtiğimi fark ederek dudaklarımı ısırdım. Geri dönüp yenisini yaptırmakla bunu verip üstüne bir fincan daha yaptırmak arasında kaldığım o kararsızlık sürecinde çoktan merdivenleri çıkmıştım bile.

Tam "Beyler, kahveleriniz," diyecektim ki Çakır'ın tok ve yüksek sesiyle sustum kaldım. Sanırım Esat'la kavga ediyorlardı ve bu kavga yeni başlamış bir kavga değildi.

"Benim haberim bile olmadan karımı Adana'dan İstanbul'a getiriyorsun."

"Önlemleri almıştım ben," dedi Esat inatla fakat Çakır için tatmin edici bir cevap değildi sanırım.

"Neyin önlemini alıyorsun oğlum sen?" dedi. Çakır öfkeliyken ağzından çıkanı kulağı gerçekten duymuyordu ve ileri gitmekten bir an olsun çekinmiyordu. İçeri girmek, gitmek ve kalmak arasında verdiğim savaşta bir an olsun yerimden kıpırdayamadım. "Yaptığınıza hele diyecek hiçbir şey bulamıyorum."

Esat'ın söylediklerini duymuyor, kendi dolmuşluklarını kusuyor gibiydi. "Yine benim haberim olmadan, bir işe adım atmak istiyorlar ve sen yardım ediyorsun."

"Sürpriz yapmak istemişti, ben de senin bir şey diyeceğini-"

Çakır "Sürpriz mi?" diye kesti sözünü devam etmesine izin vermeden. "Lan, böyle sürpriz mi olur? Sen, biz bu paraları öyle havadan kazanıyoruz falan mı sanıyorsun? Hayır, sen öyle kazanıyormuş gibi yiyor olabilirsin ama öyle kazanmıyoruz."

Esat'ın gücüne gitmiş olacak ki "Ağır olmuyor mu biraz?" diye sordu. "Sen kaç sene burada yoktun, her şeyi ben yönetiyordum zaten."

Çakır, dudaklarından çıkan alaycı tebessümle "Yönetiyor muydun?" diye üzerine gitmekten çekinmedi. "Benim senelerdir çatıştığım örgüte pay vermişsin oğlum sen." Demin Esat'ın bahsettiği ağır konuşma şu an çok daha başka boyutlara evriliyordu. "Bırak, bir adım ileri gitmeyi, olduğumuz yerde bile kalamamışız."

Kapı aralığından gördüğüm kadarıyla Esat, Çakır'ın yüzüne bile bakmadan dinliyordu söylediklerini ve o da en az Çakır kadar sinirli görünüyordu. "Bir kadın uğruna hayatını sikip atmasaydın da dursaydın o zaman işlerinin başında," dedi o da yaralamaktan çekinmeden. Yaralanan sadece Çakır olmamıştı. Senelerdir bana arkadaşlık eden Esat'a gönül koymuştum o an. "Benden bu kadar olmuş demek ki, kusura bakmayacaksın artık."

Çakır olduğu yerden ayaklandığında sandalyesi geri doğru savruldu ve ellerini masanın üstüne doğru koyduğunda "Senin şu yaşadığın hayatı devam ettirmenin tek sebebi bir kadın diye bahsettiğin o kadın," dedi, "Haberin var mı?" dercesine. "Bana ne oğlum senin karının, ananın, babanın rahatça yaşamasından? Hatta arttırıyorum, kendiminkiler de dâhil. Bana ne? Benim huzurum kaçtıktan sonra herkesinki kaçsın abi, bana ne?" diye sordu kırmaktan çekinmeden. Öyle değildi. Çakır çok fedakâr bir adamdı. Kendini başkası uğruna feda etmekten hiç çekinmez-

di. Şu an saydığı insanlar da dâhildi buna ama sinirli olduğunda gözü kararıyor ve karşısındakini harcamaktan hiç çekinmiyordu. Böyle hissettiğinden değil, böyle hissetmek istediğinden ama hissedemediğinden. "Mahru olmasa, Mahru bana karşı kullanılmasa buralara kadar gelir miydik sanıyorsun sen?"

Gitmek istedim; dinlemek, daha fazla kırılmak istemedim ama merakıma da yenik düşüp bir adım atamadım.

Esat bunu sorgulamadı. O da bunun böyle olduğunu biliyordu ama uzatmadı da. "Yani her şey bana kaldı," dedi inanamıyormuş gibi. "Kızlar bir işe atılmak istedi, olay bana kaldı."

"Yoo, yoo..." dedi Çakır yine hiç hız kesmeden. "Kızlar deme. Senin karın yaptı bunu, Esat. Ben karımı o kadar iyi tanıyorum ki bin yıl da geçse aklına böyle bir şey gelmezdi. Senin karın kendince kurmuş bir şeyler. Mahru'yu heveslendirmek, manipüle etmek, gaza getirmek o kadar basit ki." Ona bağırıyordu ama bana söylüyormuş gibi gözlerim dolmuş, kalbim kırılmıştı. "Senin karın da bunu çok iyi bildiğinden, çok güzel kullanmış Mahru'yu. Sırf kendi istediğini yaptırabilmek için..."

Esat'ın eli şakaklarını sıvazlarken "İptal ederiz o zaman abi, ne diyeyim?" dedi. "Yardım ederim diyen aklıma sokayım."

"Lütfen," dedi Çakır hiç geri adım atmadan. "Lütfen sok." Bir an duraksadılar. Gözlerim dolmuştu. Önümü göremiyordum, ellerim titriyordu. "Ayrıca bu kadarla da kalmamışlar ki, neyi iptal edeceksin? Senin karın işçi bile bulmuş. Benimki anlaşma bilmem ne yapmış. Olay çoktan ciddiye binmiş. Ben, yok sözleşme, inceleme, o bu diye erteler, sonra da salarım başımdan diyordum. Sen geri zekâlısı onu da aldın elimden."

Esat daha fazla dayanamamış olacak ki "Sürekli karın karın deyip, yanımda karıma laf söyleyip durma. Nasıl ki sen Mahru'ya laf ettirmiyorsan, sen de benim yanımda benim karıma laf edemezsin," dedi. "Kabul etmeseydin o zaman Mahru sana geldiğinde."

Bizim yüzümüzden ipler o kadar gerilmişti ki ne yapacağımı bilemedim. Vicdan yükü, sözlerinden çok daha ağır geldi.

"Söylerim," dedi Çakır inatla. "Öyle de bir söylerim ki ağzını bile açamazsın. Kabul etmeseydinmiş. Biz Mahru ile incecik bir iple bağlıyız birbirimize. Hâlimiz ortada. Ben nasıl onunla zıtlaşmayı göze alabilirim? Senin karın bunu çok iyi biliyordu. Çok iyi bildiğinden onu yolladı. Mahru'yu reddetmeyeceğimi bildiğinden... Hele ki parasal bir konuda... Ama konu para değil. Konu, hiçbirinin böyle bir tecrübesi olmaması. Dışarıdan kolay sanıyorlar. Ne yaşamışlar, ne görmüşler de böyle bir şeye girişecekler? Hadi Mahru çat pat bir şeyler biliyor. Yeter mi, yetmez. Senin karın ne yapacak? Mahru'nun emeklerinin üstüne konacak. Bana yıllarca yapılanı karıma yaptırmayacağım."

Esat dayanamamış gibi "Ne yapmamı istiyorsun, anlamıyorum," diye bağırdı. "Olmuş bitmiş. Bana bunları sıralamak yerine açıkça demek istediğini söyle, bitsin. Karşında çocuk gibi azarlanmaktan sıkıldım. Daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Esat kalkıp gidecekken Çakır direkt sonuca bağladı ve "Sen ilgileneceksin," dedi. "Seni bizim şirketin işlerinden alıyorum. Madem bir işe girişiyorlar ve biz yüklüce bir yatırım yapıyoruz, her şey rayına oturana kadar sen sorumlu olacaksın. Mahru elbette dışarıda kalmayı kabullenmeyecektir. Çünkü kendisi sadece ona ait bir iş, ona ait bir dünya istiyor. Gerçekten yapmaya çalıştığı ciddi iş anlaşması benim de işime geldi. Denetçi, o bu falan diye bir sürü madde eklendi sözleşmeye. Her şeyle sen ilgileneceksin. Mahru'nun önüne birkaç seçenek koyacaksın ve Mahru onlardan birini seçecek. Hiçbir şeyin araştırmasına girmeyecek, fazladan vakit harcamayacak, sen onun işini kolaylaştıracaksın. Mahru seçimleri yapacak, tüm sorunları sen çözeceksin. Bir de tasarımlar tabii... O noktası çok hassastır. Tasarımlar harici hiçbir şeye kafa yormayacak, her şey önüne hazır gelecek."

Benim adıma aldığı kararlar benim işimi kolaylaştırmakla ilgili olsa da kırıcıydı. O an, Şura'nın laflarıyla gaza gelip böyle bir işe girişiştiğim için ölesiye pişman oldum.

"O hâlde Şura ile değil, Mahru ile ikimizin adına olsun bu ortaklık. Birlikte devam edelim."

Herkes kendine bir pay çıkarma derdindeydi fakat Çakır "Hayır," dedi, yüzünde Esat'ın sinirini bozacak bir gülümsemeyle. "Senin adın hiçbir şeyde geçmeyecek. Her zaman Mahru ön planda olacak."

"Her haltı ben halledeceğim ama Mahru'nun adı geçecek, doğru mu anlıyorum?" diye sordu Esat gözlerini kısarak. "Adalet bunun neresinde?"

"Bilmem," dedi Çakır konuşmayı bitirmiş gibi yerine oturup, ses tonunu da oldukça düşük tutarak. "Yoktur herhâlde. Senelerdir bunun sorgulamasını ben hiç yapmadım, sizin de yaptığınızı görmedim. Hani..." dedi alttan alttan bakıp imalı gülümsemeyle. "Kendimizi bildik bileli biz zaten böyle yaşıyoruz ya. Biri getiriyor, pişiriyor, diğerleri sadece yiyor. Bunca zaman dert olmadı, bundan sonra da olmayıversin."

Çakır'ın Esat'ın üzerinden düşen gözleri tesadüfi olarak kapıya doğru dönünce biz göz göze geldik ve ben ne yapacağımı bilemedim. Anında başımı başka tarafa çevirip gözlerimdeki yaşları silerken derince bir nefes aldım. "Mahru," diye ayaklandı.

Sesinde de bakışlarında da, neyi ne kadar duyduğumu sorgulayan bir hâl vardı. Göz göze gelmemeye dikkat ederek. "Ben," dedim ve odaya girdim. Elimdeki tepsiyi çalışma masasının üzerine bırakırken "Ben kahve getirmiştim," diye ekledim ve hızlıca odadan çıktım.

"Mahru," diye seslendi tekrar ama durmadım. Ne diyeceğimi bilemedim, nasıl tepki vereceğimi kestiremedim ve adımlarım direkt olarak dışarı doğru yöneldi. Ne tarafa gitsem diye bakarken Kadir "Geldiniz mi Mahru Hanım?" diye sordu. "Hazırladım ben atları."

Adımlarım direkt oraya yöneldi ve hiç beklemeden, önce atın yelelerini sevip bir an kendimce tanıştım, ardından üzerine bindim. Kadir ise bir bana bakıyor, bir de arkamdan gelen var mı diye bakıyordu. "Çakır Bey?" diye sordu sonra dayanamayarak.

Konağın açılan kapısının sesini işitsem de duymazlıktan gelerek "Kendisi önemli bir toplantıda. Eşlik etmeyecek," dedim ve dizginlerle yön vermemle birlikte at hareketlendi.

"Mahru," diye arkamdan âdeta kükreyen Çakır'ı duyuyordum ama zerre umurumda değildi. Daha önce Çakır'la, daha sonra tek başıma birkaç kez geçtiğim o yollardan tek başıma ilerlerken sesini çok kez işittim ama tepki vermedim. Bana yetişmesi çok uzun sürmedi ve önümü keserek durmamı sağladı Çakır.

"Kime sesleniyorum ben?" diye sordu azarlar gibi. Atıyla önüme doğru geçmiş, kaşları çatılmış, hesap sorarcasına yükselirken "Karşında Esat yok," diye çıkıştım.

Yüzüne sinirden bir gülümseme yerleşti ve dişlerini bir an sinirle alt dudaklarına sürttü. "Derdin belli," dedi atından inerek. Sadece kendi inmemiş, beni de zorla indirmişti. İnmek istemeyip geri çekilirken de "Mahru," diye sertçe ikaz etmişti. "Ata binmek ne demek ya? Bana kızdın diye-"

"Ne alakası var?" diye sordum. O an boş bulundum ve Çakır beni kolaylıkla indirdi atın üstünden.

"Hamilesin," diye hatırlatma yaptı. "Böyle at üstünde ne kadar sağlıklı?"

Bu hiç aklıma gelmemişti ama doktor da böyle bir ikazda bulunmamıştı. Gerçi hangi doktor ekstradan, ata binmemek yönünde uyarıda bulunurdu ki? Yine de bozuntuya vermeden "Merak etme..." dedim imalı bir tonlamayla. "Bir at gezintisiyle düşeceğini sanmıyorum. Neler neler atlattım ben hamileliklerimde."

Bunu Çakır'ın canını yakacak manalarda söylemek istememiştim ama her türlü oraya çekiliyordu. Sonrasında hemen pişman olup "Öyle demek istemedim," dedim açıklama ihtiyacı hissederek. Benim de kalbim kırıktı ama Çakır'ın hislerini

önemsemeden edemiyordum. Sanırım eş olmak böyle bir şeydi. Sonrasında da uzatmadan, direkt olarak konuyu kapattım. O da aynı mevzuya geri dönmedi. Elimi tuttu ve geri dönüş yolu için beni kendi atına bindirdi. Reddetmedim. Geldiğim atı bir ağaca bağladı ve muhtemelen Kadir'i alması için birazdan yollayacaktı.

Hemen arkama bindiğinde, seneler evvel yaptığımız ilk at gezintisi düştü aklıma. Bu sefer daha yavaş bir şekilde ilerlemeye başlamıştık.

"Mahru," dedi dizginleri tutarken, beni de kolları arasına sıkıştırarak. "Neyi ne kadar duydun, bilmiyorum ama..."

"Gerektiği kadar," diyerek kestim sözünü. Sonrasında kendi konumuzdan ziyade "Esat'ın üstüne çok gittin," dedim. "Kırıldığını ben bile hissettim."

Çakır sinirliyken herkesi silmekten, kırmaktan çekinmezdi. Fevri bir adamdı. Sonrasında pişman olacağı şeyleri söylemekten geri duramıyordu o anlarda.

"Konumuz bu mu? Ben senin düşündüklerinle ilgileniyorum çünkü şu an," dedi. Belki de beni direkt olarak bu ata bindirmesinin sebebi kaçmamam içindi. Elinin altındaydım, kulağımın dibindeydi. Ne bir yere gidebilirdim ne duymazlıktan gelebilirdim.

"Yaptığımız anlaşmayı bozduk," dedim hiç fikrini bile sormadan. Sonuçta, başlarken de sormamıştım, onu bu imza için zorlamıştım.

"Mahru," dedi sıkıntılı bir soluğu aramıza bırakırken. "Gerektiği kadarını duymamışsın demek ki. Benim niyetim o değildi çünkü. Benim tavrım Esat'ın arkamdan iş çevirmesine yönelikti." Duraksadı ve gizlemek istemez gibi, o gün yapması gerekeni bugün yaptı. "Ama sonrasında söylediklerimde de ciddiydim. Esat'ın, senin yükünü en aza indirmesini istiyorum. Senin istediğin gibi olsun her şey fakat bunlarla sen uğraşma."

"Neden?" diye sordum kırgınca. Ses tonum bir miktar yüksek çıkmıştı. İnsanın kendi işiyle ilgilenmesi kadar doğal ne olabi-

lirdi? Çakır böyle yaparak bana iyilik yaptığını düşünse de ben kendimi iyi hissetmiyordum. Farkında değildi belki ama böylesi bir hayatın, koşuşturmanın içinde benim de bir şeylerle uğraşıp aklımı meşgul etmem gerekliydi. En çok da ikimiz için... Çünkü biliyordum ki bir noktadan sonra boşlukta kalışımdan kendimi kurmaya başlayacaktım.

"Çünkü sen kendini düşünmesen de ben karımı düşünmek zorundayım," dedi, konağa yaklaştık. "Sorun sana güvenmemem değil. Sorun, senin her şeye yetişme çabanda kendini tüketecek olman. Hamilesin, Gece var, Emre var, biz varız."

Tekrar aynı kırgınca soluğu lafının tam üstüne bıraktım ve "Evinde otur, kocana ve çocuklarına bak, diyorsun yani," dedim.

O ise anlaşılamamanın sıkıntısıyla "Saptırıyorsun," dedi. "Benim söylediklerimin onunla hiçbir alakası yok. Kolay olmadığını sen de biliyorsun. Sırf bir işe girdin diye yarım bırakmayacağını, o uğurda da kendini paralayacağını biliyorum. İşini kolaylaştırmaya çalışıyorum. Sen istesen de istemesen de bunu yapacağım. Üstelik karımı da görmek istiyorum," dedi bir itirafı hiç çekinmeden yaparak. "Ben eve geldiğimde seni yorgun argın ya da işlerin arasında kaybolmuş bir şekilde görmek istemiyorum. Hele şu dönemde hiç istemiyorum."

Konağın bahçesine girdiğimizde duraksadı ve ben onun beni indirmesini beklemeden o attan indim. "Kötü bir kocasın," dedim dakikalar sonra ilk kez yüzüne bakarak. "Eğer bana bunları geldiğimde söyleseydin ortak bir karara varabilirdik. Ben, evet, sana gelirken gaza gelmiş olabilirim, bir anlık heyecanla gelmiş olabilirim ama açık açık geldim. Tüm duygu ve düşüncelerimle... Fakat sen her zaman yaptığın gibi kendi fikirlerini bana açıkça sunmaktan çekindin. Sırf aramız bozulmasın diye, iyiliğimi istediğinden ya da her ne sebeptense..." dedim çok da öneminin olmadığını belirtircesine. "Bana açık olmak yerine bir sürü şart sundun önüme ve sonrasında bana söylemen gereken şeyleri ben Esat'a söylerken buldum seni. Yine senden değil,

Esat'tan öğrendim ben bunları." Bakışlarından anladığım kadarıyla o, "Kötü bir kocasın," kısmından öte gidememişti. "Bakma öyle kırgın kırgın," dedim gördüğümü de gizlemeyerek. "Bugün Esat'la yaptığın o konuşmayı o gün benimle yapsaydın, inan ki bu düşüncelerin problem olmayacaktı benim için. Sen bir kırıldıysan ben bin kırıldım."

Bağıra çağıra kavga etmiyorduk. Oldukça sessiz sakindik. Hangisi daha kötüydü, bir fikrim yoktu ama daha fazla sürdürmek de istemedim. En azından böyle bu boyutta kapanıp gitsin istedim ve arkama bile bakmadan konağa doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini biliyordum. Ses etmiyordu ama peşimden geliyordu. Belki konuşmanın devamını odamızda yapmak gibi bir düşüncesi vardı ama ben istemedim. Ben onu anlamıştım. Muhtemelen o da beni anlamıştı. Sessiz sakin süren konuşma bir noktada yükselip de bizi daha beter duruma getirmesin istediğimden "Gece," dedim oturma odasında oynayan kızımın elinden tutarak. Böylece konuşmanın devamını kesmiştim. "Koş, birlikte öğle uykusu yapmaya..."

Gece, söz konusu birlikte uyumak olunca elinin altındaki oyuncakları fırlattı ve koşarak bana geldi. Elimi tutup merdivenleri çıkmaya başladığımızda en son gördüğüm, Çakır'ın merdivenlerin başında bizi izliyor oluşuydu.

Onun odasına geçtik ve tek kişilik ama epey büyük olan yatağına ikimiz birlikte yattık. Biraz sohbetin sonu, onun erken kalkmasından, benimse muhtemelen hormonlarımdan kaynaklı olarak, henüz yeni kalkmama rağmen hiç zorlanmadan uykuya dalışımızla son buldu.

Gece'yi sıkmadan, elim üzerinde, o benim göğsüme sokulmuş bir vaziyette birbirimize bakarak yatarken hiç beklemediğim şekilde ondan koparıldım. Gözlerim uyku sersemi araladığında, Çakır'ın beni kucakladığını ve odadan çıkardığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne kadar uyumuştum, hiçbir fikrim yoktu ama sahiden de uyku uykunun mayasıydı. Gözle-

rim açılmak için dirense de başım Çakır'ın omzunu bile kendine yastık ediniyordu.

"Gece ile yatıyorsun, Mahru," dedi azarlar gibi. "Tekmeleri beni sürüngürüyorsa sizi öldürür."

Bugün ikinci kez, benim varlığını gün içinde çok kez unuttuğum o bebeğin sağlığını düşünmüştü.

"Sana kızacak, biliyorsun değil mi?" diye sordum daha fazla direnmeden gözlerimi kapayarak. "Tek uyandığı için sana kızacak. Çünkü bu sefer senin suçunu üstüme almayacağım."

Bu da kendimce biçtiğim ufak çaplı bir cezaydı. "Seni yatırdıktan sonra yanına kıvrılırım, tek uyanmaz," dedi ona da bir çözüm bulmuş gibi.

"Peki, ben?" dedim beni yatağa yerleştirirken. "Ben de yalnız uyanmak istemiyorsam, ben de seninle uyanmak istiyorsam?.." Gözlerim kapalıydı ve sarhoş gibi hissediyordum kendimi. Beni yatağa yatırırken ondan kopma düşüncesi tüm kızgınlıkları, kırgınlıkları yok etmiş gibi geldi, umursamadım ve onu istemekten çekinmedim. Burnumu köprücük kemiğine sürttüm ve iç çektim.

"Gece ile senin aranda seçim yapmamı mı istiyorsun?" dedi, yapma der gibi. "Her türlü beni vicdan azabından öldürmek niyetindesin sanırım." Seçemediğinde kalacaktı aklı, kalbi. Omuz silktim ve bıraktığı yere çabucak alışarak elimi yumuşacık yastığın altına koydum. Sanki kuş tüyündendi ve ben sanki senelerdir uykusuzdum. Ona cevap veremeyecek kadar bitkin hissettiğimden, sadece o rahatlığa bıraktım kendimi.

Sonrasında bir saat, belki dakikalar, belki saniyeler, zaman kavramını yitirdiğim için ne kadar geçtiğini bilmediğimden, kısacık bir iç geçirişimde bile süresini hesaplayamayacak bir derinlikte hissettiğimden sırtımda bir sıcaklık duydum. Çakır'ın gövdesi sırtıma dayalıydı ve eli karnıma sarılmış bir vaziyetteydi. "Gitmemişsin," dedim yine uyku sersemi. Belki bir saat, belki saniyeler evvel olan konuşmanın üstüne zamanı sorgulamadan...

O ise "Uyu Mahru," dedi sadece. Muhtemelen seçimini sesli dile getirmenin yükünü taşıyamadığındandı bu. Öyle yaptım. Gülümseyerek geri doğru, ona biraz daha sokuldum ve gözlerimi kapadım.

"Birkaç saat sonra misafirlerimiz var," dedi ben uykuya dalmadan hemen önce. "Yarın gitmeden önce herkesi toplayayım dedim."

Sesi, çok yakın bir zaman diliminde ettiğimiz kavganın soğukluğunu taşıyordu ve ben bunu fazlasıyla hissediyordum. Ona rağmen, ne dokunmaktan alabiliyordu kendini ne sevmekten ne de solumaktan. Ters düştüğümüz bir konunun peşinden bile dip dibe olmaktan geri duramıyorduk.

"Katılmayı düşünmüyorum," dedim ânın getirisiyle. O kalabalık ortam, ses, gürültü, sürekli sorgu sual... Bir sürü yemek kokusu, alkol de cabası... Hepsi o kadar yorucu geldi ki gözüm kesmedi. "Kalabalık çekecek durumda değilim. Uyanık değilsem uyandırmayın lütfen."

Hoşuna gitmedi muhtemelen. Hatta belki yanında olmayacağım için de içerledi ama ses etmedi. Sonrasında ise bir sessizlik hâkim oldu. O uyuttu, ben uyudum.

Uykum fazlasıyla bölünmüştü. Bahçeden gelen sesler, konağın içindeki koşuşturma... Bölünmüştü bölünmesine ama odadan çıkmamıştım. Sadece birkaç kez yataktan... O da rutin kusmalar için. Tam yine o rutinden çıkmış, yatağıma doğru ilerlerken kapı çaldı. Çakır olduğunu düşündüm ama öyle olmadı; birkaç saniyenin ardından kapı açıldığında karşılaştığım, Esma Hanım'dı.

"Mahru," dedi çekingen bir tavırla içeri girerek. "Gelebilir miyim?"

Hiç beklemediğimden şaşırsam da başımı salladım ve yatmak için yöneldiğim o yatağa sadece oturdum.

"Bak, biz seninle iyi şeyler yaşamadık," diye girdi konuya.

Devam etmesine izin vermeden "Esma Hanım," diyerek kestim sözünü. "Siz eğer bana bir şeyleri toparlamak için geldiyseniz bende bunun karşılığı yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Olsun isterdim ama gerçekten yok. Eski Mahru olsa sizi affederdi, sizi annesi yerine bile koyardı ama bugünkü Mahru bunların hiçbirini yapamaz. Ben sizin bana yaptıklarınızı unutamam. Her şeyi unutsam Gece'yi almak isteyişinizi, başka bir kadını yerime anne diye koymak isteyişinizi hazmedip sizinle hiçbir şey olmamış gibi devam edemem. Gerçekten isterdim," dedim samimiyetle. "Yemin ederim isterdim ilişkimizin bambaşka bir boyuta evrilmesini ama olmaz," diyerek başımı iki yana salladım. "Benim artık kendime bile tahammülüm yok çoğu zaman. İnanın, Çakır'la ilişkimizde bile sınırlarımı zorluyorum ben. Öyle boyutlardayım ki yapılan yanlışların telafisi için uğraşmıyorum. Bitmişse bitmiştir, deyip arkamda bırakıyorum. Başkasına göstereceğim tolerans kalmadı bende, üzgünüm," dedim direkt olarak, atmak istediği o adımı reddederek. "Ben sizi affetmeyeceğim. Affedip anne demeyeceğim."

Esma Hanım böyle net bir tavır beklemiyor olsa gerek, bir an duraksasa da anlamış gibi başını salladı. "Mahru, seni istemedim, doğru," dedi konuşmanın gidişatını değiştirerek. "Ben Çakır'ı hep, konu sen olunca dengesini kaybetmiş olarak buldum. Bundan da korktum. Mahru, sen bir kızıyordun, bir kırılıyordun, Çakır'ı tutamıyorduk biz. Kendini kaybediyordu. Bir anne olarak kendini benim yerime koysana. Oğlun bir kadının lafıyla kendini kaybediyor, hayatı kendine zindan ediyor. Hayat bir kişiden ibaretmiş gibi davranıyor. Ben oğlumu öyle görmekten hep korktum. Senin bir lafınla, öl desen ölecek olmasından korktum. Sana duyduğu sevginin bir sınırı yoktu, ben bundan korktum. Allah şahidim, hep istedim ki unutsun seni. Hep dualar ettim, atsın yüreğinden diye. Seni atsın da başkasını alsın istemedim," dedi yanlış anlamamı istemez gibi. "Kimseyi almasın istedim aslında.

Sadece onu sevsinler, kursun yuvasını, kocalık vazifesini yerine getirsin, sürsün gitsin evliliği istedim. Benim bir tek oğlum var. Ben onun ellerimden kayıp gitmesinden korktum. Çakır kendini her şeyden korur, her şeye başkaldırır kaldırmasına da, o başı da bir sana eğer, sana kurban eder diye korktum. Korktuklarım da hep bir bir başıma geldi. Oğlum, yolunda bir ömrü feda etti. Ben anladım ki bundan dönüş yok, artık böyle bir duam da dileğim de yok gerçi, ben seni kabullendim, kabullenmek durumunda kaldım. Sen ister inanırsın ister inanmazsın, senin yüreğine bıraktım. Benim sana bundan sonra, bile isteye bir yanlışım olmaz. Şimdi senden af dilesem de bir faydası yok. Ne sen Çakır'ı silebilirsin ne oğlum beni silsin istersin, bilirim. Yüzüme bile bakmasan, ayağım tökezlese Çakır'dan önce sen dersin 'Koş,' diye, onu da bilirim. Biz seninle istesek de istemesek de yüz yüze bakacağız. Ben sana kendim için gelmedim aslında," dedi konuşmanın o buhranlı hâlinden sıyrılıp odanın içine öylece bir göz atarak. "Çakır malum, Gece'nin hiçbir şeyini istediği gibi yaşayamadı. Şimdi bağıra çağıra, gizlemeden, saklamadan mutluluğunu yaşıyor ama onda da bu akşam eksik hissediyor. Güya insanlara gülümsüyor ama içi sen yokken almıyor, ben tanımam mı oğlumu? Gözünün feri yok sen yokken, Mahru. Sana ille de gel demiyorum. Kendini kötü hissediyorsan, bebek seni zorluyorsa gelme tabii, öncelik senin ve bebeğin iyi hissetmesi ama eğer aranızda geçen bir şeyden sebepse..." dediği anda Kadir'in olanı biteni yetiştirdiğini anlamıştım. "Yalnız koyma oğlumu, Mahru," dedi, emreder gibi değil de rica eder gibi. "Bu sefer eksik yaşamasın."

Bir anne olarak oğlunu düşünmesi ilk kez bu kadar gerçekçi gelmişti bana. "Hazırlanırım şimdi," dedim, sadece son sözlerine atfen. Diğerleri için söyleyecek bir şeyim yoktu. Bir şey söyleyeyim diye beklediğini de düşünmüyordum zaten. Yapılacak bir konuşmaydı bu ve şimdi sonlanmıştı.

"Tamam o zaman," dedi yüzünde ikna etmenin tebessümüyle geri adımlayarak. "Ben çıkayım da sen rahatça hazırlan."

Esma Hanım'ın odadan çıkmasıyla benim de ayaklanmam bir oldu. Önce üstümdekilerden kurtuldum, ardından dolaba doğru ilerleyerek bir göz gezdirdim. O an beyaz bir elbise dikkatimi çekti ve hiç düşünmeden onu aldım.

Üzerimi giyinip makyajıma geçtiğimde, ilk olarak boynumdaki morlukları fondöten sürüp kapattım. Sonrasında biraz allık, rimel ve kapatıcıyla makyajımı tamamladım. Odadan çıktığımda üst katlar tamamen boştu. Alt katta ise mutfak kısmında Mihri'yi gördüm. O yüzden yönüm değişti ve mutfağa girdim.

"Kız, sen ne yapıyorsun?" dedim. Arkası dönük olduğundan irkilerek sıçradı ve peşinden bana döndü.

"Ay Mahru, ödümü patlattın," dedi eli ayağı kesilmiş gibi sandalyeye oturarak. O oturunca ben de oturdum. "Ne yapayım, Ferdi ile mesajlaşırken akşam yemeğini savsakladım. Sonra bir baktım, yemek faslı bitmiş, topluyorlar. E bir şey diyemediğimden kalktım ben de sofradan ama midem kazınıyordu. Girdim şimdi herkes dışarıdayken, tıkınıyorum."

Mihriban'ı böyle görmek o kadar güzeldi ki... Gülümsedim.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" dedi sonrasında kaşlarını çatarak. "Dünden beri doğru düzgün görmedim seni. Bir ara Şura ile alışverişe diye çıktık, o zaman uyanmışsın, sonra bir daha uyudu dediler. Hayır, hamilesin, normal karşılıyorum ama bu kadar olduğunu da düşünmüyorum. Çakır abinin suratı asık. Onu da geçtim, Esat'ta da bir şeyler var. Şura sormuş, geçiştirmiş. Muhtemelen hamile diye bahsetmedi ama sanırım sen biliyorsun. Biliyorsun ve hepiniz birbirinize tavır alıyorsunuz." Daha benim konuşmama fırsat vermeden "Sakın beni geçiştirme," dedi. "Geçiştirme ve doğru düzgün anlat."

Derin bir nefes aldım ve olup biteni anlattım. İçimde kalacağına dışarı çıksın istedim ve olanı biteni eksiksiz döktüm ortaya.

Mihriban "Küstünüz mü yani şimdi siz?" diye sorduğunda onun da yüzü asıldı. Her şeyin güllük gülistanlık gitmeyeceğini elbette biliyorduk.

"Aslında küs de değiliz ama," dedim, hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilemeyerek. Öyle garip bir aradaydık işte. Barıştığımızdan beri ilk kez araya böyle bir şey girmişti ve ben garipseyip, ayak uydurmakta zorlanıyordum. Hiçbir şeyi yıkmak istemez gibi ama hiçbir şey olmamış gibi de olmadan nasıl davranılırdı, bilmiyordum.

"Mahru, kuşum," dedi Mihriban çekinerek. "Sen şimdi hamilesin ya, biraz alıngan da olabilirsin."

Olabilirdi elbette, bu da mümkündü fakat kahrolası hormonları kontrol edemediğim gibi hissettiklerimi de edemiyordum ve beni şu an üzen bu duruma karşı davranışlarımı kestiremiyordum.

"Mihriban," dedim titrek bir soluk alarak. "Esat'ı, 'O ne anlar böyle işlerden, sen nasıl benim yanıma yollarsın bana sormadan?' diye azarlayınca kırıldım ben," dedim. İçimde tutamadım hissettiklerimi. "Ondan önce bana gelip söyleseydi bunları, inan bana, böyle etkilemezdi."

"Mahru'm," dedi Mihriban sıcacık bir dille. "Şura'nın gazına gelip bir anda atıldın." Çakır da böyle demişti Esat'la konuşmasında. Bu da dokunmuştu biraz. "Yalan değil, o an ben de kaptırdım kendimi, düşünemedim. Şimdi şu hâlini görünce, diyorum ki keşke daha mantıklı bakıp durdursaymışım seni. Eminim, Çakır abim de kötü niyetle dememiştir." Elimi sıvazladı ara bulmak ister gibi. "Onlar senelerdir koskoca şirketleri yönetiyorlar. Doğuştan bunların içindeler. Biz ne gördük ki? Sen hamilelikten alınganlık etmişsin biraz. Ayrıca sana kullandığı dille Esat'a kullandığı bir olmaz ki. O sertliğine bozulmuşsundur sen ama onunla seninle konuştuğu gibi konuşamaz, konuşsa söz dinletemez ki. Her şeyi geçtim, onlar kardeş gibi. Birbirlerinin dillerinden anlarlar." Herkes kendince haklıydı elbette, buna lafım yoktu ama dediğim gibi ben de kendi hissettiklerimi göz ardı edemiyordum. O kadar çok birikiyordu ki, aklımda saçma sapan yerlere de bağlanıyordu. Mesela Mihriban'ın dediği gibi onların böyle büyümesi ve bizim dengesizliğimiz gibi...

Bir noktaya varamayacağımızı da bildiğimden "Aman, boş ver," dedim ayaklanarak. "Dediğim gibi, küs de değiliz," deyip tebessüm ettim ve o sıra kızlardan biri mutfağa girdi, sözüm kesildi.

"Ay siz burada mıydınız?" dedi beklemediğinden. "Çaylan almaya gelmiştim de ben."

Tebessüm edip önünü açtığımda o, tepsideki bardaklara çayı doldurmaya başladı, ben de Mihriban'a döndüm. "Hormonlardan bunlar hep, hormonlardan," dedim konuşmayı sonlandırmak adına. "Ben de kendimi biliyorum. Geçer gider, dert etme sen sakın kendine."

Mihriban içine sinmese de susmak durumunda kaldı. Tam çıkacaktım ki çayları dolduran kız iki koca çay tepsisi doldurup, pencereden dışarı doğru yardıma birini arar gibi bakınca birini kaptım ve "Ben götürürüm bunu," dedim gülümseyerek. Anlaşılan o ki dışarısı bir hayli kalabalıktı. Müzik sesinden de keyiflerinin yerinde olduğu bariz şekilde ortadaydı zaten.

Kız telaşla elindeki çaydanlığı bırakıp "Olur mu öyle şey, gelin hanım?" dese de hiç dinlemeden "Olur olur," dedim kapıya ilerleyerek. "Elime yapışacak değil ya, ben de bahçeye çıkıyordum zaten."

Konağın kapısından çıktığım an gördüğüm manzara içimi huzurla doldurdu. Kocaman masalar upuzun dizilmiş, eş dost ve akraba bir masada toplanmıştı. Çocuklar bahçede koşarak oynarken tam da aradığım yuva sıcaklığındaydı.

Saz, bağlama, ut, ney âdeta bir fasıl havası oluşturmuşken türlü türlü sohbetler edilip yemekler yeniyor, erkek kalabalığında da muhtemelen iş konuşuluyordu. Bir adım dışarı atıp merdivenlerin başına geldiğimde, sayamayacağım kadar çok göz üstüme çevrilmiş, baştan aşağıya beni süzmüştü. Yüzlerinde bir tebessüm hâkim olup kendi aralarında konuşmaya başlayınca üstüme bakmak durumunda kaldım. Acaba yanlış bir şey mi giydim, diyecektim, öyle de gelmedi. Gayet uzun, beyaz, ince ince

renkli iplerle işlenmiş otantik bir elbise vardı üstümde. Rahatsız olduğumu anlamış olacaklar ki kısa bir bakışın ardından önlerine dönüp sohbetlerine devam ederlerken, Çakır'ın gözü üstümde öylece kalmıştı.

Yanındaki adam kimdi, bilmiyorum ama Çakır'a heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatsa da Çakır'ın odağı ondan çoktan çekilmişti; tüm dikkati bendeydi. O da diğerleri gibi beni baştan aşağıya süzdü, en son gözlerimde kaldı. Onun bir ömür kalmak istediği o yerde, ben kırgınlıkla bakan gözlerimi ona yakıştıramadığımdan çektim ve basamakları hızlıca indim.

Önceliğim masanın başında olan Çakır'dı elbette ve tepsiyi tuttuğumda almak yerine masadan uzaklaştığını belirten bir hareket yaptı. Sandalyesini geri doğru itti ve masada onunla iletişimde olan erkeklerin hepsi önüne dönüp, saygıdan bakışlarını bizden çektiler.

"Sana mı düştü?" diye sordu kızar gibi kaşlarını çatarak. "Yapardı kızlar."

O hiç gözlerini üstümden çekmezken ben onun kadar odaklanamıyordum. Bakıp kendimi geri çekiyordum. "Mutfaktaydım, çıkarken aldım. Elime yapışmadı," dedim sesimin tonunun normal çıkmasına dikkat ederek. Ben her ne kadar dikkat etsem de normal olmadığı da bariz bir şekilde ortadaydı ve o anlıyordu.

Uzatmadı ve "Gelmeyeceksin sanıyordum," dedi. Konuşma çabası, ses tonu beni yoklamak ister gibiydi.

"Çakır Bey'im," dedim gönül koymak yerine gönlünü hoş etmek adına. "Yüzünüze daha fazla hasret kalamadığımdan indim."

Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim ama o, beni bildiğinden, çabamı da kabul görmedi. "Yüzüme bile bakmıyorken mi?" diye sordu beni yakalamak ister gibi ve ben toparlanma çabamı es geçip derin bir soluk bıraktım, omuzlarım düştü. Hiçbir şey olmamış gibi yapsak olmuyor muydu? Zira niyetim ve çabam o yöndeydi.

Ondan kaçan bakışlarımın tekrar ona tutunup kaldığı saniyeler ise beni hâlâ detaylıca incelemesinin sonucuydu. "Neden öyle garip garip bakıyorsunuz?" diye sordum konuyu değiştirmek adına.

Başarılı da olmuştum lakin "Üzerindeki annemindi," demesini beklemediğimden dondum kaldım. Bunu bilmiyordum ve şaşkınlığımı üstümden atamadım. Saatlerdir ondan kaçan bakışlarım ilk kez bu kadar uzun süre üstünde tutulu kalmıştı ve o, bu anı değerlendirmekten hiç çekinmedi. Kaşıma, gözüme, saçıma, her bir karışıma aklına kazımak ister gibi özenle baktı. Bir bakışında özen oluyor muydu? Oluyordu işte. Saf, temiz, kötü düşüncelerden ırak çok sevmeler barındırıyordu sadece.

"Bana hamileyken babaannem özel diktirmiş." Gözü elbiseye kaydı, hikâyesi zihninde canlandı. Bu sefer başrol bendim. "Babaannemin hamilelikleri çok zor geçince ve bir kaybı da olunca, bizim buralarda dili de eli de dualı bir kadın varmış, babaannemi de çok sevdiğinden ve aynısını annemin yaşayacağı kuşkusu sarınca, içi rahatlasın diye ilk kez babaannem için özel hazırlamış. Kumaşından ipine kadar özel olarak getirtilmiş. Üzerindeki işlemelerin her biri tek tek dualarla işlenmiş, dikilmiş. Anneyi de bebeği de korusun diye... Başka kimsede yok."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Dolaptaki kıyafetlerin hiçbiri benim seçimim değildi. Buradakiler de İstanbul'dakiler de... Çünkü benim böyle bir şey için henüz vaktim olmamıştı. O yüzden evdekiler tarafından alınıp yerleştirilmişti. "Bil-bilmiyordum," dedim titrek bir sesle. "Bir sürü elbise vardı ve elime bu geldi. Özellikle seçmedim. Kim, nasıl koydu onu da-" dedim ama devamını getirmedim. Ben dışarı çıktığımda, bakışlarını yüzünde tebessümle çeken ilk Esma Hanım olmuştu. Muhtemelen Esma Hanım tarafından söylenmeden bırakılmıştı.

Çakır da anlamış gibi hafifçe tebessüm ederken kimin bıraktığına değil de özellikle seçmediğim kısmına odaklanmıştı. "Bir

Seyhanlı taşıyorsun içinde," dedi bunun gururunu yaşıyor gibi gözleri karnıma ilişerek. "Annesini de o yönlendirmiştir."

Onun keyifle sürdürmek istediği bu konuşmayı ben keyifsizlikle sonlandırdım. Soyadının ağırlığını duymak benim kafamı, tüm gün kurduğum türlü düşüncelere sürüklüyordu. "Buz gibi oldu çay," dedim şaşkınlığımı atıp tekrar başka yöne bakışlarımı çevirerek. "Al da gideyim."

Çakır bozulmuş, bir çıkmazdaymış gibi ne diyeceğini bilemediğinden derin bir nefesi koyvermişti. İçinin sıkıntısını bana taştığında elimdeki tepsi devrilecek gibi hissettim. "İçmeyeceğim," deyip sıkıntıyla reddettiğinde tebessümle tekrar yüzüne baktım ve dalgalanan o mavilerinde kısa bir süre kayboldum.

"Korkma, içine zehir atmadım, iç," dedim "Sorun yok," dercesine ama demeyle ya da sahte bir tebessümle olmuyordu işte. O beni okumayı iyi biliyordu. Anlaşılan o ki öylece kırgınlıklarla kapanıp gitmesine de izin vermeyecekti.

"Zehre ne hacet?" dedi ima barındıran tonlaması ve tebessümüyle. "Şöyle kırgın baktığında ben ölüyorum zaten."

Kurduğu cümleler içimdeki düğümü çözdü mü sıktı mı anlamadım ama ondan bin beter soluğu, içim çıkmış gibi ben bıraktım ve son kez bakıp hiçbir şey demeden yanından ayrıldım. Sırasıyla, elimdeki bardaklar bitene kadar çayları ikram ettikten sonra karşısına, kızların yanına oturdum ama yüzüne bütünüyle bakamadım. Onun bakışları ise gece boyu üstümden hiç ayrılmazken, müzik bir an sustuğunda tekrar denk düştük.

Müzikle birlikte tüm masa sessizleşti ve sonra Çakır bana bakarak, sıradaki parçayı bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmadan, içini döker gibi döktü.

*"Şu dünyada ölüm var var diye, sana koşar oldum sar sar diye, yine delin oldum yar yar diye, dermanım sendedir sende."**

* Mehmet Ali Sezer'in yazdığı, Seydi tarafından "Bir Mevsim" albümünde yorumlanan "Vay Hâlime" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

Bir şiiri okur gibi okumuştu. Onun sustuğu o yerden onlar devraldı. Müzik devam etti ama ben içini bana döktüğü o yerde, onda kaldım.

Öyle güzel bakıyor, öyle güzel şeyler söylüyordu ki insan ona hiç ama hiç kızgın kalamıyordu.

Şura'nın beni dürtmesiyle, daldığım yerden çıktım ve karşımda bana seslenen kadına doğru baktım. "Hayırlı olsun," demişti bebek için sanırım.

Ben de tebessümle teşekkür etmiştim. Sonrasında gözlerim Gece'yi aradı ve çocuklarla koşturup dururken buldum. "Gece," diye seslendim. Bir an durdu ve soluk soluğa bana baktı. "Hırkanı giy," dedim ama oralı bile olmadı. Daha cümlemi bitirmeden tekrar koşuşturmaya başladı.

Koşturduğu için terleme ve üşüme ihtimali yüksekti. Ben de bunu göze alamadım ve "Pınar," diyerek ricada bulundum. "Sana zahmet, Emre'nin ve Gece'nin hırkalarını giydirebilir misin?"

İkiletmedi ve sağ olsun, onca koşuşturmanın arasında söylediğimi yaptı. Masadaki sohbete yer yer eşlik ederken Çakır'la sık sık bakıştık, bundan öte gidemedik.

"Neden böyle oturdunuz?" diye sitem ettim ondan sonra Şura'ya. Sitemim ayrı düşüşümüzeydi. Uzaktan bakmak öylesine zordu ki... Gördüğüm kadarıyla herkes eşiyle, çoluk çocuğuyla gelmişti ve yan yana oturabilirlerdi. Erkekler masanın bir tarafında, kadınlar diğer tarafında olacak şekilde oturmuşlardı.

"Ya erkekler alkol almak istediler. Senin de miden bulanıyor ya, Çakır belki gelmek istersin diye böyle yaptı. Rahatsız olup kalkma diye..."

O an tekrar göz göze geldik. Zaten hiç benden gitmeyen o bakışlarına her baktığımda tutunuyordum. Onca kalabalığın içinde, elleriyle sarmasa da düşünceleriyle, bakışlarıyla, sesiyle sarıp sarmalıyordu beni ve ben bunu dibine kadar hissediyordum. Onun bu akşamki tavrına karşılık ben de bir adım atmak istedim.

Türkünün bittiği o anı fırsat bilerek, yenisine başlamalarına izin vermeden bu sefer ben onun için bir istek bir parçada bulundum.

Esma Hanım'ın Çakır için söyledikleri yankılandı zihnimde. Nasıl ki o sadece kendini bana adamışsa ve her şey benden ibaretse onun için, benim için de ondan ötesi mümkün değildi.

"Sabahın seheri günden ileri..." dedim, dikkat kesildi. *"Ben kimi sevmişim senden ileri."**

Arkasına yaslandı ve hoşuna gitmiş gibi bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ne ileri ne geri," diye karşılık verdi ona yakışır şekilde. Aynı gülümseme bende hâkim oldu. Masanın bir ucundaydı ama sanki sadece biz varmışız gibiydi. Hemen peşine türküye giriş yapıldığında elinin altındaki kadehi bana doğru kaldırdı ve "Mahru Seyhanlı," diyerek izin istedi. Önümdeki su dolu kadehi aldım sadece ve ben de ona doğru kaldırarak "Çakır Seyhanlı," dedim. O devam etti, ben onu izledim.

Gönülden gönüle sahiden de bir yol varmış, kalpten kalbe geçen sözler, gözler varmış. Onu bana, beni ona bağlarmış. Sessiz olan o geceye ses olurmuş ve biz tam o noktadaymışız. Türkünün başından sonuna geçen zamanda o noktada kaldık ve o en son, dayanamamış olacak ki aramızdaki mesafeyi bir telefonun ucunda sonlandırdı.

Çakır Seyhanlı: "Tek sözünle, bir türküyle, bir bakışla dört dublelik etmişsin beni."

Türkünün başladığı noktadan bitişine kadar olan sürede içtiğinden bahsediyordu. Tebessüm ettim ona bakarak. Sonrasında tekrar telefona döndüm.

Çakır Seyhanlı: "Böyle olmak istemiyorum seninle."

Çakır Seyhanlı: "Kapatmak istiyorsun konuyu, biliyorum ama öyle kapansın gitsin de istemiyorum. Bana kırgın kal is-

* Sözleri Karacaoğlan'a ait olan, Haydar Kutluer'in besteleyip Musa Eroğlu'nun yorumladığı "Candan İleri" adlı şarkıya atıf yapılmaktadır.

temiyorum. Öyle kırgınlıkla kapanıp gitsin istemiyorum. İçinde kalsın istemiyorum. Ben seni anlıyorum ama sen de beni anla istiyorum."

Çakır Seyhanlı: "O kadar bitmiş, tükenmişim ki, o kadar tahammülüm yok ki seni özlemeye bile... Ne yapsam, bilmiyorum."

Çakır Seyhanlı: "Mahru, ben seni yanından ayrıldığım, bana kırgın bakıp soğuk davrandığın o üç beş dakikada bile katlanılamayacak kadar çok özlüyorum."

Çakır Seyhanlı: "Seni kendi hâline bırakamayacak kadar özlüyorum."

Çakır Seyhanlı: "Seni kendi hâline bıraktığımda kendimi kaybedecek kadar seni özlüyorum."

Çakır Seyhanlı: "Kendi doğrularımı bile savunmayacak kadar özlüyorum."

Çakır Seyhanlı: "Özlüyorum, Mahru."

Çakır Seyhanlı: "Mahru, ben seni deli gibi özlüyorum."

Çakır Seyhanlı: "Çok özlüyorum."

Onlarca kelimeyi tek bir kelime alt edebilir, her şeyi hükümsüz kılabilirmiş.

Mahru Seyhanlı: "Gel ve al o zaman."

Tek bir mesajda onca kalabalığı yok sayabilir, mesafeleri aşabilirmiş. Çakır, attığım tek bir mesajla olduğu yerden kalkmış, hiçbir açıklama yapmadan bizim tarafa doğru adımlamış, sonrasında da elini bana doğru uzatmıştı. Kimseye karşı ayıp olacağını düşünmeden, yoklarmışçasına bana el uzatmıştı. Ben de onun elini tutarak bu yolda ona eşlik etmiştim.

"İyi akşamlar," dedi sadece, benden bir adım önde, beni de peşine katıp konağa doğru sürüklerken. Önce konağa girdik, sonra odamıza çıktık. Zifiri karanlığı hiç bozmadan kapıyı kapattığımızda tek bir kelime bile etmedik.

Parmak uçlarımda ona doğru yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırırken yine parmak uçlarımda geri doğru adımladım. Biz o masadan bu kavuşma için kalktık. Birbirimize dokunmak, özlemimizi dindirmek, yaralarımızı sarmak için...

Mihriban...

Altımda siyah, üzerinde minicik beyaz çiçekleri olan, bilekte biten bir etek vardı. Üzerime ise boğazlı bir kazak ve onun üstüne de siyah, deri ceketimi giymiştim. Saçlarımı iri dalgalar yapıp salmış, bir rimel ve biraz allıkla hazırlığımı tamamlamıştım.

"Geldiler, Mihriban," dedi annem heyecanla. "Çıkalım hadi."

O an içimde kelebekler uçuştu, adımlarım hızla ona koşarcasına odadan çıktı sanki. Ferdi ile haziran ayı için düğün olsun diye kararlaştırmıştık. Şimdi de eşyamızı almak için sözleşmiştik. Tabii biz aslında kendimiz yapalım diye konuşmuştuk ama annem "Biz de gelelim," deyince hayır diyememiştim. Bu aslında benim için hâlâ çok büyük bir problemdi. Hayır diyememek... Bunun için bir adım atmak istedim lakin sonrasında Ferdi'nin annesinin de böyle bir talebi olabileceğinden sustum.

Muhakkak ki Ferdi benim istemediğim bir şeyi asla yaptırmazdı. Annesine hayır diyebilirdi fakat biz Ferdi ile çok fazla gelgitler yaşamıştık. Çok kez ayrılmıştık, çok kez adım Turan ile çıkmıştı. İsteme günü Turan'ın o tavrı bile ailesinin bana ön yargılı bakmasına sebep olmuştu.

Dillendirmemişlerdi Ferdi'nin çıkışından sonra ama yine de insan hissedebiliyordu. Ben, Ferdi'nin annesi Ferdi'den sebep bana karşı sussun istemedim. Beni gerçekten sevsin, tanısın, kızı gibi kabul etsin istedim. Bir anne olarak beni tanımadığı için endişelerini, korkularını anlayabiliyordum. O yüzden, "Biz de ge-

lelim," diye ilk adımı atan annem olsa da ben bu teklifi en çok Ferdi'nin annesi için kabul ettim.

Hızlıca merdivenleri indiğimizde, çıkmadan hemen önce annem tarafından duraksatıldım ve "Öyle hemen atlama," dedi uyararak. "Hevesli sanacaklar."

Değil miydik? Vallahi ben fazlasıyla hevesliydim. Yine de, annemin koluna girerek daha sakin bir şekilde kapıyı açtım. Hareketlerim oturaklı, durgundu lakin içimde bitmek bilmez bir heyecan vardı. Ferdi'yi görecektim. Alt tarafı birkaç gün görmemiştim hâlbuki. Sanki her gün birlikteymişiz de yıllarca ayrı kalmışız gibi bir özlem çökmüştü. Böyle hisler benim için imkânsızmış gibiydi ve şimdi o hislerin içinde tatlı bir rüyada süzülür gibi süzülüyordum. Çok özeldi, çok güzel.

Kapıyı açar açmaz Ferdi'yi ve annesini bizi dışarıda kapıya bakarak beklerken buldum. Yüzünde donuk bir ifade varken beni görünce yerleşen gülümseme de çok özeldi. Sanırım Ferdi ve Ferdi'nin hissettirdikleri bütünüyle özel ve güzel diye tanımlanabilirdi.

"Çok bekletmedik inşallah," dedim Ferdi'den bakışlarımı zar zor çekip annesine çevirerek. Yüzü ifadesizken cümlemi "Anne," diye tamamlayınca gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bunu beklemiyor olsa gerek, bir an afalladı.

O bir sevindiyse, kaçamak bakışlarım Ferdi'yi bulduğunda onun iki sevindiğini gördüm. Konu annesine böyle hitap etmem değildi; ilk kez böylesine dolu dolu sahiplenişim ve emin adımlarımdı.

"Yok yok, kızım, ne bekletmesi?" dedi annesi heyecanla. "Hadi, bekletmeyelim sizi ayakta, binin de gidelim."

Ferdi ile birbirimize olan bakışlarımız o mesafeye rağmen sıcacıktı. Annesinin tavrı ise beni kabul görmeye çoktan açık gibiydi. Belki de buna sebep olan, ona anne diye hitap etmemdi. Benim için sorun değildi. "Ben annemden başkasına anne demem," diyenlerden değildim. Ferdi, benim hayatımı birleştire-

ceğim insandı ve onu bu zamana kadar büyütmüş, yetiştirmiş kadının başımın üstünde yeri vardı.

Annemler hiç beklemeden arka tarafa otururken Ferdi kapımı açtı ve ben binmeden hemen önce "Bir kez daha, Mihriban," dedi; teşekkür mü şükür mü, bilemedim. "Bir kez daha bana iyi ki dedirttin. İyi ki seni beklemişim, iyi ki vazgeçmemişim, iyi ki bana gelmişsin."

Onun yaptığı gibi kelimelerle ifade etmedim kendimi. Çünkü onun gözlerine tereddütsüz bakışım, tebessümüm çok büyük anlamlar içerirdi ve o, bunu bilirdi.

Birlikte sayamadığım kadar çok mağaza gezdiğimizden, kendi fikirlerimizden çok annelerimizinki konuşulmuştu. Sanki biz değil de kendileri oturacakmış gibi sabahtan beri mobilyalara bakıyor, fikir belirtiyorlardı. Renklerini soruyor, kumaş yapısını inceliyorlardı.

Ev olarak şimdilik, Ferdi'nin amcasının boşta olan evini kiralamıştık. Sonrasına sonra bakacaktık ama nerede oturduğumuzun çok da önemi yoktu benim için. Annem daha öncesinde o evi bildiğinden, iki dünür sürekli olarak, "O odaya bu olur, şu olur," gibi fikir alışverişi yapıyorlardı. Ben evi tamamen görme fırsatı bulamamıştım. Ferdi, evin videosunu göndermişti.

Bunaldığım o dakikalarda bir koltuğun ucuna otururken Ferdi önümde dikildi ve "Sana, tek gelelim demiştim," dedi gülümseyerek. Elleri cebinde, aramızdaki birkaç adımlık mesafeden bile beni memnun etmek ister gibi ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyi bekliyordu. Şimdi deseydim ki herkesi gönder, eminim ki gönderecekti.

"Ya gelmeleri sorun değil de," dedim ikisine doğru bakarak. Koltukları elleriyle inceliyor, kendi evlerine alacakmış gibi dikkatle bakıyorlardı. "Baktıkları şeyler biraz şey değil mi?"

Yüzümü buruşturdum, tam olarak doğru kelimeyi de bulamadım aslında. Annesine karşı saygısız bir ifade kullanıp onu incitmek istemezdim. O ise hiç düşünmeden "Abartı?" deyince rahat bir nefes verip "Evet, evet," diye atıldım öne doğru. "Tam olarak öyle."

Gözlerimdeki heyecan, ortak bir noktada kesişmemiz beni yükseltirken, benim yükselmem onu yükseltmişti. Ne hoş bir andı... Hem çok yabancı hem çok tanıdık...

"Yani tabii senin zevkin nasıl bu konuda, bilemiyorum," dedim yine ortak bir nokta arayıp onu keşfe çıkmak için can atarken. "Ben böyle ağır şeylerden çok hoşlanmıyorum. Sadelik daha hoş geliyor gözüme."

Eliyle spor, gri renkte bir koltuk takımını gösterince "Şunun gibi mi?" dedi ve sanırım nokta atışı yaptı. Çünkü mağazaya girdiğimizden beri gözüm ondaydı fakat annelerimiz oraya hiç uğramadığından, bir şey de diyememiştim. "Evet," dedim tekrar aynı heyecanla. Bizim zevklerimiz de çok benzerdi sanırım. "Evet, onu çok beğendim ama kimse ona bakmayınca bir şey de diyemedim. Hatta kendi içimde kendi zevkimi sorguluyordum, acaba ben mi zevksizim diye."

"Mihriban," dedi elini bana doğru uzatarak. Karşılık vermemi bile beklemeden elimi avucunun arasına aldı ve "İstersen dünyanın en zevksiz kadını ol, kendi evinin içinde rahat hissedemediğin, dünyanın en güzel mobilyalarıyla oturman seni mutlu eder mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Ben istiyorum ki sana hangisi ev hissiyatını verecekse, hemen benimseyebileceksen onu alalım evimize. Üstelik bence zevkin çok güzel. Benim de en çok dikkatimi çeken o olmuştu. Hem, ikimiz de zevksizsek o konuda bir şey diyemeyeceğim."

Gülmüştüm. Ferdi beni her daim güldürmeyi başarıyordu. Üstelik bunu üstün bir çaba harcamadan yapıyordu. Onunla ettiğimiz sıradan sohbetler bile oldukça güzel geliyordu bana. İnce düşünüyordu, güzel düşünüyordu. Bazen bu sevginin altında ezi-

lecekmişim, kaldıramayacakmış gibi de hissedip korkuyordum ama korkum beni geri kaçırmıyordu artık. Daha çok, ona sokulurken buluyordum kendimi.

"Haklısın," dediğimde, eliyle "O takım mı o zaman?" diye sordu.

Başımı onaylayarak salladığımda hemen peşine "Yalnız bunu ben söylersem karşı çıkabilirler," dedim gözlerimi kısıp, tereddütle. "O çok sade, yeni gelinsin sen, biraz daha gösterişli bir şeyler bak," benzeri sözler şimdiden kulağımda çınlamaya başlamıştı.

"O zaman ben söylerim," dedi öne çıkarak ama o konuda da emin değildim.

"Yani tabii sen söylersen eminim ki laf söyleyemezler fakat bu sefer de sana şey muamelesi yapabilirler. Imm..." dedim nasıl söyleyeceğimi bilemeyip gözlerimi kaçırarak. Eminim ki annelerimizin baktığının yanında bizim seçtiğimiz çok daha ucuzdu.

"Cimri mi?" dedi tekrar benim bıraktığım boşluğu tamamlayarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Böyle biri değildi ve iması bile beni utandırmıştı.

Bir annemlere baktı, bir bana ve "Göze alıyorum," dedi alay edercesine. "Ama sende böyle bir düşünce yok, değil mi? Öyleyse en pahalısına yöneleceğim."

Dalga geçiyordu resmen. Benim başkasını umursamamı istemiyorken o hiç umursamıyordu. Kimin ne düşündüğü umurunda değildi. İkimizin ortak düşünceleriyle hareket ediyordu. Aslında en güzeli de buydu. Ferdi kendi düşüncelerini, isteklerini de benim için arkaya atmıyordu. Biz ortak yollar buluyorduk birlikte ve bunu yapmakta sanırım şimdilik başarılıydık.

"Ferdi," dedim sıcacık bir gülümsemeyle. O ise konuşmanın sonlandığı düşüncesine varıp, "Bakar mısınız?" diyerek benden uzaklaştı ve görevliyle doğru ilerledi. Seçtiğimiz takımı gösterip "Biz bunu istiyoruz," dediğinde annelerimiz bir an şaşkınlığa uğradı ve bakışları direkt beni buldu. Konuşan Ferdi'ydi fakat sorguya çekilen ben...

Dudak büküp omuz silktiğimde, annesi bir iki kelam edecek gibi oldu fakat Ferdi buna da izin vermeden direkt satıcıyla işlemleri halletti. Hemen peşinden "Yatak odası takımları nerede?" diye sordu.

"Yukarıda. Ben size eşlik edeyim," diyerek önden gidiyordu ki en son ayaklanan ben olmuştum.

Annelerimiz en önde, arkasında görevli ve onun arkasında da Ferdi vardı. Diğerlerine nazaran Ferdi daha yavaş hareket ediyordu ve "Aslında kimse gelmese daha iyi olacak," diyerek herkesi durdurdu. Ben durduğumda hemen onun yanı başındaydım.

"Yatak odası bizim mahremimiz sonuçta. Mihriban'ın da sizin yanınızdayken bunu rahatça seçebileceğini düşünmüyorum. Müsaade ederseniz..." dedi o izni daha çok annemden istercesine bakarak. "Biz beş dakika yukarı çıkıp seçsek..."

Annem bir bana baktı, sonrasında Ferdi'nin annesine döndü ve emin olamasa da "Olur," demek durumunda kaldı.

"Sen geç," dedi Ferdi beni merdivenlere doğru yönlendirerek. Dediğini yaptım ve ilerledim. Arkamızda bıraktığımız annelerimizin yanı sıra Ferdi, görevliye de bir iki şey söyledi ve o da peşimizden gelmeyi bıraktı.

Ben önde, Ferdi arkamda, merdivenleri çıkarken "Ona ne söyledin?" diye sordum merakla. "Neden bizimle gelmedi?"

Elini belime koyup "Çok kıskanç bir adam olduğumu," dedi net bir ifadeyle. Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı ve ben, söylediğinin gerçek mi şaka mı olduğunu anlayamadım. "Böyle şeylere çok önem verdiğimi ve müstakbel karımla özel bir seçim yaparken kimsenin yanımızda olmasını istemediğimi..."

O an kızarıp bozardım ve bakışlarımı ondan kaçırarak son adımımı attım. Eli hâlâ belimdeydi ve ben kendimi çok garip hissediyordum sözlerinden sonra. Kendi evimiz için eşya seçiyorduk; bir yatak odası, bizim yatak odamız... Ferdi ve ben... O ilk öptüğü anlar düştü zihnime ve sıcak bastı. Şimdi o öpüşmelerin devamını getireceğimiz bir yatak seçecektik kendimize. Sarılıp

uyumak da vardı ama benim odaklandığım kısım ne yazık ki şu an o değildi. Kendimden beklenmeyecek şekilde, devamının nasıl olacağını düşünüyordum. Ferdi beni öpmüştü, çok güzel öpmüştü. Acaba biz onunla nasıl seviş-

Utançla gözlerimi kapatıp, aklımdaki düşünceleri kovmaya çalışırken "Beğendiğin var mı?" diye sordu Ferdi ve ben hızlıca olduğum yerde döndüm.

Etrafıma bakındım ama o kadar kendimde değildim ki "Bilemedim," dedim dudak bükerek. "Koltukları ben seçmiştim, bunu da sen mi seçsen?"

Ferdi bizden başka kimsenin olmadığı, bir sürü yatak odası takımının arasında dolandı durdu ve beyaz bir takımın önünde durarak "Bu nasıl?" diye sordu. Yaklaştım ve bir an bakındıktan sonra "Güzel," dedim sadece.

Güzeldi. Sade ve büyüktü, fazla oyması yoktu. Temizlik açısından da kolay olurdu. Kendini yatağa geri doğru atarken "Fena değil," dedi ve ben bunu hiç beklemediğimden öylece kalakaldım.

Etrafıma bakınırken eli birden bileğimi tuttu ve kendimi yatakta oturur hâlde buldum. "Ferdi," dedim telaşla. "Biri gelecek. Çok ayıp. Aşağıda bıraktık zaten herkesi. Seçtiysek inelim artık."

Hem onunla böylesi yakınlıktan bir an olsun ayrılmak istemiyordum hem de korkudan kalbim hızla atıyordu. Ben bir şey söylememişim gibi bambaşka bir yerden girdi konuya ve "Adana nasıldı?" diye sordu.

"Güzel," dedim sadece. Sonrasında aklıma gelen detayla "Mahru hamile," diye giriş yaptım heyecanla. "Bir bebekleri daha olacak."

Ferdi bunu bir gülümsemeyle karşılasa da aradığı cevap bu değilmiş gibiydi. "Allah kucaklarına almayı da nasip etsin ama ben onu sormuyorum," dedi açıkça. "Başarabildim mi?" diye sordu ve ben anlamadığımdan kaşlarımı çattım. "Adana'da ne düşündün, ben yokken?" Duraksayıp geri çekilmek isteyince "Samimiyetle

soruyorum, Mihriban," dedi ve uzanır hâlde durduğu yatakta doğruldu, karşılıklı oturur bir hâl aldık. "Aklına seni şüpheye düşürecek herhangi bir şey ya da geçmişe dair bir şeyler-"

"Sadece seni..." dedim bir anda sözünü keserek. Bunca zaman o kadar kırılmıştı ki ben bir kez daha o acabaların içinde boğulsun istemedim. Bir anda ettiğim bu itiraf onun yüzünü güldürürken benim yanaklarımı al al etmişti.

"Beni," dedi tekrarlayayım ister gibi ve ben gözlerimi kaçınp başımı salladım.

"Seni düşündüm." Madem artık kaçmak yoktu, o yönde ilerleyecektim. "Düşündüğüm yetmedi, kızlara da anlattım," dedim ve sanırım bunu hiç ama hiç beklemiyordu ki gülümsemesi sesli bir hâl aldı ve şoka girmiş gibi gözleri büyüdü.

Ben ondan gizlersem vicdanen rahat edemezdim. O yüzden dan diye söyleyivermiştim. "Böyle şeyler çok özel, biliyorum ama tutamadım kendimi, anlattım. Kızdın mı?" diye sordum kuşkuyla cevabını beklerken. "Senden gizlemek istemedim anlattığımı. Sen yatak odamızı seçtirirken bile kimseyi buraya almıyorken ben bize dair özel bir şeyi başkalarına anlattım. Çok utandım şu an bundan ama-" Kelimeler hızlı hızlı ağzımdan çıkıp kendimi açıklama çabasına girdiğim o anda, hiç beklemediğim o dakikalarda beni öptü.

Öylece kaldım. Kaçmak istemesem de, bulunduğumuz yer itibarıyla kendimi kaptıramadım, biraz geri çekildim ve korkudan yüreğim çırpınarak "Ferdi," dedim. Kesin kameralar vardı ve bizi görmüşlerdi. Panikle onların yerini ararken, fark etmiş gibi "Rica ettim, kapattılar," dedi ve ben şoke olmuş bir şekilde kaldım.

"Birkaç dakikam kaldı," diye sürdürdü konuşmasını. "İzin verirsen bunu, özlediğim o dudaklarını öperek kullanabilir miyim? Yani tabii sen de istersen..."

Ferdi normalde böyle bir şeyi yapmazdı da, bence Adana'da onu düşündüğümü söyleyince beni anlamış, hissetmiş gibi bir

hamle yapmıştı. Böylesi bir yakınlıkta reddetmek ne mümkündü? Üstelik günlerce o dudakların tadını tekrar almak için delirirken...

Yatakta biraz daha kaydırdım kendimi ona doğru ve gözlerine bakmadan, sadece dudaklarına doğru konuştum. "İsterim," dedim titrek bir nefesle ve utançla. "Yani öpersen..." Öp çünkü bende henüz o ilk adımı atacak cesaret yok.

Dudak kıvrımları hafifçe yükseldi ve "Öperim," diyerek yanaştı. Kendimi ona kaptırmadan hemen önce elimi çenesine koydum ve parmaklarım dudaklarında birkaç saniye duraksayıp onu da durdurdu. Şimdi söylemezsem bir daha hiç söyleyemezdim. "Çok ileri gitmesek, evlenene kadar bu kadarla kalsak ama bunu hep tekrarlasak olur mu?"

Kendimden bile beklenmeyen bu sözlerle tüm bedenim utançtan tutuştu. Gözlerimi kapadım ve içimden pişman olup, kendime sövüp durdum. Ta ki Ferdi beni o utançta bırakmayıp parmak ucumu öpene kadar... Çok normal olan bu isteğimi çok normal bir şekilde karşıladı ve "Olur," dedi sadece. O sıradan onayı, benim için o kadar büyük bir şeydi ki... "Olsun o zaman," dedim parmaklarımı çekip tüm duvarlarımı kaldırır gibi. İzni almış olmanın rahatlığıyla tekrar dudaklarıma kapandı ve kalan birkaç dakikamızdaki şu anları da zihnime derinlemesine kazımak adına kendimi ona bıraktım.

Mahru Seyhanlı...

İstanbul'a döndükten birkaç gün sonra hastane için randevu almıştık. Birkaç doktor bakmış ama içimize sinen birini bulamamıştık. En son Şura'nın Baran'a hamileliğinde gittiği ve şimdi de doktoru olan kişide karar kılmıştık. Bu araştırma sürecinde de birkaç gün geçirdiğimiz için bebek büyümüştü ve en azından,

tahmin ediyorum ki kalp atışını rahatça duyabileceğimiz duruma gelmiştik.

"Mahru Seyhanlı," dedi içeriden çıkan hemşire, biz koridora girer girmez ve Gece bizden daha hızlı bir şekilde, önden önden doktorun odasına girdi.

Peşinden ben ve hemen arkamdan Çakır, odaya girdik. Öncesinde doktorla tanışıp, geçmişteki kaybımdan, doğumumdan ve önemli bilgilerden söz ettikten sonra sedyeye geçebilmiştim.

"Ay..." dedi Gece iki elini birbirine geçirip heyecanla. "Gece kardeşiyle konuşacak."

Orta yaşlı, kır saçlı doktor, Gece'nin bu tavrını gülerek karşılarken başını okşadı ve "Bakalım bakalım," dedi ekrana yönelerek. "Gece'nin kardeşi Gece'ye neler söyleyecekmiş."

Çakır, Gece'yi kucağına alıp ekrana yakınlaşırken ben karnımı açtım ve doktor, cihazı karnımda gezdirmeye başladı. Önce kese ölçümü yaptı, rahmimi inceledi ve bir sorun görmemiş olacak ki bizi ekstradan bilgilendirmedi. Zaten peşinden de bebeğin sağlıklı olduğunu belirten o ses duyuldu odanın içinde. Küçücük bir noktadan yükselen o kalp atışı sesleri doldurdu odayı ve benim yıllar sonra tekrar hissettiğim bu duyguyla tüylerim diken diken oldu.

Gözlerim direkt olarak Gece'ye kaydı; en çok onun tepkisini merak etmiştim ama o, kaşlarını çattı hoşnutsuzca.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Neden kızdın?"

"E, bu bozuk," dedi azarlar gibi, ekrana anlamsızca bakarak. "Değişik değişik sesler çıkarıyor. Hani sesini duyacaktık? Bebekler böyle ağlamaz ki."

Kalp atışlarının arasına gür kahkahalar karıştı ve doktor, "O ne bilsin canım konuşmayı?" dedi Gece'ye ilgiyle yaklaşarak. "Daha küçücük. Senin kadar akıllı değil daha. Bir çıksın da öğretirsin sen ona. "

"E çıkar o zaman," dedi Gece doktora karşı, sabırsızca.

Doktor sanki günün en keyifli anlarını yaşıyormuş gibi kahkahalar atarken "E daha küçük diyorum ya," diye karşılık verdi. "Büyüyünce çıkaracağız elbet, orada tutacak değiliz. Hem o konuşuyor şimdi seninle ama sen anlamıyorsun."

Gece yüzünü assa da merakına da yenik düşerek "Ne diyormuş?" diye sordu. Doktor tekrar karnımda bir noktada durup işaret parmağını dinle dercesine havalandırdı ve ritmik bir kalp sesi odayı doldurdu. "Ben Gece ablamı çok seviyorum," dedi o ritimlere uyumlu bir sesle.

Masal gibi anlatınca ve böyle ritimlere uygun şekilde heceleyince Gece inanmış olacak ki gözlerini fal taşı gibi açmış, "Yaa," diye karşılık vermişti. Hemen peşinden bana doğru yanaşmak isteyince Çakır, Gece ile birlikte yanıma doğru eğilmişti. Onunla konuşması için tek yöntemin karnım olduğunu bildiğinden, küçücük elini karnıma koyarken "Gece de kardeşini çok seviyormuş," diye karşılık verdi nazikçe. "Hemen büyüsünmüş. Gece ona her şeyi öğretecekmiş. Oyuncaklarını da verecekmiş."

Sonra ona ulaştığından emin olamamış olsa gerek, "Babası," demişti elini Çakır'ın yüzüne koyarak. "Ben onun gibi konuşamıyorum ki, nasıl anlasın o beni?" Gece, bu hamilelik olayından hiç hoşlanmamış gibi duruyordu. Çakır ise ona bunu da sevdirmek niyetiyle "E kardeşin madem annenin içinde, biz de o zaman annenin kulağına fısıldayalım," dedi bir fikir ortaya atarak. "Kulağına söylersek duyar ve anlar belki bizi."

Gece bu hareketi nereden öğrendi, bilmem ama başparmağıyla, tamam dercesine bir işaret yaptı. Çakır onun kulağına yanaştı ve önce ona bir şeyler fısıldadı. Peşinden de biri bir kulağımdan, diğeri diğer kulağımdan o büyülü sözcükleri bıraktılar. "Gece ve Gece'nin babası..." dediler, içim gitti. "Gece'nin annesiyle Gece'nin kardeşini çok seviyorlarmış."

@novaebook

7. BÖLÜM

İçinde bir can taşımak dünyanın en ama en özel duygusuydu. Hele ki o canlı bir de içinde hareket ediyorsa bunun tarifi mümkün değildi. Biz 4. ayımıza girmiştik ve ben bu hareketleri hissetmeye başlamıştım. İlk değildi aslında, Gece'den tecrübeliydim ama yine de insan garipsiyordu. Hele bazı anlar odaklanıp, içimde bir canlının olduğunu, yaşadığını ve orada büyüdüğünü düşününce korkmuyor da değildim. Çok garip bir duyguydu. Hem çok büyülü hem çok korkutucu...

"Annesi," dedi Gece elini karnımda dolaştırırken. "Ama ben hâlâ hissedemiyorum ki. Gece'nin kardeşi Gece'yi sevmiyor." Başını mutsuzlukla iki yana salladı. "Sevmiyor galibası, annesi. Maalesef. Çok maalesef."

Bu masum üzüntüsü karşısında tebessüm ettim ve elimi saçlarının arasında gezdirerek, "Ama daha çok küçük," dedim dudak bükerek. "Sen şimdi ona dokununca o seni hissediyor ama sana verdiği tepkiyi hissedemeyeceğin kadar küçük elleri. Aslında sen elini nereye koyarsan o da oraya koyuyor."

Yatağında boylu boyunca uzanmış, telefonumla vakit geçirirken baba kız odayı basmışlardı. Çakır odadaki tekli koltuğa oturmuş, sehpayı önüne çekmiş, bilgisayarında muhtemelen işle ilgili bir şeyleri ciddiyetle incelerken Gece de yanıma sırnaşmıştı. Karnımı açmış, başını dizime koymuş, benim yeni yeni

hissettiğim ama henüz onların hissedemediği o küçük tekmeleri heyecanla bekliyordu.

"Gerçekten mi?" dedi gözleri heyecanla parıldarken. "Yani ben elimi buraya koyunca," dedi, eli karnımın üstünde kenara doğru kaydı. "O da buraya mı koyuyor elini?" Bir mucizeymiş gibi davranıyordu.

"Evet," dedim biraz yalana sığınarak. "Bak şimdi, o da oraya geçti. Benim içimde ya, ben hissedebiliyorum."

Çakır bir an ciddi olup olmadığımı anlamak adına yüzüme baktığında, not aldığı o kalemi dişlerinin arasına almıştı. Ciddi değildim ama Gece'nin, kardeşiyle derin bir bağ kurmasını istiyordum. O yüzden bazen böyle, hevesinin kırıldığını hissettiğim anlarda ufak tefek yalanlara başvuruyordum. Çakır'a da bunu anlatmak ister gibi omuz silktim. Tek bir hareketimle bile doğru olmadığını anlamış ve küçük, tatlı bir tebessümle önüne dönmüştü. Ben de benimle karnımın arasında mekik dokuyan o küçük gözlere döndüm.

Gece'nin parıldayan gözleri karnımda dolandı durdu ve sonra küçücük dudaklarını elini koyduğu yere bastırdı. Güya şu an kardeşinin elini öpüyordu. "Gece'nin güzel kardeşi," dedi hem sevip hem öperken. "Akıllı kardeşi..."

Sonra aklına bir soru düşmüş olacak ki hızlıca başını kaldırdı ve arkasını dönerek "Babası," diye seslendi.

"Söyle babası," dedi Çakır anında işini bırakıp Gece'ye bakarak.

"Gece'nin kardeşinin adı ne?"

Çakır hiç düşünmeden dudak bükerken "Annen biliyor," dedi bana bakıp tekrar ona dönerek. "Senin adını da annen seçmişti. Kardeşinin adını da onun seçmesini istedim. Belki de daha seçmemiştir, seçseydi bizimle paylaşırdı. Hem daha cinsiyetini de bilmiyoruz."

Gece bunun cevabını çoktan hazırlamış gibi sadece Çakır'ın konuşmasının bitmesini bekledi ve "Bence Gece'nin kardeşinin adı Gece'nin kardeşi olsun," dedi.

"Ama olmaz ki," dedim hiç Çakır'ı beklemeden. "Sonuçta o da bir birey. Sana mesela Mahru'nun kızı ya da Çakır'ın kızı deseler hoşuna gider miydi?"

Başı dizimde, bir ayağını dizinden kırmış, öteki ayağını da onun üstüne atmış ve "Evet," demişti hiç düşünmeden.

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Bence gitmezdi. Düşünsene, senin adın Gece olmayacak. Kimse sana Gece demeyecek."

"Yani Gece başkası mı olacak?" diye sordu korkuyla gözlerini büyütürken. Konu bambaşka bir yere sapıyordu ve ben bunu daha fazla uzatmak istemedim.

"Hayır, başka Gece olmayacak ama senin adın da Gece olmayacak. Olur muydu öyle?"

Gece başını iki yana sallarken "Yok," dedi ve küçük ayağını sallamaya başladı. "Gece çok güzel. Ben Gece olacağım." Salladığı yetmezmiş gibi küçük parmaklarını da tek tek oynatmaya başlayınca dayanamadım ve çorabını ayağından çekip küçücük parmaklarını öptüm. Tabanına dokununca huylanmış gibi kucağımda kıvranırken kahkahalar atıyordu ve benim bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

"O zaman kardeşinin adına da karışmıyorsun, küçük hanım," dedim ama o, kahkahaları arasında bana cevap bile vermedi. Bir eliyle beni itmeye çalışırken "Annesi," dedi katılacakmış gibi. "Yapma."

Gülmekten yorulduğunu hissettiğim o noktada bıraktım ve arkama yaslanırken Çakır'ın, işini bırakıp bizi izlediğini fark ettim. Bazı anlarda dâhil olmakla izlemek arasında seçim yapman gerekiyordu. Çoğu zaman ben de bu ikilemde kalıp izlemeyi seçiyordum. Dâhil olduğunda bütünü görmen pek mümkün olmuyordu ama böyle olunca o anı, istediğin gibi göz perdelerine yansıtıp izleyebiliyordun.

"Sen neden burada çalışıyorsun?" dedim tekrar arkama yaslanırken. "Çalışma odana gitseydin ya."

Bozulmuş gibi "Kovuluyor muyum?" diye sorduğunda tek kaşı kalktı ve yanlış anlaşıldım düşüncesiyle "Hayır," dedim anında. "Seni bölüyoruz diye tedirgin oldum."

"Ben bölünmekten memnunum," dedi hiç düşünmeden. "Üstelik kendimle ilgili değil baktıklarım, seninle ilgili. Kuracağınız işletmeyle ilgili bazı şeyler-" dedi ama devam etmesine izin vermeden "O konuyu kapatmıştık," dedim ciddiyetle.

Aramızdaki gerginliği Gece'nin hissetmemesi adına saçlarını rutin bir hareketle okşarken "Aylardır bir adım atmıyorsun, Mahru," dedi sıkılmış gibi arkasına yaslanarak. "Gereksiz yere inat ediyorsun. Benim o gün söylediklerim ne seninle ilgiliydi ne de işinle ilgili. Ben Esat'ın tavrına karşı tepkimi koydum. Seninle konuşmuyordum ben o gün orada o şekilde. Esat'la konuşuyordum ve tam olarak ne kadar sinirli olduğumu anlaması adına yüksek perdeden çıkıştım. Sen beni biliyorsun, tanıyorsun. Hâlâ bu tavrı sürdürüyor olmanı anlayamıyorum."

"Evet," dedim aynı ciddiyetle. "Seni tanıyorum. Emin ol, tanımasam, o gün o söylediklerine çok daha farklı, daha fazla tepki verirdim. Senin sinirlendiğinde kendini ne kadar kaybettiğini biliyorum ben, çok kez aynı öfkeyle ben de karşı karşıya kaldım. Mesela birkaç ay önce..." Duraksadım ve Gece yanımızda olduğundan daha üstü kapalı bir cümle kurdum. "Sevgimle ilgili olumsuz cümleler kurarken de sinirliydin." Gözlerini devirdi. Sanırım sürekli olarak yüzüne vurmamdan sebepti bu. Özür dilerim ama bunu yapmaktan ömür boyu vazgeçmeyecektim.

"Barıştığımız akşam bana 'Hakkını helal et, sen güzel sevdin,' dediğinde sen de bunun bilincindeydin aslında. Beni bir sen sevdin, Mahru, bir tek sen sevdiğin için ben büyüdüm, beni senden vurmasınlar diye." Bana zamanında kurduğu o büyük cümleleri hatırlattım ona. "Bunları söyleyen adamla sevgimi inkâr eden adam aynı adam... Sorun ne, biliyor musun? Sen bir şeyleri kaybedeceğini hissettiğinde, kendini koruma psikolojisi mi bilemiyorum, her şeyi sıfırlıyorsun kafanda. İnanmak istediği-

ne inanıyorsun, hırçınlaşıyorsun. Sonra duruluyorsun ve gerçeği fark ettiğinde acıdan kıvranıyorsun. O yüzden zaten 'Güzel sevdin, hakkını helal et,' dedin sen bana. Yani ben seni tanıyorum," dedim onun kaçırmak istediği o gözleri kendime tutsak ederek. "Tanımasam, emin ol, tepkim çok daha farklı olurdu."

"İyi, ne güzel tanıdıysan..." dedi, bir yandan da bozulmuş gibi ekrana dönerek. Aslında bozulmak değildi. Söylediklerim doğruydu ve verecek cevabı yoktu. "Doğru kadını seçmişim demek..."

"Yine de, 'Doğru kadını seçmişim,' deyip böyle davranmazsan iyi olur."

Ses tonumuz yüksek değildi. Sıradan bir sohbet hâlindeydik ve Gece, kamımdaki, güya elini koyduğu kardeşiyle oyun oynarken farklı bir tepki vermiyordu.

Ekrandan bana doğru dönen bakışlarıyla "Ben hatalarımın farkındayım," dedi. "Bunun için de çabalıyorum, deniyorum."

"Biliyorum," dedim hiç düşünmeden. "O yüzden de uzatmıyorum, üstelemiyorum ama sen de beni anlamalısın ki içime sinmeyen bir şeyin içinde yer almak istemiyorum. O yüzden, üstelemezsen çok sevineceğim."

Çakır sıkıntılı bir solukla geri yaslanırken bacaklarını iki yana açtı ve elindeki kalemi çevirip durdu. "İstemediğini düşünsem üstelemem zaten," dedi açık olmaktan çekinmeden. "Sen istiyorsun. Sadece Esat'la konuştuğum..." Duraksadı ve düzeltti. "Yanlış cümlelerle konuştuğum o konuda kendine pay çıkarıp geri çekiliyorsun. Ben böyle olmasını istemiyorum. Telafi etmek istiyorum. Sen nasıl istersen öyle yapalım, diyorum ama sen bu işten geri çekilip beni cezalandırırken kendini de cezalandırıyorsun. Sen bu işi istiyorsun, Mahru. İstemeseydin gelmezdin zaten. Benim Esat'a olan kızgınlığım yüzünden ikimizi de cezalandırma."

Madem o açık oluyordu, ben de aynı açıklıkta olmaktan hiç çekinmedim ve "Evet, istiyorum," dedim hiç düşünmeden. "Ama böyle kırgın hissederken de, hevesim sönmüşken de bir şeylere adım atmak istemiyorum. Zamanı şimdi değilmiş demek ki."

Ağzını açacak gibi olduğunda, konuşmanın bittiğini gösterir gibi telefonu elime aldım ve o, sesli bir nefesi tam odamızın içine bıraktı.

Girdiğim sayfalarda reklam olarak yemek çıkması, bir de aklımdan geçenlerin belirmesi hiç etik değildi. Hadi, konuşmalarımızı duyuyorlardı diyelim, aklımızdan geçenleri de mi okuyorlardı? Nasıl oluyordu da zihnimden geçen şeyler karşımda reklam olarak belirebiliyordu? Gördüğüm kebap görüntüleriyle yutkunup hızlıca ekranı kapattım. Onca zaman Adana'ya gidip kebap yemeden dönen tek salak bendim herhâlde.

Ben telefonla uğraşırken, Çakır'ın Gece'yi "Pişt," diyerek çağırması dikkatimi çekmişti ama başımı önümden kaldırmamıştım.

Gece, babası çağırınca gitmeden durur muydu hiç? Yataktan atlarcasına yanına uçtu ve belli etmeden bakmaya çalıştım. Gece, Çakır'ın kucağına atladı önce, ardından Çakır, Gece'nin kulağına bir şey söyledi ve Gece tekrar benim yanıma döndü.

Yatağın başında "Gel, gel, gel," diye çağırınca anlamayarak kulağımı eğdim ve "Annesi," diye fısıldadı. "Sen dünyanın en güzel kadınıymışsın. Bir de babam seni çok seviyormuş."

Küçücük dudaklarından çıkan o kelimelerle birlikte nefesi boynumu huylandırınca, sözlerin de etkisiyle ağzım kulaklarıma vardı. Fısıltıları kalbime aktı. Önce ona doğru baktım; koltuğun kolçağına kolunu yaslamış, parmakları muhtemelen bilinçsizce dudaklarında dolanırken bize bakıyordu ve aynı gülümseme onda da vardı.

Gece'nin kulağına doğru eğildim ve "Ne kadar çokmuş?" diye sordum.

Gece bunu bir oyuna dönüştürmüş ve çokça sevmiş, ikimizin arasında mekik dokur gibi koşmaya başlamıştı. Babasının yanına gitti, cevabını aldı ve bana geldi.

"Annesi," dedi nefes nefese. "Dedi ki: 'O bilir ne kadar çok olduğunu.'"

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzerek, tatmin olmadığımı belirten bir bakış attım ona doğru ve tekrar Gece'ye döndüm. "Duymak istiyormuş ama, de," dedim. Hemen babasına koştu.

Çakır sesli bir şekilde gülümsedikten sonra Gece'nin kulağına bir şey söyledi ve bu sefer tatmin olmayan Gece oldu. "E ben?" dedi geri çekilip kaşlarını çatarak.

"Ne söyledi?" diye sordum merakla. Çünkü, sanırım Gece'nin o bilgiyi benim kulağıma taşımak gibi bir derdi yoktu.

"Gözüm dedi, bebek dedi, bir şeyler dedi." İkimizin arasında dönen bakışlarıyla kendince çok kızgın görünüyordu. "Ee?" dedi hesap sorar gibi. "Bebek, Gece'ydi..."

Bir de küçücük ellerini beline koymamış mıydı, tam ısırmalıktı.

"Tamam, sen bir gözüm ol, diğer gözüm kardeşin olsun. Annen de gözümün bebeği olsun."

Çakır'ın ortayı bulmak ister gibi olan tavrına Gece pek yanaşmadı. "Olmaz," dedi tatmin olmamış gibi. "Bebek, hep Gece."

Çok katıydı bu konuda ve benim onu kırmak gibi bir niyetim yoktu. "Tamam, sen ol bebek. Gel," dedim kendime çağırıp. "Bir şey söyleyeceğim kulağına."

Küçük adımları az öncekinin aksine zorlukla gelirken "Annesi," diye homurdandı keyifsizce. "Gece'nin bacakları acıdı."

Sadece birkaç dakika önce hevesle sürdürdüğü oyundan çabuk vazgeçmişti ve yatağın üstüne otururak ayaklarını salladı.

"Ama güzel bir şey söyleyeceğim," dedim, yine de ikna edemedim.

"Kendin söyle," dedi inatla. "Gece gelemez, bacakları acıdı."

Oturduğu yatağın üstünde kendini geri doğru attı ve o küçük ayaklarını sarkıtarak sallamaya başladı. "E o zaman bacakların acıdıysa bizimle yemeğe de gelemezsin," deyince, az önce mızmızlanan o değilmiş gibi olduğu yerde dikilmişti. "Geçti ki," dedi bir de saniyesinde. "Acımıyormuş. Böyle böyle yapınca..." Tekrar salladı ayaklarını. "Geçti hemencik."

Gece'nin bu hızlı dönüşlerine gülerek karşılık verirken "Canın bir şey mi çekti?" diye sordu Çakır direkt olarak.

İlgili hâli çok hoştu. Mide bulantılarımla, aşermelerimle, hepsiyle hamileliğimin başından beri özenle ilgileniyordu.

"Evet," dedim ama bundan biraz utanç duydum. Canımın çektiği şeyi söylerken olduğum yerde çökerek, sessizce "Kebap," dediğimde Çakır'ın imalı ama gülümseyen ifadesiyle karşı karşıya kaldım.

"Yani tam sevilmeliksin, Mahru," dedi azarlar gibi. "Adana'da o kadar kalıp canın kebap çekmezken İstanbul'da mı çekeceği tuttu?"

Tabii Adana'nın meşhur kebabı varken böyle bir düşüncesi olması çok normaldi. Ben de bunu düşünmüştüm ama ne yapayım, canımın ne zaman ne çekeceği belli olmuyordu. "Ne yapayım?" dedim omuz silkerek. "O zaman canım çekmiyordu. Üstelik midem ağır kokularda bulanıyordu. Şimdi şimdi azaldı bulantılarım ve aklıma düştü." Bozulur gibi suratım asılınca, çoktan ayaklanmış, elini bana doğru uzatmıştı.

"Neyse ki kocan bu işte de en iyisi olduğundan, bire bir lezzeti tadacaksın." Elini tuttum ve ayaklandım. Sanırım kendisi yapacaktı.

"Sen mi yapacaksın?" diye sorduğumda üzerindeki tişörtü sırt kısmından tuttu, tek hamlede çıkardı ve dolaba yönelirken bize o geniş ve kaslı sırtını bıraktı. "Sen hazırlan, görürsün," dedi sadece.

Biz kendi sohbetimize dalınca Gece az önceki konuşmamızdan bir sonuç çıkaramadığında "E, Gece?" diye sormuştu.

"Fırla," dedi Çakır kapıyı gösterirken. "Pınar ablan hazırlasın seni. Çabuk, çabuk, çabuk." Kelimelerindeki telaş Gece'nin adımlarını serileştirmiş, Gece yetişme çabasıyla "Pınar, çabuk, çabuk, çabuk," diyerek odadan çıkmıştı.

Geldiğimiz yer gözlerden uzak, İstanbul'un gürültüsünden uzak, yeşillikler arasında bir yerdi. Bilmeyenin tesadüfen bulamayacağı ama bilenin gürültüden kaçmak için sıkça tercih edeceği bir mekândı. Çevresi ağaçlarla kaplıydı. Yeşilliğin içinde âdeta bir cennet gibiydi. Bahçesinde, müşterilerin çocukları için çok küçük de olsa bir alan vardı.

İçeri doğru girerken "Burası," dedim hâlâ incelemeye devam ederek. "Çok güzelmiş."

Gece elimden tutmuştu, ben de Çakır'ın koluna girmiştim. İçeri adım atmadan önce "Çakır abi," dedi elindekileri masalara taşıyan çocuk, şaşırmış gibi. Kendini son anda tutmasaydı elindeki tepsiyi düşürecekti neredeyse.

Çakır da düşürmemesi için elini tepsinin altına koyarken "Yavaş oğlum..." dedi gülerek. "Sakin. Gören de hiç gelmiyoruz sanacak."

"Haberimiz yoktu," dedi genç çocuk. Daha yeni yeni sakalları çıkmaya başlamış, lise çağlarında bir çocuktu. "Hoş geldin abi." Sonra bakışları bana döndü ve "Sen de hoş geldin yenge," dedi.

"Hoş bulduk," dedim tebessümle. Sanırım Çakır buraya sıklıkla geliyordu ama ben hiç gelmemiştim.

Arkasına doğru bakıp birini ararken "Sen siparişleri götür," dedi Çakır. Muhtemelen elindekiler soğumadan yetiştirmek istiyordu ama bizi de tek bırakmak istemiyordu. "Amcamdan azar yeme sonra."

Gözlerim yeni bir şaşkınlıkla irileşti ve "Amcan mı?" diye sordum. Esat'ın babası yani. "Sizin mi burası?"

Çakır başını iki yana salladı ve elimi tutarak ilerlemeye başladı. "Amcamın. Bizimkiler etçildir, Mahru," dedi, gülesim geldi. "Sabah kahvaltılarında bile ciğer olmadan sofraya oturmazlar. Adana gibi bir yerden İstanbul'a gelince buradakileri sevmiyorlar. Amcam da böyle bir yer açtı. Kimsenin pek bilmediği, sessiz sakin bir yer. Ustası, Adanalı meşhur bir usta. Ailesiyle İstan-

bul'a yerleştiler sırf bunun için. O gördüğün de oğluydu. Hafta sonları buraya gelip babasına yardım ediyor."

"Tabii sırf et yemek için milletin düzenini bozup restoran açılmayan zenginliğe de zenginlik denmezdi zaten."

Çakır keyif dolu bir kahkaha atınca ben de keyiflendim ve etrafı incelemeye devam ettim. Orta kısımda ocakbaşı bulunuyordu. Kendi yapıp pişirmek isteyen müşteriler burayı tercih ederken yan taraflarda da diğer müşteriler için masalar bulunuyordu. Girişin hemen karşısında, çalışanların durduğu, sipariş alıp müşterilerle ilgilendikleri bir alan vardı. Arka tarafında ise mutfak kısmı ve ayrı bir oda daha bulunuyordu.

"Orası neresi?" diye sordum merak ettiğimden ve o sırada, sanırım asıl usta olan adam yanımıza gelip bize selam verdi. Çakır'la kısa bir sohbetin ardından "Ben sizi amcanın yerine alayım," diyerek o yeri gösterdiğinde Çakır'la göz göze geldik ve ben cevabımı almış oldum. "Anladım," dedim sadece gülerek.

"O da sizin önünüzden buradaydı," dedi bizimle birlikte yürürken. "Çocuklar toparlamışlardı ama bakayım," deyip kapıyı açtığında aynı ocakbaşının ve kocaman bir masanın olduğu odaya girmiştik. "Temizlenmiş. Ben hemen yollatıyorum size."

O gittiğinde biz içeri girdik. İçerinin aynısının tek odada toplanmış hâliydi. Bir ocakbaşı ve bir masa vardı. Mekân, bir ocakbaşına göre oldukça ferah ve temizdi. Tabii bunda mekânın tüm duvarlarının camdan olmasının etkisi vardı elbette.

Çakır hızlıca Gece'yi kucaklayıp sandalyeye oturttuğunda boyunu yükseltti ve ben de hemen yanına kuruldum. Sonra hemen karşımıza geçti ve cebinden çıkardığı telefon, cüzdan, sigara gibi rahatsız hissedeceği şeyleri bana bıraktı. Aldım ve masaya, yanıma koydum.

"Aslında çok güzel bir yer," dedim etrafı incelerken. "Siz burayı bayağı büyütebilirdiniz. Özel usta getirmişsiniz, mekân güzel. Neden yapmadınız? Ben bile varlığını yeni öğrendim mese-

la. Biraz reklamla yürür gider. Büyütürseniz kazancınız da artar. Yemek sektöründe iş bitmez çünkü."

"Öyle," diye onayladı Çakır. "Ama büyütmek gibi bir derdimiz yok. Dediğim gibi, amcam kendisi için açtı burayı zaten. Adana'dan yakın eş dost biliyor, onlar geliyor buraya geldikleri zaman. Bir gelir kapısı olarak görmüyoruz burayı. Hatta kendini bile zor döndürüyor. Kapıdan biri geçsin, iç çeksin, çocuklar hemen ikram eder. Yedin içtin, 'Param yok,' de, 'Canın sağ olsun, bir gün ödersin,' der, olması gerektiği gibi yolcularlar. Ramazan'da her akşam merkezdeki evsizler, ihtiyaç sahipleri belirlenir, alınıp getirilir, iftar verilir burada. Her hafta yapılıyor aslında sırasıyla, mahalle mahalle. Ama Ramazan'da bahçelere kadar taşıyor masalar. Öyle çok para kazanayım kafasında bir yer değil yani burası."

"Ya, ne kadar güzel," dedim samimiyetle. "Çok iyi düşünmüşsünüz. Çok daha fazla sevdim burayı şu an. Çok da sevindim böyle bir şey yaptığınız için. Adana'dan gelen misafirleriniz de mi ödemiyor peki?"

"Misafirine göre değişiyor," dedi Çakır. Ben sanmıştım ki onlar gibi olanlar, zengin olanlar ödemiyor ama beni yanıltı. "Atıyorum, Pınar'ın ailesi geldi, kimse hesap almaz burada onlardan ama hâli vakti yerinde olan birilerini ağırlamışsak üç dört katını öderler. Belki de daha fazlasını..." dedi dudak bükerek. "Bunu biz de talep etmeyiz zaten. Buraya gelen buranın olayını da bilerek gelir. Kendi direkt yüksek miktarlar bırakır çıkar. Yani öyle tamamen bizden sebep dönüyor gibi de değil. Herkesin katkısı oluyor ama öncü biz olduğumuz için bizim adımız geçiyor."

Öyle ya da böyle, gün içinde bir sürü kişinin karnı doyuyorsa çok güzel bir düşünceydi. Anladım, dercesine tebessümle başımı salladım.

Gömleğinin kollarını yavaşça kıvırmaya başladığında "Ooo, babası," dedi Gece. Dirseklerini masaya koydu ve küçük avuç içlerini çenesine yerleştirdi. "Sen de mi aşçı oldun?"

"Kızım, senin baban doğuştan aşçı ya," dedi böbürlenerek. Kapı açıldı ve malzemeler masaya bırakıldı. Tabaklar önümüze sırayla dizilirken mezeleri de yerleştirmişlerdi. Üç kişi için fazla fazlaydı her şey. Küçük bir rakı şişesiyle kadehi de Çakır'ın önüne bıraktıklarında, Çakır izin ister gibi bana baktı. Ona göre sanırım, çocuk odadan çıkmadan geri yollayacaktı ama benim bulantılarım geçmişti.

"Lütfen," dedim, çekinmemesini ifade eder gibi. Hatta bununla da kalmadım ve uzandığım şişeyi açıp kendim doldurdum, tekrar yerime oturdum.

Çakır'sa konsantre olmuş gibi Gece'ye bakarken, elinde hazır olan bir şişle oynadı ve "Biz anamızın karnından bile ocakbaşında doğuyoruz," dedi.

Kahkaha attım ve "Abartmakta Çakır Seyhanlı gibi olun," diye ekledim. O ise hiç ciddiye almamıştı dalga geçiyor olmamı.

"Birazdan parmaklarını bile yiyecek kıvama geldiğinde bunu hatırlatacağım," dedi tehdit eder gibi. Ben de Gece gibi elimi çeneme yasladım ve onu izlemeye başladım. Hazır olan o şişleri sırasıyla dizdiğinde, bunu da her işte olduğu gibi oldukça titiz yaptığını fark ettim.

"Bir şey soracağım," dedim merakla. "Acı olan Urfa mıydı Adana mı?"

Çakır sorduğum soruya karşılık teessüf edercesine, ağzının içinde cık cık cık yaparken bir de kapıya doğru baktı. "Kızım, kocan Adanalı ya," dedi. "Biri duyacak, rezil olacağız. Öyle soru mu olur? Tabii ki Adana."

Ciddileşme ve laubalileşme arasındaki o geçişleri öylesine profesyoneldi ki. Kapıya bakarkenki hâlini gören gerçekten çekiniyor sanırdı ama bana dönüp o sırıtması ve göz kırpması yok muydu, orada bitiyordum işte.

"Adanalı olan kocam utansın, bana bu bilgiyi öğretecek kadar bile beni buralara getirmediği için."

"Ooo..." dedi hiç çekinmeden kaşlarını çatarak. "Büyük soktu." Sonra o şişleri çevirdi ve "Kızım, ne yapayım, vakit bulamadık ki bir türlü," dedi altında hissettiğim büyük bir mahcubiyetle.

Aslında Çakır'la birçok kez kebap yemiştik ama öyle yolüstü uğradığımız yerlerde falandı. Özel olarak, gerçekten de hiç böyle bir plan yapmamıştık. Zaten benim Adana'ya gitmelerim sınırlıydı. Onlar da hep bir sebebe dayalıydı.

Çakır bir kez daha çevirdiğinde etraf duman altı olmuştu. Cızırdayarak pişen o etlerin sesi ve içeri yayılan o koku iştah kabartıyordu. Karnım açtı zaten şu an. Gerçi ben hep açtım.

"E, bu Adana madem acı oluyor, Gece nasıl yiyecek?"

Gece, bakışları cevabı bekler gibi bir babasına bir bana döndüğünde "Ee," dedi gözlerini büyüterek. "Gece galibası aç kalacak. Vallahi annesi, vallahi," dedi gurıldayan karnını tutup. "Gece açlıktan ölecek."

Kahkaha atarken "Kız Allah korusun," dedim, iki elinin üstüne ellerimi koyup sarsarak. "Deme öyle şeyler."

"Benim kızım Adanalı ya," dedi Çakır tok bir sesle. "Acı ona bir şey yapmaz, yer o."

"Ama bir yanı da İstanbullu," dedim Gece'ye tereddütle bakarak. "Belki de içeriden senin için acısız bir tane istemeliyiz."

Fakat Gece'nin o şirinliğinin altında o kadar büyük bir inat vardı ki "Annesi, Adanalı ya Gece," dedi diklenerek. Babasını yalancı çıkarmak istemiyor gibi ondan taraf oldu. "Gece de yer, di mi babası?"

"Yer tabii," dedi Çakır ve önce aldığı lavaşa benim için bir tane hazırladı. İlk ısırığı aldım ve âdeta kendimden geçtim. O kadar güzeldi ki ağzımdaki lokmayı bile daha yutmadan "Bu harika," dedim. Lokmaların birini yutmadan diğerini sabırsızlıkla bekliyordum. Hatta bir taneyle yetineceğimi hiç düşünmüyordum. Yüzünde beğenmiş olmamın getirdiği gururlu bir gülümseyiş vardı. Benden onayı alınca, Gece için aldığı bıçakla küçük bir parça kesip, tam olarak eline uygun bir tane hazırladı.

Gece'ye uzattı ama Gece tutmayı çok beceremeyince Çakır nasıl tutulacağını gösterdi. Küçük parmaklarını yerleştirdi ve en sonunda Gece ilk ısırığını aldığında Çakır onun da tepkisini bekledi. Tabii ben de...

"Oh oh oh, babası," dedi küçük başını iki yana sallarken. "Mis gibi. Hayatımda yediğim en güzel sevap."

Lokmam boğazımda kalacak gibi oldu ve öksürerek birkaç saniye geç idrak ettim. Çakır da aynı durumda olacak ki geçen birkaç saniyenin ardından "Ne?" diye sorabilmişti.

Çattığı kaşlarının yanında bir de gülmesi yok muydu, çok komik duruyordu. Gece ise anlamadan bize bakarken "Eee," dedi. "Sevap değil mi bu?"

Kahkaha atarken "Hayır," diye düzelttim. "Kebap o."

Gülmelerim birkaç dakika sürdü. Çakır'ın da öyle... Hatta muhtemelen aklımıza geldikçe de gülecektik. Gece bozulur gibi olduğunda "Sevap kızım, doğru," dedi Çakır. "Güzeli güzel sevmek sevapsa, güzeli güzel yemek de sevaptır. Şu an bu odada o kebaptan güzel yemek var mı?" diye sordu ve "Hayır," diye direkt kendi cevapladı. "E o kebabı Gece'den güzel yiyen var mı?" Yine kendi cevap verdi. "Hayır. Sen doğru dedin yani."

"Yuh," dedim ağzım açık bir şekilde. "Yani kızıma laf söyletmeyeceğim diye de onu oraya bağlamazsın be."

Çakır "Öyle," dercesine kaşlarını kaldırıp indirdi. Baba kız birbirlerine destek olmakta çok ustalardı lakin Gece'ninki biraz kısa sürdü. İlk lokmasını ısırdığında o acıyı hissetmedi elbette ama tadı ağzında yayılınca ve acıyı hissettiği ilk anda elindekini masaya atarcasına bıraktı. Ağzıyla birlikte gözleri de kocaman açıldı.

"Annesi, annesi," dedi, elini ağzına yelleyerek. "Acı, acı, acı."

Gırgır şamata ve birlik olmak deyince babasıydı ama ilk düştüğünde, üzüldüğünde, olumsuz herhangi bir durumda koştuğu bendim. "Dur, dur. Ayran iç," dedim ve masadaki ayranı ona doğ-

ru uzatıp biraz içirdim. Gerçi biraz diye başlayıp, Gece acısından neredeyse tamamını bitirme noktasına gelmişti.

En son masaya bıraktığında "Oh be," dedi derin bir nefes alarak. Gözleri acıdan başka bir şey görmeye başladığı ilk anda babasıyla göz göze geldiler ve Çakır "Hani Adanalıydın sen?" diye sordu, küçük burnunu parmakları arasına alarak. "Oldu mu şimdi bu?"

Gece de böyle olsun istemezmiş gibi küçük omuzlarını düşürerek "Maalesef babası, maalesef," dedi bana bakarak. "Gece İstanbulluymuş maalesef."

Sonrası kahkahalarla, sohbetlerle süren birkaç saatten ibaretti bizim için.

Eve girdiğimizde Gece önden önden ilerlerken ben hemen arkasındaydım. Çakır da benim arkamdaydı. Orada geçirdiğimiz eğlenceli birkaç saati anımsayınca arkamı dönerek "Hayatımda yediğim en güzel sevaptı," dedim. "Eline sağlık."

Çakır kapıyı kapatıp peşimize gelirken "Hayatı boyunca," diye vurguladı keyifli bir gülümsemeyle. "Hayatı da 3 yıl."

Gece dili diye bir şey vardı ve biz de kendi aramızda bunu kullanmaktan keyif duyuyorduk.

Çoktan benim önüme geçmiş, Gece'yi kucaklayıp koltuğa atlarcasına yayılmıştı bile. O hızlı düşmenin etkisiyle Gece heyecanlanıp kahkaha atarken, başını geri doğru yaslamış, Gece kucağında oturur bir pozisyona geçmişti.

Kapı girişine yaslandığımda "En iyisiyle başladı, bundan sonra hepsi lezzetsiz gelir," dedim. Sonra duraksadım ve "Gerçi," dedim. "Babası hep yanında. İstediği zaman yer."

Çakır'ın Gece'nin gülümsemeleri durmasın diye başıyla karnına, boynuna gıdıklarcasına yaptığı hareketler duraksadı. Ne güzeldi ki hem Gece ile ilgilenebiliyor hem de benim söylediklerimi duyabiliyordu.

"Gece..." dedi şaşkınlıkla gözlerini irileştirerek. "Gördün mü; anne, babayı övdü."

Sanki hiç yapmadığım şeymiş gibi söylemesine karşılık tekli koltuktaki minik yastığı ona doğru fırlattım ama elini havaya kaldırmasıyla yastığı duraksatıp yere düşürdü.

"Çok konuşmayın da kalkın, herkes banyoya," dedim. "Hepimiz is kokuyoruz." Etrafıma bakınıp "Pınar," diye seslenirken, sanki az önce onlara kalkmalarını söylememişim gibi hâlâ kendilerince oyunlarına devam ediyorlardı. Çakır onu gıdıklıyor, Gece minik sakallarını yolmaya çalışıyordu ve ikisi de hâlinden memnundu.

Merdivenlerden aceleyle inen Pınar'ın elinde boş bir çamaşır sepeti vardı ve sesimle telaşlanmış gibiydi. "Geldiniz mi?" diye sordu nefes nefese. "Çamaşırları atmıştım da duymadım."

Direkt konuya girdim ve "Gece'yi yıkar mısın?" diye sordum. "Kebap kokuyoruz da hepimiz." Yüzümü buruşturduğumda, bir an önce duşa atmak istedim kendimi. "Size de getirdik bu arada. Çocuklar dışarıda poşeti kaptılar. Seninki de oradaydı. İstersin..."

Ben merdivenlere yöneldiğimde "Önce Gece'yi yıkayayım da sonra alırım," dedi. Ayırabilirse ikisini, yıkardı elbette. Onları yüksek kahkahaların uçuştuğu salonda bırakıp odaya çıktığımda, çantamı bırakıp direkt banyoya girdim ve önce dişlerimi fırçaladım, ardından soyundum. Duşa kabine ilerlerken aynadan çırılçıplak vücudumu izledim.

Çok kilo almamıştım ama hamileliğin ilerlemesiyle göbeğim biraz çıkmış ve göğüslerim dolgunlaşmaya başlamıştı. Duşa kabine girip suyu açtığımda ısısını ayarlamaya çalışıyordum ki kapı sesini duydum. Sonra da bir ıslık sesi...

Dudakları arasında keyifli bir şarkıyı fısıldıyor gibiydi. Başımı geri doğru atıp baktığımda Çakır'la karşılaştım. Gömleğini çoktan çıkarmıştı ve bana eşlik etmek için diğer parçalardan da kurtulmak üzereydi.

"Hayır ya," dedim isteyip istemediğime karar veremediğimden. "Biz saatlerce çıkamayız ki şimdi buradan. Gidip içeride duş alamaz mıydın?"

Dudaklarındaki o ıslığı sürdürürken olumsuz anlamda başını iki yana salladı ve bana doğru ilerledi. Yanıma vardığında, duşa kabinin iki yanına ellerini dayamıştı ve arsız gözleri beni süzerken, keyifli olan ıslık arsızlığa doğru evrilmişti.

Evrildiği yetmezmiş gibi bir de uzun tutunca o bakışları, elimdeki suyu Çakır'ın yüzüne doğru tuttum ve tam o noktada gözleri sıkıca kapandı. Kapandı kapanmasına da bu, bana meydan okurcasına geri döndü. "Demek savaş başlatıyorsunuz, Mahru Hanım," dedi eliyle bileğimi kavrayarak. Sonrası o suyun bana dönmesiydi elbette. O gözlerini kapatarak tepki vermişken ben âdeta çığlık atmış, kaçmaya çalışmıştım.

Küçücük kabinde bir ona bir bana dönen o su, şüphesiz ki en çok beni etkiliyordu. Çünkü boyumuzun uyumsuzluğundan, bana gelen su direkt yüzüme isabet ederken ona giden su göğsüne, çenesine ve en fazla ağız kısmına kadar ulaşıyordu. Boğulacakmışım gibi hissettiğim anları sıklıkla yaşıyor, tam anlamıyla karşılık da veremiyordum.

"Çakır!" diye azarlayıp kaçmaya çalışsam da küçücük alanda kaçabileceğim çok da yer yoktu elbette. Evin içinde yankılanan çığlıklarıma, birbirine karışan kahkahalarımız da eklenmişti. Ara ara gülme krizlerine girip duraksıyorduk. Birbirimizi baştan aşağa ıslatmış hatta bence yıkamıştık. Tek eksiğimiz köpüktü. Ben onun tarafından o kadar çok hedef hâline getirildim ve o, o kadar az ıskaladı ki son bir güçle karşılık verdim. Suyun yoğunluğunu arttırıp, gözümü açabildiğim o noktada tam yüzünü hedef aldım ve ona sırtımı döndüm.

"Yeter," diye bağırdım sonra, üstünlük sağlamanın cesaretiyle. "Teslim oluyorum de, bırakayım."

Evet, başarılı olmuştum ama sonrası yine onun bir an silkelenip kendine gelmesiyle devam etti. Sırtım dönükken beni belimden kavraması kaçınılmazdı ve sonrasında beni kendine çekmesiyle kapana kısıldım. Sırtım göğsüyle birleşti. Bir eliyle belimi tamamen sardı, diğer eliyle de içimden sövdüğüm o suyun yoğunlu-

ğunu direkt yüzüme ve hatta bence burnuma isabet ettirdi. Nefes almayı bırakmış, çırpınıyorken başımı sağa sola kaçırıyor, elimle omuzlarına vurmaya çalışıyordum. Suyu çekiyordu üzerimden ama toparladım dediğim tam o anda tekrar bana çeviriyordu.

"Hayvan," diye bağırdım sinirle. "Bıraksana."

Ellerim gelişigüzel şekilde vururken gözlerim sımsıkı yumulmuş vaziyetteydi. "Bizim bir teslim olma meselesi vardı," dedi alaya alırcasına. "Onu söylersen bırakacaktım ama böyle hakaret ederek beni kışkırtıyorsun."

Suyu çekti, tekrar tuttu, çekti, tekrar tuttu, çekti, tekrar tuttu ve sonrasında "Tamam," dedim lanet edercesine. "Tamam, teslim-" dedim ama ben cümlemi tamamlamadan elindeki başlık yere düştü.

"Mahru," dedi beni kolları arasında hızlıca çevirirken. Korkmuştum bu hareketinden ama o, korkudan ziyade eli ayağı birbirine dolanmış gibiydi. Elini bir an olsun karnımdan çekmezken "Hareket mi etti o?" diye sordu.

Ben o curcunanın içinde fark etmemiştim ama şimdi durunca ve kendimi dinleyince, içimde hareket edişlerini hissetmiştim.

"E-evet, sanırım," dedim çok emin olamayarak. Dizleri üzerine hızlıca çöktü ve daha rahat odaklanabilmek için suyu bile kapattı. Parmakları karnımda genişçe açılırken, tam olarak nereden olduğunu çözemediği için dikkatle bekledi. Avuç içi, parmakları karnımın neredeyse her yerini kaplamıştı ve sonra sağ tarafımda atan küçük bir kalp atışı gibi olan seğirmeyi fark ederek "Burada," dedi ve iki eli de direkt olarak o noktaya yöneldi.

Başını bana doğru kaldırdığında "Mahru," dedi çocuksu bir heyecanla. "Burada." Parmaklarını o noktada sabitledi ve bir hareket daha bekledi. Onun o çocuksu heyecanını izlerken ellerim saçlarında dolandı. Bana baktı, ona dokundu. Sahiden de aşkla gülüyordu. Tatlı gülüşü de gerçekten pek yaraşırdı. Gözleri ise yemin ederim ki ömre bedeldi. Ne güzeldi onu sevmek, ne güzeldi onun tarafından sevilmek...

"Çakır Seyhanlı, görüyorsun ki oğlun da benden taraf. Yine teslim olan sen oldun."

Teslim olmaktan gocunmamıştı. Benim düşünmeden kurduğum o cümlede o, tek bir noktaya takılmıştı. "Oğlum, dedin," dedi kendi fikrini kabul ettirmenin keyfiyle. "Sen de böyle düşünüyorsun. Erkek olduğunu hissediyorsun."

Ben yemin ederim ki bilinçli kurmamıştım bu cümleyi. Geri doğru adımlarken "Hayır, hayır," diyerek inkâr ettim ve işaret parmağımı, uyarırcasına doğrulttum. "Ben bilerek söylemedim onu," dedim ama onun yüzü gülerken benim pek ciddi durmam mümkün değildi. "Manipüle ediyorsun beni. Aylardır, erkek olacak dedin diye... Öyle kazındı bana da. Bilinçsizce kurdum ben o cümleyi."

Hiç inanmadığını belirtircesine, gözleri kısık hâlde başını sallarken çok sinir bozucuydu bu durum. "Tabii tabii," dedi elini bana uzatarak. "Gel buraya." Kalçalarımdan tuttuğu eliyle beni kendine doğru çekti ve tekrar ellerini karnımın üstüne koydu, başını karnıma yaslayıp bir hareket bekledi.

Ben kendimi açıklama ihtiyacı hissettim, o alaya aldı. Bir hareket daha bekledik ama alamadık. Öpüştük, seviştik. Yarım saatlik duşu, keyifli bir saate çevirdik.

Duştan çıkıp Çakır'ı odada giyinirken bıraktım ve aşağı indim. Saçlarım hâlâ nemliydi. Mutfaktan gelen sesleri işitince adımlarım direkt oraya yöneldi. Sandalyesine oturmuş, önünde kısa zaman önce sanki tıka basa yememiş gibi bir tabak dolusu makarna olan Gece ile karşılaştım.

Pınar mutfakta yemeklerle meşgulken Gece çatalıyla makarnalara âdeta işkence ediyor, Pınar'ın karşısına koyduğu ekranda da Miraç'la konuşuyordu. Hiç ses etmedim ve onları izledim.

"Keşke sen de gelsen Miraç, keşke," dedi Gece iç çekerek. Özlediği, ses tonundan bile belliydi.

Miraç telefona baktıktan sonra "Saçlarına bak," dedi. Gece elleriyle düzeltti. Miraç elini ağzına kapatmış şekilde gülerken Gece "Çok güzel, di mi Miraç?" diye sordu ama maalesef ki beklediği cevabı alamadı.

"Yoo," dedi Miraç başını iki yana sallayarak. "Aynı marula benziyor. Kabarmış bir de. Çok komiksin Gece," dedi dalga geçercesine ve Gece'nin yüzü anında düştü. Miraç'ın kahkahaları duyuluyordu telefondan. Elini ağzına kapatmış, sesli sesli gülerken Gece rahatsız olmuş olacak ki "Öyle deme, Miraç," dedi üzüntüyle.

Dalgalı olan saçları banyo sonrası daha da kabarıyordu.

"Marul Gece, Marul Gece," diye konuşmasını sürdürünce, Gece sinirlenerek "Deme öyle," dedi ve kaşlarını çatıp olduğu yerde yükseldi. "Gece üzülüyor, Miraç. Öyle şeyler söylenmez."

Miraç ise omuz silkerek "Marul Gece," diye çocuksu tavrını sürdürünce Gece sinirlendi ve telefonu eliyle yüzüstü kapatıp masadan kalktı. Yanımdan geçip giderken yüzüme bile bakmamıştı. Küçücük adımları öfke doluydu sanki.

"Aaa," dedim merakla peşine takılarak. "Gece, bakar mısın bana?" Duymadı bile. Gitti, koltuğun üstüne çıkıp hızlı hızlı sinirle solumaya başladı. Aslında duymuştum olup biteni ama "Ne oldu?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Onun bana anlatması daha doğru olacaktı.

Ellerini koltuğun kenarlarından sarkıttı ve dudak büktü. Üstelik büktüğü dudakları titriyordu üzüntüden, içim gitti.

"Kalbim çok üzüldü," dedi dünyanın en büyük derdini çekiyormuşçasına, iç çekerek. "Miraç bana, 'Marul gibi,' dedi. Hem de güldü. Çok güldü annesi, çok! Gece'nin kalbi üzüldü."

"Yaaa," diye sesli bir tepki verdim üzüntüsüne samimiyetle karşılık vererek. O üzüldüğü için benim de yüzüm düşmüştü. "Seni bilerek üzmek istememiştir."

"Hayır, annesi," dedi elini koltuğun kenarına vurarak. "İstedi. 'Gece üzülüyor, deme öyle,' dedim ama dedi."

"Anneciğim," diyerek sözüme başlamıştım ki Çakır'ın merdivenleri üçer beşer inişini duydum, peşinden de sesini. "Ne oluyor burada? Kim neyi istemiş?" diye sordu.

Yanımdan geçerken saçları benimkilerin aksine nemliydi ve şampuanının kokusu çok güzeldi. Derince soludum ve o, daha fazlasını bilinçsizce bana bırakmak için boynumdan öptü. İçimi hoş eden çok güzel bir hareketti yaptığı. Kısa sürdü ama etkisi büyüktü.

Elim, öptüğü yerdeki izi gitmesin ister gibi üstüne kapandı ve birkaç saniye sıvazladım. "Gece ve Miraç telefonla konuşuyorlarmış. Miraç, Gece'nin saçlarına 'Marul gibi,' demiş. Gece de çok üzülmüş. Onu konuşuyorduk." Koltuğa kendini atarken yine kucağına Gece'yi çekmişti ve bu süre zarfında memnuniyetsizce dinlemişti söylediklerimi.

"Ne alaka ya?" dedi Çakır, yine küçücük çocuğu gözünde fazlaca büyüterek. "Kim ki o, benim kızımın saçı hakkında yorum yapabiliyor? Yorum yapmayı da geçtim, bir de kalbini kırıyor..."

Tavrına göz devirdim.

"Bazen bazı insanlar bizim üzüleceğimizi düşünmeden konuşabiliyorlar. Miraç senin üzüleceğini düşünmemiştir. Bir daha aradığında ona, çok üzüldüğünden bahsedersin ve bir daha yapmaz, olur mu?"

"Hayır!" diye yine babasının kucağında dikildi Gece bağırarak. "Söyledim diyorum, annesi, söyledim. Üzüldüm dedim, güldü. Hayır, istemiyorum," dedi çok katı bir dilde. İnadı da inattı yani. Sonra sinirle anında kalkan omuzları birazcık düştü ve "Ama böyle de özlüyorum ki," dedi ne yapacağını bilmez gibi. "Yani Miraç bir daha benim arkadaşım olmayacak mı? Çok üzücü."

Böyle bir şeyi kimse ona dememişti. Kendi küsmüştü ve yine küstüğü için kendi mutsuzdu. Sonra titrek birkaç sesli soluğu peş peşe bırakırken "Annesi," dedi bana bakarak. "Gece'nin saçlarını keselim. Başka çıkar belki."

Çakır anında Gece'nin küçük yüzünü avuçları arasına alarak kendine doğru çevirdi ve "Babacığım, ne demek saçlarını kes-

mek?" diye sordu. Eli saçlarını usul usul ve oldukça güzel severken "Senin saçların çok çok güzel," diye ekledi. "Başkası sevmedi diye kendinde hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin ki. Üstelik bir etrafına baksana. Kimin seninki gibi saçları var? Bir seninkiler böyle. Senin saçların bile farklı. Çünkü sen Gece'sin. Saçınla, masmavi gözlerinle, fındık kadar burnunla..." Derken parmakları burnunu kıstırdı ve Gece "Babası," diye kıkırdayarak elini itti. "Yok öyle," dedi bu sefer Çakır, kaşlarını çatarak. "Birileri sevmedi, beğenmedi diye kendinde hiçbir şeyi değiştirmek yok."

Gece, Çakır'ı anlamıştı. Anlamıştı anlamasına ama kendi içinde de bir çözüm bulamamış gibi küçük avuç içlerini yüzüne yerleştirip oflamıştı. Hemen peşine de babasının kucağından inip benim dibime gelmişti. "Annesi," dedi çözümü bende arayarak. "Nasıl geçecek o zaman?"

"Ne nasıl geçecek, anneciğim?"

Gece elini önce sağ tarafına koydu, "Burası," dedi. Sonra elini sol tarafına koydu, "Burası," dedi. Sonra boğazına koydu, "Bir de burası galiba," dedi, o da bilmiyormuş gibi. "Böyle her yerim çok üzülmüş gibi. Nasıl geçer ki bu?" Küçük omuzları kalktı ve sonra tekrar düştü.

O an anladım ki Gece'nin kalbi gerçekten de çok kırılmıştı.

"Bu küçücük velet psikolojisini bozuyor Gece'nin, farkında mısın?" diye sordu Çakır sinirle. Ama bir de onu sakinleştirmekle uğraşamayacaktım. "Sen de söylüyorsun, velet işte," dedim kestirip atarak. "O da daha çocuk yani."

Çakır cevabımı kabul görmemiş, hiç ona karşı konuşmuyormuşum gibi bakışlarını Gece'ye sabitlemişti. Ben de sonra konunun asıl kaynağına dönerek "Zamanla, anneciğim," dedim. Çünkü başka bir cevap ben de bilmiyordum. "Şimdi sen çok yeni üzüldün ya, ondan öyle hissediyorsun. Birazcık zaman geçsin, unutacaksın hemen."

Küçük ellerini yukarı doğru kaldırıp "Kaç kere uyumam lazım o zaman?" diye sordu. Onu böyle görmek benim için çok

zordu. Hele hamilelikten mi bilmem, oturup ağlamama ramak kalmıştı. Dudak büktüm. Kendi cevabını almış gibi "O zaman ben uyumaya gideceğim," demişti ama zil çaldı.

Pınar mutfaktan çıkarken bizi duymuş olmalı ki "Gitmene gerek kalmadı," dedi gülerek. "Bak şimdi, senin ilacın geldi." Anlamadığımdan kaşlarımı çatınca "Baran, Gece diye tutturmuş, Şura Hanım onu gönderecekti birkaç saat. Oyuna dalarlar, birazdan hemencecik unutuverir."

Evet, çok iyi bir fikirdi. Tam zamanıydı. Çocuktu sonuçta. Bir oyuna odaklandığında eminim ki atardı aklından. Keşke biz de öyle olabilseydik. Tam kapı girişinde olduğumdan, başımı geri doğru çevirdiğimde kapıyı görebiliyordum. Pınar kapıyı açtı ve Önce Esat'ı gördüm, ardından Baran'ı. Ellerini Baran'ın omzuna koymuş, Pınar'a teslim ederken içeri girmeyeceğini anlamıştım.

O günden beri Çakır'la oldukça az konuşuyorlardı, birbirlerinin olduğu ortamlarda mecbur olmadıkça bulunmuyorlardı ve ben bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. İkisi de adım atmadığından, bu nereye kadar böyle devam edecekti, onu da bilmiyordum. Tam giderken bunu kendime görev edindim. Hiçbir şey demeden hızlıca kapıya doğru ilerledim ve Pınar'ın kapatmasına müsaade etmeden dışarı çıktım.

Tam arabaya binecekti ki "Esat," diye seslendim, duraksadı. Hızlıca yanına vardığımda "Böyle mi olacak?" diye sordum.

Ne konuşacağımı anlamış olacak ki o konuya hiç girmek istemez gibi "Bir iki saat işim var," dedi ve arabanın kapısını açtı. "Dönerken alırım Baran'ı."

Arabanın kapısını çarptım ve kapandı. "Esat, biz bir aileyiz," dedim sert bir dille. "Çakır'a olan kırgınlığının farkındayım ama aylar geçti. Ne kadar sürecek bu hâliniz daha?"

"Ben mi yaptım, Mahru?" dedi Esat çıkışarak. O da içine atmıştı, bunu anlamıştım. Aslında ne kadar kaçarsa kaçsın, konuşmak istiyordu. "Ben ne yaptım?" diye sordu.

"Esat, senin Çakır'a olan kırgınlığına hak veriyorum," dedim açıkça. "Ama Çakır tarafından da bak. İnsan en çok, naz yapabildiğine kırılır, gücenir, küser. Çakır'ın senden başka kimsesi yok. Gerçekten," dedim vurgulayarak. O da bence bunu biliyordu ama birilerinin tekrar hatırlatmasına ihtiyacı vardı. "Ailesinde kimse onu anlamamış, dinlememiş, gerektiği gibi sevmemiş. Çakır sevmeleri yanlış öğrenerek büyümüş bir adam ama ona rağmen seni kardeşi olarak sevmiş. Hani o gün, kimsenin umurunda olmadığını söylemişti ya; yalan. Sen umurundasın. O yüzden kırıldı, gücendi sana. Sen onun elisin, kolusun, gözüsün, kulağısın. Sen de ondan çekildin sandığı için panikledi o. Bak, sana o kadar çok güveniyor ki, o kadar emin ki senden, ufacık bir şeyde korkusundan ne yapacağını şaşırdı. Güvenmediğinden değil; çok güvendiğinden. Sen varsan onun gözü arkada kalmaz. Sen de ona yanlış bir şey yaparsan diye korkusundan... Yapmanı istemediğinden..."

"Ben bazen bazı şeyleri kaldıramıyorum," dedi o da kırgınlığını açıkça ortaya koyarak. "Benim niyetimi bilmesi lazımdı. O sözleri, o kadar ağır sözleri hak ettim mi, diye sorguluyorum ben sürekli kendimi. Kaldıramıyorum ben, Mahru. O kadar ağır sözleri ben kaldıramıyorum, içim almıyor."

Onu o kadar iyi anlıyordum ki... Ama onun da Çakır'ı anlaması lazımdı. Yoksa bir yere varamayacaklardı. "O gün ben her şeyi duydum, Esat," dedim onun söylediğine cevap vermek yerine. O benden destek yorumları bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. Ben bu kavgada taraf olmayacaktım. "Benim için söylediğin o sözü de... Hani, Çakır'ın hayatını siken kadın diye bahsettiğin..."

Esat utançtan yüzüme bile bakamadı. Gözlerini kaçırıp "Mahru, ben..." diye kıvırmaya çalıştığında "Benim de sana kırılmam gerekiyordu aslında," dedim. "Benim herkese sırt döndüğüm o dönemde bile sen benim en yakın arkadaşımdın. Senden böyle bir şey duymayı hiç beklemezdim." Eliyle sıkıntıyla alnını sıvazladı ve gerçekten yüzü kıpkırmızı oldu. "Ama sen o an sinirliy-

din," dedim rahatlatmak adına. "Hani ağzından çıkanı kulağının duymadığı anlar... İşte Çakır da o anlardan birindeydi. Sana söylediği şeyler gerçek düşünceleri değildi. Herkes en sinirli anında karşısındaki kişiyi zaafından vuruyor. İstese de istemese de... O gün Çakır'ın sana yaptığı gibi, senin ona yaptığın gibi..." Birkaç saniye sonra anlamış olacak ki bakışları bana döndü ve ben tebessüm ettim. "Sana kırgın değilim yani. Sen de Çakır'a olma diye açtım o konuyu."

Derin bir nefes alıp "Ne yapayım yani?" diye sordu, hâlâ bir cevap bulamamış gibi. "Özür mü dileyeyim?"

Başımı iki yana salladım ve "Konuşsanız çözeceksiniz aslında," dedim. "Sen burada bekle, ben Çakır'ı getireceğim şimdi."

Geri doğru hızlı hızlı adımlarken "Mahru," dedi yüzünü buruşturarak. "Bak, zorlama hiçbir şeye."

"Hayır hayır," dedim heyecanla. Hem arkama bakıyor, düşmemeye çalışıyordum hem de Esat gitmesin diye sürekli elimle uyarıyordum. "Sakın ayrılma buradan, geliyorum."

Önüme dönüp hızlıca içeri girdiğimde Çakır'ı koltukta buldum. Elinde telefonu vardı ve epey odaklanmıştı. Yalandı. O kadar emindim ki bir anda ben çıkıp gidince arkamdan baktığının. Esat'la konuştuğumu görmüştü ve şimdi gelirken de yalandan telefona yönelmişti.

Kapı eşiğinde dikilerek "Esat dışarıda," dedim.

Yüzüme bile bakmadan, telefonda uğraştığı şeye devam ederek "Yani?" dedi.

Yanına ilerledim ve elindeki telefonu alıp diğer koltuğa fırlattım. Böylece eli aynı hâlde ama boş bir şekilde, bana bakarak kalmıştı. "Seninle Esat'la ilgili daha fazla konuşmayacağım. Sen suçlusun, Çakır. Suçunu da gayet iyi biliyorsun."

"He, sadece ben suçluyum yani?" dedi hayal kırıklığı barındıran bir tavırla, aramıza bir soluk bırakarak.

"Ben senden bahsediyorum şu anda. Seni anlamadığımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Seni de anlıyorum ama sen tavrında

yanlıştın. Esat senin kuzenden öte kardeşin. O gün söylediğin o sözlere rağmen çocuk iyi, kapına kadar gelip yüzüne bakıyor. Öyle şeyleri ben kardeşim dediğim insandan duymuş olsaydım, ne kapısına giderdim ne yüzüne bakardım. Bir de haklıymışsın gibi, denk geldiğinizde yanından geçip gidiyorsun, yüzüne bile bakmıyorsun."

Bakışlarını kaçırıp, öfkeyle dizini hızlı hızlı sallamaya başladığında "Valla şu an ne düşündüğünle de ne hissettiğinle de ilgilenmiyorum," dedim sert bir tonda. "O çocuk onca laftan sonra seninle barışmak için kapının önünde bekliyor. Sen hâlâ, kalkıp kapına gelmiş, kardeşim dediğin insanı kapında bekletiyorsan, lütfen şu saatten sonra kimseye adamlık taslama."

Bam teline basmışım gibi ayaklanırken "Yavaş!" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Hiç de yavaş mavaş değil," dedim geri adım atmayarak. "Tam olarak söylediğim gibi her şey." Aramıza birkaç saniye girdi ve elimle kapıyı göstererek "Gidiyor musun?" diye sordum. "Gitmeyeceksen söyleyeyim de boşuna beklemesin kapıda."

Saniyelerin aramızdan sızdığı o anlarda bakışlarını hiç üstümden çekmeden durdu ve sonunda benden yana sabır dileyerek kapıya doğru yöneldi. Ben de peşine takıldım.

"Sabır dilenme," diye söylendim giderken. "Şükret."

"Aa, karıcığım," dedi omzunun üstünden bana doğru bakarak. "Onu da yapıyorum. Çok şükür diyorum Allah'a her gece. Hem sabır çektirecek hem şükrettirecek bir karım var diye..."

Gözlerini kısarak imalı bir gülüş attığında aynı şekilde karşılık verdim ve o dışarı çıktı. Sonrasında ben kapının eşiğinde kaldım yine ve onları baş başa bıraktım. Önce karşı karşıya geldiler, konuşmadılar. Hatta biri bir tarafa baktı, biri diğer tarafa. Sonra sanırım ufak tefek, sıradan laflar attılar birbirlerine ve en sonunda konuşmaya başladılar. Yer yer ikisi de yükseldi, ipler kopacak sandım ama öyle olmadı. İkisi de içini birbirine kustuktan sonra sakinleştiler ve birbirlerine sarıldılar.

"Abla," dedi Pınar ve o an irkildim. Arkamda, hemen omzumun dibindeymiş, görememişim.

"Ödümü patlattın," dedim, elimi delice çarpan yüreğime bastırarak. "Ne ara geldin sen?"

"Korkuttum mu?" diye sordu telaşla. "Kusuruma bakma. İki saattir camdan izliyorum seni. E olanı biteni de bilince insan merak ediyor." Şura bilmiyordu. Sürekli geçiştirip durmuştuk; daha kurmuyoruz, yer bakıyoruz falan diye ama Pınar'a ve Mihriban'a olanı biteni anlatmıştım ben. "Nasıl yaptın?" diye sordu ikisini işaret ederek. "Birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı. İlk kez bu kadar küs gördüm onları abla. Bu su nasıl durulacak deyip duruyordum. Nasıl barıştırdın?"

"İkisi de kendini haklı görüyordu," dedim ikimiz de onları izlerken. "İkisine de gidip birbirlerinin haklı yanlarını söyledim. İnsan zaten kendini kurmaya meyilli, Pınar. Böyle durumlarda bir de hak verir gibi konuşunca daha da bileniyorsun. Göremediği tarafı göstermek asıl olay. Öyle yapınca durulmayacak su bilmiyorum ben."

Barışmaya da niyetleri olunca kapanıp gitmişti böylece mesele.

Birbirlerine aylar sonra gülerlerken, Esat kapıya doğru dönünce Çakır da bana baktı. "E o gün her şeyi duyduğuna göre... Hâlâ ortak mıyız?" diye sordu Esat.

Dudak bükerek "Bilmem ki," dedim. Sanki ikisinin üstünde de koca bir yük vardı da birbirlerinden o yükü alıp atmışlar gibi bir rahatlama gelmişti ikisine de.

"E birer kahve yap da konuşalım o zaman," dedi ve ekledi: "Sen ama özellikle..."

Olumlu anlamda başımı sallayıp "Hayhay," dedim. "Siz geçin, getiriyorum ben kahvelerimizi."

Onlar çardağa doğru ilerlediler, ben mutfağa...

Mihriban...

Ferdi, fon perdenin sonuncusunu da taktıktan sonra yorulmuş olmalı ki derin bir nefes verip başını iki yana oynattı ve ensesini ovaladı. "Sonunda," dedi rahatlamış gibi. "Bitti."

Bense yatağın üzerindeki kıyafetlerimizi dolaplara yerleştirmekle meşguldüm. Düğüne henüz iki buçuk ay vardı ama biz aldığımız eşyayı direkt eve getirmiştik. Tabak çanağından ıvır zıvırına kadar... Kendi evlerimiz o kadar büyük değildi ve birkaç ay saklayınca bile çok alan kaplayacaktı. Biz böyle düşününce ailelerimiz de hak vermişti. Kıyafetleri taşımak için erkendi aslında ama yavaş yavaş toplanırken, az kullandığımız şeyleri de getirmeye başlamıştık. Kendi tarafımı yerleştirmiş, Ferdi'nin tarafını da düzenlerken "Aslında," dedim elimdeki tişörtle geri doğru bakarak. "Bence bu perdeler salona olsun, salondakiler oturma odasına, oradakileri de buraya alalım. Öyle daha güzel duracaktır."

Her kelimemde vurgun yemiş gibi olduğu yerde sendelese de duraksadı, yutkundu ve birkaç saniye içine oturmuş gibi bekledikten sonra "Olur," dedi. Tüm yorgunluğuna rağmen, kırmadan, tek bir laf bile etmeden "Olur," dedi tebessümle. "Değiştiririm şimdi ben."

Eli perdeyi çıkarmak için tekrar kalkmıştı ki "Dur dur," dedim gülerek. "Şaka yapmıştım."

Bu sefer gerçekten derin bir nefes alıp sandalyenin üstünden indi. "Gerçekten gülmek isterdim ama deli gibi yoruldum."

"E, doğal olarak..." dedim elimdeki son parçayı da yerleştirip dolabın kapağını kapatarak. "O kadar tül perde taktın. Salonun yerini değiştirdin. Elimi bile sürmeme izin vermedin." Tatlı yorgunluk dedikleri bunlardı sanırım. Yorgunluk kısmı en çok ona kalmıştı tabii ama şikâyetçi gibi de durmuyordu. "Ben şimdi bir çay koyarım, birlikte içeriz, olur mu?"

"Olmaz mı?" dedi hevesle. Şimdi tüm yorgunluğuna değmişti sanırım. Tam boş kutuyu alıp atacaktım ki içinde beyaz bir def-

terle karşılaştım. Ne olduğunu incelemek için elime almışken "Bu ne?" diye sordum eş zamanlı olarak. "Özel bir şey mi?"

Tam sayfalarını açacaktım ki Ferdi eliyle kapağını kapattı ve "Açma şimdi," dedi telaşla. Sonra bir iki adım geri çekildi ve "Yani özel değil. Aslında özel," dedi, kafam karıştı. O da bunu anlamış olacak ki sakince açıkladı. "Senin için... Benim küçükken tuttuğum bir günlük. Aslında günlük de denir mi, tam bilmiyorum. Çünkü başında, 'Evleneceğim Kadına Beni Tanıma Kitabı' gibi saçma bir şey yazıyor."

Sırıtarak "Ne?" diye sordum. Şimdi iyice meraklanmıştım.

O da gülümserken, utandığını da belirten bir allık düştü yüzüne ve gözlerini kaçırdı. "Ya ben küçükken bizim bir komşu vardı, Duygu abla, bize çok gelir giderdi... Yeni evliydi o zamanlar." Çocukluğuyla ilgili şeyler dinlemek o kadar zevkliydi ki... Ferdi, benim için geçmişini çok bilmediğim ama sevdiğim bir yol arkadaşı gibiydi. Bana gelene kadar yolda neler gelmişti başına, kimler ona nasıl dokunmuştu; dinlemek heyecan veriyordu. Sanıyorum ki anlatmak da onun için öyleydi.

"Benim annemle babam karşı komşuymuş. Çocuklukları bir geçmiş yani. Sonra büyümüşler, evlilik çağları gelmiş, dedemler de birbirine uygun görmüş. E bizimkilerin de birbirlerinde gönülleri mi varmış, sonradan mı olmuş, bilmem ama tamam demişler, evlenmişler. Duygu ablayla Reşat abi de birbirlerini çok severdi. Zaten bizim mahalle hep orta yaşlıydı o zamanlar. Duygu abla genç, güzel bir gelindi. Reşat abi de çok güzel severdi Duygu ablayı. Yani öyle bir severlerdi ki birbirlerini, sanki onlardan başka kimse birbirini o kadar çok sevemezmiş gibi gelirdi bana."

"Ee?" diye sordum merakla.

"Nasıl ki herkes onların aşkına imrenirdi, o da annemle babama karşı öyleydi. Reşat abiyi deli gibi kıskanırdı. Hep ona geç kalmış gibi hissederdi. Onun bir anını kaçırmak Duygu ablayı krize sokardı. E çocukluğuna, gençliğine dair hiçbir şey de bilmeyince çok üzülüyordu. Annem, babamdan çocukken de 'Şöy-

leydi, böyleydi,' diye bahsedince Duygu abla hep iç çekerdi. 'Keşke ben de Reşat'la çocukken tanışsaydım, her şeyini bilseydim,' diye..."

Deftere bakıp "Sonra ben de dedim, ulan benim kiminle evleneceğim belli değil. Tabii o zamanlar önümüzde örnek olarak sadece Duygu abla ve Reşat abi var," dedi bana bakıp gülerek. "Dedim, herhâlde kadınlar böyle şeyleri önemsiyor. Aldım bir defter, günlük gibi yazdım önemli olayları falan. Zamanla insan unutuyor, Mihriban, biliyor musun?" diye sordu gülümsemesi daha düz bir hâl alırken. "Ben unutsam da sen bil istedim. Geçmişimde de ne olmuş, ne bitmiş, önemli önemsiz, fırsat buldukça yazdım durdum."

Şimdi elimdeki defter daha da ilgi çekici gelmişti. Sayfalarını açıp o an karıştırmamak için zor durdurdum kendimi ve tabii ki o nazik ve güzel kalbi karşısında bir kez daha hayranlıkla bakakaldım. "Ferdi," dedim nutkum tutulmuş gibi. "Sen ne kadar güzel düşünceli bir adamsın... Beni sürekli şaşırtıyorsun. Bir insan geçmişte bile gelecekteki karısını düşünür mü?"

Sanırım anne ve babasından da kaynaklıydı. Aşk evliliğinde doğmuş ve büyümüş bir çocuktu Ferdi. Görüyordum ki gözlem yeteneği de çok iyiydi ve ona göre planlamalar yapıp çok daha ilerisini bile düşünebiliyordu.

Aldığı iltifat bile onu utandırırken "Yok yok, öyle değilim aslında," diye inkâr etti. "Öyle çok bir şey yok zaten. O ilk aklıma geldiği an yazmaya başlamıştım. Uzunca bir süre yazdım ama sonra 'Ben ne yapıyorum ya?' deyip bıraktım. Bir yere kadar var yani. Tabii o bir yere gelene kadar da saçma sapan şeyler de var." Eliyle saçını düzeltti ve konuşmadan utandığını anladım. "Saçma sapan cümleler, sülale dedikoduları falan... Böyle çok profesyonel bir şey bekleme. Çocuk aklıyla yazılmış şeyler..."

Bence en özel kısmı buydu zaten. "Çocuk Ferdi ile tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim ve bir sayfayı açtım ki "Yok," diye reddetti. "Tanış ama benim yanımda tanışma." Utandığı o

kadar belliydi ki ilk kez böylesi görüyordum onu. "Eşyayı toplarken görünce getirmek istedim. Evde okursun."

Israr etmedim. Hoşlanmıyorsa yanında okumam hoş olmazdı. "Peki," dedim çantama yerleştirirken. "Çok teşekkür ederim," dedim onun utandığı o küçük Ferdi'ye minnetle. "Beni bundan daha fazla heyecanlandıracak bir şey olabilir miydi, bilmiyorum. Çocukluğunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ve tabii sülale dedikodularıyla..." diye ekleyince, gülümseyerek "Evet," dedim. "Sayende günlerde bahsedilen aile konularına yabancı kalmayacağım. Müstakbel kocamdan dinlemiş kadar olacağım."

O cümlenin bir noktasında takılıp kalmış, gözleri heyecanla parıldamıştı. "Bir daha söylesene," dedi. O bana doğru adımladıkça onun yüzündeki allar bana bulaşmıştı. Ben olduğum yerde mıhlandım, o bana doğru geldi ve eğildi. Burnumun üstüne ıslak, sıcacık bir öpücük bırakırken "Bir daha," diye fısıldadı. "Bir daha kocam desene bana."

Kendi ateşimi ölçmek için elim al al olmuş, yanaklarıma istemsizce dokunurken bakışlarım tam olarak boynuna kayıyordu. Oradan çeksem sakalları, göğsü... Nereye baksam manzaram ondan ibaretti ve ben panikliyordum. Boncuk boncuk terlediğimi hissettiğim o anlarda telefonum çaldı ve ben derin bir nefes aldım. Önünden hızlıca, nasıl kaçtığımı bilemedim. Çantama yöneldim ve telefonumu açtım.

Kim olduğuna bile bakmaya fırsat bulamamıştım ki "Mihriban," dedi Şura heyecanla. Bir şey oldu diye aklım çıkmıştı. Elim ayağım kesildi, yatağın ucuna oturuverdim.

"Şura," dedim korkuyla. "Bir şey mi oldu? Çocuğa mı bir şey oldu? Doğum mu başladı?"

Saniyeler içinde kendimi o kadar çok kurmuştum ki... Seneler önce yaşadığım o olaydan sonra bende panikatak başlamıştı. Yüreğim çıkacakmış gibi çırpınırken "Kız, yok," dedi sakin,

hiçbir şey olmamış gibi. "Benim canım kurabiye istedi de. Hani senin şu anne kurabiyenden... Ondan yapar mısın, diyecektim."

Elimi yüreğime bastırıp bir an gözlerimi kapadım. "Ödüm patladı öyle heyecanla Mihriban deyince," dedim. Biraz nefes aldıktan sonra da "Olur, yaparım ama birini göndermen lazım," diye ekledim. "Ben getiremem. Akşama Ferdi'nin teyzeleri, halaları falan bize gelecekler oturmaya. Şimdi ben de eve geçecektim zaten. Yaparım. Gönderirsin birini, yollarım."

"Ay aman, ne yapacaksın ya onca kadının içinde? Şura'nın sancısı varmış falan de, kaç işte. Otursun annenler hep birlikte."

Ferdi duyarsa çok ayıp olurdu. Arkamı dönüp, belli etmemeye çalışarak "Olur mu öyle, Şura?" diye mırıldandım. "Ayıp olur insanlara. Ben yapıp gönderiririm."

Üstelemedi ve sonra birini yollaması üzerine anlaşıp telefonu kapattık.

"Çay içecektik ama ben kalksam iyi olacak," dedim Ferdi'ye. "Annenler gelecek ya, anneme yardım edeyim. Hem Şura'nın da canı kurabiye çekmiş. Onu yaparım anca."

Ne ben gitmeye gönüllüydüm ne de Ferdi'nin öylece göndermek ister gibi bir niyeti vardı. Zamanımız sanki çok kısıtlıydı ve biz yetinemiyorduk. Ben bir şeyleri bahane edip ona gitmeye yer arıyordum, o bir şeyleri bahane ederek beni göndermiyordu. "Şey mi yapsak," dedi bir fikir ortaya atarak. "Senin Şura'ya yapacağın kurabiyeyi burada yapsan, o kadarlık zamanı burada birlikte geçirsek yani. Olur mu öyle?"

Olsun diye yalvarır gibi bakarken, nasıl olmasın denirdi ki? Onun hevesle ortaya attığı fikre ben de hevesle karşılık verdim ve "Olur tabii," dedim. "Ama burada malzemeler yok. Sen alabilir misin marketten? Çok bir şey lazım değil zaten."

Direkt ceketini üstüne alırken cevabı çoktan vermiş gibiydi. "Sen bana malzemeleri mesaj at, ben hemen alıp geliyorum."

"Olur," dedim ben de direkt mesaj kısmını açıp yazmaya başlayarak. "Ben de sen gelene kadar çay koyarım."

Birbirimizden ayrı kaldığımız zamanları bile kısa tutmak adına birbirimizden ayrılmadan planlamaları yapıyor, saniyeleri bile hesaplayacak hâle geliyorduk. Bu durum da çok farklıydı ve güzeldi. Birkaç ay sonra iki ömrü birleştirecektik ve bugünleri tatlı bir anı olarak hatırlayacaktık.

Ferdi evden çıktıktan sonra malzemeleri mesaj attım ve yeni mutfağımda ilk kez tezgâhın başına geçtim. Ben çay suyunu koyup çayı demleyene kadar Ferdi gelmişti bile.

Zilin sesiyle hızlıca kapıya gittiğimde karşılaştığım sadece Ferdi olmadı. Kız kardeşi de yanındaydı ve elinde küçük bir kutu vardı.

"Bunlar evde kalmış da," dedi bana uzatarak. "Annem gönderdi. Abimle kapıda karşılaştık."

Canan çok tatlı bir kızdı. 19 yaşlarında, Çocuk Gelişimi Bölümünde okuyan, kendi hâlinde, abisi gibi tatlı dilliydi.

Elindeki kutuyu alırken "Geçsene sen de," dedim. Bir abisinin elindeki malzemelere baktı, bir üstümdeki önlüğe. Peşinden "Yok, ben eve gideyim," dedi ama merakına da yenik düştü sanırım ki bakıp durdu.

"Şura'nın canı kurabiye istemiş de," dedim. "Onu yapacaktım." Neden evinde yapmıyorsun, diye de sorabilirdi ama neyse ki sormadı.

Onun yerine "Ya ben anlamıyorum," dedi. "Şura abla zengin değil mi? Onun evinde hizmetçileri falan vardır. Onlar yapamıyor mu ki te buralardan kurabiye istiyor. Atardın tarifi, olur biterdi."

Ferdi, ikaz dolu gözleri kardeşine dönerek "Canan," diye uyardı. Kız umursamazca omuz silkse de kendini biraz kötü hissetti sanırım. Çünkü bakışlarını kaçırdı.

"Kızmasana kıza, ne dedi sanki?" dedim tatlı bir tebessümle. "Haklısın, onun için yapacak çok kişi var etrafında ama Şura biraz nazlı niyazlıdır. Yani böyle, ilgi üstünde olsun ister. İstersen onlardan bin kat kötü yap ama onun için yapmış ol, dünyanın en güzel şeyiymiş gibi davranır. Hem, alt tarafı bir kurabiye. Elime

yapışmaz ki. Hamile ya bir de..." diye ekleyince, anladım dercesine başını salladı ve abisine döndü.

"Bak, gördün mü, ne kadar kibar..." dedi kaşlarını çatarak. "Sen hemen homurdan. Bu var ya," dedi eliyle abisini göstererek. "Bizi evde kırk kere tembihliyor. Yok, Mihriban'a bir şey demeyin, sakın güceneceği şekilde konuşmayın... Görsen var ya, sana selam verirken çekinecek hâle geldik."

"Canan," dedi Ferdi tekrar uyarır gibi. "Eve mi gitsen sen artık?"

Ferdi'nin bir şey olacak diye telaş etmesini, Canan'ın cana yakınlığını tebessümle karşıladım. "Lütfen ona bakmayın siz," dedim Canan'ın omzunu sıvazlayarak. "Böyle şeyler insanı tedirgin eder, araya soğukluk sokar. Ben öyle olmak istemem sizinle. Gerçi abin de kötü niyetle dememiştir. Zamanla, birbirimizi tanıdıkça alışırız huylarımıza."

"Oh be," dedi Canan derin bir nefes vererek. "Aynen yengeciğim, ben de öyle diyorum. Şimdi seninle konuşunca da rahatladım. Abim o kadar çok tembih edince dedim ki bu kasıntı bir şey herhâlde."

"Canan!" diye Ferdi ileri doğru bir adım attığında, Canan geri doğru adımlayarak kaşlarını çattı ve "Aaa, tamam, gittim. Ne kıymetli karın varmış," dedi bana doğru göz kırparak. "Yemedik."

El sallayarak uzaklaştığında ben de sıcak bir gülümsemeyle yolculadım onu. Kapıyı kapatıp mutfağa ilerlerken de "Sakınan göze çöp batar derler," dedim.

Aldığı malzemeleri tezgâha koydum ve yavaş yavaş hazırlamaya başlarken o da yanımda dikiliverdi. "Batmasın diye uğraşıyorum," dedi.

Biliyordum. Ondandı bu fazlaca tedbirleri, hassaslığı ama bu da korkutuyordu beni. Şimdi böyle her şey iyiydi de bir gün muhakkak biz de ters düşecektik.

Tam bunu dillendireceğim sırada çaylarımızı doldurdu, önümüze koydu. Ellerini yıkayıp, yaptığım hamuru beze hâline ge-

tirirken bana yardımcı olunca şaşkınlıkla duraksadım ve "Aaa," dedim. "Bu da mı geliyor elinden?"

"Yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana özel." Göz kırptı. "Aslında hiç de denemedim. Annem pek sokmaz beni mutfağa ama sen izin verirsen senden bunları da öğrenmek isterim. Bana bir şeyler kat istiyorum, Mihriban. Bir sürü anımız olsun seninle. Bugünü hiç unutmayalım mesela. İlk kez kendi mutfağımızda bir şeyler yapıyoruz seninle. Ben ilk kez böyle bir şey deniyorum," dedi, elindeki, benimkilerden epeyce büyük hamuru bana göstererek.

Tebessüm ettim. Sahiden, ne kadar güzeldik yan yana... Çayımız önümüzde, tatlı bir sohbetin ortasında, birlikte kurabiye yapıyorduk. Geçmişteki Mihriban'a "Nasıl bir adamla evli olmak istersin?" deseler, şüphesiz hayallerimdeki eş; seneler sonra bile muhabbetimizin bitmeyeceği biri olurdu. Şimdi öyleydik işte. Ferdi o adamdı. Ben emindim ki seneler sonra bile muhabbetimiz bitmeyecekti. Üstelik o muhabbetin yanında çayımızı ve kurabiyemizi de birlikte yapacaktık. Hayallerin ötesi işte burasıydı.

"Ferdi," dedim az önceki tedirginliğimi dillendirerek. "Ben korkuyorum." Bakışları anında bana döndü. Yüzü istemsizce düştü ve kim bilir aklına neler geldi... Tebessüm ettim, içini rahatlatmak için. "Bir gün elbet biz de kavga edeceğiz, fikir ayrılıklarına düşeceğiz. Belki de bu çok büyük bir konudan olacak. Sonra biz nasıl düzeleceğiz?"

Bu gerçekten benim aklımda koca bir soru işaretiydi.

"Başkaları kavga etmiyor mu?" diye sordu.

Ediyordu etmesine ama onlar kavga etmekten korkmuyordu. Biz korkuyorduk. Korkunca da insan daha çok kırılmaz mıydı?

"Ediyor," dedim ve birlikte kurabiyeleri dizmeye devam ettik. "Ama onların arasındaki şey bizimkinden daha güçlü sanırım." Ben Şura ve Mahru'nun yerine koyamıyordum kendimizi. O ne demek, dercesine yüzüme bakınca açıkladım. "Mahru ve Çakır abim çok eskiden beri tanışıyorlar. Şura ve Esat da öyle. Neler

neler yaşadılar ama onlar birbirinden hiç ayrılamadı. Çünkü aralarındaki bağ çok güçlüydü, kopmadı. Bizimki hassas sanki. Ben koparsa diye korkuyorum."

Beni yanlış anlayıp anlamadığını yüzünden okumak için baktım ama neyse ki yanlış anlamamıştı.

"Mihriban, onların arasındaki alışkanlık," dedi o da fikrini belirterek. "Birbirlerine bağımlılık onlarınki. Hele Çakır ve Mahru... Onlarınki saplantı. Onlar birbirlerine hak vermeseler de, bahsettiğin iki çift de kopamaz birbirinden. Öyle alışmışlar çünkü. Onlar aslında iki bedende farklı iki insanlar ama öyle değilmiş gibi davranıyorlar. O kadar çok şey yaşamışlar, o kadar çok birlikte vakit geçirmişler ki birbirlerinden ayrı geçmişleri yok. O yüzden, birbirlerinden koptuklarında eksik hissediyorlar. Çünkü sadece bir insanı kaybetmiyorlar, geçmişleri de gidiyor o insanla birlikte. Geçmişlerini de kaybediyorlar. İnsan, geçmişi olmadan da bir gelecek inşa edemez. Aslında çok sağlıksız ama düşününce de çok büyüleyici gibi. Bütünüyle bir ömrü bir kadına ya da bir adama adamak... Geçmişini de geleceğini de..."

"Evet," diye onayladım. "O yüzden barışmaları daha kolay oluyor. Söylediklerinin hepsine ben de katılıyorum. O yüzden korkuyorum işte. Bizim bir geçmişimiz yok. Biz kavga edersek?" diye sordum tekrar, tedirgince. "Biz nasıl barışacağız?"

Aradığım cevap ondaydı, biliyordum. Ferdi, bilinmeyen tüm soruların cevabı gibiydi benim için. Bitmiş olan o tepsiyi fırına yerleştirdikten sonra bana döndü ve "Biz de o geçmişi oluşturuyoruz, birlikte geçirdiğimiz her an. Üstelik onlarda olmayan bir şey var bizde," dedi, merakım perçinlendi. Onlarda olmayıp bizde olan ne olabilirdi? "Biz konuşabiliyoruz," diye ekledi tebessümle. "Konuşabilen insanların çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur."

O an sorum cevap bulmuş, içim tekrar onunla, hep olduğu gibi huzur dolmuştu.

"Konuşabiliyoruz," diye karşılık verdim, eksik parçaları onun sayesinde birleştirerek.

Konuşabilmekte saklıydı bizim tüm sorularımızın cevabı. Konuşabilmek ve anlaşabilmekte...

Mahru Seyhanlı...

Boş koridor boyunca ilerlerken, hastane, olması gerekenin aksine sessiz ve sakindi. Hava kararmak üzereydi ve kapanalı 1 saat olmuştu. Bizse randevularımızı kapandıktan 1 saat sonrası için ayarlıyorduk. Böylece daha rahat olup, bebeğimizin her anını doyasıya izleyebiliyorduk.

"Sence cinsiyetini öğrenebilecek miyiz?" diye sordum.

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Ama ben sana zaten daha en başında söylemiştim erkek diye."

Evet, öğrendiği ilk andan itibaren erkek olacağını iddia edip duruyordu. "Böyle yapınca korkutuyorsun beni," dedim. "Gece'ye olan düşkünlüğünü bilmesem kız çocuk istemiyorsun sanabilirdim."

Düşüncesizce ettiğim bir lafın bambaşka taraflara gideceğini hiç düşünmemiştim. El ele yürüdüğümüz o koridorda parmaklarını daha da sıkı kenetlenirken "O senin ayıbın olurdu o zaman," dedi laf sokar gibi. "Çünkü ben, çocuğumuz olsun ya da olmasın senin böyle bir ayrım yapmayacağını bilirdim. Üstelik, evladın kızı erkeği mi var? Tabii ki ikisini de seveceğim. Benimki sadece his. Gece'de de kız hissediyordum. Yoksa çok da önemli değil ne olduğu. Sağlıklı olsun da..."

Sağlıklı olsun. En büyük yaramdı. Sağlıklı olsun ve bize gelsin, başka bir şeyin önemi yoktu.

"Haklısın," dedim utançla. "Düşüncesizce bir laftı. O niyetle söylememiştim."

Takılabilirdi bu düşünceme. Şahsen ben takılırdım ama o öyle yapmamıştı. Bana bakıp gülümsemiş, bakışlarını da üstümden çekmeden uzunca bir süzmüştü. "Bilerek böyle giyiniyorsun, değil mi?" diye sordu, belirginleşen karnıma doğru bakarak.

Normalde salaş giyinmeyi daha çok severken, neredeyse son bir aydır daha oturan şeyler giymeye başlamıştım. "Evet," dedim o yüzden, hiç düşünmeden. "Her baktığımda bizimle olduğunu görmek hoşuma gidiyor." Güldü ama ben onun tepkisini tam olarak algılayamamıştım. "Senin?" dedim merakla. "Senin hoşuna gitmiyor mu?"

Kapıya geldiğimizde, elimi tutan elini bıraktı ve "Gitmiyor," derken elini belime yerleştirdi. Beni önüne çekip doktorun kapısına yaslarken "Az kalıyor çünkü o ifade," dedi çapkınca bir gülümsemeyle. "Bayılıyorum."

Bir eli belimi okşadı, diğer eli kapıyı çaldı ve yine içimi okşayan sözlerinin peşinden kapının kulpunu aşağıya indirdim. Tam dudaklarının bana dokunacağı o noktada kapı ardına kadar açılmış, Çakır yarım kalmıştı.

"Seni var ya," dediğinde kıkırdayarak önüme döndüm. Doktor zaten bizi beklediğinden hızlıca ayaklanırken "E bizim kız yok mu bu sefer?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve hiç beklemeden, alışık olduğum o sedyeye yöneldim. "Uyuyakaldı bu sefer."

Karnımı açıp doktoru beklerken, doktor klasik şikâyetlerimle ilgili genel bir durum sorgulaması yaptı. Sonra da o cihazı karnımda gezdirmeye başladı.

Gitgide büyüdüğünü izliyorduk her seferinde. Ellerini yüzüne kapatıp bacaklarını çekiyor, peşinden de uzatıp duruyordu mesela. Bunları anbean izlemek o kadar mucizeviydi ki.

"Evet," dedi kısa bir görsel şölenin peşinden. "Cinsiyetimizi kesin olarak öğrendik."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. İlkmiş gibi... Öyle de olmalıydı zaten. Bence her evladın yeri farklıydı ve heyecanları

da kendine has olmalıydı. "Aman, görmemiş gibi..." diyenlerin aksine sevgimizi eksik etmediğimiz gibi, ona karşı duyduğumuz heyecanı da saklamayıp doyasıya yaşamalıydık. Doktor ikimize de bakıp dururken "Lütfen," diye rica ettim. "Lütfen önce bana söyleyin."

Çakır buna mırın kırın etse de kazanan ben olmuştum ve doktor, "Anne ne derse o," diyerek kulağıma fısıldamıştı. Sonra da bizi yalnız bırakmıştı.

Çakır suratıma sabırsızca bakarken "Hadi," dedi dayanamıyormuş gibi. "Söylesene artık."

"Bu sefer hislerin seni yanılttı," dediğimde kaşları yukarı doğru kalktı şaşırmış gibi. "Kızmış."

Gülüyordu ve şaşkınlığın etkisi kısa sürede kaybolmuş, inanmadığını belirten bir gülümsemeye dönüşmüştü. Yanı başıma oturup, elimi avucuna alarak dudaklarına götürdüğünde "İnşallah bir kızımız daha olur Mahru'm da," dedi sevincini yaşamak ister gibi. "Sen şimdi benimle oynamayı bırak. Doğruyu söyle," dedi yalvarır gibi. "Söyle de senden bir kez daha duyayım, bana ne büyük bir mucizenin bahşedildiğini."

Böyle içi gider gibi gözlerime bakarken nasıl susabilirdim, saklayabilirdim ki? Kalbinin atışını görebiliyordum sanki. Öyle çoktu hâlâ sevgisi. O kadar çok sevmişti bizi ama hiç eksilmemiş, daha da artmış gibiydi her seferinde.

"Erkekmiş," diye fısıldadım. Kız ya da erkek diye değil de, bir evlada duyulabilecek o gururlu tebessüm oturdu yüzüne. Onca acının peşine verilmiş mükâfat gibi...

"Kız evlat rahmet, erkek evlat nimetmiş. Öyle bir kadın sevmişim, öyle bir kadın tarafından sevilmişim ki..." dedi alnını alnıma yaslayarak. Zamanın bölünemeyecek o kısacık parçasına bir mutluluk daha sığdırdık birlikte. "Bu dünyada varlığı bile şükür sebebiyken, onca kötülüğün içinde bana hediyeleriyle birlikte gönderildi."

@novaebook

8. BÖLÜM

Sana varamadığım 556. gün...

Bana varmak istemediğin 556. gün...

Aralarındaki farkı anlayabiliyorsan şayet, bu gerçekle yüzleştiğim her an gururumu ayaklarımın altında çiğniyormuşum gibi hissettiğimi bil.

Çünkü ben bir delikte, saat sabaha karşı dörtte, beni 556 gündür görmek istemeyen bir kadının hasretiyle tutuşuyorum. Beni 556 gündür, bile isteye görmek istemeyen o kadını ben bir an olsun aklımdan atamadığım için deliriyorum. 556 gündür görmediğim o kadını 556 gün önce sevdiğimden çok daha fazla seviyorum ve buna engel olamıyorum.

Kâğıdı ve kalemi her elime alışımda gururumu da silip atıyorum. Senin okumayacağını bilsem de sana yazıyor olmak bile bana seni, senin bana sevdanı sorgulatıyor. Nasıl olabilir de bir insan bir insanı bu kadar çok sevebilir? Nasıl olabilir de sana yazdığım her satırda karşımda belirebilirsin? Nasıl olabilir de aklımı kaybedecek kadar çok sana yazıp, aklımı kaybetmeyi göze alacak kadar seni dileyebilirim hâlâ?

Devamını nasıl getireceğimi bilmediğim cümlelerin altında eziliyorum. Seneler önce başka son yok dedirten, avucumdaki o kesik, sana yazmak istediğim her kötü cümlede sızlıyor, Mahru. Silsem kalbim, sevsem aklım razı değil.

Nasılsın mesela sen?

Ayrı geçen 556. günümüzde, saat dörtte, ben böylesi bir çıkmazdayken sen nasılsın?

İyi olmanı dilesem de bir yanının benim için sızladığını bilmek de isterdim sanırım. Bencillikse bencillik... İsterdim.

Ne yapıyorsun şu an?

Hayal ediyorum, Mahru. Gece'yi ve seni... Uyuyorsunuzdur sanırım şu an. Bırakmazsın başka odaya. Bırakmadın, yanında, değil mi? Asla bırakmazsın. Sarılmışsındır muhtemelen. Sevmezsin gerçi. Sen sana sarılsın istersin. Boşluğa düştüğünü hissettiğin o anda da uyanır, tekrar elini alıp kendine sararsın. Sarardın yani. Öyleydi. Alışkanlıkların değişti mi? Değişmiştir muhtemelen. Neleri kaçırıyorum, Mahru? Sen değişiyorsun ve ben bunu yakalayamıyorum. Bunu düşündükçe de nefes alamıyorum. Mahru, ben senden kaybettiğim her dakika, sana yetişemeyeceğim diye çok korkuyorum. Sonra Gece geliyor aklıma. Ben Gece ile bağımı da en çok senden ötürü seviyorum.

Sana yazdığım her an karşımdasın. En son bıraktığım gibi... Konuşsan keşke. Konuşsan ve anlatsan bana. Bilmemek daha çok delirtiyor insanı. Senden dinlememek öldürüyor. Başkalarının anlattıklarındansa senden duyacağım tek kelimeyle ne çok şey anlarım ben, bir bilsen... Bilsen ve tek kelime etsen... Bilirsin gerçi. Bildiğinden etmezsin.

Gece'yi de yazmak isterdim sana ama düşlerimde sana benzeyen bir kız çocuğundan fazlası yok. Seni ne kadar çok tanıyorsam onu da o kadar tanımamak zulmün bir diğer adı gibi. Kokusu nasıl? Asla buluşmamış olmamıza rağmen, onu düşündüğümde de senin kokunu alıyorum, Mahru. Belki de hep sen kokan bir kız çocuğu olmasını dilediğimdendir, bilmem. Gerçekten bilmezmişim, Mahru. Şöyle dönüp bakıyorum da ben senden başkasını, yemin ederim bilmezmişim ve yine yemin ederim ki bilmek istemezmişim.

O kadar çok eksiğim var ki neresinden kapatacağımı, kapatabilecek miyim onu bile bilmiyorum. Gece'nin yaşayamadığım her bir ânı için ona ayrı, sana ayrı mahcup hissediyorum. Ne hissettin, diye soramayacak kadar bile utanıyorum kendimden ama merak ediyorum, Mahru. Ne hissettin? Gece'ye hamileliğin nasıl geçti? Aşerdin mi? Çok ağladın mı, Mahru? Çok kızdın mı? Haklısındır. Köpek gibi merak etsem de soramıyorum. Çünkü soramadığım sorunun cevabını alınca kaldırıp kaldıramayacağımı bilmiyorum. Çocukluğumu eksik hissettiğim gibi çocuğumu da eksik hissediyorum. Sanırım ben gerçekten temiz olan hiçbir şeyi, hiçbir ânı hak etmiyorum, Mahru. Hak etmediğim için de eksik yaşıyorum.

Ve şimdi yine seninle vedalaşıyorum.

Hep olmaz dediklerinden, yapamam dediklerinden sınanırmış ya insan... Sensizliği öğrenmeyi hiç istemezken sensizlikle sınanıyorum. Bu dünyada benim sınavım sensen, benim sınavımın sensizlikse son olmasını diliyorum. Son olsun, çünkü artık kaldıramıyorum.

Ve yine satırlarımı, sana duyduğum sonsuz bir hasretle sonlandırıyorum.

Ben senden ayrı geçirdiğim 556. günde bile, yemin ederim hâlâ seni çok seviyorum.

Okuduğum satırların bazı kelimelerini bile tamamlayamayacak kadar çok ağladım. Gözümden düşen her bir damla bir kelimeye düştü, sildim, bana bulaştı. Keşke gözyaşlarımla temizlediğim o satırlar gibi o satırları o an yazan adamın hissettiklerini de silebilseydim. Saatler önce Kanca bana "Adana'dan istediğini getirdim," diyerek getirmeseydi bu mektubu, haberim dahi olmayacaktı.

Kaç tane vardı böyle yazıp yazıp attığı? Adım kaç kere satırlarına dökülmüştü? Kaç gece konuşmuştu Çakır benimle? Ben neleri duyamamıştım? O bizden kaçırdığı her bir ânın derdine düşmüşken bizim ondan kaçırdıklarımız nelerdi?

Şu an daha fazlasına ulaşmak için nelerimi vermezdim... Okuduğum satırları hıçkıra hıçkıra tekrar okurken, parmaklarım yazıların üstünde dolandı. Sonra öptüm. Sanki birazdan sarılmayacakmışım gibi göğsüme bastım küçücük kâğıt parçasını. 556. günde, o gece bana bu satırları yazan o adama sarılır gibi sarıldım.

Gözlerim ufacık kalana kadar, artık açamayacağım kadar çok ağrıyana dek ağladığımda adım seslerini işittim. Hızlıca kendimi toparlamaya ve mektubu saklamaya çalışırken kapı açıldı ve ben gözlerimi kapıdan çekip odanın bambaşka bir alanına bakmaya başladım.

Boşuna bir kaçıştı benimki. Adımları hızlıca yanıma vardığında önümde diz çöktü ve elleri bir adama en çok yakışacak merhametle dokundu yüzüme. "Mahru," dedi beni kendine çevirirken. Yüzümün ona çevrilmesiyle gözleri endişeyle büyüdü fakat ses tonu oldukça sakindi. "Ağladın mı sen?" diye sordu. Tonlaması bile öylesine iç okşuyordu ki... Çekinme, söyle, derman olayım, der gibi. Burnumu çekince, "Yüzün gözün şişmiş," dedi, anlamlandıramıyormuş gibi gözlerimin kenarlarını okşayarak. "Neye ağlamış olabilirsin bu kadar?"

Hamileliğimden sebep sıklıkla saçma sapan şeylere bile gözyaşı akıtsam da bu denli bir ağlama hiç yaşamamıştım. Sanki içim dışıma çıkmıştı. Öyle ki şişen gözlerimden Çakır'ı bile çok zor görüyordum. Normalde bile çok etkilenceğim bir mektupla hamileliğimde karşılaşmıştım ve bu, beklediğim bir şey değildi. Onca yaşanılan şey tek tek belirdi zihnimde. Çocukluğum, gençliğim, dünüm... Her birini anımsayınca yükü omuzlarıma tekrar binmiş gibi bir ağırlık hissettim. Düşünmek bile zihnimin yorulmasına sebebiyet verirken Çakır'ın tek bir dokunuşuyla bugünümü de hissettim. Tüm merhametiyle dokundu bana, tüm

sevgisiyle. Ve bugün böyle oluşumuz geçmişin tüm kasvetini, yorgunluğunu, yükünü attı omuzlarımdan.

Burnumu çekerek arkama sakladığım mektubu çıkarınca eli yüzünden düştü ve merakla, uzattığım mektubu aldı. Önce şaşırmış gibi kaşları yukarı doğru kalktı, sonra o kaşlarını sinirle çattı. Birkaç saniye bakması bile yetmişti ve tamamını okumadan elindeki kâğıdı ortamıza doğru savurarak "Kim gönderdi bunu sana?" diye sordu.

O an bunu saklayanın, getirenin, haberdar edenin dahi gazabından kaçamayacağını anlayınca gizlemek durumunda kaldım. Omuz silkerek burnumu çekerken, "Konumuzun bu olduğunu hiç sanmıyorum," dedim dudak bükerek. Elimle gözyaşlarımı temizlerken, sildikçe akan yaşlardan hâlâ ağladığımı anlamıştım.

Sehpanın üstündeki peçeteyi işaret ettiğimde uzandı ve "Mahru, bunları senin okumanı isteseydim sana yollardım zaten," dedi bana uzatırken. "Kim gönderdi bunları sana?"

Burnumu silerken ağlamaya devam ettim ve "Bana yazdığın şeyi okumak benim hakkımdı," dedim aksi bir tavırla karşı çıkarak. "Kimin getirdiğini bırak da neden göndermediğini söyle." Bir peçete daha istedim, verdi. Tekrar burnumu silerken "Ayrıca kimin getirdiğini asla söylemeyeceğim," diye ekledim. O kadar net ve kendimden emin söyledim ki bunu, ısrarcı tavrı zaman kaybı olurdu. Üstelik ben hamileydim. Zorlayamazdı. Zorlasa da hamileydim ve ben ne dersem o olmak zorundaydı. Hamileliğimi, hiç düşünmeden bu uğurda kullanacağımı bilmeliydi. Hamileydim sonuçta ve bu benim hakkımdı.

Burnumu çeke çeke ağlarken "Ayrıca 556. günümüzde ne halt ettiğimi de bilmiyorum," dedim, bir peçete daha istedim, verdi. Elimde biriktirdiğim yığını yanıma koyarken vicdan azabından ölmek üzereydim. "Sen her şeyi günü gününe yazmışken ben günü nasıl bitirsem, bitirsem de düşünmesem diye kırk takla atıyordum. Benim senin her gününü okuma şansım varken senin

yok. Çünkü sen bana böyle bir şey yaptığını söylemedin ve ben senin için hiçbir şey biriktirmedim."

Oturduğum yerde bağdaş kurmak istedim ama karnım o kadar büyüktü ki, ödemden şişen ve bana zorluk çıkaran vücudum bana hiç yardımcı olmuyordu. "Böyle bir şey olmayacak tabii ki, Mahru. Devamını okumayacaksın. Sana bunu da kim yolladıysa, kim benim attıklarımı alıp sakladıysa-" Elimi uzatınca sustu, tuttu ve ben önce ayaklandım, sonra yatağa geri doğru otururken bağdaş kurdum. Sarkıttığım ayaklarım öyle çok ağrımıştı ki neye ağlasam diye şaşırdım.

O ısrarla hayır derken ben de aynı ısrarcılıkla başımı iki yana sallıyordum. "Artık çok geç." Bir peçete daha istedim, diğer söylediklerini duymazlıktan geldim. Geri adımlamaktan yorulmuş gibi, peçete kutusunu alıp önüme bıraktı ve ben içinden bir tane çektim. "Çok büyük bir para ödedim gerisini almak için." İnanamıyormuş gibi gözleri irileşti. Bunu sahiden yapıp yapmadığımı sorgular gibi bakıyordu ama yapmıştım. Kim olsa yapardı. O da yapardı. Omuz silkerek konuşmaya devam ettim. "Senin yazdığın, benim hakkım olan o mektuplara para ödedim ben. Sen yollamadığın için bir de maddi olarak zarara girdik," dedim azarlar gibi. "Üstelik benim param olmadığı ve çalışmadığım için senin parandan ödedim. Yani kendi yazdıklarına kendin para vermiş gibi oldun. Tam bir enayi işi..."

Gülmekle kızmak arasında bir yerde birkaç saniye kalınca "Mahru, bir tanesini okuyunca ne hâle gelmişsin," dedi, omuz silktim. "Onları ben sana okutur muyum? Üstelik, sanıyorsan ki hepsi böyle aşk dolu, yanılıyorsun. Sana çok kızgın olduğum anlar da oldu ve onları da yazmaktan çekinmediğim zamanlar..."

Önden uyarmak istemiş olmalı fakat umurumda bile olmadı. Tekrar omuz silkerken vazgeçmeyeceğimi belirttim. "Ne hoş," dedim tekrar burnumu silerken. "Onları da okuyunca, bugün senin beni ağlattığın gibi o gün de ben seni ağlatırım."

Bana doğru yanaşınca, yavru köpek gibi dudak bükerek başımı ona doğru kaldırdım ve o, sıcacık bir sevgiyle gözlerimdeki yaşı silerken "Tamam, ağlarım," dedi hiç gocunmadan. "Ama sen ağlama artık." Böyle konuşunca daha çok ağlayasım geliyordu ve çenem titriyordu.

Yeni bir krizin eşiğine geleceğimi anladığında ve bunu izlemek istemez gibi beni kendine doğru çektiğinde başım çelikten karnına doğru kapanmıştı. Ağlarken de adama yükselemezsin, Mahru. Parmak uçları saçlarımın arasına varlığını belli edecek kadar çok baskılar uygularken "Mahru, Mahru, Mahru. Mahru'm," dedi bir çözüm yolu arar gibi.

Sonrasında da bulmuş olmalı ki boynumdan tutup beni geri doğru çekerken gözlerimin içine baktı ve "Ödeşelim mi?" diye sordu. Anlamadığımdan kaşlarımı çatınca "Senin okuyacak bir sürü şeyin olacak ya, benim sana verebileceğim hiçbir şeyim yok, diyordun. Ben mektupta da yazmıştım. Merak ettiğim bir sürü şey var ama bunları sana soramayacak, senden isteyemeyecek kadar mahcup ve korkak hissediyorum kendimi." Hâlâ anlamamıştım, sadece ona bakarak sürekli burnumu çekiyordum. "Eğer bana böyle bir şeyi hediye edersen çok mutlu olurum. Hamileliğinde, Gece'nin bebekliğinde, doğumunda çektiğin, kaydettiğin tüm fotoğrafları ve videoları birlikte izlesek olur mu? Onları izlerken de sen, o an hissettiklerini, o gün olanları anlatsan olur mu?"

Anında gözyaşlarım durmuş, heyecandan nasıl yerimden kalkacağımı bilememiştim ve onun eline tutunmuştum. Kalkmanın eşiğinde, telefonumu gözlerim ararken ben çoktan kabul etmiştim de cevap vermek için geç kalmıştım. "Olur, olur," dedim sonra paytak paytak telefonuma erişirken. Telefonumu almış, arşivime doğru yola çıkmıştım ve o da peşime takılmıştı. Eğer amacı beni susturmaksa başarmıştı. "Ama bazı hoşuna gitmeyen görüntüler de olabilir," dedim arşivdeki gezintim sırasında.

"Anlamadım," dedi peşimden merdivenlerden inerken. O tek bir kelime öylesine toktu ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Fransa'da şirkette bir arkadaşım..." dedim, duraksadım ve "Bir erkek arkadaşım," diye kısa, önemsiz bir detayı araya yerleştirerek hızlıca devam ettim. "Hamileliğimde çok yakındı bana. Gece'nin tekmelerini de çok seviyordu. Zaten tekmelerinin olduğu çoğu videoyu da o çekti. O yüzden, bazılarında Gece ile temasını mecburen izleyeceksin."

"Yo yo yo," dedi siniri bozulmuş gibi başını iki yana sallayarak. Önüme geçtiğinde "Böyle bir şey olmadı," dedi. Olmadı değil de "Ne olur, olmasın," der gibi bakıyordu.

Gözlerimi hızlıca kırpıştırırken "Arkadaş," dedim tebessümle. "Vallahi, sadece arkadaş." Çakır'ın yine de hiç hoşlanmadığına, hatta şu an o görüntüleri yok etmek istediğine ama Gece'den sebep, edemeyeceğine de emindim. Çıkmazı sinir bozucuydu.

Yanından geçip koltuğa ilerlerken "Ödeşmekten bahsediyorduk," dedim imalı bir tonlamayla. "Mektubunda yazdığın sitemlere karşı görüntüler..."

Ben kıkırdarken o, "Mahru, Mahru, Mahru," diyerek yanıma kuruldu. "Ceza mısın ödül mü, kestiremiyorum bazen." Her duyguyu hissedebileceğimiz o birkaç saatlik zaman dilimine girdik. İyi ki de girdik. Bir kez daha, geçmişte yarım kalan, eksik kalan yerleri tamamladık.

Gözlerim kapalı, derin bir uykunun kollarında süzülüyordum bence. Yani son ana kadar öyle hissediyordum. Sırtım Çakır'a dönükken pozisyon değiştirip yüzümü dönene kadardı her şey. Zaten normalde de ona yapışık yaşayacak kadar çok sırnaşırken şimdi, saatler önce hissettiğimiz o duygu yüklü vakit beni ona daha çok itiyordu. O kadar çok seviyordum ki dokunmasam, sevmesem yitip gidecekmişim gibi. Görmeyince göresin, görünce

öldüresin gelen varlığa koca denirmiş zaten. Şimdi, tam olarak şu anda, senelerce görmediğimden göresimin geldiği evredeydik sanırım. Sonrası nasıl oldu, bilmiyorum. Bacağımı bacağının üstüne atmak istedim, iki ayağının arasına sıkıştırdı. Sonra elini bana doğru attı ve beni kendine doğru çekti. Ben de hiç düşünmeden, sorgulamadan sarıldım ona. Aramızda kocaman karnım mesafe oluştursa da alnı alnıma dayanıyordu ve sıcacık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Bu sıcakta çekilmez olsa da kısa bir süre bozmak istemedim.

Omzuna doğru attığım elimden sebep, kolumun ağrıdığını hissedince boynuna doğru düştü elim. Parmaklarım çenesiyle boynu arasında yayılmış, öylece dururken başını hafifçe yukarı doğru oynattı. Gözlerim bir an olsun açılmamışken dudaklarının varlığını çok çok dibimde hissettim. Sonra istemsizce onun dudaklarına sürtmeye başladım dudaklarımı. Uyuyordum bu süreçte. Yani uyuduğumu düşünüyordum. Tam anlamıyla uyanık değildim ama derin bir uykuda da sayılmazdım. Uyku mahmurluğu tam olarak buydu sanırım. Hem kendimdeydim hem değil. Sadece, tek istediğim böylesi bir yakınlıktayken onu öpmekti.

Elimle onu kendime çekmek ister gibi boynuna bastırınca dudakları aralandı. Kurumuş dudaklarımız üst üste geldiğinde benim aralamam onun yardımıyla oldu. Alt dudağımı dudakları arasına alınca sıcacık nefesiyle sarmalandım. Bu süreçte eli belimde hareketlendi ve ben ona daha çok sokuldum. Uyuyorduk. Onun da uyuduğundan o kadar emindim ki. O iki dünya arasında bir yerde cebelleşirken öpüşmeye başlamamız gerçekliğe dönmemize sebebiyet vermişti. Başını yastıktan kaldırdı, daha rahat öpebilmek adına çenemden kavradı ve biz ufacık bir öpüşmeyi koca bir şeye dönüştürüverdik. "Biz..." dedim tam olarak, bütünüyle ayılmanın eşiğinde idrak etmiş gibi. "Ne yapıyoruz?"

Saçlarımı karıştıran elleri beni mayıştırırken sıcacık dudakları kıvrandırıyordu. "Sanırım," dedi uyku mahmuru bir sesle. "Sevişiyoruz."

Öyle yapıyorduk galiba. Sorgulamadan, durmadan devam ederken elim sakallarının üstündeydi. "Saat kaç?" dedim. Sesim normal bir tonda olmasına rağmen, yeni uyandığımdan, daha kısık ve çatlak çıkıyordu.

"Bilmiyorum," dedi burnunu yanağıma sürterek. Zaten ağustos sıcağı vardı, bir de sıcacık nefesleriyle ortam iyice cehennem yerine dönüyordu şu an benim için. O, gözlerini açmış olmalı ki "Karanlık hâlâ," diye devam etmişti. Sonrasında da tekrar öpmeye başlamıştı. Çok garip bir histi. Uyurken bile birbirimizi arzulamak, bir anda birbirimizde kaybolmak, hepsi çok ilkel ve tarifsiz bir hazdı. Dudaklarımdan kopan dudakları boynuma doğru ulaştığında çok garip bir şey oldu ve sevişmenin tam ortasında aklıma yemek yemek düştü. Düştüğü anda da içim kemirilmiş gibi hissettim. Hâlbuki şu saniyeye kadar böyle bir şey yoktu.

O an gözlerim hızla açıldı ve sakallarındaki elim boynuna doğru düşerken "Çakır," dedim yutkunarak. Ben de ipler ne ara bu kadar koptu diye düşünüyordum. "Uyanık mısın?"

Teninin yumuşaklığı kadifeyi andırırken başparmağımla boynunu okşadım ve "Fazlasıyla," diye bir yanıt aldım.

Onun imasıyla benim bahsettiğim çok çok başkayken yüzüme sevimli bir gülümseme yerleştirdim ve "Tamam o zaman, hadi kebap yemeye gidelim," dedim.

Hareketli dudaklarını anında durdurdu ve başını boynumdan kaldırırken "Ne?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı ve tabii hiç beklemediğinden, şu anda hoş bir ifadesi de yoktu. Gözlerimi hızlıca kırpıştırarak "Bir şeyler," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Yola çıkınca seçeriz ya da görünce aklıma gelir. Nasıl canım çekti, anlatamam," diye ekledim dudaklarımı ısırarak. "Böyle sanki, şimdi o aşerdiğim şeyi bulmazsak ve yemezsem ölecekmişim gibi. Ya ben niye böyle oldum, onu da bilmiyorum," dediğimde yüzüne bir gülümseme yerleştirip kendini yatağa doğru atmıştı.

O yattı, ben oturur pozisyona geçtim ve kocaman karnımdan sebep bağdaş kurdum. "Gerçekten ben böyle değildim," dedi-

gimde siniri bozulmuş gibi gülüyor ve ayılmak için gözlerini ovalıyordu. "Gülme," dedim ben de gülerken. Elimi karnıma koydum. "Gece'ye hamileyken böyle değildim ama oğlun benim tüm hücrelerimi sömürüyor. Erkeklerin çok yemesi anne karnında da aynıymış gerçekten, bak," dedim kendimi açıklamak ister gibi. "Yoksa benim sürekli aç olmamın başka bir açıklaması olamaz. Bin kilo oldum, biliyorum ama durduramıyorum kendimi."

Hâlâ gülmeye devam edince yastığımı alıp yüzüne vurdum ve "Ya gülme," dedim kaşlarımı çatarak. "Hadi kalk, gidelim. Lütfen." Kolundan tuttum ve "Lütfen Çakır, lütfen," diye üsteledim, sanki götürmeyecekmiş gibi.

Yorgunluktan mı yarım kalışından mı bilmem, "Bu saatte mi?" diye gülerek sorunca kaşlarımı çattım. Elimdeki yastığı kenara bıraktım ve işaret parmağımı havaya kaldırırken "Duydun mu?" diye sordum.

Gerçekten de bir şeyi duymayı bekler gibi dikkat kesilince havadaki parmağımı sol göğsüme doğru götürdüm ve "Kırıldı. Duydun mu çıt sesini?" diye sordum. Daha çok gülmeye başlayınca ben de ona eşlik ettim ve "Gülme, kalk!" dedim.

Kalkmadı. Bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekerken "Bakayım," dedi ciddiyetle. "Ne kadar kırılmış..."

Üstüne çekiyor sandığım noktada beni yatağa tekrar yatırdı ve kendisi üstümde doğruldu. Gidişatı anlamıştım ve "Gideceğiz ama," dedim anlaşma yapar gibi. Çenesini tutup onu durdurduğumda bu, "Evet demezsen bir adım ileri gidemezsin," demekti.

Çapkın ve arsızca bir gülümseme vardı yüzünde. "Bakalım önce, ne kadar kırılmış," dedi, üstümdeki pijamanın düğmelerini seri hareketlerle çözerken. "Kırıldığın yerden öpeyim önce seni, kırıklarını onarayım..." dedi başı göğsüme doğru kayarken. "Sonra gidelim tabii. Doyuralım karnımızı."

En son ne zaman böyle, saate bakmadan dışarı çıkmıştım, hatırlamıyordum. Saat 3 civarıydı ve tabii birçok yer kapalı, sokaklar ve yollar gündüz vaktine göre epey boştu. Kendi aracımız ve arkada bizi takip eden bir koruma aracı eşliğinde birçok yeri dolanmıştık. Ne yiyeceğime karar vermiş olsaydım eğer, her şey daha kolay olabilirdi. Açık olmayan bir yeri açtırma şansımız da olabilirdi böylelikle fakat canımın ne istediğini bilmiyordum. En son bir midyecinin önünde durup, koca tepsiyi yiyip bitirdiğimde Çakır bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. Böyle şaşırmasına gerek yoktu bence, çünkü tepsi çok da dolu değildi.

"Yetti mi?" diye sordu sonuncusunda. Başımı salladım ve o ödemeyi yaparken ben arabaya doğru ilerlemeye başladım. Aslında yetmemişti. Yani istediğimin bu olmadığına emindim çünkü hâlâ yeme isteğimi bastıramıyordum. Sadece, o kadar çok gezmiştik ve ben bir şey bulamamıştım ki Çakır'a acıdığımdan bunu dillendiremiyordum.

Arabaya yerleşip koltuğumu geri doğru ayarladığımda yatar bir pozisyona gelmiştim ve elim karnımla midem arasında bir yerde dolandı. Oturduğumda karnıma yaptığım baskı zaten rahatsız ediciyken, bir şeyler yediğimde bu daha da çekilmez hâle geliyordu. O kadar ki nefes alışverişlerimi bile yarım yapıyordum sindirene kadar. Tam anlamıyla dolu bir nefes aldığımda çatlayacakmış gibi hissediyordum.

Çakır arabaya doğru gelirken arkasında kalan adamın yüzündeki mutluluk ve tezgâhı heyecanla toplayışı sanıyorum ki Çakır'ın iyi bir ödeme yapmasından kaynaklıydı.

Arabaya binip beni yatar hâlde görünce "Yersen o kadar..." dedi gülümseyerek. "Nefes bile alamazsın böyle."

Ona laf yetiştiremeyecek kadar çatlayacak gibi hissediyordum kendimi ve camı aralayarak başımı çevirdim. Aldığım yarım ama temiz hava arabayı hareketlendirmesiyle daha da arttı ve iyice soludum.

Evin yolunun aksi bir istikamette gittiğimizi görünce ona doğru çevirdim kendimi ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Tek eliyle direksiyona hâkimiyet kurarken, bir hayli rahat pozisyonda, sanki evde bir koltukta oturuyormuş gibi hissettim. Üzerinde gündüz giydiklerinin aksine daha rahat gri bir eşofman, beyaz bir tişört vardı. Diğer kolu cama yaslanmıştı. Eli tesadüfi bir şekilde, bilinçsizce sakallarının üzerinde dururken onu izledim. Özensiz bir anında bile benim üzerimde böylesi bir etki bırakması hiç etik değildi. Kesik kesik solumalarıma bir de iç çekmeler eklendi ve en son "Çakır," diye seslendim. "Nereye gidiyoruz, dedim." Ben konuşuna kadar o da dalgın duruyordu. Hatta o kadar dalgın duruyordu ki yolu kaçırdı sandım.

İkinci kez sorduğumda dikkatini çekebilmiş ve bana bakmasını sağlayabilmiştim. "Mahallenin yakınlarındayız, sevgilim," dedi tekrar önüne dönerek. "Çıktık madem, hava alalım biraz." Sonra kendi başına karar vermiş olmanın düşüncesizliğinden rahatsızlık duymuş olacak ki "Olur, değil mi?" diye sordu tekrar bana dönerek. "Uykun falan yok..."

"Yok yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Olur, uğrayalım."

Nereye uğrayacağımızı bilmiyordum ama o sormadan gittiğine göre biliyordu sanırım. Belki de hep oturduğumuz o tepeye çıkacaktık. Birlikte olduktan sonra nereye gittiğimizin de çok bir önemi yoktu benim için.

Başım cama yaslı hâlde yolu izlerken bir köfteci arabası görerek, "Çakır, dur," dedim olduğum yerde sıçrayarak. Öyle bağırırcasına söyledim, öyle telaşla bastı ki frene, eğer kemerim takılı olmasaydı savrulurdum.

Ani duruşumuzla arkamızdaki araba da panik olmuş, anında herkes arabadan inmişti. "Ne oldu?" demişti Çakır, yüzüme endişeyle bakarak.

Gözlerinden anbean geçen, bu birkaç saniyenin tedirginliğini görebiliyordum. Herkes o kadar paniklemişti ki köfteci gördüğümü ve köfte istediğimi söylemeye bile çekinmiştim. Oturduğum

koltukta aşağılara doğru kayarken, işaret parmağımla dışarıyı gösterdim ve "Köfteci," diye mırıldandım.

Çakır'ın bir şey oldu diye pürdikkat bakışları köfte dememle durmuş, Çakır kendini koltuğa geri doğru yaslamış ve derin bir nefes almıştı. "Aklımı aldın, Mahru," dedi tok, yüksek bir sesle. Her ne kadar kırıcı olsa da kendisi, sevimli bir tebessümle yüzüne baktım.

Peşinden de hızlıca gözlerimi kırpıştırarak "Hadi, köfte yiyelim," dedim. Kemerimi çözüp arabadan indiğimde Çakır'ı beklemeden köfte minibüsüne doğru yürüyordum ki bana yetişti. Söylene söylene yanımda ilerlerken, haklı olduğundan susmak durumunda kaldım ama aklım o an başka şeyler düşündü, söylediklerini duymamak için.

Verdiğimiz köfte siparişlerinden, önce ikisi çıkınca özür mahiyetinde onları çocuklara verdim. Kabul etmediler ama zorla verdim.

"Çocuklara verdim önce," dedim kendi köftemi de alırken. "Telaş ettirdik sonuçta."

Çok büyük bir şey yapmışım da ondan bahsediyormuşum gibi baktı Çakır yüzüme. Büyük bir şey yapmıştım zaten. Canımın çok çekmesine rağmen önceliği onlara vermiştim. Ayranımı da alıp ilerlerken "Vermeseydin sevgilim," dedi o da kendi köftesini alıp peşime takılarak. "Canı çeken sendin. Beklerlerdi birkaç dakika daha."

"Olsun," dedim yine yüce bir tavırla.

Ben arabaya doğru yolumu çevirince ve o düz bir istikamette kalınca "E arabaya binmiyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi beni de önüne katarak. "O kadar şey yedin, nefes bile alamıyorsun. Onu da yersen çatlayacaksın artık. Biraz yürü, sindir en azından."

Haklıydı. O yüzden köftemden bir ısırık alarak yanında paytak paytak yürümeye başladım. Kısacık sohbetimiz, yürüyüşümüz okulun önüne geldiğimizde son buldu. Ben bilinçsizce

yürümüştüm ama o sanki varış noktamız zaten burasıymış gibi getirmişti.

"Aaa, bizim okul," dedim heyecanla. Önce elimdekileri Çakır'ın eline tutuşturuverdim, sonra okulun demir kapısını açıp bahçesine girdim.

"Hiç değişmemiş," dedim etrafımda dönüp incelemeye başlayarak. Hâlâ aynı kavuniçi rengini kullanıyorlardı duvarlarında. Üç katlı bir binaydı. Hemen karşısında küçük, tek katlı bir ek binası vardı ve orası anaokuluydu. İkisinin arasındaki beton zeminde de voleybol için file gerilmişti. Başlarında da basket potaları yer alıyordu. Etrafı çam ağaçlarıyla çevrili olan okulun hemen girişindeki banka Çakır yerleşince ben de gidip yanına oturdum.

"Senelerim burada geçti benim," dedim buruk bir özlemle iç çekerek. Elindeki köftemi aldım, ayranımı açtım ve bir yandan yerken bir yandan konuşmaya devam ettim. "Yarısında sen de vardın."

"Ve kabul et," dedi öz güven patlaması yaşarken. "En güzel olanı o zamanlarındı."

Alaycı bir kahkaha atıp inkâr ettim fakat tam da söylediği gibiydi. Onu tanımadan önce yokluğunun farkında bile değildim ama geldi... Geldi ve ben onu tanıdım. Tanıdıktan sonra da, o gidince hiç aynı kalamadım. Sıradanlaşamadım bile. Ondan öncesi vardı da sonrası yoktu, boştu.

"Hatırlıyor musun, bir müdür vardı. Okuldan gidince seni de gittiği okula aldırmak istemişti." Soruyordum ama hatırladığını da biliyordum.

"Babam bana göz kulak olsun diye..." Cümlesini tamamlamadan ağzımdaki lokmayı hızlıca yuttum ve bedenimi ona doğru çevirerek, "Kayırsın diye. Lütfen," diye düzelttim.

Ilık bir rüzgâr esiyordu. Çocukken oturduğumuz o bankta şimdi çocuğumuzla birlikte oturuyorduk ve öylesine keyifliydi ki.

Başını hafifçe eğip gülümserken, açıkça kabul etmedi ama reddetmedi de. "Neyse," diye geçiştiriverdi. "Babam onunla özel

olarak ilgilenince o da benimle özel ilgilendiğinden," diyerek makul bir açıklama yapmıştı ve bence bu kabul edilebilirdi.

"Evet, bu olur, tamam," dedim tekrar önüme dönüp ayranımı içmeye devam ederken. "O yüzden seni de oraya götürmek istedi ama sen gitmedin."

"Günde birkaç saat görüyordum zaten seni. Evden de hiç çıkmıyordun ki. Ben seni bir daha nerede görecektim?"

"Ya bak gör, bak," dedim kendimi övmekten geri duramayarak. "Ben senin bildiğin o kızlardan değilim, sözünün tanımıymışım resmen. Kendini özel olarak görüyor musun?" Gör, dercesine bakarak başımı salladım. "Bence görmelisin."

"Gördüm," diye karşılık verdi yumuşacık bir tebessümle. "Baktım, gördüm ve sevdim. İyi ki sen de sevmişsin de beni seçmişsin. Yoksa Allah korusun sevgilim, o bildiğim kızlara kalsaydım şu an hâlim ne olurdu, Allah bilir."

Dalgaya vurmamış olsaydı çok da romantik olabilirdik. "Ya Çakır," diyerek ona yükseldiğim sırada bebek Seyhanlı tarafından tekmelendim. Sanıyorum ki ona odaklanmamı söylüyordu. Öyle yapma niyetiyle ayranıma uzandım ki bittiğini fark ettim. Ayranım bitmişti ama köftemin yarısı duruyordu.

"Bir de bir fen hocası vardı, hatırlıyor musun? Gökhan Hoca."

Canım o kadar çok ayran istiyordu ki ne yapacağımı bilemedim.

"Çok değişik adamdı. Hatırladın mı?"

Ayran istesem mesafe epey vardı, olmazdı sanırım. Olurdu da bu güzel anın içine ederdik. Şöyle varla yok arası bir şekilde arkamızdaki çocuklara baktım. Onlar da ellerindekileri yiyor, hararetli bir sohbetin içinde gibi duruyorlardı. Onları da bölmek istemedim.

"Yani herif hem yalan konuşuyordu hem de ilgi çekiyordu, çok ilginç."

Çakır'ın ayranına doğru baktım. Hiç içmemişti. Belki de canı içmek istemiyordu da ayıp olmasın diye biz alırken o da almıştı. Ayranına bakarak yutkundum ve nasıl sorabilirim hesabını yaptım.

O ara seslenişini duydum, bir şeyler diyordu ama çok şey yapamadım.

"Uzaya çıkmıştım ben Mahru, hatırlıyor musun?" Bedenini birden bana çevirip baskılı bir ses kullanınca hızlıca bakışlarımı yüzüne sabitledim ama ne söylediğini çok anlayamadım. Yüzüme bir gülümseme koyup boş boş baktım. Ama sanıyorum ki konumuzla alakası yoktu gülümsememin. Yanlış yerde gülmüştüm gibiydi.

Aramızda duran ayranını alıp bana uzatırken "Al sevgilim," dedi. Yakalanmıştım sanırım. Çok emin olamadım alıp almamak konusunda. "İki saattir gözün ayranda, al," dedi, çekinme der gibi. Bir miktar rezil olmuş gibi hissetsem de tutmaktan da geri duramadım. Tuttum ama tam alamadım. "Sen içeceksen..." dediğimde, "Yok, içmeyeceğim, iç sen," diye cevap verdi.

Öyle deyince aldım ben de. "Bunu şey gibi düşün," dedim açarken. "Hani az yemek vardır. Tüm yemeği çocuklarımıza veririz ve biz aç kalırız. Şimdi sen de öyle yapmışsın gibi düşün. Bebek Seyhanlı benim içimde olduğu için ben içiyorum ama aslında o içiyor gibi." Açtım ve içtim. "Tabii sen yine de içmek istersen..." dedim, devam etmeme izin vermeden "Afiyet olsun Mahru'm," dedi. "İçmeyecektim zaten."

Öyle deyince içim rahat ederek ayranı içtim. Gerçi içim rahat olmadan yarısını bitirmiştim bile. Diğer yarısını da rahat rahat içmek için yanıma koydum, güldü. Geri isterse diye, ne kadar içersem kârdır mantığıyla bitirmişim gibi durmuştu. Rezillikti, rezillik.

"Ne konuşuyorduk?" diye sordum köftemi yerken. "He, fenci," diye girdim sonra söze. "Ay, evet ya. Adam bir kere, 'Kardeşimin uzay mekiği var,' demişti, hatırlıyor musun? Sonra da tüm okula, 'Sizi bindirip götüreceğim, uzayı gezeceğiz,' demişti."

"Öndeki koltuklara oturtmak için de sorular sormuştu," dedi, başımı salladım ama hoşnutsuzca.

"Sanki ben bilemezmişim gibi, sana sorduğu soruyu bildin ve beni seçtin." Kınarcasına çıkan sert tonlamama karşılık, "Yok artık," dercesine bakıyordu ama bunu dillendirmedi.

"Haklısın sevgilim," dedi bir de. Dudak büktüm, sakinliği karşısında. Eğer bu gece Çakır'ın sınanma gecesiyse çok çok başarılı geçiyordu. "O kalabalığın hepsine tek tek soru soramayacağından, bilene 'Arkadaşını da seç, geç kenara,' diyordu. Özür dilerim, hocanın tesadüfen beni seçmesiyle soruyu bildiğim için. Sonrasında da seçim hakkım varken seni seçtiğim için..."

Şimdi böyle söyleyince de tuhaf olmuştu. Yine de bir şey demeden direkt konuya odaklandım. "Uzay mekiği dediği, bilgisayar odası. Sandalyelerde koltuklar... Bilenleri ön sıraya oturtup uygulamadan uzayı gezdirmesi..." Hayal kırıklığıydı.

Çakır kahkaha atarken "Diyorum ya," dedi. "Adam yalancının tekiydi ama merak da ediyorduk. Helal olsun valla. Oyunla öğretiyordu."

Kendi adına konuşabilirdi. Çünkü ben hayal kırıklığı yaşayınca hiç de odaklanamıyordum derse falan. Hiç de bir şey öğrenmiyordum yani. Artık köftemin sonlarına doğru geldiğimde patlamak üzereydim ve arkama yaslanıp derin nefesler aldım.

"Eskiden," dedim karnımı sıvazlayarak. "Seyyar bir köftecı vardı. Onda yediğim köftenin tadını asla bulamıyorum hiçbir şeyde. İlginç olansa, koca bir ömür kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ tadını unutmamış olmam."

Çakır o kadar aheste aheste yiyordu ki sanırım açlığından değil de bana eşlik etmek istediğindendi. Yoksa şimdiye çoktan bitirmiş, üstüne iki tane daha yemiş olması gerekiyordu. "Organların da hafızası varmış çünkü," dedi. Sonra emin olamadığından duraksadı. "Yani doğruysa eğer, öyle okumuştum. Ondan unutulmuyormuş."

İlginçti ama saçma değildi. Olma ihtimali yüksekti. Üstelik az önceki merakımı da tatmin etmişti bu cevap. Sadece ona da değil, birçok şeye cevap olmuştu benim için.

"O yüzden miymiş yani özleyince gözümün hep seni arayışı?" Hiç beklemediğinden olsa gerek, başını bana doğru çevirdi ve dudak kıvrımları keyifle yukarı doğru yükseldi. Parmak uçlarımı dudak kenarlarında gezdirdim. "O yüzden miymiş, dudaklarımın uyku sersemi bile seni bulması?"

Gülümseyişi onca sorunun cevabıydı zaten. Çakır sevildiğini hissediyordu. Bunu hissetmek de onu hem utandırıyor hem mutlu ediyordu. İnsanın, sevilince göz bebekleri bile gülüyordu.

"O yüzdenmiş," diye karşılık verdi dudak kenarını seven parmak uçlarımı öperek. "O yüzdenmiş aklımın sen yokken bende olmayışı."

İç çekerek gülümsedim. Beni çok seven bu adamı ben de bütünümle çok sevdim.

Zaten mümkün değildi tek bir kalple birbirimizi seviyor oluşumuzun açıklaması. Bütünüyle, bütünümle seviyordum onu. Kalbim kırılsa gözlerim arıyor, aklını kaybetse dokunmak için an kolluyordu. Yine sızlayan dudaklarım ihtiyaçtan ona kapanırken anladım. Kelimeler sadece zehir değil, şifa da oluveriyormuş. Anladım. Çok sevince, geçmez denilenler bile geçiyormuş.

Hamileliğimin yedinci ayı bitmek üzereyken yaptığım sadece yatıp kalkmaktı. Gece'ye olan hamileliğimin aksine daha ağır geçiriyordum. Vücudum şişiyordu mesela, çok fazla. Ellerim, ayaklarım karıncalanıyordu. Mideme yaptığı baskı çok fazlaydı. Organlarım sıkışıyormuş gibi hissediyordum. Çoğu zaman nefesimi bile eksik alıyormuşum hissi baş gösteriyordu. Esat'la ortak olduğumuz işe, onun sayesinde daha az vakit harcıyordum. Her şeye birlikte karar veriyorduk ama benim için bu süreçte her şeyi derleyip toplayıp önüme sunuyordu. Ne ben onun fikirlerini geri plana atıyordum ne de o benimkileri... Sadece ikimizin verdiği kararlarla ilerliyordu her şey. Tasarımlar hariç... Tamamı bana

özeldi, benden başka kimsenin söz hakkı yoktu. Bir de vakit bulabildiğim zamanlarda onlarla uğraşıyordum.

Uzandığım yerden telefonumla birlikte suyumu alırken bildirimlerimi kontrol ettim. Çakır'dan bir mesaj vardı, o kadar.

Çakır Seyhanlı: "1 saate evdeyim güzelim, hazırlanırsınız çıkarız."

Mesajı 15 dakika önce atmıştı. Şimdi kalksam anca hazırlanırdım. Suyumu içtikten sonra zar zor doğrularak oturur hâle geldim ve o sürede Mihriban'ı aradım. Kızın en özel gününde maalesef ki yanında olamıyorduk.

Hazırlanıyordur, düşüncesiyle, açmayınca kapatacaktım ki son saniye cevap verdi.

"Mahru'm," dedi bana kötü hissettirmemek adına, sıcacık bir sesle. Kendi düğününde dahi kırılmak, gücenmek bir yana, karşı tarafın ne hissedebileceğini düşünüp ona göre hareket ediyordu.

"Mihri'm," dedim vicdan azabıyla. "İyi misin? Her şey hazır mı? Gelemedim diye nasıl içim gidiyor, anlatamam. Bir sorun yok, değil mi? Her şeyi hallettiniz mi? Bak, gelirim bir şekilde, gerçekten."

"Kız dur, sakin," dedi gülerek. "Her şey hazır, sen merak etme. Gelsen de ne yapabilecektin ki? Siz Şura ile kendinize ve bebeklerinize iyi bakın, yeter bana. Hazırlık dediğini kuaför yapıyor zaten. E akşam da düğünde varsınız, sorun yok. Ben bile şimdi giriyorum eve. Fotoğraf çekimiydi falan derken anca... Girdiğimiz gibi de çıkacağız. Siz de direkt salona geçersiniz, orada görüşürüz."

Haklıydı bir yandan. Ben onun peşinde gezemeyecek kadar kötü ve ağır hissediyordum kendimi. Şura'nın hamileliği zaten benimkinden önde gidiyordu. Yük olurduk. İkimiz de bu yüzden yanında olamamıştık ama çok şükür ki Ferdi, ona olabilecek her şey oluyordu. Onunla tamamlanıyordu. Onunla mutlu olduğu gözünün içinden, sesinin tonundan bile belli oluyordu.

"Tamam o zaman," dedim hiç üstelemeden, vaktinden çalmadan. Bekâr olarak annesiyle, ailesiyle geçireceği son saatleriydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara ama, tamam mı?" diye özellikle belirttikten sonra vedalaşıp, uzatmadan telefonu kapattım ve ayaklandım.

Düşen kot tulumumun askısını takıp ilerlerken aynada kendime baktım. Bahçıvan modeli bir tulum, turuncu bir tişört giymiştim ve tişörtün renginde bir bant takmıştım saçlarıma. Bir annenin çocuğunu koruma içgüdüsünün hamileliğinde başladığına, o yüzden sürekli elinin kamına gittiğine dair bir şey okumuştum. Şimdi aynadan kendime bakarken de elimin karnımda olması bu bilgiyi getirmişti hemen aklıma. Ben buradayım, dercesine elimi karnımın üzerinde gezdirdim ve merdivenlerden indim.

Evin içinde bir koşuşturma hâkimdi. "Heh, geldi," dedi Pınar cama bakıp, hızlıca mutfağa doğru koşuşturarak. Evi yemek kokuları sarmıştı ve kızlar, sarmalardan böreklere birçok şey hazırlamıştı.

"Hayırdır?" dedim kapı girişinde durarak. "Kim geldi?"

"Esma Hanım geldi abla," dedi Pınar, sıcak tepsiyi tezgâhın üzerine hızla bırakarak. Sonrasında da parmaklarına doğru üflemişti. "Mihriban ablanın düğünü için gelmiş. Burada kalacakmış herhâlde bu gece. Biz de ona hazırlanıyorduk."

Mihriban, tanıdığından, Esat'ın annesini ve Esma Hanım'ı da çağırmıştı düğüne. Esma Hanım da saygıdan olsa gerek davetini geri çevirmemiş, gelmişti. Şaşırmamıştım. Çünkü o böyle şeylere önem verirdi. Sadece bir zamanlar sorunu benimleydi. Biz de Adana'da olan o konuşmadan öte gitmemiştik. Aramızdaki o mesafeyi hep korumuştuk.

"Tamam da ne gerek vardı bu kadarına?" diye sordum ama Pınar hemen gözlerini irileştirdi. "Ay abla, ne gerek var olur mu?" diye sordu dumanı çıkan sarmaları tabağa dizerken. "Esma Hanım, 'Çakır'ıma, torunlarıma iyi bakmıyorsun, sen yetemiyorsun buraya, burası çok kalabalık,' der, yerime başkasını yollar

valla. İstemem ben başkasını," dedi tok bir sesle, başını iki yana sallayarak. "O gidene kadar ben böyleyim, abla. Hiç sen de laf söyleme valla. Birkaç gün ben böyle fazladan fazladan yaparım her şeyi. Gözüne batmasın yeter ki. Sonra biz düzenimize geri döneriz."

"Pınar, ben seni hiç yollar mıyım?" diye sordum ama o, Esma Hanım'ın huyunu suyunu bildiğinden, söylediğimi ciddiye alamadı bile.

"Olsun abla, olsun," dedi ve tencereyi ocağa bırakıp dış kapıya doğru ilerledi. "Birkaç günden bir şey olmaz."

O daha kapıyı çalmadan Pınar kapıyı açınca ben de peşinden adımladım. Elinde çantası, Gece'nin yanında durmuş, onu seviyordu. İzlerken gelen temiz havayı da cezbedici bulup dışarı çıktım.

Gece oyun oynuyordu. Başında minik şapkası, şortlu tulumu, elinde kürek ve kovasıyla bir toprak birikintisinin yanına çökmüş, kendini iyice kaptırmışken; Esma Hanım'ı da ona eğilmiş, saçlarını severken bulmuştum.

Yanlarına yaklaştığımda, nezaketen "Hoş geldiniz," dedim. Başıyla kabul edip, "Hoş bulduk," diyerek Gece'ye döndü. Belirli bir mesafede onları izledim.

"Kardeşin geliyor, az kaldı," dedi Esma Hanım anaç bir tavırla, saçlarını okşayarak. "Sonra hep birlikte oynarsınız burada böyle."

Yalnız başına oynaması dikkatini çekmişti sanırım. Keşke söylediği gibi olsaydı ama o kardeş isteyen kız gitmiş, erkek olduğunu öğrenince istemem diyen bir kız gelmişti.

"Yok," dedi babaannesine de aynı tavırla. "İstemiyorum, yok."

Esma Hanım tabii bilmediğinden şaşkınlıkla kalmış, ellerini saçlarından çekmiş, "Aa niye?" diye sormuştu. "Kardeşini sevmiyor musun?"

Bakışları bir an bana döndüğünde, olumsuz anlamda kaşlarımı kaldırdım.

"Yok, sevmiyorum, yok," dedi hiç umursamadan işine devam ederken.

"E ama ablasısın sen onun." Gece babaannesini duymazlıktan geldi. "Hani sen ona her şeyi öğretecektin? İnsan kardeşini sevmez mi? Hani istiyordun?"

"Yok," dedi başını iki yana sallayıp yüzümüze bile bakmadan. "Vazgeçtim. Başka istiyorum. Bunu beğenmedim."

Kardeş istiyordu ama kız olanından.

"Kız, haşa!" dedi Esma Hanım, ağzının içinde cık cık yaparak. "Tövbe de." Gece'yi ikaz etti ama Gece'nin umurunda bile olmadı. "Öyle beğenmedim denir mi Allah'ın yarattığına? Günah." Gece omuz silkip dikkate almayınca o, sevdirmeye o kadar niyetliydi ki "Bebek o hem," dedi. Yumuşak bir dilde giriş yapmıştı fakat Gece sıkılmış gibi "Hayır!" dedi masmavi gözlerini irileştirerek. Bir de elleriyle, tane tane anlatır gibi hareketler yapmıyor muydu, sevsem mi üzülsem mi bilemedim. "Bebek kızlardan olur. Kızlar bebek olur. Erkekten bebek ol-maz."

"Aa, aa, aa..." dedi Esma Hanım, şaşkınlığı daha da artarken. "Daha neler... Ne olacakmış erkekler? Direkt koca adam olarak doğmuyorlar ya iyi hoş. Bebek oluyorlar önce."

Esma Hanım mı daha inattı yoksa Gece mi, deseler Gece derdim sanırım. Çünkü inadında bir de sakin yapısı vardı. Esma Hanım inat ederse sinirleniyordu, bunu anlıyordun ama Gece öyle değildi. Sakin sakin ama ısrarcı oluyordu.

"Yok," dedi yine aynı sakinlikle başını iki yana sallayarak. "Yok, erkek bebek olmaz, yok."

Esma Hanım pes etmişçesine bana bakarken, "Allah kolaylık versin," der gibiydi. Dudaklarımı birbirine bastırmaktan öte gidemedim. Öyle hızlı değişmişti ki tavrı... Gelip karnımı sevmiyordu artık, o yokmuş gibi davranıyordu. Ona aldığımız hiçbir şeye bakmıyor, ortak kurduğumuz hayallere dâhil olmayıp odadan uzaklaşıyordu. Üstüne gitmiyorduk ama ne yapacağımızı da bilmiyordum.

Esma Hanım eve doğru giderken "Hadi küçük hanım," dedim elimi uzatarak. "Babanız birazdan gelecekmiş. Düğüne gideceğiz. Hazırlanmanız gerek."

Oyununu bırakıp elimi tuttu. "Beni Pınarcığım hazırlasın, annesi," dedi sebebini bilmediğim bir şekilde, ısrarla. "Biz Pınarcığımla hazırlanırız. Olsun mu annesi?" Gözlerimin içine bakıyordu. "Öyle olsun mu?" Kabul edeyim diye öyle içten bakıyordu ki... O an bir şey karıştırdığını anladım. Çünkü normalde benimle hazırlanmak için can atardı. Hele ki kardeşinin erkek olduğunu öğrendiği andan itibaren hamileliğimi bile önemsemeyerek, duş aldırmak için, oyun oynamak için ısrar eder olmuştu. Eğilmekte zorlandığım, uykunun çöktüğü vakitleri bile önemsemiyordu. Kapıldığı o kıskançlık duygusunda her şeyi yok sayıyordu ama bu sefer gerçekten Pınar için ısrar etmişti.

"Neden?" diye sorup göz kırptığımda "Sürpriz giyecek çünkü Gece," dedi elimi bırakmadan. Sonra içeri girdiğimizde de "Pınarcığım, Pınarcığım," diye seslendi. Pınar elinde tepsiyle mutfaktan çıktığında "Gece giyinsin, süslensin," demişti.

Israrı beni kuşkulandırsa da reddetmedim.

Pınar elindeki tepsiyle hızlıca önümüzden geçerken "Şunları bırakayım önce," dedi. "Hemen geliyorum."

Esma Hanım'ın gözüne girmek için bir dünya şey yaptığı yetmezmiş gibi bir de nefes almadan hizmet etmeye başlamıştı. Biz merdivenlerden çıkarken "Umarım kötü bir sürpriz değildir, Gece," dedim. Cevap vermedi. Uzatmadım. Zaten birazdan göreceğim için "Hadi, geç o zaman odana, bekle Pınar ablanı," dedim. "Ben de anca hazırlanırım zaten."

Elimi hızlıca bırakıp odasına doğru koşunca arkasından bakakalmıştım. Sonrasında da kendi odama geçip dolabı açtım. Gerçekten de bu yavaşlıkla anca hazırlanırdım. Dolaptan çıkardığım; bir iki ay önce çizimini kendi yaptığım, bizim -henüz başlamamış olan- ekibe hazırlattığım ve siyah, önü tamamen kapalı ama sırtında derince bir dekoltesi olan bir elbiseydi. Yandan uzunca

bir yırtmacı vardı. Gözlerime koyu bir makyaj yapıp dudaklarımı ten rengi gibi bıraktım. Saçımı sıkı bir atkuyruğu yapıp sırtımın tüm güzelliğini ortaya serdim. Hazırlanma sürecini bile kırk kere otura kalka yapmış, nefes nefese kalmıştım.

Bir ıslık duyuldu önce, sonrasında Çakır'ın odaya girdiğini fark ettim. "Benim güzel bebeğim," dedi işaret parmağının kemikli kısmı sırtımda bir yol çizerken. "Sırtın az gelmiş, kalçalarını da dâhil etmek istedin sanırım."

Bedeni tüm ihtişamıyla beni sarmıştı. Ne kadar büyürsem büyüyeyim, Çakır'ın kolları arasında küçük bir kız çocuğu gibi kalıyordum.

Gözlerimi kısarak "Abart," dedim ve ona doğru döndüm. Bir elimi boynuna dolarken "Benim güzel bebeğim, deyip güzelliğimi kabul ettiğin için diğer söylediğini ciddiye almıyorum."

Tek kaşı çapkınca kalktı ve "İnkâr ettiğim bir dönem var mıydı?" diye sordu. Boynumu öptü, ensesini sıvazladım. Yoktu, çok şükür ki yoktu. Beğenilmek elbette her zaman güzeldi ama hayranı olduğun bir adamın sana hayran olması çok başka bir duyguydu. Ben Çakır'ın ilgisini ve sevgisini iliklerime kadar hissediyordum.

Ben elimi boynundan çekip yatakta soluklanmak için geri adımlarken o da hazırlanmak için dolaba yöneldi ve oturduğum yerde üç tane siyah kadife kutuyla karşılaştım. "Bunlar ne?" diye sorarken çoktan elime almıştım ve açmak üzereydim zaten.

"Mihriban'a," diye yanıtladı, kendine bir gömlek seçerken.

"Takıdan daha büyük bir şey alırsın diye düşünmüştüm," dedim kutuyu açma aşamasında. "Kirada oturuyorlar ya belki bir ev-" Kutuyu açmamla birlikte gözlerim irileşti ve "Yuh," dedim. Gözlerime uzaktan bakan bir insan bile göz bebeklerimdeki o altın pırıltısını görebilirdi. Çakır epey büyük ve ağır bir altın seti almıştı. Özel bir şey ve maddi olarak epey pahalı olduğu, uzaktan bakılınca bile belli oluyordu. Diğer kutuyu açınca onda da benzeri bir şeyle karşılaştım.

"Ben de düşündüm onu sevgilim ama Ferdi'ye ayıp olurdu." Şaşkınlıktan dilimi yutmuş gibi ona baktım. Kol düğmelerini ilikliyordu.

"Burası bir ev parası zaten," dedim hâlâ şok içinde. Kutuları yanına bırakıp diğer kutuya yönelirken "Annemde de benzeri bir set var," dedi. "Esat da Şura ile takmak için iki farklı ama aynı ağırlıkta sayılabilecek setler aldı." Sonra gözüyle elimdeki kutuyu işaret etti. "Onu da görgüsüzlük olmasın istersin diye aldım. Elindeki o setleri gizlice verirsin Mihriban'a. Yatırım için kullanırlar belki. İnsanların içinde de elindeki seti takarsın diye düşündüm."

Açtığım set de bir hayli dikkat çekici ve pahalı bir setti ama diğerlerine oranla daha normaldi. "Çakır," dedim tekrar, hayran olduğumu saklayamadığım bir tonlamayla. "Ne kadar ince düşüncelisin..."

Ben sete bakarken boynumdan bir kolye sarktı ve "Bu da dünyanın en güzel annesine," dedi Çakır, klipsini takıp dudaklarını saçlarıma bastırırken. Kanat şeklinde, zarif bir kolyeydi. Üzerindeki taşlar pırlantaydı.

Elim kolyenin üzerinde, dolu dolu gözlerle Çakır'a döndüğümde teşekkür etmeme bile fırsat vermeden gözlerimden öpmüştü. "Öpme," dedim telaşla geri çekilirken. "Gözden öpmek ayrılık getirir, derler."

Onun böyle batıl inançlara inanma gibi bir huyu yoktu, o yüzdendir ki geri çekilişinde söylediğimi ciddiye bile almamıştı. Üzerini son kez aynada düzeltti. Beyaz bir gömlek, siyah bir takım giymişti. Üzerine tam oturan takımı, tüm vücut hatlarını belli eden beyaz gömleği ve makyaj gibi duran kirli sakallarıyla tam olarak erkek güzeliydi. İzlemeye doyamadığım o saniyelerde Gece'nin dışarıdan gelen kavga eder gibi ses tonuyla ikimiz birlikte ayaklandık. Önce ben çıktım, peşimden Çakır.

Kapının önünde Gece'yi gördüm. Babaannesiyle bir tartışma içindeydi. Üzerinde de... Üzerinde Kül Kedisi kostümü mü vardı, ben mi yanlış görüyordum?

El verdiğince hızlı adımlarla yanına doğru giderken "Gece," dedim. "Neden sen giyinmedin?"

Gece ise elbisesinin eteklerini tutmuş, "Annesi, giydim giydim," demişti, "Görmüyor musun?" der gibi. Ama üzerindeki kostümdü. Gece'nin dolabının biri neredeyse tüm kurgusal karakterlerin kıyafetleriyle ve aksesuarlarıyla doluydu. Ayağında da... Ayağında da benim topuklu ayakkabılarım vardı. Ne kadar şaşırabilirim, derken baştan aşağıya süzdükçe daha da şoke oluyordum.

"O ayağındakiler ne?" diye sordum dehşet içinde.

"İki saattir onu anlatıyorum," dedi Esma Hanım, bugün sınavı Gece'ymiş gibi, sıkıntıyla. "Tutturdu, bunlarla gidecekmiş."

"Bak annesi, bak," dedi ellerini beline koyup, küçük ayağını ritmik bir şekilde yere vurarak. "Gece Kül Kedisi prensesi oldu, bak."

Pınar'a baktığımda çaresizce omuz silkti ve "Valla ben normal tütülü elbiselerinden giyelim dedim, istemedi. İlla da tutturdu, bunu giyecekmiş. Bu prenses baloya gidiyormuş. Tıpkı Gece gibi..." deyip ellerini iki yana vurgularcasına doğrulttuğunda, Gece ile olan sohbeti görmesem de zihnimde canlanmıştı. "Bir de kabak koyduk." Bir dehşet daha yaşadım gözü arkama iliştiğinde. "Gece, Kül Kedisi olunca kabak da araba olacakmış," diye ekledi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Gece, onlar masallarda olur," dedim. Gerçek ve kurguyu ayırt edemediği anlardaydı ve sanıyorum ki zihnini tamamen kapatmış, inada bindirdiğinden söylediklerimi duymuyordu bile. "Anneciğim, üstelik biz baloya gitmiyoruz ya hani," dedim tatlı bir dille yaklaşmaya çalışarak. "Düğüne gidiyoruz."

Yüzümüze bile bakmadan "Olsun annesi, olsun," demişti, hâlâ tek ayağını ritmik bir şekilde yere vururken. "Düğün de balodur,

olsun." Benim için sorun değil, dercesine konuşuyordu ama gayet sorundu. Baş edemeyeceğimi anladığımda "Tamam o zaman, üstündekiler kalsın ama ayakkabılarını çıkaralım," dedim. "Bak, ayağına bile olmuyor, görmüyor musun?" Ortak bir sonuca varmak niyetindeydim ama Gece kendi istediğinde diretti.

"Annesi," dedi azarlar gibi. Bir de mavi gözlerini belirginleştirince gerçekten de korkutucu oluyordu. "Görmüyor musun? Olmuş Gece'ye." Ayağına ama ayağının önüne bakıyordu, arkasındaki koca boşluğu görmüyordu bile. Bir de göstereceğim derken sendeledi ve düşecek gibi oldu. Son saniyede tutmasam yere kapaklanacaktı.

"Bak, düşüyorsun," dedim yine ikna etme umuduyla. "Böyle gidemezsin."

Düştüğünü inkâr etmemişti. Ona karşılık da "Olsun, kalkarım," demişti. İnadından, uzlaşma yolunda bir adım bile atmadı ta ki babasına kadar.

"Pınar," dedi Çakır, iki saattir bizi kapı girişinde izledikten sonra. Elinde Gece'nin çok taşlı ayakkabılarından biri vardı. Bence, şahsi fikrim o ayakkabı iğrenç bir zevkti ama Gece için ışıltı, parıltı, sim, taşlar ve gösteriş çok önemliydi. "Bu ayakkabı kimin acaba? Baksana, tam prenses ayakkabısı."

Gece bir kendi ayağındaki ayakkabılara baktı, bir babasının elindeki ayakkabıya. Tereddütte kalmış gibiydi ama ses etmedi. "Benim bu ayakkabının sahibini bulmam gerek," dedi yalan dolu bir merakla. "Bu gece Mihriban'ın düğününde bunu giyip bana eşlik etmesi gerek. Prensesimi bulmalıyım. Senin olabilir mi?" diye sordu önce, Pınar'a doğru.

Pınar kıkırdamaya başlayınca "Yok," dedi dudaklarını sahte bir hüzünle birbirine bastırarak. Sonra hemen yanına geçti ve "Anne," dedi. Çakır adımladıkça Gece de onun görüş alanına girmek için etrafında dönüyordu. Konuşsa mı konuşmasa mı bilemiyordu ama yerinde de duramıyor, gönlü ayakkabının başkasına gitmesine razı olmuyordu. "Senin olabilir mi bu acaba?"

"Benim galiba," dedi Esma Hanım ve Gece direkt atıldı. "Babası, Gece..." dedi ipucu vermek için. Önüne geçip kocaman gözlerini irileştirerek babasına bakıyordu ama Çakır, ne Gece'ye cevap veriyor ne onu görüyordu.

"Yok yok," dedi Çakır yine kaşlarını kaldırarak. "Senin de değil. Bu ayakkabı küçük bir ayağa göre. Küçük bir prensesin bu."

Sonra bana döndüğünde gözleri ışıldadı ve "Kesin senin," dedi heyecanla. "Kesin benim prensesim sensin." Adımları hızlı ve heyecanla bana gelince Gece en dişli rakibi olarak beni görmüş olacak ki "Dur babası, dur," dedi hızlıca önüne geçmeye çalışarak. "Gece'nin ayakkabı-" Konuşma telaşı hızlı yürümesiyle birleşince dengesi bozulmuş, taşa takılarak düşecekken babası tarafından tutulmuştu.

"Gece'nin," dedi yine cümlesini tamamlama telaşıyla. Sanki hiç düşmemiş gibi. "Gece'nin ayakkabısı. Gece prensesinin..."

Küçük ayağındaki koca topukluyu tek hareketiyle fırlattı ve olabildiğince ayağını yukarı kaldırmaya çalışarak "Bak babası, bak," dedi. "Çüçücük, bak."

Çakır, Gece'nin karşısında diz çöktü ve "Bakayım," dedi. Çıkardığı ayağına bir prens gibi ayakkabısını giydirirken "Seninmiş," dedi, yine aynı yalan dolu bir heyecanla. "Prenses, Gece'ymiş."

Gece küçük ellerini ağzının üstüne doğru kapatarak "Ay..." dedi duygulanmış gibi. Gözleri dolu doluydu ve bence de onun yaşında küçük bir çocuk için çok büyülü bir andı. Bir anda gerçekleşen, istediği masalın içinde bulmuştu kendini. Hatta bu kadarla da kalmayan Çakır, arkasındaki çocuklara tek bir göz hareketiyle emir vermişti.

Gece'nin arkasındaki kabak alındı ve onlar baba kız bir sohbetin içindeyken dört kapılı, siyah bir Bugatti, kabağın olduğu yere bırakıldı.

"Ah," dedi Çakır yine oyununu sürdürürken. "Prenses, ayakkabısını giyince kabak da arabaya dönüşüvermiş."

Küçük elleri babasının avucunun içindeydi. Bırakmadı ama merak da ettiğinden, omzunun üstünden geri doğru baktı ve ağzıyla birlikte gözleri de kocaman açıldı.

Büyülü bir âna yeni bir büyü eklendi sanki.

"Babası," dedi sonra nutku tutulmuş gibi hayranlıkla Çakır'a bakarak. "Sen gerçekten prensmişsin."

Prens, prensesini bulmuş, onu kendine hayran bırakmış, konuyu tatlılıkla kapamıştı. Sonrası, baloya yolculuktan ibaretti. Prenses, gözleri sürekli olarak prensin üzerindeyken ona olan sevgisini de yolculuk boyunca sıklıkla dile getirmiş; gönlü çelinen sadece prenses olmamıştı. Prens de gördüğü ilginin keyfini yolculuk boyunca çıkarmıştı.

Düğün salonuna girdiğimizde, yanımızda prensesimizin de bulunduğu örnek bir aile gibiydik. Çakır'ın koluna girmiştim, Gece babasının elinin tutmuştu ve tam anlamıyla tüm gözler üzerimizdeydi. Söylenilenleri ve imrenilen o bakışları görüp duyabiliyordum.

"Çakır Seyhanlı," dedim bizim için ayrılan masaya doğru ilerlerken. "Çapkın bir prenssiniz anladığım kadarıyla. Bir sürü masalın başrolünde yer alıyorsunuz. Kızınızın çıtasını arşa çıkarmanız hoş mu, bilemedim. Sizin gibi bir prensi tanıdıktan sonra hayatına alacağı diğer prensler eksik kalabilir."

"Bence gayet hoş," dedi. Gece'nin elini bıraktı, benim sandalyemi çekti. "Benim verdiğim ilginin daha azını verecekse kızıma, hayatında olmaması yararınadır." Göz göze geldik. "Her ikisi için de," diye, olmayan prensi tehdit edercesine cümlesini tamamladı ve oturacakken vazgeçip "Sen geç," dedim. "Ben bir Mihriban'a bakayım."

Başını tamam dercesine hafifçe eğdi. Bu sırada Gece, salonun içinde koşuşturmaya başladı. İkinci prens olarak görevlendirilen Kanca da peşinde döndü durdu. Ne şanslıydı Gece... Onu ilgiye

ve sevgiye boğan ailesinin yanında hiç yara bırakmayacak bir babası vardı. Büyüdüğünde anlatacağı, anımsadığında yüzünün güleceği, göçüp gittiğimizde dahi mutlu anlarla hatırlayacağı bir babaya sahipti. Çakır, hayatımızda senelerce yoktu ama kısacık zamanda, o senelerde kaçırdıklarını öylesine tamamlamıştı ki Gece, babasına karşı şüphesiz bir güven duyuyordu.

Gelin odasına girdiğimde Ferdi'yi ve Mihriban'ı buldum. Şura ve Eftelya abla da yanlarındaydı. Benim de girmemle birlikte Ferdi odadan çıkınca uzaktan dikkatlice süzdüm.

Kabarık bir gelinlik seçmişti, üst kısmı tamamen danteldi ve sırma saçları maşayla yapılmış, parıl parıl parlıyordu. Uzunca bir duvağı vardı ve gülümsemesinin daha belirgin olduğu, kaybolmadığı hafif, doğal bir makyajı.

"Çok güzel olmuşsun," diyerek ona ilerledim ve birbirimize kenetlenircesine sarıldık. Tabii kabarık bir gelinlik ve kocaman karnım buna engel oldu. Sonrasında Eftelya abla ve Şura ile selamlaştım. Şura'nın da Gece'den farkı yoktu. Parlak bir elbise giymişti ve koca bir topuz yaptırmıştı. Bu düğünde gelinin kız kardeşi, tam olarak Şura'ydı.

Kısa bir süre heyecanını almak için sohbet ettik. Sonrasında çıkma saatleri yaklaşınca Çakır'ın getirdiği o iki büyük, ağır seti verdim. "Mihriban, bunlar bizim size hediyemiz," dedim, verirken bile çekinerek. "İnsanların içinde görgüsüzlük gibi olsun istemedim. Güle güle takar mısın yoksa harcar mısın, sen bilirsin artık." Tebessüm edip kutuyu uzattım. "Harcar mısın," kısmını özellikle söylemiştim. Belki bozdurmak isterdi ama hatıra niyetiyle çekinir diye...

Kutuyu bile açmadan, "Her şey kabulüm," dercesine bir samimiyetle "Teşekkür ederim, Mahru'm. Neden zahmet ettiniz?" dedi ve biz bir kez daha aramızdaki engellere rağmen sarılmaya teşebbüs ettik.

"Ya niye takmadın içeride?" diyerek bizi ayıran Şura oldu. Kendisi tarafından azarlanmıştım. "Seyhanlıyız biz, kızım. Tabii

ki görgüsüz gibi insan içinde takacağız." Dik dik bakınca omuz silkerek "Ben takacağım valla," dedi ve bakışlarını hemen Eftelya'ya çevirdi.

"Tak sen Şura, tamam," dedim uzatmadan, baskılı bir sesle. Esma Hanım da takacaktı zaten. Ben sadece böylesini tercih etmiştim.

İçeriden yapılan anonsla gelin ve damadın çıkışı duyuruldu ve biz dışarı çıkarken Ferdi, gelin odasına girdi. Mihriban'ın heyecandan yerinde duramadığını gördüm ve çıkmadan hemen önce "Sakin ol," diye mırıldanarak tebessüm ettim. Aynı tebessümle karşılık verdiğinde, yine de asıl desteği Ferdi'den aldı ve elini tuttu. İnsanın yol arkadaşına güvenmesi mühim meseleydi. Ne mutlu ki Mihri de bunu tadabilmişti.

"Emre gece sizde kalacakmış," dedi Eftelya abla, koluma girerken.

"Olur olur," diye başımı salladım. "Zaten Gece de, gelsin diye tutturuyordu da Emre'yi zorlamak istemedim."

Bir yanında Şura, bir yanında ben, salona girdiğimizde Çakır'ın yanında aldım soluğu. Sandalyemi nikâh masasına doğru çevirdim, sırtımı göğsüne yasladım ve mutlu sonlu bir filmi izler gibi buruk bir mutlulukla izledim. Nikâhları kıyıldı, Mihriban ve Ferdi onca derdin içinden birbirinin şifası olarak çıktı.

Saatler ilerledi. Çakır'la, herkesin gözünü üstümüzde tutacak kadar salındık ortalıkta. Bunda Ferman'ın da orada olmasının etkisi vardı muhtemelen. Çakır, aklınca Ferman'a karşı gövde gösterisi yaptı. Zaten çok kalmadan da gittiler salondan. Ona karşı kini bitmiyordu, bitmezdi. Hele Turan'ın ölümüne de o sebep olduğundan, kini daha da artmıştı. Eğer ki duruyorsa, ona dokunmuyorsa en büyük sebebi, bize yarardan çok zarar getireceğini bilmesiydi.

Düğün bitip arabaya bindiğimizde Emre ve Gece arka koltukta sızmış vaziyetteydiler. Kendi yerime yerleşip kemerimi bağladığımda, üzerimde günün tatlı yorgunluğu kalmıştı sanki. Keyifli

bir akşamdı. Mihriban'ı o kadar mutlu görmek bana çok iyi gelmişti. Bir de tabii sorunsuz, ailecek katıldığımız düğün daha da anlamlı kılıyordu geceyi.

Çakır, dikiz aynasını Gece'yi görecek şekilde ayarladıktan sonra "Şebek ya," dedi gülerek. "Gördün mü, bütün akşam masaları tek tek gezerek 'Elbisemi beğendiniz mi?' diye sordu."

Başımı geri doğru çevirdiğimde küçük başı Emre'ye dayanmıştı. Emre'nin de ona... "Bir de, "Siz de benim gibi elbiseniz olsun ister miydiniz?' diye sorması..." Dedim ve devam ettim gülerek. "Kadının biri 'Yok, ben öyle giyemem,' deyince elini beline koyarak, 'Niye, beğenmedin mi?' diye hesap sorması..." Çakır'ın yüzüne baktığımda aynı belirgin gülümseme onda da vardı.

"Asla kabul etmiyor beğenilmemeyi, asla," dedi başını iki yana sallayarak. "Soruyor ama cevap net yani. Onu duymak için soruyor." Tekrar aynadan Gece'ye doğru bakıp "Tam ilgi delisi," dedi, onun da hoşuna gider gibi.

"Güzel ama," dedim omuz silkip önüme dönerek. "Gittiği her yere neşe katıyor. Bizim bile havamız değişiyor onunla, baksana."

"Öyle tabii," diye karşılık verdi ve sanki saatlerdir onu izlemiyormuş gibi bir kez daha aynaya dikti gözlerini. Ona bakınca, onunla konuşunca onun da çocuk yanı büyüyordu sanki. Gece bizim de çocukluğumuzdu. Gözlerinin parıltısı ona bakarken bile bir farklıyken "Yürek biti," dedi. O kadar hoşuma gitti ki bu tabir... Öyle anlamlıydı ki... İçini kaşındırıyordu insanın, içini götürüyordu. Atamıyordun da... Kaşıdıkça yani sevdikçe daha da sevesin geliyordu. İçimden birkaç kez tekrar edip tebessüm ettim. Yürek bitiydi Gece.

Başımı cama yaslamış, gözlerimi kapatmıştım. Eve gider gitmez kendimi yatağa atıp derince bir uyku çekmek niyetindeydim ki Çakır'ın telefonu çaldı. Önce dikkatimi çekmese de sonra "Hangi hastane?" deyince panikledim.

"Ne olmuş?" diye yerimden sıçrayınca "Hemen almışlar mı yani?" diye sordu. Sanki sesi telaşlı çıkacakmış da benim yüzümden kontrol ediyormuş gibi hissettim.

"Çakır," dedim, endişem gitgide artarken. "Ne olmuş?"

Ses tonumun yüksekliğinden, Gece yerinden sıçradı ama saniyesinde geri döndü uykusuna. "Tamam," dedi Çakır, bana bakıp "Bir şey yok," dercesine. "Geliyorum ben şimdi."

Peşinden de telefonu kapattığında, tekrar sormama müsaade etmeden "Şura doğuruyormuş," dedi.

"Ne!" diye çıkıştım tekrar. "Nasıl doğuruyormuş? Erken daha. Nasıl olmuş? Neden olmuş? Şimdi bir aradaydık, ne olmuş birden?"

Ben sorularımı peş peşe sormaya devam ederken "Bilmiyorum, güzelim," diye kesti sözümü. Sonra sinyal verip müsait bir yerde durdurdu arabayı. "Yolda kavga etmişler sanırım Esat'la. Sonra sancısı başlamış. En yakın hastaneye gitmişler, doğum başladı deyip almışlar."

"Erken," dedim üstüne basa basa. Kandan olduğundan mı candan olduğundan mı bilmem, benim yüreğim sıkıştı, içim çekildi.

"Bilmiyorum ben de başka bir şey. Siz çocuklarla birlikte eve geçin," derken kendi kapısını açmıştı, sanıyorum ki bizi arkadaki arabaya bindirecekti. "Ben göreyim, öğreneyim, geleyim," diye ekledi.

Bu tabii ki mümkün değildi. "Asla," dedim yerimden kıpırdamadan. Biz durunca arkamızdaki araba da durmuş, hatta Esma Hanım arabadan inmiş, telaşla ne olduğunu sorguluyordu. "Annenle yolla çocukları eve, biz gidelim," dedim.

"Mahru," dedi ama öyle bir baktım ki yüzüne, devamını getiremedi bile. Hoşnutsuzca çocukları kendi kucağında diğer arabaya geçirdikten sonra birlikte hastaneye yol aldık. Şura hastanede bir doğurdu, ben arabada dokuz doğurdum desem yeriydi.

Hastaneye vardığımızda, trafikten sebep saatler geçmişti. Kapı girişinde bizi Esat karşıladı. Doğumun bittiğini ve bir kızla-

rı olduğunu söyledi. Kuvöze alınan bebeği bir camın arkasından izlerken ağladım. Minicikti. Bir sürü hortum bağlıydı vücuduna ve küçücük elini cama vurup duruyordu. Serum takılı o eli cama çarptıkça benim içim gitti canı acıyacak diye. Dayanamadım, hemşireye söyledim ve camın önüne ufak bir bez parçası koydu. Birkaç dakika bebeği izledikten sonra Esat, bizi Şura'nın odasına çıkardı. Aslında ilk olarak onun yanına gitmek istemiştim ama hemşirelerin, yanında olduğundan ve yeni yeni ayıldığından bahsetmişti. Kapının önüne gelince de "Sen gir, Mahru," dedi çaresizce. "Şimdi beni görmek istediğini hiç sanmıyorum."

Her neden kavga ettilerse ondan sebep değil de erken doğumun yükünü kendi üzerine almış, vicdan azabı çekiyor gibiydi. Korkudan beti benzi atmış, üstü başı dağılmış hâldeydi. Birkaç saat önce gördüğüm o Esat'la şimdiki arasında dağlar kadar fark vardı. Çakır'la birlikte hemen kapının girişindeki koltuklara oturdular ve ben kapıyı tıklatarak içeri girdim.

Girdiğimde gördüğüm kadın da, kapı eşiğinde kalmış o adamdan farksız değildi. Ağlamaktan bitap düşmüştü, üstelik yalnızdı. Halamlar yoldaydı ama biz onlardan önce varmıştık. Planlı da olmadığı için doğuma da yalnız girmişti, çıkışta da kimse karşılayamamıştı.

İçini çeke çeke ağlarken "Mahru," dedi ve ben koşarak yanına gidip sarıldım. "Çok bağırdım, sinirlendim. Tutamadım kendimi. Benim yüzümden erken doğdu. Benim yüzümden ölecek."

Psikolojisinin fazlaca etkilendiği her hâlinden belli olurken "Şura, öyle şey olur mu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Eğer dik durmazsam karşısında, ben de onunla birlikte üzüntümü belli edersem Şura daha çok düşerdi, biliyordum. "Ben gittim gördüm bebeğinizi," deyince gözyaşlarını bir anlığına durdurmuş ve burnunu çekmişti.

"İyi mi?" diye sordu telaşla. "Bana daha göstermediler, Mahru. Kızım iyi mi?"

Başımı sallarken, yüzümde de "Sorun yok," dercesine bir ifadeyle durmaya çalıştım. "Çok güzel ve çok iyi. Aşağıda ona harika bakıyorlar. Aynı sana benziyor," dedim gözyaşlarını elimle temizlerken. O ağladıkça ben ağlamamak için zor tuttum kendimi. "Hırçın ve çok güzel..."

Ağlarken güldü ve "Öyle kötü şeyleri çağırma, olur mu?" diye sordum sakin bir yaklaşımla. "Bir sürü çocuk erken doğuyor, kuvözde kalması gerekiyor. Öyle ölüm falan yakıştırma bebeğine. Hem öyle çok da erken değil ki. Sen 8. ayına girmiştin çoktan. Daha küçük bebekler doğuyor da tutunuyorlar hayata. Senin kızın mı tutunamayacak? Bir yerde okumuştum zaten," dedim ona iyi hissettirmek adına. "Kızlar daha güçlü oluyormuş." İhtiyacı olan ilgiyi de sevgiyi de ona vermek için saçlarını okşadım. "Sen şimdi onu dert etme kendine. Sütün gider sonra. Senin şu an yapabileceğin tek şey ona sütünü yollamak ki o da hemen toparlansın, gelsin yanına."

İyi gelmiş gibi başını yastığa koymuş, biraz olsun sakinlemişti. "Nasıl oldu?" diye sordum sakinliğinden cesaret alarak. "Nasıl başladı birden doğum?"

Düşününce bile sinirden deliye dönen gözleriyle "Telefonunda Selma'nın mesajını yakaladım," dedi. "Bir hafta önce atmış. İstanbul'a gelmiş. Sarhoş olmuş, şirketi basmış. Sonra da Esat'la ayrılmışlar şirketten. Dün akşam için teşekkür ederim. 'Şura'ya söylemezsen ben söylemem, merak etme. Özür dilerim,' falan yazıyordu."

Dehşetle, karnım kasıla kasıla dinledim anlattıklarını. "Öyle bir şey değildir," diye mırıldandım ama "Sen kendini yerime koysana," dedi sinirden ağlarken. "Karşılaştığım mesajlarla sinir krizi geçirdim. Sancım başladı. Sonra da soluğu hastanede aldık. Tahmin ettiğin gibi bir şey değil, dedi ama bebek çoktan yoluna girmişti bile."

"Sen bir şey yapacağına ihtimal veriyor musun?" diye sordum. Açıkçası kimseye kefil olmak niyetinde değildim.

"Yok," dedi bakışlarını üzerimden çekerek. "Ama yine de mesajı görünce, öyle 'Tamam canım, olsun,' diyerek geçemezdim. O da zaten 'Bir şey yapmış olsam sence o mesajı tutar mıydım, Şura? Silmeyi akıl edemeyecek miyim?' falan diye sordu. Güya bana zaten anlatacakmış ama hamile ve hassas bir dönemde olduğum için beklemiş. O yüzden tutmuş mesajı da, göstermek için. Görüntüler de varmış, onları da gösterecekmiş içim rahatlasın diye ama dediğim gibi, benim sancılarım konuşmanın o noktasına gelene kadar çoktan başlamıştı zaten."

Duraksadı ve "Neyse, Mahru," dedi devam etmediğini belirtircesine. "Sen de hemen buralara gelmişsin, karnın burnunda... Sağ olasın ama gördün, yeter, git artık eve. Ben senin yüzünden bile anlıyorum endişeni, korkunu. Derdimi dert bilme bir de kendine."

"Olur mu öyle şey?" dedim elini tutarak. O da elini elimin üstüne koydu ve "Olur olur," dedi. Sonrasında da "Bir şey rica edeceğim ama senden," dedi annelik içgüdüsünden, titrek bir sesle. "Baran arabadaydı bunlar olurken. Çocuk ne olduğunu anlayamadı. Hastaneye geldik, Esat doğumhane, doktor, bebek falan derken koşturdu durdu. Kimse de yoktu yanımızda. Kantinde çocuklarla oturuyor Baran. Alıp eve götürür müsün?" Gözyaşı yanağından süzüldü. "Buralarda sürünmesin daha fazla. Gece ile vakit geçirir en azından sizde."

"Tabii tabii," dedim hiç düşünmeden. "Emre de bizde. Oynarlar birlikte, aklın kalmasın, ben ilgilenirim."

Halamların gelmesini bekledikten sonra kalktım ve çıkarken Esat'la vedalaşsam da içimdeki şüpheyi atamadım. "Gerçekten bir şey yapmadı Esat, değil mi?" diye sordum Çakır'la asansöre ilerlerken.

"Hayır, sevgilim," dedi elini belime atarak. "Selma, Esat'tan başkasıyla gitmem diye tutturunca mecbur kalmış eve bırakmaya. Zaten bizden çocuklar da varmış arabada. Her saniyesini de kayda aldırmış onlara, 'Şura bunu duyarsa ben hayatta açıkla-

yamam başka türlü,' diye. Doğurmasını bekliyormuş anlatmak için."

O an içime başka bir şüphenin tohumları düştü ve "Sen..." dedim tek kaşımı kaldırarak. "Sen de saklamıyorsundur inşallah bir şeyler."

"Çok şükür," dedi, gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Asansörün kapısı üstümüze kapandı. "Çok şükür, bu sefer ben saklamıyorum."

Mihriban...

Yeni hayatımın ilk dakikalarındaydım şu an. Mihriban Hancı olarak çıktığım o evden şimdi elimde nikâh cüzdanımla Mihriban Hancı Ertürk olarak yeni evime girmiş bulunmaktaydım. Yeni eşyam, havalandırılmamasından kaynaklı içeride ağır bir koku oluşturunca "Camı açabilir miyiz?" diye sordum. Sesimdeki telaşı, gerginliği ne yazık ki saklayamadım.

Ferdi hemen arkamdaydı ve evin dış kapısını kapattı. Salona mı yoksa yatak odasına mı gitsem, bilemediğimden holde kalakalmıştım. Oturma odasının balkon kapısını açık bırakıp bana doğru gelince, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim, gelinliğimin eteklerini tuttum. Zaten gergin, sıcak ve kasvet doluydum, bir de gelinlik iyice terlememe sebebiyet veriyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sorduğunda hâlâ salon ve yatak odasının arasında duruyorduk. Muhtemelen ben bir yöne gidemediğim için o da adım atmıyordu. Çekingen bir tavırla başımı sallayıp "Su alabilir miyim?" diye sordum.

Sanki o, ev sahibiydi de ben yabancıydım, misafirdim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Böyle olunca da daha çok gerildim.

O mutfağa doğru yol alınca "Geçecek," dedim kendi kendime. "Daha yeni her şey. Yoluna girecek ve alışacaksınız birbirinize..."

Sonra bir tarafı seçmem gerektiğini düşündüğümden yatak odasına yöneldim. Kaçmak istediğim o sona gelecektik sonuçta. En azından isteksiz görünmek istemedim. Ben Ferdi'ye karşı istekliydim, sadece korkuyordum, çekiniyordum. Bilinmeyenin getirdiği bir tedirginlik vardı üzerimde. Bir de Şura'nın yaşadığı o zorlu tecrübe... Bende işler nasıl gidecekti, bilmiyordum ama korkuyordum.

Yatak odasına girdiğimde Ferdi hemen gelmedi. Belki de bana hazırlanmam için zaman tanımıştı. Elim gelinliğin fermuarına gittiğinde Şura'nın söyledikleri geldi aklıma.

Sakın gelinliğini kendin çıkarma.

Böyle şeyler özel şeyler, Mihriban, bak sakın.

Hem şöyle düşün, yarı çıplak onu beklemektense onun çıkarması daha da kolaylaştırır işleri.

Sanıyorum ki haklıydı. Gelinliğimi ellemedim ama kısa duvağımı saçımdan kendim çıkarıp makyaj masasının üstüne bıraktım. Ferdi'yi elinde su bardağıyla odaya gelirken görünce, üzerindeki ceketi çıkardığını fark ettim. Gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı, muhtemelen rahatlamak adına. Suyu bana uzattığında teşekkür edip birkaç yudum aldım ve onu da duvağın yanına bıraktım.

Birkaç damla için mi istedin suyu, diye sövebilirdi ama hiçbir şey yapmamış, dolaba doğru yaslanmıştı ve bana bir şey diyecek gibi duruyordu. Gece lambasını açtı ve artık birbirimizi daha net görür hâle geldik. Garip bir sessizlik hâkim olunca odada, "Mihriban," dedi ve ben ilk adımı onun atmasıyla birlikte "Efendim?" diye heyecanla atıldım.

"Böyle gergin durursan beni de germekten öte gitmezsin, biliyorsun değil mi?" Yumuşak bir dille söylemişti ama benim he-

men omuzlarım düştü, yüzüm asıldı. "Gel buraya," deyip bana elini uzattığında parmaklarımı avuç içine doladım ve ona doğru çekildim.

Önünde durunca elimi bıraktı ve iki eliyle yüzümü kavrayarak "Mecbur değilsin, biliyorsun değil mi?" diye sordu, güldü, gamzeleri belirginleşti. "Çok sevdiğim kadına böyle çok çekilirken ne kadar süre dayanabilirim, bilmiyorum ama..." Yüzümü severken "Dayanırım, Mihriban," dedi yemin eder gibi. "Sen isteyene kadar, kendini hazır hissedene kadar dayanırım ben. Uzaktan sevmelere alışkınım ben seni. Beklerim. Evlilik bundan ibaretmiş gibi kendini mecbur hissetme. Benim sende gördüklerim çok daha fazlası. Her şey zamanı geldiğinde olduğu gibi bu da olur elbet. Sen yeter ki böyle yabancı hissetme kendini burada," deyip evin içinde gezdirdi bakışlarını, sonra kendi göğsüne koydu ellerimi. "Ve burada..."

Ferdi'nin güzel sevmeleri insanın tüm ön yargılarını kırabiliyordu. Ben, ne onu bekletmek niyetindeydim ne de kendim beklemek niyetindeydim. Böyle anlaşılmak da beni üzmüştü. "İstiyorum," dedim hevesinin kırılmasına müsaade etmeden. "Ben sadece..." Nasıl söylenirdi, bilmiyordum ama yarım ağız "Çekiniyorum," diye mırıldandım. Sonra konuşmanın getirdiği cesaretle de açıldı dilim. "Beklemeyelim istiyorum. Beklemeyelim, Ferdi. Bekledikçe daha çok büyüyecek, içimdeki korku da merak da. Ne olur, davranışlarımı yanlış yorumlayıp çekilme benden geri." Sesim bir fısıltıya dönüşürken, bakışlarımı gözlerinden kaçırıp göğsüne sabitledim.

Titreyen ellerim ilk adımı atmak için düğmesini bulduğunda dudaklarımı ısırıyordum ve kalbim ritmini bozmuştu. Sanki karnımın içine bir ateş topu düştü. Kendi sonuma doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Düğmesinin birini iliğinden çıkarınca, Ferdi çenemden tuttu ve başımı kendine doğru kaldırdı. Sonrası ise bir öpüşmenin başlangıcıydı. Ona doğru yükseldim ve uzun zaman olduğunu düşündüğüm, aslında takvime göre üzerinden

çok da geçmemiş öpüşmenin hasretiyle, dudaklarından kana kana kendi payıma düşeni aldım.

Ferdi benim payıma düşendi. Her zaman elindekiyle yetinmeyi bilen, benim için gönderilmiş bir mükâfat gibiydi. Özel ve güzel...

Onu öptüğümde, onun tarafından öpüldüğümde öylesine kaptırıyordum ki kendimi, o an hiçbir şeyi görmüyordu gözüm. Gelinliğimin bollaştığını ve yere düştüğünü görmediğim, hissedemediğim gibi... Elim yüzünde, onu dudaklarıma daha çok çekmek için verdiğim mücadelede beni karşısında yarı çıplak bırakıvermişti. Ben bunu, bana bakmak istemesiyle fark etmiştim. Eğer dudaklarımdan çekilmeden yapabilseydi bunu, hiç fark etmeyecektim bile. Ben onun dudakları arasındayken bambaşka dünyalardaydım.

"Mihriban," diyerek beni karşısına almak istediğinde utançtan gövdesine kapandım. Ellerim beline dolandı, başımı göğsüne yasladım. Çıplaktım. Üzerimde sadece gelinliğin altına giydirilen çamaşırlardan vardı ve ben ilk kez, bir erkeğin karşısında bilincim yerindeyken böylesine çıplaktım. Utançtan öleceksmişim gibi hissettiğimde zorlamadı. Başımı tekrar göğsünden kaldırdı ve "Kapat gözlerini," dedi.

Emir değil de rica eder gibi söylüyordu bunu ve ben ona itaat etmiştim. Hiç sorgulamadan, çekinmeden... O da aynısını yapacağını belirtir gibi, bana güven vermek adına benimle eş zamanlı kapattı gözlerini ve biz tekrar öpüşmeye başladık. Ellerimi tuttu, gömleğine götürdü. Kalan düğmelerini birlikte çözdük. Sonrasında da çıkardık. Hâlâ gözlerim kapalıydı. Elim boşta kalınca yüzüne götürdüm. Elim kirpiklerine çarptı ve kapalı olduğunu fark ettim. O an çıplak olmaktan utanmamıştım.

Elinin çıplak sırtımda gezdiğinin bilincindeydim ama öpüyordu ya beni, gerisi umurumda değildi. Bir süre sonra, sığınağım dediğim o dudakları dudaklarımı uyuştururcasına öptüğünde his-

sizleştim sanki. Artık her şey daha farklıydı. Daha çok hissettiriyor, daha çok sızlatıyordu.

Buz gibi yatağa sırtım yerleştiğinde, irkilerek daha çok sarıldım ona. Yaz ayında yatağın serin olması, benim fazlaca yanıyor oluşumdan mı kaynaklıydı acaba? Saçlarındaki elim yüzüne düşer gibi olduğunda kirpiklerinin hareketlendiğini fark ettim. O an kanım çekildi sanki. Gözlerini açmak istiyordu ve ben telaşla gözlerimi aralarken, elim hızlıca lambaya doğru gitti. Kapatmak istedim ama tam düğmenin üzerindeyken eli, elimin üstüne geldi.

Göz gözeydik. Vücudumuz birbirine kapanık olduğundan görmesi mümkün değildi ama bunu istediği de belliydi. "Seni uzaktan sevmelere alıştım ama görmeden sevmelere alışmayayım, Mihriban," dedi izin ister gibi. "Sen görmeden de sevilirsin de, görünce bir başka sevilirsin. İzin ver, seni doya doya seveyim."

Bütünüyle tek bir izindi bu. Ya sınırlarımı koyacaktım ya da bu gece Ferdi'ye izin verecektim. Verdim. Korkarım sandım ama öyle olmadı. Ferdi'nin tüm varlığını bacaklarımın arasında hissettikten kısa bir süre sonra, yine o en çok tanıdık olduğum dudaklarla karşıladım merakımı, korkumu, gerginliğimi. Onunla delicesine öpüşürken, elleri tenimi bir bebeği sever gibi dikkatlice severken...

Onunla yaşadığım tüm ilklerimi o gece yine onunla birlikte sonlandırdım.

Ben, beni güzel seven bir adamı hikâyemin başrolü yaptım.

Mahru Seyhanlı...

Eve geldiğimizde çocuklarla biraz ilgilendikten sonra kendimi direkt yatağa attım ve kremlerimi aldım. Karnımda yeni yeni oluşmaya başlayan çatlaklarıma sürdüm önce, ardından günlük bakım kremlerimi bacaklarıma sürmeye başladım. Kokusu tüm

odayı sarmışken aklımda Şura vardı. Birkaç dakika önce iyi olduklarını belirten bir mesaj atmıştı ama endişemi atamadım. Hem onun için hem kendim için... Ben yaşamamış olsam da yaşamayacağım anlamına gelmiyordu ve ben evhamlı olduğumdan, ya başıma gelirse diye kurmaktan geri duramıyordum.

Çakır'ın odaya girmesiyle "Uyumuş mu çocuklar?" diye sordum. Kendini yatağa atarcasına bacaklarımın dibine uzandı ve bileğimden tuttuğu bacaklarımdan, önce uzunca bir soluk aldı. "Yok, uyumamışlar, annem yanına almış üçünü de. Birlikte yatacaklarmış," dedi. Sonrasında öpmeye başladı.

"Aaa," dedim şaşkınlıkla. "Ben baktığımda yatmışlardı, uyumak üzereydiler." Dudaklarıyla birlikte batan sakallarını da hissediyordum ve onun hiç, çekmek gibi bir niyeti yoktu kendini.

"Seni kandırmışlar," dedi, bileğimdeki dudakları biraz daha yukarı çıkarken. Sonra konuyu geçiştirdi ve "İnsanın bacağı da güzel kokmamalı," diye hayıflandı. "Sonra suçu bana atıyorsun. Gel de sen öpme, Mahru. Gel de sen kaptırma kendini," dedi yaşattığı morluklara atfen.

Kıkırdadım ama o kadarla kaldım.

Baktım, o öpücükler epey yukarılara çıkıyor, çenesinden kavrayarak kaldırdım. "İnan, ne hâlim var ne keyfim," dedim hiç başlamamış bir şeyi direkt bitirerek. İyi de oldu, eğer niyetine girmiş olsaydı beni kandıran o olurdu. Şimdi çekince, hiç sorgulamadan yanıma doğru geldi ve sırtını başlığa yaslayıp beni de göğsüne çekti.

"Niye yok keyfin?" diye sorduğunda göğsüne kuruldum ve "Şura'ya üzüldüm," dedim. "Erken doğum yaptı. Daha zamanı vardı. O ağlamaları çıkmıyor aklımdan."

"Bir sorun yokmuş," dedi saçlarımın arasına minik öpücükler bırakırken. "Aradım demin tekrar Esat'ı. Bir haftaya çıkar kuvözden, demiş doktor. Her şeyi iyiymiş, solunumunda biraz sorun varmış, ondan tutuyorlarmış ama atlatamayacağı bir şey değilmiş. E tabii insan üzülüyor ama sağlıklı sonuçta, ona dua

edelim. Gelecek bir haftaya evine." Eli yüzüme doğru kaydı ve yüzümün yarısını neredeyse avucunun içine alırken, beni bir çocuğu avutur gibi avuttu. "Adını da Damla koymuşlar, küçük doğdu diye."

"Ya," dedim heyecanla yüzüne bakarak. Normalde eylülün sonuna denk geliyordu doğumu ve o Eylül koyma niyetindeydi. Demek, şimdi değiştirmişti. "Çok güzelmiş," dedim tekrar önüme dönerek. "Küçücük bir şeydi zaten. Yakışmış."

Sonra tekrar elleri saçlarımda usulca dolanmaya başladı ve "Biz ne koyacağız?" diye sordu. Artık zamanı, der gibi. "Doğunca mı karar vereceksin?"

"Aslında," diye mırıldandım. "Ben çoktan karar vermiştim."

Ellerinin duraksamasıyla bozulduğunu anladım ama bozuntuya vermeden "Benimle de paylaşmayı düşünüyor muydun?" diye sordu.

"Evet," dedim göğsünden kalkıp karşısına otururak. Bağdaş kurdum ve elimi karnıma koydum. "Emin olmak istedim. Sonra bir de Mihriban'la konuştum."

Bu sefer, bozulduğu yüzünden bile okunuyordu.

"Mihriban bile biliyor yani," dediğinde kaşlarımı kaldırarak "Yok," dedim. "Tam olarak bilmiyor. Senin hakkın öğrenmek. Söyler miyim hiç? Sadece iki isim düşünmüştüm ve biri için ondan da onay almak istedim."

Anlamamış olacak ki kaşlarını çatmıştı. "Çakır," dedim söze nasıl gireceğimi bilemeyerek. "Turan'ın bizim hayatımızdaki yeri basit değildi. Hele senin için... Senin en yakınındı. Onun da sana bağlılığı bir başkaydı. Ben senin, her hafta onun mezarına gittiğini biliyorum." Şaşırmış olacak ki duraksadı. Nasıl ki içerideyken her hafta mezarıyla birinin ilgilenmesini emretmişti, çıkınca da bu görevi kendi üstlenmişti. Üzerine konuşmasa da Çakır, her hafta Turan'ı ziyaret etmekten geri kalmıyordu. "Tilki ve Kanca ile sürekli olarak Turan'dan bahsettiğinizi biliyorum. Kendini suçlu görüyorsun. Üstelik defalarca Ümran hakkında

onunla konuşmaya çalışmana rağmen, yeni bir yola gitmesi için teşvik etmene rağmen, 'Her şey başka türlü olabilirdi,' dediğini de biliyorum."

Hüzün çöktü mavilerine; gördüm. "Olabilirdi, evet," diye onayladı. "Eğer o kaza olmasaydı, bir gün gerçekler ortaya çıktığında..."

"Yüzleşirdin onunla," dedim hiç düşünmeden. "Özür de dilerdin, biliyorum."

"Mahru, ben ona o zaman anlatamazdım," dedi, sanki bana değil de Turan'a açıklama yapıyormuş gibi. "Durmazdı, anlamazdı. 'Yollarına gitsinler, benden uzak dursunlar,' demezdi. Hesap sormak isterdi, görmek isterdi. Ortalığı birbirine katardı. Hakkıydı da." Kesinlikle, diye başımı salladım. Böyle bir şeyi öğrenseydi, Ümran ve abim çok daha önceleri ortaya çıkmak durumunda kalırdı ve belki de ölürlerdi.

"Ben kimseye bir şey olsun istemedim. Turan'a da bir şey olsun istemedim. O gün bana hesap sormaya gelirken..."

Göz kapaklarında o gün canlanmış olacak ki "Fevriliğinden," dedim düşmesine müsaade etmeden. Ben onun mutlu olmasını kendime görev edindim. Çok kez düşmüştük, bir kez daha düşmeyecektik. "Turan fevri bir adamdı. Ne niyetle ondan sakladığını da biliyorum. O günün yaşanmasının senin suçun olmadığını da. Kader..." dedim bu sefer ben onun yüzünü severek. İyi hissetsin diye tenini okşadım. "Herkesin doğacağı ve öleceği gün, kaderinde yazılıdır, değişmez, derler. Bir şeyler sebep olacaktı, sebebi Ferman oldu. Sebebi fevriliği, o zapt edemediği öfkesi oldu."

Sözlerimin onu tatmin etmediğinin bilincindeydim. Çakır bu yükü almıştı üstüne ya bir kere, benim onu aklamam bir şey ifade etmiyordu.

"Neyse, ben..." dedim geri çekilirken. "Hamile olduğumu öğrendiğim o gün, o hastanede bir rüya gördüm. Rüyamda annem, Turan, verdiğimiz kayıpların hepsi vardı. Bana kucağında

bir bebekle geldi Turan. O bebeği verdikten sonra da 'Beni unutma,' dedi. Ben bunu günlerce, haftalarca hatta aylarca aklımdan atamadım."

İlk kez duyduğu bu rüyanın bendeki etkilerini okumak ister gibi tüm dikkatini üzerime verdi ve dinledi. "Turan mı olsun istiyorsun? Doğru mu anlıyorum?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken "Tam olarak değil," dedim. "Nasıl ki senin iki adın var ama Kenan'ı değil, daha çok Çakır'ı kullanıyorsun, biz de Turan'ı çok kullanmayalım ama o adı ona verelim. O gün gördüğüm o rüyanın bir anlamı vardı, Çakır. Boşuna görmedim. Belki sen kendini aklayamıyorsun, belki biz dünya telaşına kapılıp çoğu zaman Turan'ı unutuyoruz, bilmiyorum. Sadece böyle yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Nasıl ki o az önce beni okumaya çalışıyordu, ben de şimdi onu okumak ister gibi bakıyordum. Kararı bana bırakmış olsa da, onun da fikri önemliydi benim için. Gece'ye adını ben vermiş olabilirdim ama bu sefer o da dâhil olsun istiyordum. En azından fikrini paylaşsındı niyetim. "Peki, Mihriban ne dedi buna?" diye sordu, sadece bizi düşünmeyerek.

Bu yüzden de çok seviyordum onu. Bizim için önemli olan herkesin fikrini önemsiyordu. Turan en çok Mihriban için yaraydı ve kendi istese bile Mihriban'ın düşüncesine saygı duyuyordu. İçimde bitmek bilmeyen sevdam taştı ve elimi yüzüne koyarak "Çok seviyorum seni," dedim, öptüm ve geri çekildim. Bileğimi okşadı.

"Mihriban kararı bize bıraktı. Kendisi o ismi kullanmayacağını ama sorun olmayacağını söyledi."

İnanmamış gibi yüzüme bakınca "Gerçekten," dedim samimiyetle. "Eğer kırmamak için evet dediğini düşünseydim, o konuyu o an orada kapatırdım ama Mihriban bu konuya çok fazla takılmadı. Dediğim gibi, ikinci bir isim olarak düşündüm zaten. Asıl adı olmayacak."

"Peki, diğer adı?" dedi ikna olmanın eşiğinde. "Diğer adı ne olacak?"

Elimi karnıma koydum ve tebessüm ettim. "O rüyada hava soğuktu, geceydi. Sonra Turan'la birlikte gelen bebek kucağıma düştüğünde şafak söktü, hava aydınlandı. Şafak, diye düşündüm ben. Bir Gece'miz var, bir de Şafak'ımız olsun, dedim."

Düşününce bile içim ısınıyordu. Gece'nin adı da böyle ansızın aklıma düşmüştü ve direkt kabullenmiştim, direkt yerleşmişti içime. Şimdi yine aynı şeyi hissediyordum. Sanki o, adını kendisi seçmiş ve bana fısıldamıştı. Şimdi Çakır reddederse diye çok korktum.

Düşünür gibi karnıma baktığında "Olmasın mı?" diye sordum. Tedirginliğimi, korkumu alıp götürecek bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Elini karnımın üzerine koyduğunda "Olsun," dedi. Oldu. Benden bile önce, ona ilk kez adıyla seslendi. Başını karnıma doğru yaklaştırdı ve "Şafak," dedi adını da kendini de kalbine basar gibi. "Şafak Turan Seyhanlı."

@novaebook

@novaebook

9. BÖLÜM

Seneler sonra...
Gece Seyhanlı...

"En uzun, en çaresiz geceni düşün. Sabah olmadı mı?"
(Reşat Nuri Güntekin)

Olmuştu. En karanlık geceler aydınlığa çıkmış; su akmış, yolunu herkes için bulmuştu. Annem ve babam verdikleri onca mücadelenin içinden birlikte, el ele çıkmıştı. Onların yenilgisi sadece birbirlerine olmuştu. Dinlediğim hikâyeleri, izlediğim hâlleri beni aşka bir kez daha hayran bırakmıştı.

Adana'da Mayıs ayının 16'sında yani tam doğduğum günde salonun orta yerine serilmiş, sabahın köründe fotoğraf albümünü karıştırıyorduk Pınar ablayla. O bir yandan akşam için yemek hazırlarken ben de yere boylu boyunca uzanmış, soğuk bir limonatayı önüme almış, pipetiyle oynarken fotoğrafları inceliyordum. Bu bizim her sene yaptığımız rutinimizdi. Erkenden kalkan ikimizden başkası olmayınca kahvaltıya kadar vakit kazanıyorduk işte birlikte. Gerçi babam da erken kalkıyordu da kendisi hâlâ hanımcı olduğundan, annem uyanıp o yataktan çıkana kadar çıkmıyor, onu izliyordu.

@novaebook

Seneler sonra bile bitmeyen aşk varmış, inandım.

Şu an baktığım bu fotoğraflar bile babamın annemi çok sevip çok düşünmesi sebebiyle hatıra kalmıştı bize. Ben tarafından... Ben küçükken annemin Şafak'a olan hamileliğini kabullenmeyip kıskançlık yapınca ve bu artık anneme hamileliğinin son dönemlerinde eziyet boyutuna erişince babam da bana bir fotoğraf makinesi almıştı. Bir şeylerle oyalanayım da annem biraz nefes alsın diye... Öyle de olmuştu o dönem. Küçücük, elim kadar bir makineydi ve çektiğim her fotoğraf saniyesinde makineden çıkınca deli gibi heyecanlanıp bir sürü şey çekme isteği yaratıyordu. Çekmiştim de. Herkesi, her şeyi, her ânı... Sonra her çektiğim fotoğraf albümde yer almıştı. E hâliyle her ânı çekince albümlerin de sayısı bir hayli fazlalaşmıştı.

"Sence kim daha çok sevmiştir?" diye sordu Pınar abla, albüme uzaktan bir bakış atarak. Çünkü kendisinin ilgilenmesi gereken fasulyeler daha mühimdi.

"Bence..." dedim, duraksadım. Birkaç saniye düşündüm ama terazide iki kefe de eşit bastı benim için. Bir isim söyleyecekmişim gibi başladığım o konuşmayı "Bence eşit ya," diye sonlandırdım. "Babam annemi çok çok sevmiş." İç çekip hayranlıkla bahsedişim bile onların aşkına âşık olduğumun göstergesiydi sanırım. "Yani çok isterdim, babamın annemi sevdiği gibi birinin beni sevmesini, benden hiç vazgeçmemesini, mesafelere rağmen sevgisinin eksilmeyeceğine inanmayı." Olayın annemle babamdan çıkıp bana döndüğünü, Pınar ablanın imalı gülümsemelerini görünce anladım ve hızlıca bakışlarımı kaçırdım. "Sevmiş yani," dedim toparlayarak. "Babam, hayatını annem yapmış resmen, öyle çok sevmiş. Çakır Seyhanlı deyince ilk akla gelen Mahru'su olmuş."

"E o zaman baban sevmiş," dedi Pınar abla haklı olarak, ben babamı çok övünce.

Kaşlarımı kaldırarak "Yok," dedim. "Sevmiş sevmesine de her şeyin fazlası zarar olduğu gibi bunun da fazlası zarar olmuş.

Annemi çok sevmeleri yaralamış. Düşününce, babam gibi biriyle olmak da öyle kolay değil. Annem kaç defa güvenmiş ve o güveninden yıkılmış, kırılmış. Kolay değil, her seferinde tekrar güvenmek, inanmak, yoluna sokmak için çabalamak. Annemin niyeti, isteği, sevgisi olmasaydı bugün burada bu şekilde olmazdık. Annem kandırılmalarına rağmen ayağa kaldırmış bu ilişkiyi. Çok sevdiğinden... Babam, annem tarafından ilişkilerinde darbe almamış ki... Annem başlamış ve hep severek devam etmiş. İlişkilerine ayrılığı, güvensizliği sokan hep babam olmuş. Annem dönmese dönmezdi, bakardı yoluna. Annem dönmüş, sevmiş ve o yolda babamla olmak için kendiyle bile büyük bir savaş vermiş ki babamın sevgisi bir anlam kazanmış. Annemin çabası olmasa, annem babamdan gördüğü o sevgiyi büyütüp bizi o çembere böyle dâhil etmese babamın sevgisi tek başına çok da bir anlam kazanmazmış."

Pınar abla yaşanılanlara bizzat tanık olduğundan ve net hatırladığından, boşluğa doğru dalıp gitti buruk bir tebessümle. "Aman," dedi sonra da tekrar işine dönerek. "İşte biz de böyle başkasının aşklarını konuşuruz. Bizimki de-"

O sırada kapının açılıp Tilki abinin "Pınar Hanım," diye seslenmesiyle konuşması bölündü ve "İti an, çomağı hazırla," diye fısıldadı Pınar abla, bana doğru. "İyi insan, lafının üstüne gelirmiş," de diyebilirdi ama anlıyorum ki Pınar abla, Tilki abiye şu günlerde biraz bozuktu.

"Buyurun, Tilki Bey," dedi Pınar abla ve olduğum yerde kıkırdadım. Seneler geçse de, evlenip 10 yaşında kocaman kızları olsa da konuşmalarındaki o "hanım" ve "bey" asla kalkmamıştı. Hem çok komikti hem de onlara özel gibiydi. Bilmiyorum ama benim çok hoşuma gidiyordu.

Kapı girişine doğru gelen Tilki abi beni görünce "Kız," dedi gözleri parıldayarak. "Kalktın mı sen yine erkenden?" Gece görüştüğümüzden ve hasret giderdiğimizden direkt Pınar ablaya

dönerek, "İşin yoksa bana bir şeyler hazırlasan," dedi rica eder gibi. "Benim bugün çok işlerim var."

Pınar abla bir şey demeden ama sesli nefesleriyle homurdana homurdana, fasulyeleriyle birlikte peşine takılıp mutfağa ilerledi. Tilki abi duymamıştı ama ben "Hangi gün işin yok ki?" diye söylenmelerini işitmiştim. Ben de tekrar albümlerime döndüm. Dönünce de geldiğim sayfalar Şafak'ın doğduğu ve sonraki zamanlardı.

Önce annemin yatağa uzanmış, eli karnında olduğu fotoğrafa bakıp tebessüm ettim, sonra o günü anımsadım.

"Annesi, bak," dedi Gece, elindeki makineyi ona doğrultarak.

Mahru tüm ağrısına, sızısına rağmen, sabahtan beri ona sırnaşan kızı ihmal etmeyerek elini karnına koydu ve sahte de olsa yüzüne bir tebessüm kondurdu.

Birkaç saniye içinde polaroit fotoğraf Gece'nin avuçları içinde yer alırken, Gece küçük makinesini yatağın ucuna bıraktı ve "Annesi," dedi yatağa tırmanıp, Mahru'ya doğru emeklercesine giderken. "Çok mu yaramazmış ki Şafak?"

Uzaktan karnına doğru bakıyor ama bir türlü eliyle dokunmuyordu. Bir anda ne olduysa, Gece kendisini geri çekmiş, sonra da asla yanaşmamıştı.

"Sanırım biraz yaramazmış," dedi Mahru dudak bükerek. "Hiç uyutmuyormuş."

"Eee," dedi Gece anlamamış gibi. "O hiç ağlamıyor ki zaten. Sen uyursun o zaman."

Mahru hafif sesli bir gülümsemeyle elini Gece'nin yüzünde dolaştırdıktan sonra kıvırcık saçlarını geri doğru itti. "Ağlamasa bile içimde çok hareketli ya, pek uyutmuyor."

Bir de hamileliğinin son zamanları hep sıcaklara denk gelince iyice çekilmez olmuştu her şey.

"O zaman o da uyusun," dedi, küçük omuzları bir çare arar gibi yukarı kalkıp geri düşerken. Mahru'nun dudak büküp cevapsız kalması bile bir cevaptı Gece için. "Benim fikrim geldi," diyerek işaret parmağını izin ister gibi kaldırarak, oturduğu yerde doğruldu ve annesini hiç beklemeden "Ninni söylesek uyur belki," diye devam etti.

Mahru bu teklifine tebessüm ederken, işe yaramayacağını düşünse de, hem Gece ile vakit geçirme niyetiyle "E iyi o zaman," deyip doğrulduğu yerden aşağıya doğru kaydı ve "Söyle bakalım kardeşine ninnisini," dedi.

Gece biraz çekimser kalsa da Mahru; ona dokunsun, temas kursun, sevsin diye içi gide gide bakıyordu. Gece elini annesinin karnına aylar sonra tekrar koyduğunda, kardeşinin hareketlerini hissederek gözlerini kocaman açtı ve "Annesi," dedi, ağzı da kocaman açılırken. "Galibası Şafak top oynuyor. Vallahi annesi, vallahi top oynuyor."

"Top mu?" diye sordu Mahru, bu söylemi karşısında keyifle gülümserken.

"Ee..." dedi Gece, bir yandan annesinin karnını takip edip bir yandan laf yetiştirme telaşıyla. "Pınar dedi vallahi, annesi. Topçu olsun bir de..." Duraksadı, eli küçük alnını kaşıdı ve "Bir şey demişti ama ben topu unutmadım sadece annesi," dedi.

Mahru, Gece ile olduğu zamanlarda ağrı çekse dahi geçirdiği vakitlerde hissetmiyordu sanki. Ona o kadar iyi geliyordu ki... "Ya topçu ya popçu gibi bir cümle olabilir mi o?" diye sordu, tahminini dillendirerek.

"Heh heh," dedi Gece, olduğu yerde heyecanla zıplarken. "Ondan dedi işte, ondan."

Sonra diğer elini de annesinin karnına koydu ve iki yana küçükçe sallarcasına sarsarken "Dandini dastana," dedi, bir de o küçük diline ninni tutturarak. "İnekler girmiş bahçeye. Gece'nin babaannesi kovmuş inekleri. Eeee... Eeee... Eeee... Gelmeyin

bir daha, demiş dastana. Eeeee... Eeee. Eee... Bostancı gelmiş, bir şeyler de demiş. Eee... Eee... Eeee..."

Gece'nin tüm odağını verip ciddi ciddi, ninniyi elli farklı şekle sokarak dillendirmesi Mahru'nun kendisini sıkmasına sebebiyet vermişti. Gülmemek için o kadar zor duruyordu ki... Gülerse ve Gece'nin hevesini kırarsa diye korktuğundan, derin derin nefesler alıyordu ama bu çok zordu.

En son ağzının içinden kaçan bir kıkırtının ardından öksürür gibi boğazını temizledi. Bunu muhtemelen Gece'ye ya babaannesi söylemişti ya da Pınar.

Çok ilginçtir ki Gece'nin sesiyle, ninnisiyle, ona dokunmasıyla Şafak galiba gerçekten uyumuştu. Sakinlemişti en azından. Belki de çocuk dışarıdaki sarsıntıdan korkup saklanmıştı. Bilmiyordu ama bir şekilde durulmuştu. Ta ki Emre gelene kadar...

Kapı bir anda hiç çalınmadan ardına kadar açıldığında, küçük çocuk sinirle odaya girdi ve "Ben annemle babama gideceğim," diye bağırdı.

Mahru; gözleri dolmuş, sinirden zor nefes alan çocuğu sakinleştirme niyetiyle yataktan zorla da olsa kalkıp, ona doğru eğilmek istemişti ama tam anlamıyla başarılı olamamıştı. "Bebeğim, öyle istediğimiz zaman göremiyorduk ya hani," dedi yumuşak bir dille. Elini saçlarına doğru götürmek istediğinde Emre elini itti.

"Ben hemen şimdi görmek istiyorum!" diye direttiğinde, küçücük boyuna rağmen başını sinirle Mahru'ya doğru dikmişti.

"Tamam," dedi Mahru, ne diyeceğini bilemediğinden. "Çakır enişten gelsin, konuşalım bakalım. Ne zamana ayarlayabilirse o zaman-"

Emre, hemen şimdi dediğinden, başka bir cevabı kabul etmez gibi küçük elleriyle Mahru'nun karnına doğru sertçe vurdu ve "Şimdi göreceğim," diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Ben şimdi annemle babama gideceğim. Burada da kalmak istemiyorum. Eftelya'da da istemiyorum. Ben annemle babamı istiyorum."

Bir kez daha vurma girişiminden Mahru geri adımlayarak kaçmış, elini can havliyle karnına götürmüştü ama vurmasından kaçsa da sancısı fena hâlde sarmıştı.

"Hii, annesi..." diyerek yataktan inen Gece'nin sesi telaşlıydı. Emre'nin önüne geçip "Annelere vurulmaz," diye bağırdı. "Kimseye vurulmaz. Vurmak çok ayıptır, Emre. Çok ayıp."

Eliyle Gece'yi geri çekip, "Tamam, üstüne gitme," demek istiyordu ama ağrısı o kadar çoktu ki bunu sesli dile getiremedi.

Gözleri kapalı hâlde birkaç saniye derin nefesler aldı ama etkili olmadı. Azalmasını beklediği ağrı katbekat artarken gözleri doldu. Karnını sıvazlayıp "Tamam," diye mırıldandı karnına doğru. "Tamam anneciğim, geçecek şimdi, tamam." Derin derin nefesler alması hiçbir işe yaramamıştı.

Hiç beklemediği anda, çok yakınında olduğundan karnına aldığı sert darbe onu fazla sarsmıştı. O sakinleşmeyi beklerken kapı açıldı ve Çakır, muhtemelen sesleri duyduğundan, odasında yaptığı toplantıyı yarım bırakmıştı. Doğuma yakın olduklarından evden olabildiğince az çıkıyor, işlerini evden halletmeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu panik içinde. Gözlerini açıp, onu merak eden adamı dahi sakinleştiremeyecek kadar kötü hissediyordu kendini. Karnındaki sancılar gitgide sıklaşırken "Babası," dedi Gece de aynı telaşla. "Emre, Şafak'a vurdu. Çok fena vurdu, babası, çok fena vurdu."

Tam o noktada Çakır'ın "Mahru," deyişini işitti. Bu ses tonu çaresizlik ve korku barındırıyordu sanki. Kadın, bir şeyleri hissetse de görmek istemediğinden, görürse kendini kaybeder düşüncesiyle bakamamıştı. Ta ki Çakır'ın onu kucaklamasına kadar... Ona seslenişiyle kucağına alışı arasında neredeyse saliseler vardı. Sadece eli kolu değil, içi de titriyordu sanki. Sonra onun kucağındayken ona güvendiğinden açtı gözlerini. Biliyordu ki artık güvendeydi. Çakır, ne onu ne de oğlunu bırakırdı. Açtı ve baktı; mavi elbisenin kana bulandığını gördüğünde kendinden geçti.

Hastaneye vardıklarında Mahru doğumhaneye alınmış, kontrol aşamasında da kimse yanına gelmemişti. Bilinmezin getirdiği korku normaldi ama o, Gece'den dolayı tecrübeliydi. Tecrübeliydi tecrübeli olmasına ama Gece'nin doğumunda kanama yaşamamıştı. Şimdiki korkusu da ondan sebepti.

Gözünün pınarında duran yaşla, yanında koşuşturan hemşirelere "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

İçlerinden biri yanına gelirken "Hiçbir şey yok," dedi sıcacık bir ses ve iç rahatlatacak bir gülümsemeyle. Serumunu takarken "Doktorunuz geliyor şimdi," diye ekledi.

Mahru, korkusu geçer sanmıştı ama öyle olmamıştı. Doktorundan duyana kadar hatta bebeğini görene kadar da geçmeyecekti. Bunu anlayan ebe yanına yaklaşarak "Tanışalım mı önce?" diye sordu gülümseyerek. Serumunun ayarını yaparken "Ben Hira," dedi. "Doğumunuz sırasında size ben eşlik edeceğim." Mahru ilk kez kadına dikkatlice baktı. Ali'nin kızının da adı Hira'ydı. Ne tesadüftü... İlk doğumunda onlar yanındaydı, şimdi ise tek bir isimle yine onları hatırlayıvermişti. Sonra biraz daha inceledi kadını. 1.70 boylarında, kumral ve kıvırcık saçlıydı.

"Kızımın da saçları sizinki gibi," dedi Mahru, bir an odağını değiştirmeye çalışarak.

Genç kadın, bildiğini belli edercesine tebessüm ederken "Dışarıdaki küçük kız mı?" diye sordu. "Kapının önünde babasıyla birlikte bir sağa bir sola dolanıp duruyor. Çıkan her hemşireye de önce sizi soruyor, peşine de 'Bizim bir tane de bebek vardı, o ne oldu?' diyor."

Kadının gülen gözlerinden Gece'nin hastanenin de maskotu olduğunu anlamıştı Mahru. Ettiği kısa bir sohbetin ardından doktorunun gelmesiyle tedirginliği yine baş göstermişti ve aldığı bilgiler doğrultusunda, açıklığının 8 santime eriştiğini öğrenmişti.

"Mahru," demişti doktoru da son incelemeleri yaptıktan sonra. "Doğum çoktan başlamış. Bu zaten beklediğimiz bir şeydi. Bebeğin de gayet sağlıklı duruyor. Şimdi seni doğuma alacağız. anlaştık mı?"

Zaten gitgide artan sancılarından anlamıştı Mahru, doğumun başladığını. Boncuk boncuk terlerken nefesini düzenli tutmak için çaba gösteriyordu. Gece'nin doğum zamanı bununla ilgili yardım almıştı ve o yüzden soğukkanlılığını koruyabiliyordu.

Hemşireler onu doğum için hazırlarken "Babayı da alıyor muyuz?" diye sordu biri ve Mahru başını salladı. Hayatlarının bundan sonraki önemli zamanlarını mümkün olduğunca ayrı geçirmeyeceklerdi.

İkisi de doğum için hazırlandıktan sonra tüm ekip yerini almıştı ve bir tarafında Çakır varken, elini tutmaktan ve o eli hissettiği her sancıda sıkmaktan hiç çekinmemişti. Tırnaklarını tenine batırıp, ona da o acıyı verse de Çakır bir an olsun ne geri çekilmiş ne de tek kelime etmişti.

Doktorun direktifleriyle birlikte ıkınmaya başlamış, düzenli bir şekilde nefes alıp vermişti. Bağrışları hiç yok denecek kadar azken gözleri kapalıydı ve alnından akan terleri Çakır büyük bir dikkatle siliyordu. Hatta kadının böylesi bir anda bu kadar soğukkanlı oluşuna da hayranlıkla bakıyordu.

Kısa bir süre sonra bir bebek ağlaması duyuldu ve Mahru sanki daha öncesinde hiç nefes almıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Göğsüne bırakılan, daha kordonu kesilmeyen bebeğin simsiyah saçları vardı. Teni buruş buruştu ve tek gözü açık, odayı inletecek kadar ağlıyordu.

Mahru, dudaklarını bebeğin alnına dayayıp derin nefesler alırken Çakır, tedirginlikle bir parmağını bebeğe doğru uzattı ve oğlu hiç düşünmeden o parmağı kavradı. Bir eli karısının saçlarında, bir eli oğlundayken kesik kesik gülümsemelerle anın gerçekliğini sorguladı ve en sonunda dudaklarını karısının alnına dokundurdu. Bu hem bir teşekkür hem de şükür manasındaydı.

Eksik ve kötü hissettiği ömrüne, Mahru bir mucizeyi daha eklemişti.

"Mezarlığa gidecek misin?" diye sordu Pınar abla ve ben bir an başımı albümlerden kaldırdım.

"Evet," diye seslendim sayfayı değiştirirken. "Kahvaltıdan sonra çıkacağım."

Tilki abiye yemeğini vermişti ama akşamki yemek için sanırım, koşturup duruyordu ve yanıma gelmek gibi bir niyeti yoktu. Bir yandan kahvaltı sofrası kurulurken, gelip geçenlere ayak bağı olduğumu düşünerek birazcık köşeye doğru kaydım.

"Tamam, o zaman ben aldırdığın çiçekleri gönderiyorum önden Tilki'yle," diye bağırdı mutfaktan. "Taşımakla uğraşma onları."

"Çok iyi olur," diye karşılık verdikten sonra tekrar albüme döndüm. Açtığım sayfada alt alta iki fotoğrafla karşılaştım.

Şafak'ın eve ilk geldiği günlerden biri...

Şafak'ın ilk kelimesi...

Ağladı ağlayacak bir hâlde kucağının arasındaki bebeği göğsüne doğru tuttuğunda, Şafak dudaklarını aralıyor ama bir türlü ağzına alamıyor, alsa da ememiyordu. Mahru'nun sürekli uğraşlarına rağmen emme fasılları azap gibi geçiyordu âdeta.

"Anneciğim, hadi..." diyerek göğsünün içini dudaklarına sürttü ama Şafak, ucunu alsa da diliyle itti. Kolları bile ağrımıştı artık tutmaktan. Sürekli ağlayışı ise kendisini kasmasına sebep oluyordu.

"Emmiyor mu?" diye soran adamın sesiyle kendini iyice koyvermiş, direnmekten vazgeçip gözyaşlarını usulca akıtmaya başlamıştı.

"Hayır, ben beceremiyorum sanırım. Kabullendim artık," dedi omuzlarını düşürerek. "Gece'de de yapamamıştım. Yine olmuyor."

Burnunu çeke çeke, sessizce ağlamaya başlamıştı. Şafak hisseder, düşüncesiyle kendini de kastıyordu ama artık dayanamıyordu. Çakır yatağa doğru uzanıp elini karısının saçlarının arasından geçirdikten sonra, iyi hissettirecek şekilde alnına bir öpücük bıraktı. "Güzelim, doktor dedi ya, 'İlk zamanlar zorlanır, emme refleksi zamanla gelişir,' diye."

Öyle demişti ama Mahru emzirmeyle ilgili problem yaşadığı için, lohusalığın getirisiyle bu konuda daha da hassastı. O kadar ki Şafak için evde çeşit çeşit mamaları bile hazır tutuyordu. Emmeyeceğine inancı o kadar çoktu.

"Ver bana," dedi Çakır, ellerini Mahru'ya doğru uzatarak. Dokunmaktan korkup çekinse de, dokunurken ecel terleri dökse de Mahru'ya destek olmak amaçlı korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Gövdesinden ve başından kavradığı küçük beden iki elinin arasını anca doldururken "Aslanım," dedi burnunu yanağına doğru sürterek. "Anneyi üzmüşsün." Kaşlarını çattı yalandan. "Bir Seyhanlı erkeğinden çekebileceği her şeyi çekti zaten. Bir de sen yormasan..." Durdu birkaç saniye ve sonra devam etti: "Ulan ben o memelere deliriyorum, sen dilinle itiyorsun. Sana verdik, kıymet bil diye. İstemiyorsan alayım ben geri."

Çakır'ın Şafak'ı kucağına almasıyla Mahru geri doğru yaslanmış, derin bir nefes alıp ayaklarını karnına doğru çekmişti. Kendini toparlaması için bile birkaç saniye yeterken Çakır'ın son sözleriyle gülmeden edememiş ve "Arsız," diyerek yanındaki yastığı omzuna vurmak istemişti.

Tabii Çakır'ın kucağında bebeği varken refleksleri de normale oranla daha fazlaydı ve olduğu yerde hareketlenip yan dönmesiyle yastık sırtına doğru gelmişti.

"Kızım, çocuk var ya," dedi sonra kaşlarını çatıp Mahru'ya bakarak. "Zaten zor tutuyorum, aklım çıkıyor bir şey olacak diye..."

Çakır'ın bu tedirginliği Mahru'nun içini sıcacık etmişti ve "Ver," dedi tekrar kollarını uzatarak. Açıkta olan göğsündeydi adamın bakışları ve böyle gündüz vakti çırılçıplak, sere serpe karşısında durmaktan nedense o an çekinmişti. Kucağına aldığı bebeği tekrar göğsüne kapadığında Çakır'ın elinin sırt kısmı önce Şafak'ın yanağında dolandı, sonra Mahru'nun göğsüne doğru kaydı. Eliyle göğsünün üstünü okşarken, Mahru huylandığından ve o an hissettiği utançtan "Çakır," diyerek geri çekilmek istemiş ve yan dönmesiyle Şafak emmeye başlamıştı.

O an nefesini bile tuttu Mahru. Beli kopacak hâlde durmasına rağmen, hiç şeklini bozmadan öylece kaldı. Şafak kısa kısa nefeslenip hızlı hızlı emiyordu. Bayağı bayağı emiyordu. Mahru sevinçten deliye dönecek hâle geldiğinde dudaklarını kıpırdatarak "Nefes bile almadan çık," dedi Çakır'a. Bu bir rica değil, emirdi. Çok sert bir emirdi...

Gözlerini belertmiş, Çakır'a doğru bakarken Çakır usulca yataktan geri çekildi ve geri doğru adımlayarak odadan çıktı.

Şafak'ın doyasıya emmesini bekledi iki büklüm, rahatsız bir pozisyonda. Karnı doyunca o huysuzluğu da gitmiş, ağlamaktan bitap düşmüş bedeni gevşemiş ve yorgunluğun etkisiyle mayışmıştı Şafak. Daha fazla emmek istemediğini, onu itişinden anlayan Mahru göğsünü kapatıp, bebeği hafif yan çevirerek yanına bıraktı ve sırtını sıvazlarken yanına kıvrıldı.

Bir eli başının altında, o da en az Şafak kadar yorgun düşmüştü. Şimdi uyursa o da belki birazcık uyuyabilirdi. O sırada gözleri kapı eşiğinde, kapı aralığından onlara bakan kızına takıldı. Gece boynunda asılı olan fotoğraf makinesiyle o aralıktan kardeşini çekmeye çalışıyor gibiydi.

"Anneciğim," dedi Mahru, hemen olduğu yerde doğrulup yorgunluğunu yok sayarak. Elini ona doğru uzatıp "Gelsene," dedi.

Gece çektiği tek pozun sonrasında makinesini çıkardı ve güzelce, dikkatlice, özenle makyaj masasının üzerine bıraktı, ardından annesine doğru gitti. Yatağa tırmandığında annesi çoktan

aralarında yer açmıştı bile. Gece ortaya gelecek şekilde yatağa yerleştiğinde, sırtını Şafak'a döndü, yüzünü annesine.

Mahru dirseğinin üzerinde Gece'ye doğru bakarken cenin pozisyonunda yattı ve ona doğru bakan kızının saçlarını okşadı usulca. Kardeşine bakmaması, dokunmaması Mahru'nun içini parçalıyordu. Eve geldiklerinde bile doğru düzgün yüzüne bakmamış, onunla iletişim kurmamıştı.

Mahru en son dayanamayarak "Gece," dedi yumuşak bir sesle. Bir yandan onu seviyor bir yandan muhabbet eder bir havayla asıl sorunu bulmaya çalışıyordu. "Kardeşin senin yanındayken nasıl da uyudu, baksana."

Gece omzunun üstünden, hem merak eder gibi hem de umursamıyormuş gibi görünerek şöyle bir baktı ve tekrar önüne döndü. "Ben uyutmadım ki," dedi başını iki yana sallayarak.

"Evet ama sen geldin diye uyudu," diye ekledi Mahru, saçlarını kulaklarının arasına sıkıştırarak. "Görmedin mi, saatlerdir nasıl ağlıyordu... Sen geldin, sustu ve uyudu. Ben uyutamamıştım. Sen geldin diye uyudu kardeşin. Belki de ablasını çok özlediği için ağlamıştır. Hani sen çok fazla onun yanına gelmiyorsun ya."

Şimdi de sırtı ona dönüktü ve annesinin laflarından sonra hafifçe bedenini çevirdi. Kardeşinin onu özleme ihtimaliyle bile hemen yumuşayıvermişti. Mahru bunu hissedince biraz daha üstüne gitti ve "Neden gelmiyorsun, Gece?" diye sordu, biraz merak biraz üzüntüyle. "Kardeşini neden sevmiyorsun?"

Gece bakışlarını annesinden çekerken "Annesi," dedi biraz mahzun bir sesle. "Seviyorum ama..." Tırnaklarını kemirmeye başladı. "Şura teyze dedi ki Gece'nin babası, Şafak erkek oldu diye Şafak'ı severmiş. Gece'yi az severmiş. Öyle olurmuş çünkü."

Mahru dehşetle yerinden kalkar gibi oldu, sonra Gece'yi tedirgin etmemek için sakinleşmeye çalıştı. Gece aylardır bununla mı baş etmeye çalışıyordu? O yüzden mi kardeşine karşı kendisini dolduruyor, bir de üzülüyordu?

"Bunu sana Şura teyzen mi söyledi?" diye sorduğunda gözü kapıdaki karartıya takıldı ve Çakır'ı orada gördü. Kaşları çatılmış bir şekilde olanları dinlerken, Gece başını iki yana sallayarak "Yok," dedi. "Baran'ın babaannesine söyledi."

Gece, onların konuşmalarını duymuştu. Mahru içinden Şura'ya saydırırken "Gece, öyle bir şey olabilir mi annem?" diye sordu onu rahatlatmak için yine yumuşak bir dil seçerek. Çünkü Şura ile konuşurken hiç de o yumuşak dili kullanmayacaktı. "Baban seni de Şafak'ı da çok seviyor. Çünkü siz ikiniz de onun çocuğusunuz. Sen mesela baban ve benim aramda bir seçim yapabilir misin?"

Gece birkaç saniye duraksayıp başını iki yana salladığında "Baban da yapamaz, ben de," diye ekledi Mahru. "Yani böyle bir şey mümkün değil. Şura teyze düşünmeden konuşmuş birazcık. Sen ona bakma. Baban seni çok seviyor."

Gece anlamış gibi, başını tamam dercesine sallarken Çakır duyduğunu belli etmeden "Beni almadan mı uyuyorsunuz?" diye sordu teessüf edercesine. Yataktaki herkesin gözünden uyku akıyordu resmen. Gece'nin de öğle uykusu vakitleriydi.

Gece hızlıca yataktan kalkıp babasına doğru koşarken, Çakır çoktan kollarını açmıştı bile. "Babası," dedi kocaman sarılarak. "Şafak'ı Gece uyuttu, babası. Vallahi babası, vallahi."

Çakır sıkıca sardığı kızının kırıldığı yerden öpmek ister gibi küçücük omuzlarına, saçlarına ve kollarına öpücükler kondururken "Aferin kız sana," dedi. "Şimdi de ikimiz uyuyalım. Boş ver, onlar yatsın burada." Mahru'ya doğru dönüp göz kırptığında, kadın karşısındaki manzarayı tebessümle izliyordu. Gözlerinin altı uykusuzluktan çökmüştü. Eğer Gece burada uyusaydı tedirgin yatacaktı, Şafak'ı ezebilir düşüncesiyle. Çakır da hem kızının gönlünü yapmak hem de Mahru'yu rahat ettirmek istemişti.

"Ee, ikimiz mi?" dedi Gece, gözlerini irileştirerek. "Şafak ne olacak peki?"

Annesi açıklamıştı aslında ama Gece yine de kendisinin seçildiğini görmek, duymak istiyordu. Babasına ayrı bir düşkünlüğü varken sevgisinde de ilgisinde de fazlalık istiyordu.

Çakır, Gece'yi kucakladı, Gece küçük bacaklarını babasının gövdesine sardı ve küçük parmakları omzunun üstünde yer aldı.

"Çok ağlıyor o ya," dedi Çakır, suratını asıp kapıya doğru yürüyerek. "Hem sarılmayı falan da bilmiyor zaten. Ben Gece ile yatacağım, annesi," dedi tekrar. "O daha akıllı. Şafak daha küçük. Hem biz sarılarak uyuyoruz baba kız. En güzel Gece ile uyunuyor zaten."

Gece mest olmuş gibi gülerken başını babasının omzuna koydu ve odadan çıkmadan önce annesine öpücük atıp, gönlü olduğunu belirtircesine gözleri ışıldarken el salladı.

"Önce anne diyecek," diye diretti Mahru.

Şafak az çok bir şeyler söylemeye başladığından beri Mahru ve Çakır, önce anne mi yoksa baba mı diyecek tartışması içindeydiler. "Mama", "gel" gibi kolay kelimeleri söylüyordu da "anne" ve "baba"yı hemüz söylememişti.

Oturma odasında Mahru yere çökmüş, çizimlerle uğraşırken Çakır da hemen dibinde duruyordu. Aslında önce odada çalışmak istedi, oraya geldi. Sonra yatak odasına geçti, "Ben uyuyacağım," deyip oraya geldi. En son oturma odasına inip yere serildiğinde, baktı ki birkaç dakika sonra tekrar geldi. Yanından gitmeyeceğini anladığında, sere serpe salona yerleşmişlerdi artık. Etrafta kalemler, kâğıtlar...

Tabii Şafak başta uykuda olduğu için sorun olmamıştı ama sonrasında uyanınca kalemlere saldırmak istemişti. Çakır da onu kucaklamış, yattığı yerden havaya kaldırıp oynatmaya çalışıyordu. Son dakikasına kadar, sıkıldığını belli edip huysuzlana

kadar da oyalamayı sürdürecekti burada. Çünkü Mahru'nun yanından bir an olsun ayrılası yoktu.

"Yok ya," dedi Çakır koltuktan aldığı yastığı başının altına koyarak. Şafak'ı havaya kaldırıp sonra tekrar kendine çekti. Kendine çektiğinde karnına başını sürtüyordu ve Şafak huylanıp iç götüren gülücükler atıyordu. "Geçeceksin o işleri. Önce baba diyecek, bak gör."

Aralarında âdeta inada binmişti bu iş.

Şafak yumruk yaptığı elini ağzına sokup salyalarını babasının tişörtüne akıtıp dururken "Off..." diye bir ses duydular. Gece okuldan gelmiş, çantasını yere fırlatırcasına attığında Mahru ağzında kalem, bağdaş kurduğu yerde ters dönmüştü. Çakır ise yattığı yerden kalkıp oturur pozisyona geçerken Şafak'ı da kucağına oturtmuştu.

"Annem," dedi Mahru önce. "Hayırdır?"

Gece'nin sinirli hâli ailesini öyle bir arada görünce daha da arttı. "Ben hiç okula gitmek istemiyorum. Hiç, hiç hiç," dedi başını iki yana sallayıp, kesin bir dille. Okul dediği yarım günlük kreşti ama Gece'nin ona bile tahammülü yoktu.

"Babam, bir şey mi oldu?" diye sordu Çakır, endişeyle. O öyle sorunca Mahru'nun da içine anında bir sıkıntı düştü ama Gece için olay basit bir kıskançlıktan ibaretti. O okulda olduğundan Şafak, annesi ve babasıyla sık sık vakit geçirebiliyordu.

Üzerindeki hırkayı atmak için yüksek bir mücadele gösterdiğinde Pınar imdadına yetişti ve hırkayı üzerinden çıkarırken "Yok babası, yok," dedi Gece. "Gece her şeyi öğrendi artık zaten. Vallahi babası, vallahi..." Beş parmağını bir anda açıp "Gece'nin beş tane elması varmış," dedi. Sonrasında diğer eliyle üç tanesini kapatıp "Bu kadar tanesini yemiş. Kaç tane kalmış?" diye sordu.

Çakır "İki," dediğinde "Heh," dedi Gece, her şey olup bitmiş gibi. "Gördün mü, toplamayı öğrenmiş Gece. Tamam, yeter."

Cevabı veren Çakır olmuşken Gece nasıl öğrenmiş oluyordu, bilmiyordu ama yaptığı yanlışı da gülerek düzeltti. "Çıkarma o."

Gece için hiç önemli değildi. Gözleri yarı açık yarı kapalı, omuz silkerek "Olsun babası, olsun. Öyle olsun," dedi onlara doğru ilerleyerek.

Gece onlara ilerlerken Şafak, babasının kucağında aniden heyecanlanır gibi kendini atmaya başladı. Parlak mavi gözleri, hızlanan elleriyle Gece'yi takip ederken yarım ağız "Gece," deyiverdi. Başta dede mi dedi diye düşünseler de "Yok, Gece dedi. Vallahi Gece dedi," deyiverdi Pınar da heyecanla.

Gece, kardeşinin onun adını seslenmesi, onu çağırması, ona heyecanlanmasıyla en az onun kadar heyecana bürünerek hızlıca kardeşine adımladı. Babasının kucağından almaya çalışsa da Çakır bütünüyle vermedi ve belinden tutarak destek oldu. "Ay ay ay," dedi Gece, büyümüş de küçülmüş gibi. "Gece'nin güzel kardeşi. Ay sen konuşmaya mı başladın? Sen ablanı mı özledin? Canım Şafak, güzel Şafak." Kardeşini severken kucağından bırakmadan "Çek Pınar, çek," dedi, yanağını Şafak'ın yanağına yaslayarak. "Gece'nin kardeşiyle Gece'yi güzelce çek."

Gece'nin makinesiyle en güzel ve en doğal kardeş fotoğrafını çektiler. Birbirlerine sarılmış, yüzleri birbirine yapışık hâlde; biri ağlamaklı, biri gülerken bir fotoğraf karesi.

"Akşama yetecek mi sence o yemekler, Pınar?" Annemin sesini işitince elimdeki albümü kapatıp masanın üstüne bıraktım ve odadan çıktım. "Kahvaltıdan sonra ben de yardım edeyim size de çayın yanına da bir şeyler yapalım."

Annem mutfağın girişine yaslanmış, yine en iyisi için çabalayıp duruyordu. Yetememe çabasının onu gerdiğini ses tonundan bile hissediyordum. Ellerimi arkasından boynuna doladım ve mis gibi kokusunu içime çektim. Cennetin kokusu da böyle miydi

sahiden? Babamın neden annemin yanından bir an olsun ayrılmadığını anlıyordum. Kokusu da başkaydı, sarıp sarmalayışı da. Elini direkt olarak elimin üstüne koymuştu. Kolumu boylu boyunca sıvazlarken dudaklarını bastırdı koluma ve "Uyandın mı sen?" diye sordu.

"Anne!" diyerek kaşlarımı çattım ve direkt kolumu çekerek önüne doğru geçtim. "Okulu falan bırakmayı düşünüyorum. Baksana, her şeyimi unutmuşsun resmen az göre göre. Şafak'ın her şeyini biliyorsundur ama." Kollarımı birbirine bağlayıp dudak bükerken, sıcacık bir kahkaha attı ve "Kendimi unuturum da seni unutmam," dedi bana doğru adımlayarak. Sıkıca sardı beni ve özlemden içine sokacakmış gibi birkaç saniye kaldı. Bir tek annem olsun, bana hiçbir şey olmaz hissini iliklerime kadar hissettiren kadındı o. Elleriyle saçlarımı severek geri çekildi. "Sabaha karşı geldin ya, ondan uyuyorsundur diye düşündüm."

Kaşlarımı kaldırarak "Yok," dedim. "Ben erkencikten uyandım yine." Elimle yüzümü yellerken "Zaten Adana sıcağında uyumak pek mümkün olmuyor," diye ekledim. Annem de "Kesinlikle," dercesine başını salladı.

Ne annem ne de ben buranın sıcağına alışabilmiştik. Ben sanırım gerçekten İstanbulluydum.

"Hadi gel, sofra kurulana kadar sana kahve yapayım," dedim ve koluna girerek mutfağa doğru çektim.

Ben öyle çok Türk kahvesi sevmezdim ama annem mutlaka her sabah bir fincan içerdi. Güzelliğini de buna borçluydu belki. Ellili yaşlarına yeni erişmiş olmasına rağmen bebek gibi bir teni vardı; sağlıklı saçları, fit bir vücudu ve mesleğinin getirisiyle çok güzel bir tarzı. Babamın her gün yeniden yeniden âşık olduğu kadın gerçekten çok çok güzeldi.

Onu masaya oturtup ocağın başına geçtiğimde sade kahve için suyunu ve bir kaşık kahvesini koyarak karıştırmaya başladım.

"Miraç'la görüştün mü?" diye sordu annem ve benim birkaç saniye duraksamama sebebiyet verdi. Öyle çok özlemiştim ama o kadar kırgındım ki içim üzüldü.

"Yok," dedim taşmaya yakın ocağı kapatıp fincanı boşaltırken.

"Görüşecek misin peki?"

Annemle her şeyi konuşmayı, paylaşmayı çok seviyordum. En yakın arkadaşım kesinlikle oydu. Ne hasetlenir diye bir düşünce hâkim oluyordu ne de düşüncelerinde bir art niyet arıyordum. Gerçekten tüm sohbetlerimiz, dertleşmelerimiz samimiyet içeriyordu ve benim için en iyisini istediğine emin olduğum tek insan oluyordu.

Kahvesini uzatarak karşısına oturdum ve dudak büktüm. "Hiç arayıp sormadı aylardır." Derin bir nefes aldım, özlemden içim bile titredi. "Ama çok da özledim, anne."

Seneler geçse de Miraç'la bütünüyle kopmadık biz. Okullar başladıkça daha az görüşür olduk ama o zaman da hayatımıza telefonlar girdiği için iletişimimiz arttı. Birilerine ihtiyaç duymadan görüşmeye, konuşmaya başladık. Sonra da sevgili oluverdik. Bu öyle "Hadi sevgili olalım," diyerek olmadı. Zaten o kadar iç içeydik, o kadar tanıdıktık ki birbirimize, seneler içinde ilişkimiz o boyuta bir şekilde evrilivermişti. Sanki zamanını bekliyormuş gibi, o âna kadar biz sadece aramızdakileri sağlamlaştırdık. Çok özeldi aslında bizim ilişkimiz. Anne ve babama özenmediğim tek durumdu. Çünkü biz de birbirimizin ilkiydik.

Bunun da bilincinde olup birbirimizi kıskandırma çabalarına girmemiş, bu oldukça saf ve özel olduğunu bildiğimiz durumu korumuştuk. Şimdi ise hayatımızın en zorlu sınavlarını veriyorduk sanki. Sanırım hâlâ sevgiliydik, hâlâ birbirimizin ilkiydik ama araya mesafeler girmişti.

Benim İngiltere'ye gitmem, Cambridge Üniversitesinde Mimarlık okumam hayatımızın seyrini değiştirmişti. İlk aylarda her şey normal seyrinde ilerliyordu aslında. Birbirimize kavuşacağımız o zamanı beklerken, gittikten sonra her şey değişmişti. Araya

giren mesafe, konuşmalarımızın azalması, yoğun ders programı, alışma süreci derken aramızdaki iletişimsizlik büyük kavgalar etmemize sebep olmuştu. Ayrılığın, ayrı kalmanın getirdiği o huzursuzluk bizi derinden sarsmıştı.

Tabii bunda sadece benim okulumun etkisi yoktu. Kendisi de ülkemizi başarıyla temsil eden bir boksör olmuştu. Gitgide artan ünü, yoğun antrenmanları, maçları derken hayat bizi son dönemde öylece savurmuştu iki uca. Kimse adım atmayınca da aylardır konuşamaz hâle gelmiştik. Hâlâ sevgili olduğumuzu düşündürense sosyal medya hesaplarından ve silmediği profil fotoğrafından olmuştu.

Ben özledim dedim ya, sanki annemin içi sızladı. Öyle içi gider gibi baktı bana. "Bir kere görüşüp konuşsanız çözeceksiniz aslında annem," dedi yaptığım kahveyi yudumlarken. "İlk kez bu kadar ayrı kaldınız. Ondan bu afallamalarınız, toplanma aşamasında kavgalarınız. Bir kez yoluna koyduktan sonra bir daha yaşamazsınız zaten bunları."

Dudak bükerek önce kollarımı dayadım masaya, sonra başımı üstüne koydum ve "Öyle mi dersin?" diye sordum. "Unutmamıştır, değil mi? Vazgeçmemiştir benden..."

Annem söylediğime o kadar inanmadı ki gülümsemesinden anladım. "Tabii ki, Gece. Baban, sanıyor musun ki her zaman böyle dibimdeydi? Ben babanı o kadar çok bekledim ki... Ama ben sıradan sebeplerden ya da araya giren mesafelerden ayrılık sokmadım aramıza. Babandan kolay kolay vazgeçmedim yani. Sen de boşuna böyle laflar etme. Ne sen kolay kolay ondan vazgeçebilirsin ne de o senden. Hatta bunları dillendirip ilişkinize leke bile sürme. Bazen bazı şeyleri yaşamadan dillendirmek, ilişkinize böyle şeyleri kondurmak da en az yaşamışsınız kadar kırar karşı tarafı. O yüzden, görüştüğünüzde de bunları dillendirme. Sorunu nasıl çözeceğinize odaklan."

Ben bu kadına âşıktım. Babam nasıl âşık olmasındı? Annemle konuşmak dünyanın en iyi terapisiydi benim için. Burada olma-

dığım zamanlarda bile görüntülü arar, saatlerce başını şişiririrdim. Sanki ufacık bir şey, annemle paylaşmazsam içimde şişerdi. Annemin kısa bir es vermesiyle Pınar abla dâhil oldu sohbetimize "Kız, ayrıca ne unutması?" dedi dayanamayarak. Elleri hamurlu arkasını döndüğünde "Ay karışmayayım karışmayayım dedim ama dayanamadım. Çocuk beni elli kere arıyor günde."

Konu ilgi çekici boyuta geldiğinden hemen olduğum yerde dikildim ve "Ya, sende böyle haberler var da niye bana anlatmıyorsun?" diye tatlı bir sitemle azarladıktan sonra gülerek önüne döndü.

"Aman, ben karışmam öyle şeylere," dedi omuz silkerek. "Herkes kendi işini kendi çözsün dedim ama baktım, ana kız güzel kaynatıyorsunuz, dayanamadım, giriverdim araya. Teyzesini aramayan oğlan, geleceğini duydu da her gün sudan sebeplerden arıyor."

"Benim için yani," dedim heyecanla. İçim içime sığmadı, kalktım, olduğum yerde döndüm durdum. "Miraç hâlâ beni seviyor yani." Ayaklarım yerden kesilircesine mutfağın içinde parmak uçlarımda dans ederken "Başkasına kaymamış yani gözü," dedim. Derin bir nefes aldım. "Onca kızın arasında hâlâ aklı da gözü de bende. Bir an bile şüphe duymamış yani." Anneme doğru bakıp "Duymamış, değil mi anne?" dedim. "Duysa aramaz herhâlde günde birkaç kez."

Ah Miraç, yaptıklarına bir sürü anlam yükleyene kadar bir kez arasaydın, özlediğini yazsaydın da ben bu kadar kurmasaydım ya kendimi...

Sanırım benim karar mercim annemdi ki başını olumlu anlamda sallayınca onaylanmış gibi hissettim. Sorunlarım çözülmüş gibi koşar adım Pınar ablaya gidip, arkasından sarılarak yanağına bir sürü öpücük kondurdum. Bir sürü, bir sürü, bir sürü...

"Kız dur, deli," dedi Pınar abla beni itmeye çalışarak. "Saç düşüreceksin şimdi hamuruma."

Omuz silkerek birkaç kez daha öptükten sonra geri çekildim. Müjde getirmişti bana o. Onu öpmeyecektim de kimi öpecektim?

Geldiğimden beri ilk andı bu, rahatladığımı hissettiğim. İnsan, gönlü buruk olunca gerçekten hiçbir şeyden tat alamıyormuş; alınca anladım.

"Şafak uyanmadı mı hâlâ?" diye sordu annem geri doğru merdivenleri kontrol ederken. "Bu çocuğun bugün dersi vardı. Kahvaltı yapmadan mı gidecek yine?"

Düşünceli hâli kendine dert edinmiş gibi çıkan sesiyle "Annesi," dedim. Bu, küçüklüğümden kalmış ve hâlâ ara ara bilinçli olarak devam ettirdiğim bir alışkanlığımdı. Annemin yüzüne hemen en yakışanından bir gülümseme yerleşti ve "Görüyorsun, değil mi Pınarcığım?" dedim şımarık bir kız çocuğu gibi. "Hemen oğlunu düşünüyor. Ya bugün kızının doğum günü. Ne Şafak'ı? Hem söyle bakalım sen," diyerek ona doğru yürüdüm ve tek kaşım havada, "Beni mi daha çok seviyorsun, oğlunu mu?" diye zor bir soru yönelttim.

Tabii ki annem bu toplara hiç girmedi ve "Asla ayrılmaz," dedi son yudumunu içip başını iki yana sallayarak. "İkiniz de eşitsiniz. Sen şimdi yanımdasın diye Şafak'ı sordum. Sen yanımda yokken de senin adın dilimden düşmüyor." Gerçekten mi, dercesine bakınca fal baktırmayacağını bile bile yine de el alışkanlığıyla o fincanı kapadı.

"Sor Şafak'a," dedi kendinden emin bir tavırla. "O da aynı sitemleri 'Ablamı daha çok seviyorsun,' diyerek ediyor."

Kıkırdadım. Annem adaletli bir kadındı. Sevgisi de herkese yetecek kadar çoktu. O sevgiyi ve ilgiyi gerektiği anlarda herkese bölebiliyor, dengesini ayarlayabiliyordu. Yine de bu benim şımarıklık yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Merdivenlerden inen babamı gördüğümde "Heh, geliyor benimki," dedim mutfaktan çıkarak. "Bak şimdi, nasıl da beni seçecek."

Annem, babamın cevabından emin gibi sadece izledi. Hâlâ çok karizmatikti. Sadece gözleri bile hayatımdaki tüm renkleri sildirecek kadar güzeldi. Babam benim kahramanımdı, prensimdi, âşık olduğum ilk erkekti. Ona bakarken sevgisinin yüceliğini hâlâ görür ve hayranlıkla izlerdim. Öyle bir bakar, yürür, konuşur ve gülümserdi ki ben hem ondan çok çekinirdim hem ona çok çekilirdim.

"Neyi tartışıyorsunuz?" diye sorduğunda ellerimi boynuna doladım ve parmak uçlarımda kalkıp yanağına bir öpücük bıraktım. Yeni duştan çıkmıştı, o kadar güzel kokuyordu ki... Ve hâlâ dev gibiydi. Sanki ne kadar büyürsem büyüyeyim ona erişemeyecektim. Kocamandı benim babam. Hepimizi taşıyabilecek, kanatlarının altına alabilecek kadar kocaman. Bir dağdı sanki arkamızda. Annemse onun yamaçlarında kurulmuş sıcacık bir evdi bizim için. İkisi yanımdayken dünyanın tüm dertleri kapı dışarı edilirdi.

"Şafak'ı mı daha çok seviyorsun beni mi?" diye sordum hiç düşünmeden.

Ben onun boynuna sarılınca o da elini belime sarmıştı ama gözü hep annemdeydi. Sadece gözü de değil; yanında benim oluşuma aldırış etmeden sandalyede oturan anneme doğru eğildi, saçlarına düşen o akların arasına bir öpücük bıraktı ve "Anneni," dedi. Annem saçlarındaki o birkaç tutama bir sürü şükür ve anlam sığdırdığından, saçını ne kadar boyatırsa boyatsın o kısma hiç dokunmuyordu. Önündeki küçük bir tutama...

"Çakır Seyhanlı," dedim göğsüne vurup geri çekilirken. "Hâlâ hanımcısınız. Aşka olan inancım sizinle artarken, sizin gibisini bulamayacağımı düşününce de kırılıyorum."

Ben geri çekilince babam iki kolunu da annemin boynuna doladı ve göğsüne doğru çekti. Sanki birbirlerini hiç görmemişler gibi yüzlerinde bir gülümsemeyle sarıldılar birbirlerine. Annem, onu saran kolları tuttu ve bana bakarak "Büyüdünüz ayrıca, kü-

çük hanım," dedi göz kırparak. "Rica ediyorum, kocama 'benimki' demeyin. Çünkü kendisi sadece benimdir. Nokta."

Dudak bükerek geri çekilirken "Pınarcığım," dedim. "Görüyorsun, değil mi? Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar."

Herkes gülüyordu, iyiydi hoştu da "E sofra hazır değil mi ya?" dedi babam homurdanarak.

Kızlar koştururken "Hazır hazır," dedi biri elinde çaydanlıkla. "Çayları dolduruyorum şimdi."

Annem ayaklanırken "Ben de evin beylerini kaldırıp geliyorum," diyerek çıktım mutfaktan. Adımlarım direkt merdivenlere yöneldi. Buradaki konakta babaannemin odası bana kalmıştı. Annem ve babam odalarından çıkmak istemediler, Şafak odayı demode bulup değiştirmek istedi ve ben buna engel olarak oraya geçtim. Bakımlarını sürekli yaptırdığımız mobilyalar eski ama güzeldi. Şafak'a da benim odamı vermiştim. Küçükken buraya geldikçe babaannemle uyurdum ben. Her ne kadar annemle anlaşamasalar da bizim aramız babaanne ve torun olarak gayet iyiydi. O beni ayrı severdi, ben onu. Ben ilkokula başladığım zamanlarda kalp krizinden ölünce, uzunca bir süre kendime gelememiştim.

Her insan bir renkmiş. Bizim ailemizin renklerinden biri babaannemin ölümüyle gitmişti ve herkesin ister istemez, sevse de sevmese de gözü mutlaka eksik olan o rengi aramıştı uzunca yıllar.

Aslında önceliğim Şafak'tı fakat kapısı açık ve ayna karşısında üzerini düzelten Emre abimi görünce direkt ona yöneldim.

Aynanın karşısında kol düğmelerini takarken, her zaman olduğu gibi ciddi bir yüz ifadesine sahipti. Çatık kaşlar, sivri ve keskin yüz hatları... Emre abim İşletme okumuş, sonrasında da bizim şirketlerden birinde çalışmaya başlamıştı. Anneme o gün vurmasının sonucunda başlayan doğumdan kendini sorumlu tutmuştu Emre abi. Ağlamış, içine kapanmış, annem eve gelip onunla konuşana kadar da odasından asla çıkmamıştı. Kendine verdiği cezaydı bu sanırım. Aslında ne annem ne de babam onu

suçlamıştı. Hissettiklerini anlayabildiklerinden, yardımcı olmak adına ellerinden geleni yaptılar.

Emre abim zaten bizimle yaşamaya başladığından beri bir psikologdan destek alıyordu fakat ilerleme katetmediklerini düşünüp farklı birinden yardım almaya başladılar. Sonrasında da zamanla toparladı Emre abim. Annemin her zaman bir oğlu daha oldu. Annem de babam da onu asla bizden ayrı tutmadılar.

"Hayırdır?" dedim arkasından dolanıp önüne geçerek. Yüzümde bir gülümsemeyle yakalarını düzeltirken masaya yaslandım. "Sabah kahvaltısı için değildir herhâlde bu hazırlık..."

Yüz ifadesini bozmadan ellerini cebine soktu ve "Arkadaşlarımla görüşeceğim," dedi. "Malum, çok kalamayacağım ben, gece gideceğim."

Emre abi bizimle buraya geldikçe buradan da arkadaş edinmişti. Şafak'tan daha çok arkadaşı olduğu kesindi. Yarın gitme sebebi de babasının cezaevinden çıkacak olmasıydı.

"Nereye götüreceksin?" diye sordum tedirginlikle. Beni tersleyeceğinden değil ama bir an çekindim işte.

"Eftelya annenin..." dedi. Anne dedi çünkü Eftelya abla onun ikinci annesiydi. Emre abi ise Eftelya ablanın tek oğlu olmuştu. Karnından değil, kalbinden doğurmuştu onu. "Sapanca'daki köy evine yerleştireceğim. Halam 'İstanbul'dan da bir yer ayarlayabiliriz,' dedi ama ben istemedim. Herkesten uzak olması daha iyi. O da rahat edemez zaten. Onca sene sonra mahalledekilerin arasına karışamaz. Her şey durulmuş, kapanıp gitmişken yeni hayatını orada kurar. Zaten ne seveni kaldı ne eşi dostu. Orada çevre edinir kendine. İstanbul'a da yakın. İstediği zaman gelir yanıma. Ben istediğim zaman giderim. Böylesi daha iyi olacak."

Bana bir şey demek düşmediğinden dudaklarını birbirine bastırarak "Peki," dedim ve elimle gömleğinin üstünü temizledim. Mis gibi parfüm kokuyordu, yeni tıraş olmuştu ve sürekli aynadan kendini süzüyordu.

"Selin'le mi buluşacaksınız?" diye sordum yüzümde muzip bir gülümsemeyle. Selin, babamın arkadaşının kızıydı. İki sene önce yine bir aile yemeği için buraya geldiğimizde denk gelmişlerdi. Sonra, nasıl oldu bilmem ama yakınlaşmışlardı. Selin iyi bir kızdı. Konuşkan, sıcakkanlı, girdiği her ortama uyum sağlayabilen... Çok yakıştırdığım bir çift olmuşlardı. Emre abim ne kadar sert dursa da inanıyordum ki Selin abla o neşesiyle abimi bile yola getirecekti.

Ben buluşacağız demesini beklerken "Evlendik biz," dedi ve ben olduğum yerde öylece kaldım. Başta idrak edemedim, ettiğimde ise gözlerim irileşti ve "Ne!" diye bir tepki verdim.

Elini ağzıma kapatırken "Kızım, bir dur," dedi ve yavaşça geri çekildi. "Toplama şimdi insanları başımıza." Arkasına doğru bakıp, gelip giden var mı diye kontrol ederken elleriyle sıkıntıyla başını kaşıdı.

"Nasıl?" diye sordum daha sessiz bir şekilde. "Ne zaman? Neden?"

Aklıma gelen ufak tefek sebepler olmuştu önce. Ufak tefek, iki elli, iki ayaklı sebepler... O da beni okumuş gibi işaret parmağı ikaz edercesine kalktı ve "Düşündüğün gibi değil," dedi. Sonra o dikkatle iliklediği düğmeleri ateş basmış gibi çözerken "Ya ben böyle olabileceğini tahmin edemedim," dedi. Geri adımlayıp yatağının üstüne oturdu. "Bir anda oldu. Buluştuğumuzda nikâh dairesinin önünden geçiyorduk. Sonra yaparsın yapamazsın derken bir anda yıldırım nikâhıyla... Nasıl oldu bitti, anlamadık bile."

Şaşkınlığımın arasına gizlenmiş bir sevinçle gülümserken "Ne olacak peki şimdi?" diye sordum. "Bizimkileri geçtim, Selin'in ailesi bir şey demesin?"

Dudak bükerek "Bilmiyorum," dedi. "Bakacağız bir şekilde."

İçinde taşıyamadığından benimle paylaşmıştı ve sanıyorum ki ilk benimle paylaşmıştı. O yüzden derdine dert ekleyip deşmek yerine sıkıca sarıldım ve "Hayırlı olsun, abiciğim," dedim

içtenlikle. "Çok sevindim sizin adınıza. Aileleri de bir şekilde artık..." Geri çekilip başımı iki yana salladım ve çok emin olmadan, eminmiş gibi bir cümle kurdum. "Çözeceğiz."

Sağ ol, der gibi baktı, gülümsedi ve kolumu tutup sıvazladı.

"Hadi," dedim odadan çıkarken. "Kahvaltıya bekliyor bizimkiler. Ben de Şafak'ı uyandırıp geleyim."

O ayaklanıp tekrar ayna başına geçerken ben de Şafak'a yöneldim. Girdiğimde ise her zaman olduğu gibi uyurken buldum.

Perdeler çekili, klima odayı buz kestirmiş, zifirî karanlıkta uykusuna devam ederken çölden kutuplara ayak basmış gibi hissederek önce klimayı kapadım. Ardından "Ablan doğdu bugün," diye avazım çıktığı kadar bağırırken perdeleri araladım ve bir toz birikintisiyle karşı karşıya kaldım. Ben, öksüre öksüre yatağa doğru giderken o, yorganın altında kıpırdanmaktan öte gitmemişti.

Yatağın kenarına oturdum, yorganı tutup çektim ve uyku mahmuru gözlerle karşılaştım. "Ya bana ne sen doğduysan?" diye bağırdı sevgiden bihaber ergen. "Uyuyacağım ben." Tekrar yorganı çekme çabasıyla yatağa gömüldüğünde üzerine doğru eğildim ve kaptığı yorganı tekrar çekerken acıyla karışık bağırdı.

O kadar korktum ki bu ani tepkisiyle, nasıl geri çekildiğimi bilemedim. "Ne oluyor be?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kuyruğuna basılmış danalar gibi ne bağırıyorsun?"

Avucunun içindeki yorganı sıkıca tutarak sıklıkla nefes alırken "Ya gitsene sen," diye bağırdı.

Gönül isterdi ki sarılalım, şakalaşalım, bebek gibi abla kardeş olalım... Olur muydu öyle şey? Olurdu da işine geldiği zamanlar. Şu an sanırım ki işine gelmeyen bir zamandı. Anladım ki Şafak'tan bana yâr olmayacak, "Aman, meraklı değilim ben de sana," dedim ve geri doğru adımladım. "İnsan, ablam kaç ay sonra geldi, doğum günü, özledim falan der ama sende nerede?.." dedim elimi sallayarak. "Gerçi ben de senin gül yüzün için gelmedim sabahın köründe odana." Yalan. Külliyen yalan.

Çok özlemiştim de diyemedim böyle yapınca. "Herkes aşağıda kahvaltıya bekliyor seni. Babam 'Kesin gelsin,' dedi."

Dememişti de demiş oldu.

"Tamam. Çık," dedi sevgisiz ergen, gözlerini belerterek. Yüzümü asıp arkamı döndüğümde "Bu arada-" deyip tekrar ona dönmüştüm ki gördüğüm kan, olduğum yere mıhlanmama sebep oldu. Şafak kapatmaya çalıştı yorganla ama nafileydi; görmüştüm. Can havliyle, şaşkınlığımın geçmesini bile beklemeden Şafak'ın yanına giderek karnını açtım. Karın kısmında beyaz tişört kan olmuştu ve "Abla," dedi telaşla. "Abla, vallahi bir şey olmadı."

Abla diyordu. Normalde Gece derdi. Korktuğundan, panikliğinden böyle konuşuyordu. Elim ayağım kesildi ve kesiğe baktım. İnce bir şeydi.

"Sen bıçaklandın mı?" diye sordum dehşet içinde ve "Vallahi öyle değil ya," dedi titrek bir sesle. Kendini kanıtlama telaşıyla konuştu durdu. "Bıçak değil, abla. Dün akşam çocuklarla sokak kavgasına karıştık. Biri bira şişesini kırıp bize savurdu, o ara kesti. Ufak bir şey, yemin ediyorum."

"Şafak, buna dikiş gerekebilir," dedim. Elimi değdirecek gibi olduğumda geri çekildim ve yüzümü kastım.

"Abart a-" Küfürle devam edecek olan o cümle ters ters bakmamla "Abartmasan mı ablacığım, canım ablacığım, güzel ablacığım?" şeklinde döndü. Yetmedi, yüzümü sevmeye başladı sevgisiz ergen, anında sevgi patlaması yaşayarak. "Kesik incecik. Geçti bile. Dün akşamdan o kan da kurumuş zaten. Ben fark etmeden öyle uyumuşum. Yemin ederim, abla. Ciddi bir şey olsa durur muyum zaten?" Tişörtündeki kanı gösterdi. "Bak, kurumuş, eski işte, bak."

İçim kalktı ve kaşlarımı çatarak, "Şafak," diyerek sinirle ayaklandım. "Sen nasıl sokaklarda geziyorsun da sokak kavgasına karışıyorsun?"

O da benimle birlikte ayaklanırken tişörtünü çıkardı. "Abla, biz oturmuş muhabbet ediyorduk çocuklarla. Sarhoş bir tayfa

geldi." Odasındaki poşetlerden birini aldı, içine atıp çöpe attı tişörtü ve dolabına yöneldi. "Onlar sataştı bize. Biz gidiyorduk, onlar sataştı abla, vallahi. Biz de anlamadık." Yeni bir tişört alıp omzunun üstünden bakarak "Annemlere söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu, sevimli sevimsiz bir gülümsemeyle. "Bak, zaten mimliyim. Bu basit olayı büyütür de büyütürler."

Eğer basit bir kesik olduğunu düşünmesem saklamazdım. Şimdi bile içim tam rahat değildi ama her şeyi yetiştiren abla da olmak istemiyordum. "Bir şeyini daha görürsem Şafak, hepsini toplu anlatırım." Tehdit edercesine sert bir tonda söylediğim sözlere sadece tebessüm edip, uzaktan öpücük atarak karşılık verdi.

"Annem sana Turan adını verdiği için ne kadar pişmandır, eminim," dedim ama oralı bile olmadı. "Bir insan bir ismi bu kadar, her şeyiyle taşır mı ya?" Şafak belayı çekiyor muydu belanın kendisi miydi, bilmiyordum ama hep sorunluydu. Hep ona sataşıyorlardı, hep ona yanlış yapıyorlardı, hep onun hakkını yiyorlardı. Açıklamaları hep böyleydi. Sürekli bir kavganın içindeydi. Sinirli de bir yapısı vardı. Tam anlamıyla tanımasam da, annemlerin anlattığına göre Turan amcama benziyordu. Huyunu suyunu almıştı sanki.

Önüne dönüp tişörtünü değiştirirken "Sildireceğim zaten," dedi ve ben bunu hiç beklemiyordum.

"Sebep?" diye sordum merakla kapıya yaslanarak. "Sen isimlere anlam yükleyen biri değilsin. Yani 'Bu isimden sebep başım hep belalı,' demezsin. Turan kötü bir isim de değil ki sen Şafak'ı kullanıyorsun zaten. Neden değiştirmek istiyorsun tam olarak?"

Ağzını açacak gibi olduğunda "Bana sakın yalan konuşma," diye atıldım. "Neden istiyorsun?"

Eliyle, yeni yeni çıkan sakallarını kaşırken "Niye sebebi olsun ya?" diye ağzını yaya yaya konuştu. Yalandan esnedi falan... Bas bas bağırdı yani "Abla, ben yalan söylüyorum," diye. "Öyle, canım sildirmek istedi."

Tam o sırada yastığın köşesinden çıkan o küçük fotoğraf karesine takıldı gözüm. Benim makinemle çekilmiş, eskiden bir fotoğraf. Şafak ve Gülşah'ın fotoğrafı...

Hızlıca oraya doğru ilerleyip fotoğrafı kaptığım gibi "Ya da korkuyorsundur belki," dedim fotoğrafı sallayarak. "Mihriban teyze, Gülşah'ı sevdiğini öğrenirse isminden dolayı kabul etmezse diye..."

Bana doğru sinirle adımlayarak "Saçmalama," dedi ama bence saçmalayan ben değildim. Ben gülüyordum, o homurdanarak elimdeki fotoğrafı almaya çalışıyordu. "Ver şunu."

Birkaç kez kaçırdım ama en son aldığımda "Saçmalıyorsam, neden yastığının altında o zaman?" diye sordum. "Yastığının altında neden fotoğraf saklıyorsun, ne alaka?"

Sinirle dolup taşarken inkâr etti durdu. "Geri zekâlı," dedi az önce canım cicim dediği ablasına. "Niye saklayayım? Dün akşam sen geleceksin diye Pınar abla albümleri çıkarmıştı. Orada görünce, kendi fotoğraflarıma bakarken kalmış. Sakın saçma sapan şeyler düşünüp bir de bunları ortalık yerde dillendirme." Fotoğrafı bana doğru tehdit edercesine sallarken sadece omuz silktim.

"Gece!" dedi yükselerek ama içinde biraz şüphe kalsın, korksun, rahatsız hissetsin diye, kendimce ceza olarak hiçbir şey demeden odadan çıktım. Arkamdan seslendi ama "Tam masallardaki gibi," dedim daha da üstüne giderek. "Sen ve Mihriban teyzenin kızı. Seneler sonra kader bir kez daha Turan için yazılmaya başlandı."

"Öyle bir şey yok," diye kapı eşiğinden bağırmak isteyip bağıramadı korkusundan.

Kıkırdadım. "Olmayacak diye bir şey de yok ama," dedim merdivenleri aheste aheste inerken. "Kızlar böyle şeyleri sever. Belki Gülşah'ın da hoşuna gider böyle bir aşk yaşamak. Sildirme yani. Çocuklarınıza anlatacak hikâyeniz de olur."

Etrafına bakındı durdu ve gözüne kestirdiği tarağı alarak bana fırlattı ama ıskaladı. Tarak duvara çarptı ve ben Şafak'ı sinir etmenin keyfiyle salona indim.

"Hayırdır?" diye seslendi babam göz kırparak. "Niye kavga ediyorsunuz siz yine?"

Abim çoktan inmişti sofraya. Annem ve babam da masadaydı. Ben de kendi yerime geçerken "Hiç," diyerek omuz silktim. "Klasik kardeş kavgası." Oturur oturmaz babam tarafından çilek reçelli ekmek bana uzatıldı. Altına incecik kaymak sürülmüştü ve üzerinde tane olarak çilekler vardı. Koca bir ısırık aldığımda, Şafak koşar adım merdivenleri inmişti peşimden. Aramızda saniyeler vardı neredeyse. Muhtemelen ben konuşmayayım diye böyle acele etmişti. Önce bana tehdit eder gibi baktı, sonra üzerini düzeltti, yarası gözükmesin diye. Masaya oturduktan sonra bile gözleri hâlâ üzerimdeyken, sinsice sırıtıp öpücük atmaktan öte gitmedim.

Herkes sabahın açlığıyla ilk lokmalarını yerken sessizlik oluştu. Masanın üzerinde annemin siyah dosyasını görünce hemen el attım ama annem tarafından engel olundu. Muhtemelen içinde yeni tasarımlar vardı ve ben deli gibi merak ediyordum.

"Ya lütfen," diye dudak büktüm ama annem, olmaz dercesine başını iki yana salladı. Üretim aşamasına gelene kadar kimseye göstermiyordu. Bu onun bir nevi totemi gibiydi. Tabii babam hariç... O, "kimse" grubuna girmiyordu. Annem ve o tek bir kişiydi sanki. O yüzden birbirlerinin her şeylerine hâkimlerdi.

"Eğer mimarlık okumasaydım," dedim çayımı yudumlarken. "Kesinlikle annemin yolundan giderdim. Parmaklarının arasında bir dünya olması müthiş," dedim hayranlıkla. "Onca insanın dış görünüşüne yön vermek... Eğer mimari tasarımların özgürlüğü beni büyülemese, attığım her sokağa elimin değdiğini bilmenin hissi olmasa ve daha da önemlisi, gittiğim her yere benden bir iz bırakarak imza atmasam seçeceğim tek meslek bu olurdu."

Annemin Esat amcamla ortak yürüttükleri şirket çok büyük yerlere gelmişti. Seneler başarılarına başarı katmıştı. Avrupa'da 15 ülkede 50 mağaza açarak geniş bir satış ağına erişmişlerdi. Şubeler birçok Avrupa ülkesinin en gözde caddelerini süslemekteydi. Sadece ülkemizle sınırlı kalmamıştı yani. Annem de kilometrelerce ötede birilerinin üzerine imzasını bırakmıştı. Geldiği nokta ile şimdi arasında çok büyük farklar vardı ve bunun en büyük sebebi şüphesiz babamdı. Babamın yatırımları, babamın bağlantıları, babamın annemin arkasındaki gücü olmasa sıradan bir insanın çok da kolay erişebileceği bir şey değildi. Annem ve babam geçirdikleri onca zamanda en önemlisi, birbirlerine dayanak olmayı öğrenebilmişlerdi. Tabii bunca değişimin içinde değişmeyen tek şey annemdi. Ne çok mesai saatleri harcayıp bizi ihmal etmişti ne de arkadaşlarını. Bizim önümüze geçebilecek her şeyi geri atmayı bildi annem. Belki de o yüzden bugün Mahru Seyhanlı olabilmişti.

"İkisi de aynı şeyler aslında," dedi Şafak, başını iki yana sallayarak. "İmza atmak diyorsan annem de tam olarak onu yapıyor."

"Evet ama o daha küçük çaplı bence. Ne olursa olsun büyük bir binanın imzası daha büyük." Gittiğim her yerde dikkat ve ilgi üstümde olsun isterdim ben. Büyük başarılara imza atmak, büyük insanlarla çalışmak, büyük okullarda okumak... O büyüklüğün içinde bile dikkat çekmek, belirgin olmak...

"Onu bunu geç de," dedi babam, Şafak konuşmaya başlayınca. "Sen kahvaltıdan sonra bir hastaneye uğra."

Dumura uğrayan tek Şafak olmadı, ben de baktım kaldım. Babam biliyordu. Bakışları, bildiğini belli eden bir imayla Şafak'a bakıyordu. Bana baktı ama başımı belli belirsiz, hayır dercesine sallayınca ihtimal vermedi. Çünkü eş zamanlı inmiştik aşağıya ve bu sürede babama söylemem mümkün değildi. Sonra abimle birbirlerine baktılar. Muhtemelen Emre abim de biliyordu bu bıçaklanma olayını ama o da hayır anlamında başını salladı. Zaten

Emre abime bir sır ver, ölsen, öldürsen anlatmazdı. O yüzden ona inanması daha kolay oldu.

"Hayırdır?" diye sordu annem kaşlarını çatarak. "Bir şey mi oldu? Hasta mısın?" Gözleri taramaya başlamıştı bile. Ten renginden yüzünde çıkan sivilceye kadar irdelerdi şimdi. Şafak da bunu bildiğinden öne doğru geldi ve yarasını masanın altına saklamayı tercih etti.

Şafak ve babam hatırı sayılır bir süre birbirlerine bakarken Şafak, babam tek kelime etmeden bir şey diyemedi. Sonra babam "Bir şey yok, Mahru'm," dedi duru bir sesle, kahvaltı etmeye devam ederek. "Gece öksürük seslerini duydum da. İlerlemeden bir baktırsın, dedim."

Şafak derin bir nefes aldı ama tabii yutamadı, biliyordu. Bu, babamın dilinde sanırım "Annene bırakmadan ben senin hesabını düreceğim," demekti. Ya da daha küfürlü hâli...

Onunla da kalmayıp abime doğru döndüğünde, "Sen de gitmeden ya da hafta sonu tekrar gel de Mustafa ile konuşalım artık sizin Selin'le şu işi," dedi. Bir öksürük krizi de abimi tuttu. Bu seferki gerçekti ama Şafak'ınki gibi dümenden değil.

Bakışlar bu sefer Emre abimi bulmuştu. Emre abim de ilk bana baktı. Ay, beni afakanlar bastı. Babam bugün bana verilen sırların hepsini biliyordu ama vallahi ben söylememiştim. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım ve annem "Erken değil mi daha?" diye sordu.

"Onlar aklına koymuş zaten," dedi babam imayla, abime bakarak. "Biz formaliteden görevimizi yapacağız." Ah annem, ah garip ve her şeyden bihaber annem... Masadaki herkesin her şeyden haberi varken annem öylece bakıyordu. Gerçi babamın ilk fırsatta Emre abimin olayını anneme söyleyeceğini biliyordum ama Şafak olayını bilemiyordum. O durum annemi bir tık fazla üzebilirdi.

Emre abim zorla lokmasını yutarken "Olur enişte," dedi.

"Ya siz kimden neyi saklamaya çalışıyorsunuz?" diye mırıldandım ikisinin arasında. "Çakır Seyhanlı'dan bahsediyoruz, kaçar mı?"

E, peki Çakır Seyhanlı'dan bunlar kaçmadıysa acaba benim geçen ay deli gibi sarhoş olup bir barda sızdığım ve tanımadığım bir kadının evinde uyandığım konusu kaçmış olabilir miydi? Sıranın bana geldiğini hissedip olduğum yerde nasıl ayaklandım bir anda, bilemedim. Gözler tabii direkt olarak bana çevrilince "Şey ya," dedim nasıl toparlayacağımı bilemeyerek. Sonra çok şükür ki Pınar abla geldi ve "Çiçekleri yolladım ben," dedi. İşte aradığım kaçış noktası orasıydı. "Ben..." dedim dışarıyı göstererek. "Mezarlığa gidecektim. İyice sıcağa kalmadan gidip geleyim."

Hiç izin bile beklemeden sofradan ayrılırken "Geç kalma," dedi annem arkamdan. "Şura teyzenlerle Mihriban teyzenler gelir iki saate."

"Tamam," dedim ve portmantoda asılı, eski ama hâlâ çalışan o makinemi aldım, boynuma astım.

"Gece," diye seslendi tekrar annem. "Ekrem abini görürsen selam söyle, anneciğim."

Ekrem abi kapının önündeydi. Neyin selamını söyleyecektim, zerre anlamadım ama sorgulamadım da. "Tamam," diyerek evden çıktım.

Aslında yönüm direkt çıkış kapısı olacaktı fakat sonrasında aklıma, babamın gizli hazinelerinden, gözü gibi baktığı bebeklerinden birini almak düştü. Tam aksi istikamette garaja doğru ilerlerken, Ekrem abiyi oralarda elinde gazete, yanında çayıyla otururken buldum.

"Gece Hanım," dedi, beni görüp ayaklanırken. Gazeteyi hızlıca katladı ve kalktığı sandalyenin üzerine bıraktı.

"Hâlâ mı hanım, Ekrem abi?" diye sordum gülümseyerek. Beni sadece anne ve babam büyütmemişti. Üzerimde o kadar çok kişinin emeği vardı ki... Ekrem abi de onlardan biriydi. Buraya

gelmemizi iple çeker, geldiğimizde de benimle oyunlar oynardı. Kendi çocuklarından ayrı tutmazdı beni.

"E öyle tabii..." dedi geçmişi yâd edercesine. "Hanımımızsınız siz bizim." Sıkıca sarıldım, şefkatle okşadı saçlarımı. "Hoş gelmişsin," dedi geri çekilip yüzüme bakarken. Gözlerinin içi bile gülüyor, her bir kelimesi samimiyet kokuyordu.

"Hoş bulduk," dedim hafifçe başımı eğerek.

"Bir şey mi bakmıştın?"

Hiç düşünmeden "Babamın arabalarından birini alacaktım," dedim. O an durdu işte. Tedirgince kaldı. Reddetmek istemedi ama gönlü vermeye de razı gelmedi. Onun yerine "Annenin haberi var mı?" diye sordu.

Ehliyetimi yeni aldığım için tek başıma trafiğe çıkmam pek istenmiyordu annem tarafından. Babam da mecburen annemin dediğinin aksine hareket etmiyordu. Aslında babam "Kullana kullana öğrenir, pratik yapması lazım, öğrendiklerini pekiştirmezse unutur," gibi şeyler söylese de annem çok katıydı bu konuda. Uzunca bir süre yanımda birinin olması gerektiğini savunuyordu. E biri hayır dediği zaman öteki evet diyemediğinden, babam annemin fikrini kabul görüyordu.

"Tabii tabii, var," dedim usta bir yalancılıkla. "Hatta sana selam söyledi."

Çok doğaldım. Üstelik selam söylemesi de işime gelmişti. Yalan da konuşmamıştım. Tam garaja girecektim ki "Ha, o zaman olmaz," dedi. Olduğum yerde kaldım, omuzlarım düştü ve "Ne demek olmaz?" diye sordum.

Olumsuz bir cümle kurarken bile gülümsüyordu, canım Ekrem abim. "Annen o selamı bana ilettiyse senin geleceğini ve arabayı isteyeceğini bildiğindendir. Verme, demek istemiş yani."

Derince bir soluk aldım. Kadının tek bir selamı bile beni engellemeleri için yetiyordu. Garajın kapısı tek bir tuşla kapanırken "Peki babam?" diye sordum. "Babam da öyle düşünüyor mu? Doğum günümde dibimizdeki mezarlığa gitmek için... Ki trafiğe

bile çıkmayacağım, demek oluyor bu. Garajın kapılarının bana kapanmasına sessiz mi kalıyor?"

Annemin selamının yanında babamın adının geçmesi bile dengeleri altüst etmiş, Ekrem abi ne yapacağını bilmez hâlde kalmıştı. Kaldığı arafta bir çıkmaz ararken "Gece be," dedi orta yolu bulma niyetiyle, bezmiş gibi. "Beraber gitsek ya. Hem ben de hanımımla beyimin mezarlarına bakarım, iki dua okurum. Olmaz mı?"

Olsun der gibiydi ses tonu. Olurdu tabii. Başımı sallayıp gülümseyerek "Olur tabii, Ekrem abi," dedim. "Gidelim madem beraber."

"Hay yaşa," dedi adamcağız sahiden derin bir nefes alarak. Garajın kapılarını açıp arabalardan birinin anahtarını aldı ve bana uzattı. Yanıma oturduğunda emniyet kemerini bağladı, sıkıca tutundu ve dualar okuyarak ecel terleri döktü. Ben de işte dura kalka, ani frenlerle, bir anda gazı kökleyerek falan arabanın bir miktar anasını ağlatırcasına yol aldım.

Mezarlığa vardığımızda taşlık yolda yürürken "Esma Hanım'ım göçtükten sonra Mahru Hanım onun yerini çok güzel aldı," dedi Ekrem abi, babacan bir tavırla. "Mahru Hanım olmasa kimse uğramayacak buralara."

Sözlerinde sitem ve burukluk gizliydi. Herkesin işi İstanbul'da olduğundan, babaannemlerin devrinin kapanmasıyla da el ayak çekilmişti buralardan. "Sağ olsunlar, her hafta sonu Çakır Bey'imle geliyorlar da şenleniyor konak. Yoksa toz tutup kapanıp gidecek kapıları." Çeşme başında durduğumuzda, iki koca ibriği doldururken ben de onun fotoğrafını çektim. Albüme ekleyecektim bunları da.

Haklıydı Ekrem abi. Babam mutlaka gelirdi de annem olmasa kimse uğramazdı buralara. Şafak'ın ve benim doğum günlerimiz olsun, babaannem ve dedem için her sene okutulan mevlitler olsun annem hiçbirini atlamazdı. Hepsini Adana'da yapar, tüm aileyi de bir araya toplardı. Bugün olduğu gibi...

İbrikler, su taşarcasına dolduğunda kaptı ikisini de, yolumuza devam ettik. Birini almak istedim, müsaade etmedi. "Gerçi onlar göçünce de-" dediğinde tamamlamasına izin vermeden "Allah geçinden versin, Ekrem abi," dedim suratım düşerek. "Deme öyle şeyler."

Düşüncesi bile benim yüreğimi deşiyordu. Ekrem abi, başını tamam dercesine salladı ama yine de duramadı. "Gün gelecek burası iyice unutulacak. Ne Şafak Bey'imden hayır var ne Baran'dan," dedi, hiç inancı olmadığını belirtircesine, başını iki yana sallayarak. "İkisi de geçmişe, yaşanmışlıklara önem vermez gibi duruyor. Bir senden umutluyum." Vasiyet eder gibi konuştu. "Bu konağın kapılarını hiç kapatma. Çok yaşanmışlık var, çok." Mazi bir bir aklında canlanırken "Arada da olsa uğra, buranın kapısı hep açık olsun. Gitgide azaldı zaten." Gözleri dolmuş gibiydi. "Ben çocuktum buraya geldiğimde. Kenan Bey'imin zamanı bahçede ses eksik olmazdı. Bütün gün evde bir koşuşturma, kalabalık, cümbüş... Sonra büyüdük. Esma Hanımlar bir dönem İstanbul'a gitti, Kenan Bey'im de göçüp gidince hem orayı hem burayı idare etmeye başladılar. Sesler eskisinden daha az oldu, koşuşturmalar bitti. Şimdi iyice koptu. Senede birkaç kez, o her gün olan sesleri işitir olduk. Korkarım ki sonrasında iyice kapanacak kapılar."

"Kapanmaz, Ekrem abi, olur mu öyle şey?" dedim sırtını sıvazlayarak. "Söz, ben kapatmam. Hem Şafak ve Baran'a da bakma sen. Genç onlar şimdi. En deli çağları. Onlar da kıymet verir elbet."

Acaba nasıl devam edecekti sonrası? Hayal dünyam o kadar uçsuz bucaksızdı ki bir sürü şey beliriyordu aklımda. Miraç ve ben belki de devam ettirecektik buradaki düzeni. Ya da belki de Şafak seneler sonra, toz tutmuş, kilit vurulmuş o kapıları aralayıp yeni bir devir başlatacaktı. Sonrası bilinmezlik doluydu ama şimdi Ekrem abi söyleyince benim de aklıma düşüvermişti.

Yol bitip mezarlıklara geldiğimizde Meliha babaannenin önündeki çiçekleri gördüm. Pınar ablanın yolladığı çiçeklerdi bunlar. Ekrem abi, babaannemin ve dedemin mezarıyla ilgilenirken ben Meliha babaannenin mezarına karanfiller, menekşeler ektim sırasıyla. Bir güzel suladıktan sonra da ayaklanıp karşı tarafa geçmek için yol aldım.

Ekrem abi gideceğim yeri anlamış olacak ki "Ah Gece, ah!" dedi başını iki yana sallayarak. "Çakır Bey'im duymasın bu yaptığını."

Omuz silkerek ilerledim. "Merak etme, haberi vardır da bilmezlikten geliyordur o," dedim elimdeki çiçeklerle Bülent dedenin mezarının başına çökerek.

Seneler önce annemden Meliha babaanne ve Bülent dedenin hikâyesini öğrenince yüreğime oturmuştu yarım kalan aşkları. Onların aşkı mahşere kalmıştı da benim içim hiç rahat etmemişti. Babamla konuşmuştum sonra. Zaten kimi kimsesi olmayan Bülent dedeyi Adana'ya getirtelim, dedim. Kimsesizler mezarlığındaymış bir de mezarı. Babam başta hayır falan dese de ikna etmem çok zor olmadı. Ona bunu borçlu olduğumuz, sonuçta Kenan dede yüzünden buradan sürüldüğü; memleketinden uzakta, kimsesizler mezarlığının ona hak olmadığı yönünde babamı ikna ettim. Burada sürdürebilseydi hayatını, konu komşu, illa ki bir tanıdığı olurdu. Kimsesizler mezarlığına kalmazdı. Babamın vicdanına oynayınca ikna etmiştim ve Bülent dedeyi Adana'ya aldırmıştık.

Bana kalsa ben âşıklar kavuşsun diye mezarını Meliha babaannenin yanına koydururdum da babam o kadarına müsaade etmedi. Seyhanlı kabristanına yakın bir yerlere gömüldü. E bu kadarını başarmıştım ya, bu bile büyük bir şeydi. Çünkü ben bu kadarla bırakmadım. Buraya her geldiğimde aynı çiçekleri ektim ikisinin de mezarına. Aynı sıralarda, aynı çiçekleri...

Dışarıdan bakan biri bu iki mezarın birbirine eş gibi olduğunu anlardı. Anlasın diye çabaladım. Birine ne yaptıysam diğerine de

onu yaptım. Onları bir çiftmiş gibi gösterecek ne varsa yaptım. Birinin mezar taşına gizliden "M" işledim, diğerine "B".

Şimdi Ekrem abi ondan laf söylüyordu bana. Sonuç olarak Meliha babaanne Kenan dedeyle evliydi ve böyle şeylerin ayıp olduğunu düşünüyorlardı. Ben düşünmüyordum. Bence babam da düşünmüyordu da işte, açık açık olur diyemediğinden susmayı seçiyordu benim fikrimce. Çünkü babam çok sevmelerin adamıydı. Anlardı, bilirdi. Üstelik kendi dedesinin de ne kadar kötü biri olduğuna, babaannesine ettiği işkencelere şahitti. O yüzden, çok sevmeleri bilen bir adam beni anlardı. Anladığından susardı.

Bülent dedenin mezarını da bir güzel suladıktan sonra duamı ettim ve çıkışta beni bekleyen Ekrem abinin yanına gittim. "Sen dön abi konağa," dedim arabanın anahtarlarını uzatarak. "Ben bir arkadaşlarıma uğrayacağım."

Hiç reddetmedi. Hele arabanın anahtarlarını uzatmıştım ya, sormadı bile. Çünkü "Sen git, ben arabayla gidebilirim," de diyebilirdim. O zaman da aklı hem bende kalırdı hem ne hesap vereceğini düşünürdü. Onun içi rahat, benim içim rahat, ayrıldık mezarlıktan. O konağa döndü, ben hasretinden yanıp tutuştuğum adama koştum.

"Kadir abi," dedim salona girer girmez.

Kadir abi salonun sahibiydi. Buraya çok gelen giden olmuyordu. Aslında oluyordu da Miraç'ın geldiği zamanlarda genel olarak kapatıyordu Kadir abi. İstanbul'dan Adana'ya geldiği zamanlar çalışmak için burayı tercih ediyordu. Bir elinde telefon, muhtemelen kızlarla yazışırken sesimle bölündü.

"Ooo, Gece," dedi olduğu yerde yükselerek. Yükseldi ama kalkmadı. Elindeki telefonu da hiç indirme gayretinde bulunmadı. Başıyla yukarıyı işaret ederek "Seninki yukarıda," dedi.

Bu "Git," demekti sanıyorum. Ben de hiç uzatmadan "Görüşürüz abi," diyerek merdivenlere yöneldim. Üçer beşer çıktığım o merdivenlerde kalbim ağzımda atıyordu sanki. Bir yanım delice koşmak, görmek istiyordu, diğer yanım duraksamak istiyordu ama onu dinlemedim. Koşa koşa çıktım merdivenleri.

Aralık olan o kapıdan içeri girdiğimde çok büyük olmayan bir salon karşıladı beni. Salonun ortasında bir ring vardı. Ringin etrafı loş ışıklarla aydınlatılmıştı ve duvarlarında boksla alakalı irili ufaklı posterler, sporcuların görselleri yer alıyordu. Duvar diplerinde de izlemek isteyenler için banklar vardı. Birkaç saniye o kısımda duraksadım. Bankın birinde Miraç'ın gelişigüzel atılmış eşyası duruyordu. Duvarlar kırmızı boyalıydı. Ringin hemen arkasında, kapısı aralık, uzun ve ince bir koridor vardı. Sanırım orası da soyunma odalarına gidiyordu.

Ringin ortasındaki kum torbasına tüm gücüyle vuran o adamı izledim ve dayanamayarak makinemi elime aldım. Birkaç adım yaklaştığımda, o kadar dalgın duruyordu ki geldiğimi bile fark etmedi. Ta ki flaş yüzünde patlayana kadar... Bana dönmüş, kaşları çatık, şakaklarından bir damla ter süzülürken çıkmıştı fotoğrafta. Elimdeki küçük polaroit fotoğrafı sallarken, gülümseyerek ona doğru ilerledim ve ne diyeceğimi bilemediğinden "Çok iyi çıktın," deyiverdim.

Yine aynı suratsız ifadesiyle önüne dönerken vazgeçmedim. Babamın annemi çok sevdiği ve hiç vazgeçmediği gibi bir ilişkim olsun istemiştim. Belki de bu ilişkide çok seven, vazgeçemeyen taraf ben olacaktım.

Makinemi çıkardım, onun eşyasının yanına bıraktım ve ringe çıkarak tam karşısına geçtim. Ben gülümseyerek yüzüne bakarken o, kum torbasını yumruklamakla meşguldü. "Neden geldin?" diye sordum.

Miraç büyüdükçe çok güzel bir adam olmuştu. Gerçi, bence o çocukken de çok güzeldi. Çocukken güzelken büyüyünce çok daha güzel olmuştu. Upuzun boyu vardı, mesleği sporculuk oldu-

ğu için de çok geniş, kaslı bir vücuda sahipti. Bebeksi yüzü her an öpme isteği uyandırıyordu. Simsiyah gözleri, saçları, şakağından akan o ter bile hem çok erkeksi geliyordu bana hem bebeksi yüzünden sebep çok çocuksu. Her an her şeye dönüşebilecek bir adamdı. Kavgalı olduğumuz zamanlar çekilmez bir hâl alıp, sanki iki yabancıymışız tavırlarına bürünse de iyi olduğumuz anlarda tadından yenmiyordu. Sohbeti, muhabbeti, eğlencesi... Miraç hem benim arkadaşımdı hem sevgilim hem sırdaşım. Beraber büyüdüğümüzden, etrafımda gözlemlediğim ilişkilerden biraz daha farklıydı sanki bizimki. Onlar ayrılıklarını, kavgalarını büyük büyük yaşarken biz birbirimize döneceğimizin bilinciyle daha sakin kalıyorduk. Arkadaş, sevgili, sırdaş gibi. Biri gitse biri kalırdı. O yüzden ben hiç Miraçsız düşünmedim kendimi.

Önce baktı, sonra tekrar önüne dönerken "Senin için geldiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim için geldin zaten," dedim aksini kabul etmez bir tavırla, omuz silkerek. Öyleydi çünkü. "İstanbul'da maçın yok mu senin hafta sonu? İki gün var ve sen buradasın. Benim geleceğimi bildiğin için Adana'ya geldin. İnkâr etme boşuna, Miraç." Etmedi ama kabul de etmedi. Sadece öyle boş boş baktı. Bir adım daha atmak istedim. "Vallahi Miraç, vallahi," dedim çocuksu bir kıkırtı ve sesle. "Vallahi Gece için geldin."

Yüzü gülecek gibi oldu. Hatta güldü bence. Gözlerinin içi gülmüştü ya, saklamaya çalışmasının çok da bir önemi yoktu. Düz duran ifadesine aldırış etmedim, ben onu güldü saydım. O kadar içi gidiyordu ki bana, kendiyle verdiği savaşta bile yeniliyordu. Elindeki boks eldivenlerini çıkarıp yere atarak bana doğru geldi. Hemen dibimde durduğunda nefesim kesilecek sandım. Saçlarımı avucunun içine topladı ve "Hâlâ terliyorsun," dedi bir bahaneymiş gibi. Bileğimde hep takılı olan ama pek takmadığım o tokayı bildiğinden aldı ve saçıma bağladı. "Ama ısrarla bunu bağlamıyorsun," dedi.

Saçımı topladı, Miraç benim saçımı topladı. Uzun zaman sonra bu kadar yakınlaşınca ne yapacağımı bilemedim. Sonra geri çekildiğinde ben bir adım atmak istedim ve "Hadi, beni de çalıştırsana," dedim.

Anlamamış gibi durdu ve üzerimdeki tişörtü bir çırpıda çıkarıverdim. Zaten anlamamıştı, bir de şimdi nutku tutulmuş gibi kaldı. Üzerimdeki sutyende kalan bakışlarına takılmamaya çalıştım. Annem tasarımcı olduğundan bütün kıyafetlerim ve iç çamaşırlarım bana özeldi. Sadece bende olan parçalardı. Şu an Miraç'ın gözünün kaldığı o parça da öyle. Göğsümü, bembeyaz tenimi saran siyah danteller süslüyordu. Ucuna doğru yoğunlaşan o dantel parçası kapatıyordu göğsümün ucunu.

Yere doğru eğilip eldivenleri taktığım sırada "Hadi," dedim ve dalgın bakışları anında bana döndü. Başta başını iki yana salladı, kendine gelebilme niyetiyle. Sonra vücuduma bakmadan konuşmaya başladı. "Seni eğlendirecek vaktim yok."

Kalbimin kırılma sesini duydum sanki. Kırıldı ve sinirle yükseldim. Ağlayacak gibi oldum ama ona belli etmedim. Elimdeki eldivenleri fırlatırken tişörtümü üstüme geçirdim ve arkamı dönüp "Eskiden akıllıydın en azından, Miraç," dedim sinirle, nefes nefese. "Şimdi o akıldan zerre eser kalmamış."

Bence o da yaşadığı şokun üstüne, kurduğu cümlenin ne kadar kırıcı olduğunu fark edememişti. Çünkü az önce öyle konuşup, şimdi arkamı dönüp giderken kolumdan tutup beni kendine çevirerek "Ama sen hâlâ çok güzelsin," demesine başka bir açıklama bulamıyordum.

"Beni böyle kırıp sonra güzel şeyler söylemezsin, Miraç. Paramparça ettikten sonra söylediklerin bir anlam ifade etmiyor benim için."

Gitmemek için dirense de ayaklarım, arkamı döndüğümde "Tabii, sen gitmelere alışıksın zaten," dedi yine kırmaktan çekinmeden. "Babasının şımarık prensesi Gece. Her zaman ilgiyi üstünde ister. Gelmediğim için kızgınsın, değil mi? Babanın

seni prenses gibi yaşatmasına rağmen ben sana öyle davranmadığım için..."

"Kimseden ilgi beklemiyorum," dedim omzumun üstünden ona doğru bakarak. Çenem titriyordu, ağlamamak için direniyordum. "Prenses olmam için de bir erkekten gelen ilgiye ihtiyacım yok."

Böyle net konuşmam, gözlerimin doluluğu onu da pişmanlığa sürüklemiş gibiydi. Kolumdan tuttu, beni kendine çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırarak arkamda bir noktaya baktı. Peşinden de bana döndü. "Sen peşinden aylardır gelmediğim için kızgınsın, ben gittiğin için kızgınım sana," dedi daha sakin bir sesle. "Kalbini kırmak istemedim, özür dilerim. Evet, senin için geldim buraya." Kırıldığımı hissedince itiraflarını bir bir sundu. "Ama seni görünce daha çok kızdım. Çünkü görünce, çok özlediğimi bir kez daha anladım. Ben seni özlüyorum, Gece. Zaten senelerce birbirimize kavuşmamız kolay olmadığından ayları saydık, sen buraya gel, ben oraya geleyim diye. Sonra okullarımız başladı ve yine kavuşamadık. Tam büyüdük, artık tamam dediğim noktada ülkeyi terk ettin. Gece, ben sana bir türlü kavuşamamaktan çok sıkıldım."

Özlemden deliye dönen gözleri alev alevdi, peşinden gelen öpücüğü de öyle. Bir ringin ortasında, aylardır birbirimizle konuşmamışken öpüşmeye başladık. Ellerimi omuzlarına koydum ve ona karşılık verdim.

"Miraç," dedim uzun bir öpüşmenin sonunda geri çekilerek. "Küçükken babamın ve annemin aşkı gibi bir aşk diliyordum kendime. Babam gibi bir adam..." Geniş kollarına dokundum. Küçükken babamdan başka kimsenin böyle büyük olabileceğini düşünemezken, nasıl dilediysem artık, beni sıkıca saracak ve sardığında kimsenin göremeyeceği bir adama denk düşmüştü ömrüm. "Sen o adamsın benim için. Nasıl ki senin sevdiğin bir mesleğin var, hayallerin var; benim de var. Ne kadar uzak olduğumuzun bir önemi yok ki. Ben sonunda sana döneceğimi bili-

yorum. Aramıza giren bu ayrılıkların bugün olduğu gibi yarın da bizi böyle büyük bir hasretle birbirimize savuracağını biliyorum. Bu zamanı birbirimize işkenceye çevirmek de kolaylaştırmak da bizim elimizde. Tabii sen vazgeçmek istersen, ben böyle yapamam dersen-"

Tam o noktada tekrar beni öptü ve kollarımdan tutarken "Senden asla vazgeçmem, Gece," diye tekrarladı. "Sen ne dersen, ne istersen... Yeter ki sen... Yeter ki sen, benden vazgeçme."

O da korkuyordu. Araya giren mesafelerin beni ondan koparmasından, aklıma başkasının düşmesinden. Zaman zaman benim de aklıma geliyordu. Ya sıkılırsa, ya başkasıyla nasıl olur diye düşünürse... Muhtemelen aynı kaygıları yaşıyorduk. Yaşadığımız bu kaygılar da birbirimizi kırmamıza sebep oluyordu. Barışmamızın, beni hâlâ sevmesinin, özlemini iliklerime kadar hissetmenin etkisiyle geri çekildim ve çocuksu bir tavırla "Düşüneceğim bunu," dedim.

Şaka yaptığımı bildiğinden rahattı ve gülümseyebiliyordu. Eskisi gibi olmamızın getirdiği şu huzur çok güzeldi. "Şimdi gitmem gerek ama," dedim, uzaklaşırken bir anda ona doğru gidip parmak uçlarımda yükselerek. Dudaklarına bir öpücük bıraktım ve geri çekildim. "Herkes benim için geliyor bugün." Geri çekildim, tekrar ona gittim, öptüm ve bir daha geri çekildim. "Seni de davet ederdim ama babamın pek hoş karşılayacağını sanmıyorum." Ben ringin içinde yürüyordum, o beni izliyordu. "Ailecek bir arada olacağız."

Tam çıkacaktım ki "Beni de ailenin içine al o zaman," dedi bir anda ve ben eğildiğim yerde kaldım, doğruldum ve kaşlarımı çatarak "Doğru mu anladım?" diye sorguladım. "Nişanlan benimle, Gece," dedi bir anda. "Ailen olayım ben de."

Aniden duyduğum bu cümleleri hiç beklemiyordum. "Bu..." dedim tereddütle. "Bu bir evlenme teklifi mi yani?"

Etrafına baktı, üstüne başına. Ellerini iki yana açtı. "Yani çok hazırlıklı değildim ama kabul edersen..."

Daha cümlesini tamamlamadan ona doğru koştum ve kucağına atladım. Geri doğru adımladı ama düşmedik. "Evet, evet, evet," dedim heyecanla. "Evet, ederim, evet."

Gülümseme seslerimiz doldurdu salonu.

"Baban bunu pek hoş karşılamayacak," dedi beni kucağında tutup, onun boyundan bile daha yükseğe yükseltirken.

Dirseklerim omuzlarında, parmaklarım yüzündeydi. "Sen onu da halledersin, akıllı Miraç," dedim yüzünü severek. "Güzel Miraç."

Ben de hallederdim ama onun halletmesi tercihimdi. "Yani," dedi ona verdiğim gaza rağmen ikilimde kalarak. "Öldürmezse... Ederiz herhâlde bir şekilde."

Eve geldiğimde hava kararmıştı. Güya hemen dönecektim ya, Miraç'ı görünce, bir de evlilik teklifi alınca hiç öyle gitmemişti işler. Annemler elli kere aramış, "Ay şu arkadaşımı da gördüm, onunla da görüşeceğim," diye diye erteleyip durmuştum. Çok fazla gelmediğimden, bir şey de diyememişlerdi.

Konağın kapısından girdiğim andan itibaren kalabalık sesler karşıladı beni, gülmeler, koşuşturmalar... Bahçeye kurulmuş kocaman masada herkes gelmiş, yemeğe oturmuşlardı bile. Beni görünce hep bir ağızdan "Ooo..." sesleri yükseldi, ardından herkesle tek tek sarıldık.

Bana ayrılmış sandalyeye oturduğumda annem ve babam başköşedeydi. Annem, babamın rakısını dolduruyor, babamsa onu hayranlıkla izliyordu. Damla ve Baran, klasik abi kardeş kavgalarını ediyor, Şafak da Gülşah'a hararetle bir şey anlatıyordu. Gülşah onu dikkatle dinliyor ve hevesle cevap veriyordu.

Bir köşede Şura teyzem Esat amcama, çektiği fotoğrafları gösteriyordu. Anneme güya ortak olacak Şura teyzem daha olayın başında kaçıvermişti. Sıkıcı bulmuş, farklı alanlara atmıştı

kendini. Kendisi gittiği yerlerden sürüsüyle fotoğraflar paylaşan, sosyetenin bilinen isimlerinden oluvermişti. Esat amcam da sanırım gerçekten çok seviyordu ki Şura teyzemi, kaprislerine sesini bile çıkarmıyor, çok güzel idare ediyordu.

Hemen yanında da Mihriban teyze vardı. Onu da ara ara darlayıp, "Hangisini paylaşayım?" diye soruyordu ama çoğunlukla Esat amcamdaydı ilgisi. Mihriban teyze ve Ferdi enişte en sevdiğim çiftlerdendi. Çok nahif, birbirlerine çok anlayışlıydı ikisi de. Mihriban teyze başını Ferdi eniştenin göğsüne yaslamış, tebessümle, sakince bir şey konuşurlarken onları izlemek de ayrı bir keyifti. Mihriban teyze annemle çalışıyordu. Eli koluydu Mihriban teyze, annemin. Aldığı maaş da aslında emeğiyle orantılı olarak fazlaydı ama Mihriban teyze hiç değişmedi. Ne oturduğu evi değiştirdi ne Ferdi eniştenin üzerine çıktı. Bildiğimiz Mihriban teyze olarak kaldı. Gerektiği yerde gerektiği kadar, dara düşmeyecek ama kendilerini de unutmayacak kadar harcadılar. Kazandıklarını hep Gülşah için birikim yaptı Mihriban teyze.

"Gececiğim," dedi Şura teyze, koca bir kutuyu bana uzatarak. Pasta gelmeden hediyeler tek tek verilmeye başlanınca ben de onları incelemeyi bırakmıştım. Şura teyzeden pahalı bir ayakkabı, Mihriban teyzeden şık bir kolye almıştım. Hiçbirine ihtiyacım yoktu. Zira şu sofrada Kanca abinin, Pınar ablaların hatta Ekrem abinin olması bile en büyük hediyeydi benim için. Bir aradaydık ve mutluyduk.

Tüm hediyeleri kabul edip teşekkür ettikten sonra, ihtiyacım olduğundan değil de nazdan niyazdan "E siz?" dedim anneme ve babama dönerek. "Bana hediye almadınız mı yani?"

Babam, anneme baktıktan sonra cebinden çıkardığı anahtarı bana teslim ederken gözlerim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ba-bana... Benim?.." diye kekeledim anahtara bakarken.

"Artık benimkilere göz dikmezsin diye düşünüyorum."

Yerimden fırlayıp babama bir sarılışım vardı ki arada saniyeler uçtu. Anneme baktığımda ise bildiğini, bildiğini ve bir şey demediğini görünce daha da sevindim.

"Eee, annesi?" dedim babamdan ayrılmadan hemen önce. "Çakır Seyhanlı'yı gölgede bırakacak bir hediyen vardır diye düşünüyorum."

Dudak büktü ama kendinden emin ifadesini de korudu. Masada sabah gördüğü o dosyayı bana uzatırken açtım ve içindeki tasarımlara baktım. "Sabah imzadan bahsediyordun. Senin seçtiğin tasarımlardan oluşan bir koleksiyon, senin isminle... Tüm kazancı da senin."

"Sen... Sen..." dedim nutkum tutulmuş gibi. "Dünyanın en güzel, en şahane annesisin."

O kadar sıkı sardım ki severken öldürecek gibiydim.

Hangi birine şaşıracağımı bilmiyordum ama "Ooo..." dedi Şafak, yalandan bir kıskançlıkla. "Hep Gece'ye, hep Gece'ye... Dünyaya kız olarak gelmek varmış."

Sofrayı kahkahalar doldururken Pınar ablanın her sene kendi elleriyle yaptığı o pasta da sofrada yerini aldı. Mumları yakılmış pastanın bir tarafında ben vardım, diğer tarafında videomu çekmek için Şura teyze vardı. "Dilek dile," diye kurduğu baskılar sonucu ne dileyeceğimi düşündüm ama pek bir şey bulamadım.

Mutlu bir ailem vardı, sağlıklıydım, sevdiğim adamla birlikteydim, en iyi okullarda okuyordum. Dilek dileyecek tarafta değil de şükredecek taraftaydım bence. O yüzden bunların bozulmamasını dileyerek mumları üfledim. Alkışlar koptu ve ben bir yaş daha büyüdüm. Büyürken de, bizimle birlikte yaş alan babam için anneme bir mum uzattım. Bugün sadece benim doğum günüm değildi. Babam, Şafak'la benim doğum günümüzü kendi doğduğu gün saymış, başka bir günü kutlamamış, kutlamamıza da müsaade etmemişti. Kimliğinde yazan o tarihte içine kapanık olurdu. Hatta çoğu zaman annemle evden uzaklaşırlardı ve biz onları hiç rahatsız etmezdik.

Şafak'ın 1. yaş gününde yine herkesi toplamıştı Mahru. Hazırlanmak için odaya çıktığında Şura da peşinden gitmişti. Doğum zamanı Selma olayından sonra çok çektirmişti Esat'a ama onu bırakmamıştı da. Şimdi sosyal medya hesaplarını, mesajlarını sıklıkla kontrol ederken "Bir şey yok," dedi telefonu bırakarak.

Yatağın üzerine oturmuş, son kontrollerini yapmış ve telefonu kapattıktan sonra Mahru'ya bakmıştı. Sonra da aniden yerinden fırlayıp "Ay beyazların çıkmış," demişti dünyanın en korkunç şeyinden bahseder gibi. "Yarın hemen kuaföre gidiyoruz."

O söyleyene kadar Mahru beyazlarının çıktığının farkında bile değildi. Aynaya doğru yaklaştı ve beyazlamış birkaç tutama bakarken gülümsedi. "Hayır hayır," dedi heyecanla. Bunları görmek onu korkutmamış, aksine mutlu etmişti. "Böyle kalacak."

"Yaşlandığını gösteriyor, farkında mısın?" diye sordu Şura, inanamıyor gibi. "Böyle mi duracaksın?"

"Evet," diye karşılık verdi Mahru hiç düşünmeden. "Yaşlanıyorum Şura ve bu, ailemleyken oluyor. Yaşlanıyorum ve kurduğum, hayal ettiğim o hayatı yaşıyorum. Onlarlayken yaşlanıyorum. Bu korkulacak, saklanılacak bir şey değil ki. Bana geçen zamanımı, geçen zaman içinde hayallerimi yaşadığımı hatırlatıyor. Tek başıma, sevgisiz bir ailenin içinde değilim."

Doğup büyüdüğümüz ailemiz ilk ailemizi; seçtiğimiz arkadaşlarımız, eşimiz ise ikinci ailemizi oluşturuyordu. Mahru'nun ilk ailesinden yana yüzü gülmese de seçtiği ikinci ailesi onun her şeyi oluvermişti.

Şura pek anlam verememiş, dudak bükmüştü ama Mahru hiç rahatsız olmamıştı bu durumdan. Aşağıdan gelen seslerle "Mihribanlar geldi herhâlde," dedi Mahru ve Şura'yı da alarak aşağıya indi.

Herkes aşağıdaydı, Gece hariç. Şafak paytak adımlarla ortalıkta dolaşırken, Mahru gelenlerle selamlaştı, muhabbet etti. Evde bir cümbüş hâkimdi. Yemekler sofraya taşınıyor, masalar kuruluyor, herkes birbirine neler yaptığını soruyordu. Aylar sonra hep birlikte bir araya gelince, kim kiminle görüşmediyse onunla görüşüyordu. Mahru, Çakır'ın Esat'la iş konuştuğunun bilincinde olmasına rağmen onu çekişini de es geçemedi. Çakır onu oturduğu koltuğa doğru çekti ve Mahru elini koyduğu o kısma oturup kocasının ona sarılmasına izin verdi. Şafak oradan oraya koştururken Pınar peşindeydi ama sonra bir anda durdu Şafak. Boş bir duvarın oraya baktı, sonra başını vitrine çevirdi. Geçmişten kalan; Çakır, Esat, Turan, Tilki, Kanca, Semih, Ümran, Mahru, Mihriban, Şura, hepsinin bir arada olduğu fotoğrafa baktı. Baktıktan sonra da duvarın yanına gitti. Bakışları önce yukarı kaydı, sonra aşağıya düştü. Sanki biri varmış gibi...

Anında hareketlenen çocuğun bir anda durulması dikkat çekince "Anneciğim," diye seslendi Mahru. "Bir şey mi oldu?"

Şafak, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hızlı hızlı Mihriban'a doğru koştu ve küçük elini koltuğa dayayarak çıkmaya çalıştı. Mihriban ona yardımcı olup yanına çektiğinde Şafak, Mihriban'ı kocaman öptü ve "Mihriban mutlu?" diye sordu.

Mihriban, sorusunu anlamasa da ona böyle yakınlıkla gelen çocuğu sarıp sarmaladı, öptü ve kısa, terli saçlarıyla oynarken "Çok mutlu," diye karşılık verdi.

Mihriban, Şafak'ın 1. yaşında hamile olduğundan "Cinsiyetini öğrendiniz mi?" diye sordu Mahru. Bir eli karnında, bir eli Ferdi'nin elinde, "Kız," diye karşılık verdi. "Kızımız olacakmış, hastaneden geliyoruz şimdi."

Yüzü öyle güzel gülüyordu ki Ferdi'ye bakınca, insanın içi aydınlanıyordu. Ehline denk gelmeyen ziyan olurdu. Can da inci de mercan da... Turan'da ziyan olan, Ferdi'de can olmuştu, inci olmuştu, mercan olmuştu.

Onlar rutin hastane kontrollerinden, hamileliklerden konuşurlarken en çok aklı veren Şura'ydı tabii. Sonra bir ses duyuldu ve tüm uğultular kesildi.

"Gece'nin pastası geldi mi acabası?" diye sordu Gece, merdivenlerin diğer ucundan. "Gece gelecek de, çok sıkılmış."

Herkes ayaklanmış, sofrada yerini alırken Mahru ve Çakır kapı girişinde onu beklemişti. Çakır'ın kucağında Şafak vardı ve Pınar'ın odaya pastayı getirmesiyle Gece, merdivenlerden peri kostümüyle inmeye başladı. Bir elinde değneği, eteğinin birini tutmuş hâlde inerken alkış bekler gibi bakınca herkes alkışlamaya başladı. Aslında Şafak'ın doğum günüydü ama Gece asla kabul etmemişti. Onun iki doğum günü olabilirdi. Hatta üç ve dört... Şafak kutlarken Gece'ye yazık günah olurdu yoksa. Bu yüzden iki pasta yaptırılmış ve ikisi aynı anda mumları üfleyivermişlerdi.

Alkışlar susup tüm ilgi çocuklara yönelince, Mahru mumlardan birini aldı. "Biz asıl şimdi büyüyormuşuz," dedi buruk bir tebessümle. "Şimdi yaşadığımı hissediyorum. Onların aldığı her bir yaş bizi de büyütüyormuş." Çakmakla mumu yakıp "Hadi," dedi peşinden. "Biz de üfleyelim."

Çakır önceliği Mahru'ya verdiğinde, dileklerini de önce Mahru diledi. "Hiç eskimeden, hiç eksilmeden..."

Oldukça anlamlı olan bu sözleri Çakır da bir dua niteliğinde tekrar ettiğinde, aynı mumu karışan nefesleriyle söndürdüler. Hiç eskimeseler de zaman içinde eksilerek büyüdüler...

Çenemi avuç içime yerleştirdim ve karşımdaki manzaranın güzelliğini seyrettim. Annem aralarındaki mumu yaktı ve bu sene dilek sırası babamdaydı.

Seneler sonra bile hâlâ aynı aşkla baktığı o kadına, sanırım yaşlarının getirisiyle farklı bir dilekte bulundu. "Ömrüm..." dedi içi gide gide. "Ömrün kadar olsun."

Anneminkiyle birlikte benim de gözlerim doldu. Eksilmekten korkan annem, her şeyi yaşamış olmanın getirisiyle sanırım, bu sefer korkmadan kabullendi. "Ömrüm," dedi; sensin, der gibi. "Ömrün kadar olsun."

İzafi bir kavramsa zaman, bir *lahza*dan ibaretti. *Mah* ve *Şer* kavuştu; Gece bitti, *Şafak* söktü, hikâye sonlandı.

SON

@novaebook